

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGACY OF CHAOS

DEMONICA

BIRTHRIGHT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LARISSA IONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LEGACY OF CHAOS

5/EW YO RXF/M ESBESTSELLINGAUTHOR
LARISSA IONE

Kaosun Mirası
Bir Demonica Birthright Romanı,
Kitap 2 Yazan Larissa Ione

Telif Hakkı 2024 Larissa Ione
ISBN: 978-1-963135-08-4

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yapmayın
Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmak veya teşvik etmek.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

Kaosun Mirası

Bir Demonica Birthright Romanı,
Kitap 2 Yazan Larissa Ione

Miras devam ediyor...

Bu cesur yeni bir dünya.

REAPER'daki olaylardan otuz yıl sonra, dünya artık farklı bir yer. Sırlar ortaya çıktı. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı ortaya çıkmıştır ve insanlar buna uyum sağlamak zorlanmaktadır. Bu kaosun içinde Aegis, tüm yeraltı dünyalılarını kontrol altına alma ya da yok etme vaadiyle küresel bir güç haline geldi.

Bu da Kıyamet'in habercisi demek.

Önlerinde yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ve Mahşerin Dört Atlısı durmaktadır.

Kendi başlarına nasıl efsane olduklarını görün.

Kaosun Mirası

Shade ve Runa'nın oğlu Stryke, dört erkek kardeşiyle birlikte mutlu, iyi ayarlanmış bir karabasan olarak büyüdü. Bir süper dahi olarak, NASA'ya katılma hayaliyle erken yaşta bilim ve teknolojiye ilgi duymaya başladı... ta ki bir Bir anlık dikkatsizliği küçük kardeşinin ölümüyle sonuçlandı. Kendini affedemeyen ve benzer bir trajedinin başkalarının da başına gelmesini engellemek için çaresizce kendi iblis karşıtı teknoloji şirketini kurdu ve kendini tecrit etti

duvarlarının arkasında. Şimdi bir isim ve gezegendeki en zengin insanlardan biri.

Cyan, siber güvenlik uzmanı olarak çalışan bir teknomancer.

DART uzmanı, en iyi arkadaşını Stryke'ın şirketi tarafından tasarlanan bir silah yüzünden kaybetti. İncinmiştir, kızgındır ve intikam almak istemektedir. Bu yüzden Stryke ile bir projede çalışma fırsatı doğduğunda, DART'a yardım etme ve Stryke'ın hayatını zindan etme şansına atlar.

İlk başta Cyan ve Stryke her konuda ters düşerler. Ama çok geçmeden adamın derinlerde umutsuzca Yaralı ve hedeflerine ulaşmak için ailesi dahil her şeyi feda etmeye hazır. Kendisini ve çevresindeki herkesi yok etmeden önce iyileşmesine yardım edebilecek midir?

Larissa Ione hakkında

Hava Kuvvetleri'nde görev yapan Larissa Ione, kariyerini meteorolojiyi bırakıp yazma tutkusunun peşinden gitti. O zamandan beri düzinelerce kitap yayınladı ve birçok çok satanlar listesine girdi, New York Times ve USA Today de dahil olmak üzere, RITA ödülüne aday gösterildi. Artık günlerini pijamaları içinde bilgisayar, sert kahvesi ve kurgusal dünyalar. Her şeyi kutlamaya inanır ve asla bir şişe şampanya olmadan yakalanmaz. buzdolabında soğutuyor... her ihtimale karşı. Şu anda emekli olan ABD Sahil Güvenlik'teki eşiyle birlikte ülkenin dört bir yanına bir düzine kez taşındıktan sonra, şimdi kocası ve Duvel adında bir Belçika Malinois'i olan kendi cehennem köpeğiyle birlikte Wisconsin'e yerleşti.

Larissa hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edin

www.larissaione.com.

Ayrıca Larissa Ione'dan

~ DEMONICA/LORDS OF DELIVERANCE SERIES ~

Zevk Bağlanmamış (1.

Kitap) Arzu Zincirlenmemiş

(2. Kitap) Tutku Serbest

Bırakılmış (3. Kitap) Ecstasy

Açığa Çıkılmış (4. Kitap)

Eternity Embraced ebook (Kitap 4.5) (NOVELLA)

Sin Undone August (Kitap 5)

Ebedi Süvari (6. Kitap)

Doğaüstü Antoloji (Kitap 6.5) (ROMAN) Ölümsüz Süvari
(Kitap 7)

Lethal Rider (8.

Kitap) Rogue Rider

(9. Kitap) Reaver (10.
Kitap)

Azagoth (11. Kitap)

Revenant (12. Kitap)

Hades (13. Kitap)

Temel İçgüdüler (Kitap

13.5) Z (Kitap 14)

Razr (15. Kitap)

Hawkyn (Kitap 16)

Her Guardian Angel (17. Kitap)

Meleklerle Yemek (17.5. Kitap)

Cipher (18. Kitap)

Azrail (19. Kitap)

Kader Bağı (20. Kitap)

Tutku Bağı (21. Kitap)

~ MOONBOUND KLANI VAMPİRLERİ SERİSİ ~

Bound By Night (1. kitap)

Chained By Night (2. kitap)

Kan Kırmızı Öpücük Antolojisi (kitap 2.5)

~ÇAĞDAŞ/KADIN KURGU ~
Snowbound
Kaçış Kulübü

Yazarın Teşekkürleri

Her zaman olduğu gibi, kitaplarımın yaratılmasında kesinlikle hayati önem taşıyan insanlar var. Kaos Mirası söz konusu olduğunda, Liz Berry ve Jillian Stein'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. en zor aşamalarda değerli katkılar sağlamak için. Sizi seviyorum, hanımlar! Haydi takım!

Sahne arkasındaki inanılmaz yardımları için Kim Guidroz ve Chelle Olson'a ve şimdiye kadarki en çarpıcı kapaklar için Hang Le'ye çok teşekkür ederiz.

Grace Wenk, sana bayılıyorum ve artık ekibin bir parçası olduğun için çok mutluyum!

M.J. Rose, desteğiniz ve bana olan inancınız için tekrar teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.

Steve Berry, misafirperverliğiniz, cömertliğiniz ve kurmaca olan ve olmayan hikayeleriniz için teşekkür ederiz!

İyi dostlar ve bir aile ile çok şanslıydım. destekleyici yayın ekibine minnettarlığım sonsuzdur. TEŞEKKÜRLER!

İçindekiler

Larissa Ione	
Hakkında Kitap	
Tanıtımı	
Ayrıca Larissa Ione'dan	
Yazarın Teşekkürleri İthaf	
Sözlük Aile	
Ağaçları Okuyucu	
Notu	
Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki	
Bölüm Onüçüncü	
Bölüm	
On Dört Bölüm On Beş	
Bölüm On Altı Bölüm	
On Yedi Bölüm On	
Sekiz Bölüm On Dokuz	
Bölüm Yirmi Bölüm	
Yirmi Bir Bölüm Yirmi	
İki Bölüm Yirmi Üç	
Bölüm Yirmi Dört	
Bölüm	

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm Yirmi](#)
[Sekizinci Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Epilog 1: Gabriel](#)
[Epilog 2: Uçurum](#)
[Larissa Ione'un Legacy of Desire kitabından bir](#)
[alıntı Daha Fazla Keşfet Larissa Ione](#)
[1001 Karanlık Gece Koleksiyonunu Keşfedin Eleven](#)
[Blue Box Press ve 1001 Karanlık Gece Dünyasını Keşfedin](#)
[Özel Teşekkürler](#)

Adanmışlık

Bu kitabın özel olduğunu söylemek istiyorum ama gerçek şu ki tüm kitaplar öyledir. Her birine kalbimizi ve ruhumuzu, kanımızı ve gözyaşımızı koyduk.

Ama bazıları biraz daha fazla yankı uyandırıyor. Daha kolay gelebilirler (Passion Unleashed, Rogue Rider, Reaper), ya da bizi parçalara ayırabilirler (Reaver neredeyse beni öldürüyordu.) Her ne olursa olsun, bazı kitaplar diğerlerinin biraz üzerine çıkıyor ve benim için Kaos Mirası bunlardan biri.

Stryke'ın kitabı kalbimde çok yer kaplıyor ve sanırım bunun nedeni onu çok iyi anlamam. Dehası, tuhaflıkları ve duyguları bana tanıdık geliyor çünkü hepsi hayatımdaki gerçek insanlardan ödünç alınmış.

İnsanlar karmaşıktır. Hiçbir insan aynı şekilde yaratılmamıştır ve her birey aynı olayı farklı şekilde ele alacaktır. Bir kişi için travmatik olan bir şey bir başkası için değerli. Bana inanmıyor musunuz? Kalabalığın içine bir yılan atın ve ne olacağını görün. Bayılan, çılgın atan ya da kaçan her kişi için benim gibi biri "Ooh, bir yılan! Harika!"

(Ayrıca, lütfen kalabalığın içine yılan atmayın.)

Çevremiz ve deneyimlerimiz tarafından şekillendiriliriz, ve genetiğimiz, her birimizi, çoğu zaman başkalarının anlayamayacağı şekillerde benzersiz kılar.

İşte bu kitap, kendini yargılanmış hisseden herkese adanmıştır. Ya da farklı hisseden. Kimse onları anlamıyormuş gibi hissedenlere. Belki renklerin tadını alırsınız ya da müzik görürsünüz. Belki de kendi hızınızda, zorlandığınızdan daha iyi öğrenirsiniz Sürüyle birlikte öğren. Belki de kendi kafanızın içinde diğer insanlarla olduğunuzdan daha rahatsınızdır.

Benzersiz olun. Kendiniz olun. Nazik olun.

Sizi farklı kılan şeyleri kutlayın.

Bu kitap sizin için, benim eşsiz dostlarım. Hepinizi seviyorum.

Sözlük

Aegis, The - Dünyayı kötülükten korumaya adanmış insan savaşçılar topluluğu.

Decipula - Bilye büyüklüğünde bir tuzaktır. ve Sheoul-gra yeniden inşa edilene kadar ölü iblislerin ruhlarını içerecek.

Dermoire - Her Seminus iblisin elinden boğazına kadar sağ kolunda bulunan dermoire, taşıyıcının baba geçmişini ortaya koyan gliflerden oluşur. Her bireyin kişisel glifi dermoire'ın üst kısmında gelişir. dermoire, boğazda.

Düşmüş **Melek** - Çoğu insan tarafından kötü olduklarına inanılan düşmüş melekler iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler yeryüzünden Cennet'e ve dünyaya bağlıdırlar, ne gerçekten iyi ne de gerçekten kötü oldukları bir hayat yaşarlar. Bu durumda şunları yapabilirler, nadiren de olsa Cennete geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da düşüşlerini tamamlayıp Gerçek Düşenler olmak ve Şeytan'ın yanında iblis olarak yerlerini almak için iblis diyarı Sheoul'a girmeyi seçebilirler.

Harrowgate - İnsanlar tarafından görülemeyen dikey portallar, İblislerin Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları. Çok az varlığın kendi aracı vardır ya da çağırabilir. kişisel Harrowgates

Ligorial - Melekler için bağlayıcı iplik. Güçlerinin kullanımını kısıtlar. Gevşek giyilir ama bir meleği fiziksel olarak bağlar. Ligorial'ın kullanıcısının isteğine bağlı olarak melek.

Memitim - Primori adı verilen insanları korumakla görevli melekler. Bir zamanlar görevlerini tamamlayıp Cennet'e yükselene kadar dünyaya bağlı olan tüm Memitim'ler artık kendi Düzenlerine aittir ve Cennet'te ya da Dünya'da ikamet edebilirler

Primori - Yaşamları dünyayı önemli bir şekilde etkilemeye yazgılı olan insanlar ve iblisler. Durumları Cennette bile çoğu kişiden gizli tutulur.

Radiant - Metatron dışında var olan en güçlü Cennet meleği sınıfı. Diğer meleklerin aksine, Işıldayanlar tüm âlemlerde sınırsız güç kullanabilir ve seyahat edebilirler çok az istisna dışında Sheoul'da serbestçe dolaşabilir. Şoul'da Atama bir seferde sadece bir meleğe verilir. İki melek asla aynı anda var olamaz ve yok edilemezler. Tanrı, Şeytan ya da Cennet Emirleri Konseyi dışında. Düşmüş melek eşdeğerine Gölge Melek denir. Bkz: Gölge Melek.

Yeniden Doğanlar - Azagoth diyarı yok ettiğinde ruhları eski bedenlerine geri döndürülen ve Sheoul-gra'dan serbest bırakılan iblisler. Yeni yeniden doğanlar iblisler Azagoth'un düşmüş melek Moloch ile savaşına gönderildi. Milyonlarca kişi öldürüldü, ruhları tahribat yaratmak için serbest kaldı, ancak ölmeyenler Yeniden Doğanlar olarak bilinmeye başladı.

S'genesis - Seminus iblisleri için son olgunlaşma döngüsü. Yüz yaşında gerçekleşir. S'genesis sonrası bir erkek üreme yeteneğine sahiptir ve herhangi bir iblis türünün erkeğine dönüşme yeteneğine sahiptir.

Sheoul - İblis Diyarı. Dünyanın derinliklerinde yer alır ve sadece Harrowgate'ler tarafından erişilebilir.

Sheoul-gra - Yıkılışına kadar, kötü insanların ve iblislerin ruhları için bir tutma tankıydı. Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir araftı.

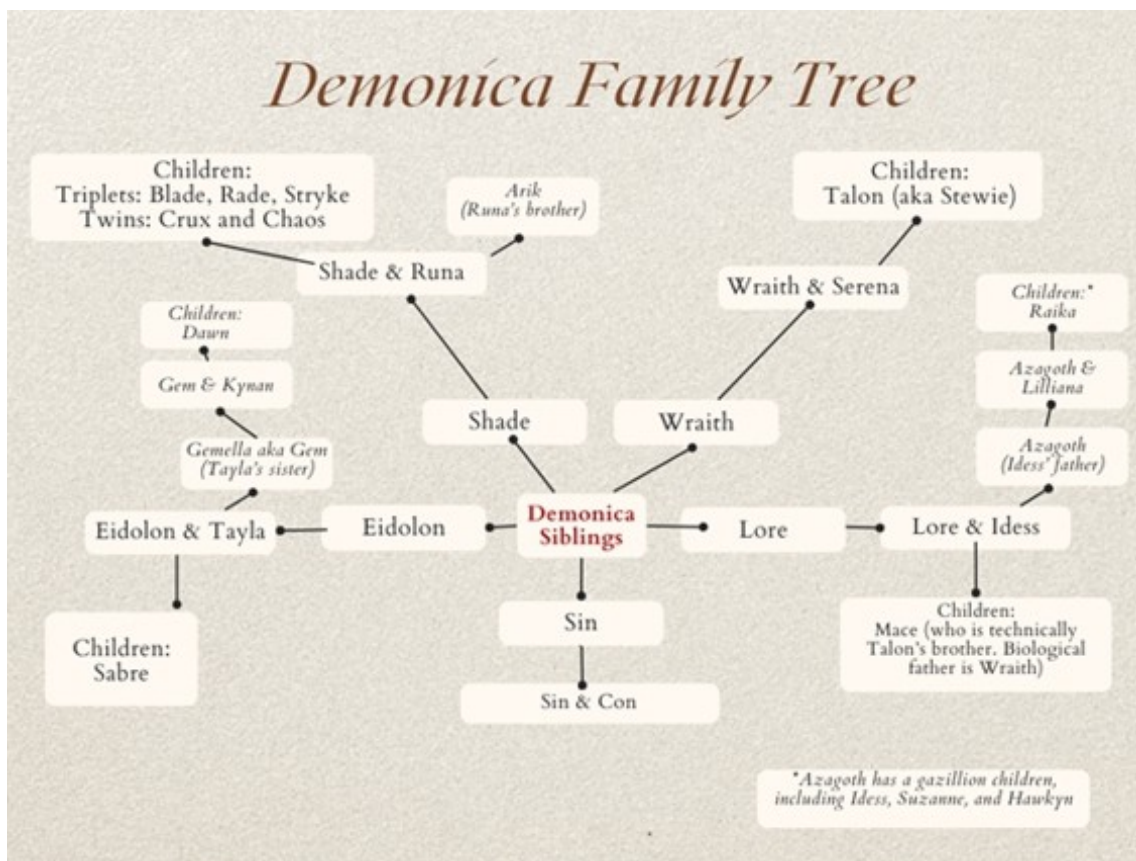
Azagoth, Azrail olarak da bilinir. Şu anda yeniden inşa aŐamasındadır.

Ter'taceo - Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan őekline dönüŐebildikleri için insan gibi görünebilen iblisler.

Quanimus - Ruhun, diğer boyutlar da dahil olmak üzere çevresindeki enerjiyle bağlantı kurabilen kısmı. Bazılarına göre, insanlar ve hayvanlar da dahil olmak üzere herkes bir quanimus'a sahiptir, ancak herkes ona erişemez. Tüm büyülü ve doğaüstü yeteneklerin erişim noktası olan bu organ, görünmeyen ama büyük bir güce sahip, kalbe benzeyen bir organdır.
kan yerine enerji.

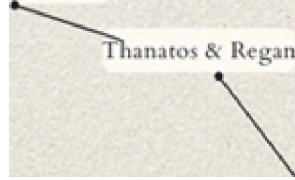
Ufelskala - İblisler için kötülük derecelerine göre bir puanlama sistemi. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar beş Kademeye ayrılabilir ve Beşinci Kademe kötülerin en kötülerinden oluşur.

Aile Ağaçları

Xour atlıları Xtimi"/y- Xree

Çocuklar:
Logzn & Amber

Theneroi

Reseph

Arib aka Runa'

Ares & Cara

Ares

Sibfi ngn

Lioios

Limos a' Arik

Çocuklar:
Aleka &
Scotland

Revenant &
IllosJi heme

Reaver's "evil" brother

Revenant

Çocukları:
Leilsni Gilds

ttrirri-r In llnr tu-uer -

Fach+r:
Reavcr

Mother:
Lilith

(Gross I know)

Okuyucu Notu

Bu bir fantezi eseri, iblislerin açıkta olduğu bir dünyada geçiyor, bu yüzden her zamanki ölüm, yıkım ve kötü varlıkları beklemelisiniz. Ama aynı zamanda biz ölümlüleri etkileyen gerçek sorunlarla da ilgileniyor. sevilen biri, depresyon ve intihar.

TSSB ile mücadele ediyorsanız, lütfen yalnız olmadığınızı bilin. Ulusal Ruh Sağlığı Yardım Hattı [866-903-3787](tel:866-903-3787) numaralı telefondan yardıma hazırdır.

Siz veya tanıdığınız biri krizdeyse, 988'i arayarak sesli, yazılı ve sohbet seçenekleri aracılığıyla yardım alabilirsiniz. İntihar ve Kriz Önleme Yaşam Hattı veya Ulusal İntihar Önleme Yardım Hattı için 1-800-273- 8255 numaralı telefonu arayın.

Önsöz

"Hadi atlıkarıncaya gidelim, Stryke! Hadi! Acele et!"

Stryke küçük kardeşine bakarak inledi ve elini çekiştirdi. "Acelesi yok. Bu şey her üç dakikada bir çalışıyor ve berbat olduğu için sırada kimse yok."

Küçük pislik onu ısırды. Tam orada, başparmağıyla işaret parmağının arasındaki ağda.

"Ouch. Kahretsin, Kaos!" Yedi yaşındaki ikiz kardeşleri Crux ve Chaos ellerini uzatırken elini salladı. atlıkarıncaya doğru ilerlerken, yeni beyaz spor ayakkabıları sıcak kaldırıma vuruyor, her adımda tabanlarını aydınlatıyordu.

İnanılır gibi değil. Dönen rollercoaster'larla dolu bir tema parkındaydılar.

arabalar ve küçük ucubeler büyük bir alışveriş merkezinde bulabilecekleri bir şeye binmek istediler. Bir saat içinde üçüncü kez. "Dostum, ele avuca sığmıyor." Logan,

Süvari'nin oğlu

Ölüm olarak bilinen adam başını salladı. On sekiz yaşında, Stryke'tan sadece dört yaş küçüktü ve babasının tıpatıp aynısıydı: uzun boylu, sarışın ve insanların yolundan çekilmesini sağlayan bir bakışa sahipti. "Bugün onların bakıcısı olmak için kısa çöpü nasıl çektin?"

Sevimli sarışın patlamış mısır standı kızı, yanlarından geçerken Stryke'a baştan çıkarıcı bir gülümseme daha verdi. Kız, Stryke'ın o ezik çocukların arasında sıkışıp kaldığı süre boyunca onunla flört etmişti.

Tema parkının bir bölümü ve her gülümseme daha fazlaydı bir öncekinden daha müstehcen. Adam kardeşlerine patlamış mısır aldığıında, kız kalçasını açık bir şekilde adama sürtmüştü.

Davetiye. Onun ilerleyişini şehvet şeytanı feromonlarına bağlayabilirdi - ve elbette, muhtemelen Onları orada, titreşen bulutların içinde görüyordu ama o kendisini etkileyecek kadar yaklaşımadan önce bile gözleri onun üzerindeydi.

Ve kesinlikle gözleri onun üzerindeydi.

"Blade onları en son San Diego Akvaryumu'na götürdü. hafta," dedi Stryke Patlamış Mısır Prensesi'ni geçtikten sonra. "Rade onları daha önce sinemaya götürmüştü. Görünüşe göre, yaz tatilinde yardım etme sırası bende. Annemle babam doktora tezim üzerinde çalışıyor olmam umurlarında değil gibi görünüyor."

"Evet, evet, hepimiz senin ikinci doktoran üzerinde çalıştığını biliyoruz," dedi Logan. "Geri kalanımızı kötü gösteren dahi çocuğu nasıl unutabiliriz?"

Stryke gözlerini acıtacak kadar sert bir şekilde devirdi. Bu adamlar onun için nasıl bir şey olduğunu asla bilemezlerdi. Beyni sürekli manik bir duyusal girdi ve hesaplama halindeydi,

Aynı anda milyonlarca şeye odaklanıyor. Eğer dökülmezse Bazılarını bir şeyler üzerinde çalışarak dışarı atmaya çalıştığında kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Ya daha fazla öğrenerek her şeyi düzenlemesi ya da doktora tezi veya roket motoru gibi şeyler yaratarak serbest bırakması gerekiyordu.

İşin garibi, NASA onun tasarımlarını kabul etmekten - daha doğrusu çalmaktan- memnundu ama bir iblis olan onu gerçekten işe almak çok uzak bir hipersürücüye dönüştü.

Ayrıca yirmi iki yaşında bir çocuk sayılmazdı. İlk olgunlaşma evresini bir yıl önce geçirmişti. Yine de, bir bakıma, bu acı verici çilenin hiç yaşanmamış olmasını diliyordu.

Onu cinsel açıdan olgun ve doyumsuz hale getiren değişimden önce, konsantrasyonunun yüzde yüzünü eğitim, araştırma ve bilime yönlendirebiliyordu.

Artık beyin gücünün çok büyük bir kısmı ölmek için cinsel partner bulmaya yönelmişti. Neyse ki, onun Eidolon amca kendi türleri için bir ilaç geliştirmişti. altı saatte bir enjeksiyonlarına devam ettikleri sürece seks yapmadan yirmi dört saate kadar çıkmalarına izin verdi.

aralıklarla. Aletinin patlamış mısırcı kızı işaret etmesinden bir doza daha ihtiyacı olduğu anlaşıyordu.

"Gidip Sabre ve Blade'i bulacağım," dedi Logan.

"Buz Kasırgası'na bineceğiz. Görüşürüz."

"Evet, iyi eğlenceler," dedi Stryke dalgınca, enjektör kalemını bulmak için cebini karıştırırken. Kahretsin. Bir yolculuk sırasında düşmüş olmalıydı. Belki Blade ya da Sabre'de bir tane vardı. O zaman

Crux ve Chaos atlıkarıncadan indikten sonra onlardan bir tane kap.

İkizler sıranın sonunda kuyruğa girmişlerdi ama yolculuk henüz durmamıştı. Stryke, On Dakika İçinde Geri Dönün tabelasını asmış olan patlamış mısırcı kıza baktı.

Mükemmel zamanlama. Ne de olsa kuzenini ya da kardeşini bir enjektör kalemi için rahatsız etmek ve acımasız alaylara maruz kalmak zorunda kalmayabilir.

Popcorn Princess'i arabanın arkasından çıkarken yakaladı.

"Merhaba," dedi. Parlak kırmızı dudakları, nasıl hissedeceklerini merak etmesine neden olan yaramaz bir gülümsemeye dönüştü sikinin etrafına sarılmıştı. Parlatıcısının viskozitesine bağlı olarak, dudaklarının penisin derisine sürtünmesi yoğun hisler yaratır. Kolunu işaret etti. "Kolunu sevdim. Tüm bu semboller sana bir şey ifade ediyor mu?"

Sağ elinin parmak uçlarından boğazının sağ tarafına kadar her glifin bir babalık geçmişi, evet. "Öyle de denebilir."

Parmağını on kez büyük büyükbabasının kişisel sembolünün girdapları üzerinde gezdirdi. "Çok zaman almış olmalı bitirmek için uzun zaman." Uyarılma ürpertisi doğrudan kasıklarına vurdu.

Dermoire ile doğduğuna göre, hayır, hiç zaman almamıştı. Ama en üstteki sembol, sade, sıkıcı bir kare, yirmi bir yaşına gelene kadar ortaya çıkmamıştı, bu yüzden "Yıllar aldı" demekte kendini haklı hissediyordu.

"Hmm." Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Ben de senin geleceğini umuyordum."

Geleceğini umuyordu. "Öyle mi? İşten kaçta çıkıyorsun?"

Blain Industries iletişim ünitesine baktı. Birinci nesil.

Stryke ikinci jenerasyonu yeni almıştı. O zaman

Bazı güzel geliştirmeler yaptı ama bunları daha iyi

yapabilirdi. Daha iyisini yapacaktı. Bir gün, Blain

Endüstrilerini iflas ettirecekti. Gelecekteki şirketine isim bile vermişti.

StryTech.

"Dört saatten önce olmaz," dedi. "Ama on dakikam ve gizli bir yerim var. Meyve suyunuz var mı?"

Meyve suyu. Uyuşturucu. Stryke bu işlerle ilgilenmiyordu. Zihni zaten sürekli bir döngü içindeydi. "Hayır, ama prezervatifim var."

İhtiyacı olduğundan değil. İkinci olgunlaşma evresine kadar doğurgan olmayacaktı ki bu da seksen yıl kadar bir süre daha gerçekleşmeyecekti. Ama bunu bir insana tam olarak söyleyemezdi. En azından onun insan olduğunu varsayıyordu.

Muhtemelen onun da insan olduğunu düşünmüştür.

"Tamam." Ana yaya bölgesinin dışındaki dolambaçlı patikadan aşağı inmeye başladı, dar kalçası şortunun altında sallanıyordu, beyaz etek. "Biraz J var."

Durmuş ve yükünü boşaltmakta olan atlıkarıncaya bir göz attı. Crux ve Kaos'un yolculuğu bitirmesine dört beş dakika vardı. Mükemmel.

Girilmez yazan bir tabelayı geçtiler. Tropik bir kulübe gibi tasarlanmış ve peyzajla uyum sağlayacak şekilde gizlenmiş küçük bir bina ileride belirdi. Onların Ama Popcorn Girl ona cilveli bir bakış attı ve fırçanın içine girmeden önce dolgun dudaklarına bir "şşş" parmağı dokundurdu.

Kulübenin arkasında, birkaç şeker ambalajı ve sigara izmaritiyle dolu küçük bir oyuğa girdiler.

"Bu arada ben Micha," dedi bir ağacın arkasından bir parça plastik çıkarırken.

"Stryke." Torbanın içindeki sıvı dolu ampullerden birini uzatma teklifini elinin tersiyle itti. "Ve o boka ihtiyacın yok. Sana vereceğim şeyi daha çok seveceksin."

Uzanarak, parmağını göğüs kafesinden kot pantolonunun düğmesine kadar sürükledi. "Ah, öyle mi?"

"Evet."

Flört etmeyi bitirdi, elindeki poşeti yırttı ve yere fırlattı. Flört etmek çoğu Seminus iblisi için içgüdüsel bir beceriydi ama Stryke nedense bu genden yoksundu. Kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti, diğer eli eteğinin altına daldı. Ucuz külotunun Stryke'ın sondalı parmaklarına karşı hiçbir şansı yoktu, ve adam kaygan göbeğinin içine bir çift kaydırırken nefesi kesildi.

"Genelde bunu yapmam," diye nefes aldı, bir bacağına onun kalçasına doğru uzatarak.

"Eminim bilmiyorsundur." Alaycı görünmediğini umuyordu çünkü kesinlikle onu yargılamıyordu. Ve Sonra umurunda olmadığını fark etti. Onu bir daha asla göremeyecekti.

Ama onun bir yabancıyla yatmaya bu kadar istekli olması hoşuna gitmişti. Belki de onun numarasını almalı. Sonra da sadece sekse dayalı bir ilişkiye başlayın. Havadan sudan konuşmak, öpüşmek ya da akşam yemeği randevuları yok. Sadece zevk ve sonra görüşürüz. Kuzeni Mace'in bunlardan bir düzine kadar vardı ama Stryke, Mace'in bu konuda gerçekten de iddia ettiği kadar faydacı olduğundan şüpheliydi. Kuzeni flört etmeyi severdi. Kadınları etkilemeyi severdi. Ve kendisine tapılmasını severdi.

Stryke bunların hiçbirini umursamazdı. Biriyle seks Kadın onun için biyolojik bir gereklilikti, nefes almak ve yemek yemek kadar önemliydi. Ama bu, dişilere sırtını dönmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Her öğle yemeği ya da sevişme yedi çeşit yemeğe dönüşür. Kimin buna vakti vardı ki?

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu kot pantolonunun düğmelerini açıp onu bir ağaca yaslarken.

"Pek sayılmaz."

Yine umurunda değildi. Ama havadan sudan konuşurken sorulacak normal bir soru gibi görünüyordu.

Aletini onun girişine doğru yönlendirdi ve bir iniltiyle içine gömüldü. Sekse hazırlanmaktan hoşlanmıyordu.

Kur yapma ve ardından ön sevişme, ama bir kez taşaklarını ateşli bir kadının içine soktuğunda, bu mutluluktı. Zihninin düşünmeyi bırakıp yeniden şarj olması için birkaç değerli saniye.

Vücudunun beyninin yerini almasına izin vererek pompalamaya başladı. Kendisinden önce boşalmasını sağlamak için onu çalıştıracak zamanı yoktu, ama bunu halletmişti. Menisi yarım saate kadar dünyasını sarsacak bir dizi güçlü orgazmı tetikleyecekti.

Patlamış mısır standına dönmekte geç kalacaktı ve bu onun hiç umurunda olmayacaktı.

Orgazmı hızla yükseldi, taşaklarında oluşan ve dalga dalga şaftını patlatan yakıcı bir mutluluk Ecstasy.

"Ah... evet..." Başını geriye attı ve vücudundan kaçan gerilime ve kadının doruk seslerine odaklandı.

Etraflarındaki parkın gürültüsü giderek artıyor, Stryke'ın zihinsel sessizlik içinde geçirdiği değerli birkaç dakikaya müdahale ediyordu.

Çok fazla çığlık.

Bazı sürüşler insanların ödünü koparıyor olmalı.

Tuhaf. Çocuk diyarındaydılar. Neden bu kadar çok çığlık olsun ki?

İnsan hâlâ boşalıyordu, adamın sikinin etrafında kasılıyor ve kalçalarını onunkilere doğru pompalıyordu. Ama etrafta, dehşetin iç burkan sesleri binalardan yankılanıyordu.

Ağaçların arasındaki boşluklardan, çocukları ve bebek arabalarını sürükleyen, koşan yetişkinlerin kısa bakışlarını yakaladı.

atlıkarıncanın yönünden.

Atlıkarınca!

Kadından uzaklaştı ve onu bir yere yaslanmış halde bıraktı. Ağaca yaslanmış, birden fazla orgazmı inliyordu. Kalbi hızla çarpan Stryke, ağaçlara takılarak patikadan yukarı tırmandı.

Aynı anda hem koşarken hem de düğmelerini iliklerken kökleri ve ayakları. Ana caddeye fırladı ve bir adamla çarpıştı.

Parçalanmış kolunu göğsüne bastırmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. İleride, patlamış mısır standı yan yatmış, bir tekerleği tembelce dönüyordu. İnsanlar artık koşmuyordu. Topallıyorlardı. Sürünüyorlardı. Kendilerini sürüklüyorlardı.

"Crux!" diye bağırdı. "Kaos!"

Sonra iblisleri gördü. Jilet gibi keskin dişlerle dolu çeneleri, Freddy Kreuger pençeleri ve çok fazla yanan kıpkırmızı gözleri olan yarım düzine mürekkep rengi, kâbus gibi orospu çocuğu.

Logan, Sabre ve Blade atlıkarıncaya doğru koştu, Logan istediği zaman çağırabildiği kılıcını kuşanmıştı. Çevik bir sıçrayışla ve kılıcını yumuşak bir şekilde savurarak iblislerden birinin kafasını kopardı.

İşte bu!

Stryke tökezleyen, paniklemiş insanları omuzlayarak geçti. İşte! Crux! Saçları kanla keçeleşmiş küçük kardeşi cesetlerin üzerinden atlıyor ve bir iblisin süpürme darbelerinden ve yumruklarından kaçıyordu.

Hayır! Stryke'in tüm dünyası terör oldu. Kardeşine olan mesafeyi ve iblisin sonraki iki darbesinin Crux'u öldürme ihtimalini hesapladı. Orospu çocuğu. başaramayacaktı.

Stryke zamanında yetişemeyeceğini bildiği için kendini iblisin üzerine atarken, Blade bir süper kahraman ve o şeye arkadan vurdu. Yumruğunu canavarın kafasının arkasına indirdi, dermoire'ı genellikle iyileştirmek için kullanılan ama artık silah haline getirilmiş güçle parlıyordu. İblis hırladı, saldırdı ve Blade'i uzağa savurdu.

Canavarın kokuşmuş, dumanlı kokusunu alabilecek kadar yaklaşan Stryke, ona doğru hamle yaparak gücünü devreye soktu ve büyük bir kalp krizi geçirdi. İblis kalbi sıkıştığında çığlık attı - altı odacığının tamamı.

Stryke, Blade'in gücünün kendi gücüne katıldığını, piçin damarlarında yırtılmalara neden olduğunu ve onu içten içe kanattığını hissetti.

O şey yere yığıldı. Vücudu adrenalın ve kardeşleri için duyduğu korkuyla titreyen Stryke, Crux'u yakalarken Blade anında başka bir iblisin peşine düştü.

"Kaos nerede?" diye bağırdı, kendi etrafında dönerek diğer ikizi arıyordu. "Kaos!" diye bağırdı. "Kaos!" Crux'a tutunurken, ayakları kan birikintilerinde kayıyordu, Devrilmiş bebek arabalarının ve bazıları uzuvlarını kaybetmiş, parçalanmış, iç organları çıkarılmış cesetlerin etrafından dolaştı. Ya da kafaları. Atlıkarıncayı aradı, umutsuzca Kaos'un bir su aygırı ya da aslanın arkasına saklanıyordu. Katliam ve acı sesleri arasında çığlık atarak Kaos'un adını tekrar tekrar çağırdı. Sıcak kan ve bağırsak kokusu havayı dolduruyor, patlamış mısırın tereyağlı kokusuna karışıyordu.

"Kaos!"

Çevresel görüşünde Logan, Blade ve Sabre'nin birer makine gibi iblisleri alt ettiklerini gördü ama Stryke'ın odak noktası, bir çocuğun bir filin arkasına saklandığı, küçük bir elin atlıkarınca hayvanının süslü kuyruğuna yapıştığı gezinti aracıydı.

Aniden, sanki kızgın bir demir çubukla kazığa oturtulmuş gibi kafatasından omurgasına doğru bir acı saplandı. Acı onu doldurdu, sesini ve nefesini boğazından kopardı. Ve sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, acı çubuğu gitmiş, içinde bir boşluk bırakmıştı.

ruhunun çekirdek örneği.

Ruhunun Kaos'a bağlı olan kısmı.

O öldü. Kardeşim öldü.

Stryke'ın bağırsakları ayaklarının dibine düşmüştü.

kurşuni ve kararsız. Kaybının büyüklüğü karşısında sendeledi.

Crux, Kaos'la olan bağlantısı da kesilince çığlık attı.

Bir el Stryke'ın omzuna indi. "Stryke..."

Sarsılmış bir halde, yüzündeki acı dolu ifade ve perili gözleri her şeyi daha da gerçek kılan Sabre'ye doğru döndü. Sabre kuzeniydi, kardeş değil, bu yüzden Kaos'un öldüğünü hissetmezdi.

Ama o görmüştü.

Stryke'in her zaman enerjiyle dolup taşan beyni uyuşmuştu. Bir noktada Crux'ı yere bırakmış olmalıydı çünkü Sabre diz çöküp çocuğu göğsüne bastırdı ve gözlerini etraflarındaki katliamdan korudu.

Stryke'in işitme duyusu şokun kurbanı olurken, çığlık ve inleme sesleri giderek azaldı. Dengesi Bir sonraki adımını attı, beceriksizce araçtan atlayıp kalbi küt küt atarak Blade'e doğru tökezlediğinde bacakları sulanmıştı.

Yanıp sönen bir çift ayakkabının yanında diz çökmüş olan Blade...

Oh, Tanrım.

"Lütfen, hayır. Lütfen, hayır!" diye bağırdı kafasının içinde, kendisini dinleyecek olanlara. "Beni alın. Onun yerine beni al!"

Blade, kara kafası sarkık, omuzları çökmüş, yavaşça Stryke'a döndü. Gözlerinden akan yaşlar, travma yüzünden solgunlaşmış yanaklarına sıçrayan kanı kesiyordu.

"Neredeydin?" diye homurdandı. "Hangi cehennemdeydin?"

Dünya döndü ve griye büründü. Stryke'in bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şey Blade'in yakıcı, suçlayıcı bakışları ve parlayan yepyeni ayakkabılarıydı.

Bölüm 1

Gurur şeytanın en büyük günahıdır ve şeytan yalanların babasıdır

- Edwin Hubbell Chapin

"Bay Stryke. Bana, Ulusal Bilim Enstitüsünden, her büyük bilim kurumundaki en büyük beyinlerin Nükleer Fizik Enstitüsü ve CERN'den Stanford Üniversitesi ve Çin Bilimler Akademisi'ne yanlış, ve sen haklısın. Bunu mu demek istiyorsun?"

Stryke, Dünya Doğaüstü Konseyi Başkan Yardımcısının gerçek boyutlu, holografik görüntüsüne baktı Üç bin metrekarelik ofisinin ortasında durduğu yerden yönetirken, ayakları mermer zemine kazınmış parlayan bir sembolün üzerinde duruyordu.

"Evet, ben de bunu söylüyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Ve bu zihinlerin çoğu o kadar da harika değil."

WCSG konferans masasında oturan diğer bir düzine holografik kodaman kafalarını birleştirip kendi aralarında mırıldandılar ama Ethan Winston Lanet olası Üçüncü Whitmore, Stryke'a ayakkabısından bir şey kazınmış gibi bakmaya devam etti.

"Yani, dünyanın enerji ve iklim krizini çözmüş olabileceğinize inanıyorsunuz," dedi Whitmore, sesi alaycıydı.

Stryke üçüncü kez, "Evet," diye tekrarladı. Bu adamlar osmiyum kadar yoğundu. Tıpkı platin metali gibi kırılındılar ve üzerinde çalışmak zordu. "Ve eğer ben

Aynı soruya onlarca kez cevap vermek zorunda kalmaya devam edersek, lanet olası kıyamete kadar burada olacağız."

Whitmore homurdandı ve meslektaşlarına döndü. "Bu çok saçma. Bir elementin, bu kadar büyük bir Sheoul'un iblis krallığı evcilleştirilebilir ve bir gaz ve petrolün yüzyıllardır güç verdiği her şeye yakıt olacak sıvı-"

Stryke, "Ve fosil yakıtların yakılmasıyla ortaya çıkan karbondioksitin bir kısmını atmosferden uzaklaştırmak," diye araya girdi. "Bunu unutmayın."

Whitmore ofladı, tedirginliği ve sesi birkaç seviye yükseldi. "Tehlikeli bir unsur olabileceği açık olan bu maddenin araştırılmasını ve geliştirilmesini yasaklamak için tüm küresel koalisyonlarla bir araya gelmeliyiz."

Bu adam tam bir dangalaktı. "Sanırım bir sürü petrol ve güneş enerjisi hisseniz var." Aslında Stryke'ın tahmin etmesine gerek yoktu. Biliyordu. Bu adamları iç çamaşırlarının rengine kadar araştırmıştı. Kahvaltıda ne yediklerini, servetlerinin her kuruşunun nereden geldiğini ve karıları yerine kimi becerdiklerini biliyordu.

"Bunun konuyla ilgisi yok-"

"Çok alakalı olduğunu söyleyebilirim."

Whitmore hançer gibi baktı. "Kuzey Denizi'nde tüm bir petrol sondaj operasyonunu satın almanıza ve ardından düzenleyici kurumları ve dünya hükümetlerini orada neler olup bittiğinden haberdar etmemenize izin verilmemeliydi."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Stryke kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. Bitirdiğinde masasına doğru yürüdü ve fincanı bir bardak altlığına yerleştirmek için acele etmedi. Güçlü insanları bekletmeyi severdi. Ve sadece bekletmeyi değil. Bir iblisi bekletmeyi.

"Deniz Fırtınası'nı satın aldığım için bana teşekkür etmelisin," dedi parlayan ışığın üzerine dönerken. kimsenin onu kaydetmesini engelleyen bir glif. "İnsanlar petrol şirketinin açtığı sondajla başa çıkabilecek donanımına sahip değil. Eğer StryTech açtığımız gediği kapatmamış olsaydı

Dünya, halkımın avladığı bir avuç orka büyüklüğündeki iblislerden çok daha kötüsüyle uğraşıyor olurdu. Bu tür bir kötülüğü anlamaya bile başlayamazsınız. okyanuslarımıza kaçtı. Duyarlı, ruh yiyen asit bulutları ve daha önce hiç görülmemiş devasa, şeytani leviathanlar. Yani, biliyorsun, rica ederim."

Anomalinin istikrarsızlığı konusunda hâlâ bazı endişeler vardı ama bunu kendine saklayacaktı.

"Bu kadar yeter, Bay Stryke. Ama bunu daha sonra tartışacağız." Whitmore gözlüklerini düzeltti ve alnındaki bir tutam gri saç taradı. "Şimdi, bizi bu toplantının ana odağına getiren olaya geçelim."

Olay. StryTech'in silahlarından biri, dünyanın en büyük iki rakip iblisle savaş ajansı arasındaki şiddetli bir olayda kullanıldığında. Bir işbirliği sırasında bir Aegis salağı iki Şeytani Faaliyet Müdahale Ekibi ajanını öldürdü. Bu da daha sonra intikamıyla daha da kötüleşen uluslararası kriz Ölen ajanlardan birinin iblis nişanlısı bulabildiği her Aegi'ye John Wick gibi saldırdı. Görüntüler ve canlı çekimler süper viral olmuş, çığ gibi büyüyen tepkileri ve protestoları tetiklemişti.

Dünya çapındaki öfke yoğunlaşmaya devam etti ve Çatışmaya aç medyanın yanı sıra iktidar için yarışan savaş halindeki dini ve siyasi gruplar. Muhalefetin alevleri zaten gergin olan ve büyük ölçüde iblis karşıtı bir halk arasında orman yangını gibi yayılıyordu. İblisleri çalıştırdığı için DART'ın fonlarının kesilmesine yönelik feryatlar, The Aegis "masum iblisleri" öldürmekten sorumlu tutulacak.

Dünya Doğaüstü Konseyi'nin Yönetim, dünya alev almadan önce durumu çözmeye çalışıyordu.

Sorun, WCSG'nin çoğu zaman siyasetin akıllı kararların önüne geçmesine izin vermesiydi.

Stryke sonraki bir saatini aptalca sorulara cevap vererek geçirdi. ve iblislerden nefret eden düşmanca pisliklerle uğraşmak ve güzel

Stryke'in yaptığı hemen hemen her şeyi. Yine de WCSG her binaya StryTech'in iblis tespit cihazlarını yerleştirdi. DeTecht cihazlarının yanı sıra diğer iletişim ve güvenlik ürünleri için de milyonlar harcamışlardı.

Bileğindeki iletişim ünitesi - StryTech'in yeni nesil prototipi - titreşerek yaklaşan bir toplantı için onu uyardı. "Burada işimiz bitti mi?" Masasının arkasına doğru yürüdü. "Yapacak işlerim var."

"Hepimizin yapacak işleri var, Bay -"

Stryke sanal toplantıyla bağlantıyı keserek Whitmore'un burnundan soluyan narsist sesine bir son verdi. Adam çekilmez bir pislikti.

Ve Stryke bu konuda uzmandı. Birini tanımak için birini almak ve hepsi bu.

Hologram kaybolduğu anda, iletişim pedinde bir ışık yanıp söndü ve asistanının Avustralya aksanıyla dokunmuş sesi kulağında çınladı. "Bay Stryke, Kynan Morgan sizi görmeye geldi. Ayrıca, sizin-"

"İçeri gönderin."

Stryke saate baktı. Buna hazırlanmak için daha fazla zamanı olmasını umuyordu. WCSG soruşturması olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Şimdi, mesajlarına yetişmek için iki dakikadan biraz fazla zamanı vardı.

Çeşitli departmanların başkanlarından gelen yedi not, iki medya talebi ve amcası Eidolon'dan gelen bir mesaj vardı ve bunların hepsi önem sırasına göre zihinsel olarak bir yanıt kuyruğuna sıralandı.

Listenin son sırasında amcası Eidolon'dan gelen görsel mesaj vardı.

Stryke adamı sevmiyor değildi. Aksine, doktora deli gibi saygı duyuyordu. Eidolon zeki, mantıklı ve sıfırdan bir tıp imparatorluğu kurmuştu. Stryke'in yanında kendini rahat hissettiği neredeyse tek aile üyesiydi.

Eidolon'un gözleri asla suçlama ya da hayal kırıklığı dolu değildi.

Ama Stryke şu anda hâlâ onunla uğraşmak istemiyordu. Öğüt almak istemiyordu.

"Cinsel bastırıcı ilaç kullanımını azaltmalısın. Sizin için iyi değiller. Uykunuza müdahale ederler. Bastırıcıların sadece Ara sıra. Acil bir durum olmadığı sürece günde en fazla iki kez."

Evet, evet, her neyse. Stryke bastırıcının yan etkilerini çok iyi biliyordu. Nasıl bilmesin ki? Eidolon'un kendi türleri için yarattığı formülün yeterince uzun süreli olmadığına karar verdiğinde bunu kendisi geliştirmişti. Ve eğer bunu kullanmak Stryke'in hayatının birkaç yılını uykusuz geçirmesine mal olduysa, ne olmuş yani? Onun türünün beş yüz yıllık bir ömrü vardı. On ya da iki yıl neydi ki?

Asansörün kapısı açıldı ve Kynan dışarı çıktı, her zamanki gibi koyu renk kot pantolon, savaş botları ve yarım mavi düğmeli bir gömlek giyyordu. Savaş yaraları içindeki boynunda, bir zincirden sarkan Heofon adlı kristal bir tılsım vardı ve bu tılsım onu ölümsüz ve şiddete karşı neredeyse bağışık kılıyordu. Cennetten bir parça hediye edildiğinden beri bir gün bile yaşlanmamıştı ve ona bakan hiç kimse Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında değil, altmışlı yaşlarında olduğunu biliyordum.

"Stryke." Kynan ona doğru yürüdü, her adım sedefli zemindeki gömülü sembolleri aydınlatıyordu. Ayak izlerinden yayılan beyaz ışıklar onu Stryke olarak tanımlıyordu. Melek soyundan gelen biri. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Stryke ayağa kalktı ve insanlar için alışlageldiğı üzere elini uzattı. "DART Müdürü, bir Meleklerin büyülediğı insan buluşmak isterse, ona buluşma veririm."

Kynan Stryke'in masasının önünde durdu ve onun elini sıktı. "Gördün mü, alaycı olup olmadığını anlayamıyorum." Boynunu yoğun bir yara dokusu ağına dönüştüren yaralanma nedeniyle zaten çakıllı olan sesi daha da sertleşti

hafif bir sitemle. "Çünkü buluşmayı nadiren kabul ediyorsunuz."

Stryke bilgisayar ve yazı tahtalarından oluşan bankı işaret etti. "Çok meşgulüm."

"Yani herkese söylüyorsun."

Stryke homurdandı. Çok az insan ona bu şekilde seslenirdi. Bu hem rahatsız edici hem de takdire şayandı. Aynı zamanda doğruydı. Meşguldü. Kuzenleri, kardeşleri, ebeveynleri... onsuz da gayet iyiydiler.

"Yeni sistemde olmasını istediğimiz özelliklerin listesini Silah tasarımı," dedi Kynan, garip kişisel küçük konuşmaları atlayarak. Çok takdir edildi. "Bakmak için zamanın oldu mu?"

"Yaptım. Çok şey istiyorsun." Stryke listeyi defterine yazdı ve aralarında havaya fırlattı, büyük bir TV ekranı boyutunda ve 3 boyutlu bir hologram olarak asılı hale getiriyor. "Sadece iblisleri öldürmekle kalmayıp ruhlarını da ele geçiren bir silah istiyorsunuz. Her şey tarif ettiğiniz gibi bir ateşli silahtan çıkan bir tür mermiyi alacaktır. İblis öldüren bir ateşli silah için Aegis ile yaptığımız anlaşma özeldir."

Kynan'ın çakıllı sesi daha da çarpıklaştı. "Ben daha çok Aegis için yarattığınız silaha aşina olmaktan çok daha fazlası."

Elbette öyleydi. Smiter Kynan'ın iki adamını öldürmüştü. Kesinlikle üzücü, ama StryTech sadece silahı yarattı. Nasıl kullanılacağı şirketinin elinde değildi. Yine de Stryke kendini Ky'ye yardım etmek zorunda hissetti.

"Ama," dedi Stryke, "farklı türde bir mermi geliştirmemiz mümkün olabilir."

"Ne gibi? Bir ok gibi mi? Ya da bir arbalet oku?" Kynan Kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunların hiçbiri pratik, taktiksel ya da gizlemesi kolay değil. En küçükleri bile çok belli olur, özellikle de toplum içinde."

Stryke, dün gece zihni çok meşgulken çizdiği şık bir hibrit silahın 3 boyutlu taslağını fırlattı.

Bırak uyusun. "Ya Colt 1911'den daha hantal olmayan bir tane geliştirebilirsem?"

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Kynan çizimi bir savaş haritasını inceleyen bir komutan gibi analiz etti. "Ve yine de onu Ufelskala Beş iblislerini öldürecek kadar güçlü yapabilir misin?"

"Ekibimin sizin beğeninize göre boyutlandırabileceğinden eminim.

Öldürecek kadar güçlü mü?" Stryke omuz silkti. "Eh. İblise bağlı. Göreceğiz. Ama yaralanmaya neden olacak ve öldükten sonra iblisin ruhu. Sizin için bazı tasarımlar ve ilkel figürler hazırlayabilirim."

Kynan ekranın altındaki bir kelimeye odaklandı. "Azrail mi?"

"Ben de öyle diyorum. Yapacağı şey göz önüne alındığında uygun göründü. Adını değiştirmekte özgürsünüz."

Keskin bakışlarını çizime odaklayan Kynan bunu düşünüyor gibiydi. Muhtemelen küçük insan kalbini yüksek oktanlı bir tabanca ya da hızlı ateş eden bir tüfeğe kaptırmıştı ama StryTech'in Aegis ile yaptığı münhasırlık anlaşması beş yıl daha geçerliydi.

Ayrıca, eğer Stryke bunu çalıştırabilirse, bu silah oyunun kurallarını değiştirecek ve herkesin bir ruhu yakalamasına olanak tanıyacaktı. Şu anda şeytani ruhları yakalamak için onları ve StryTech'in tescilli konteynerlerini görebilme yeteneği. "Hayır, hoşuma gitti. Hem ismi hem de tasarımı," dedi Kynan.

"Bu konuda halkımla birlikte çalışma önerim ne olacak?"

Böyle bir şey olmayacaktı. Stryke, StryTech'i sıfırdan inşa etmişti. Stryke, StryTech'i sıfırdan inşa etmişti. her seviyede. Her bir çalışanı bizzat işe almıştı. Bu iyi yağlanmış bir makineydi çünkü herkes Buradakiler, şirket ve diğer çalışanlarla senkronize olma becerileri nedeniyle özenle seçilmişti.

Stryke bilinmeyen bir sürü gevşek dişliyi makinesine atacak değildi.

"Dışarıdan kimseyle çalışmıyoruz," dedi. "Anladığınızdan eminim."

"İşte mesele bu." Kynan bir masanın üzerinde dolaştı. beyaz tahta denklemlerle kaplı. "Anlamıyorum." Kaşlarını çatarak yazıya baktı. "Bunu da anlamıyorum. Ne oldu?"

"Yüzen bir hidro-yansıtıcı disk için hesaplamalar. Temel olarak, neredeyse görünmez bir şemsiye."

"Bok yok mu?" Kynan ona tekrar baktı. "Neden?"

"Hantal bir şemsiye taşımaktan nefret ediyorum ama ıslanmaktan da nefret ediyorum." Havuzuna ve jakuzisine girmekten bile hoşlanmıyordu. Onları sadece Masumi için yapmıştı. "Bir kuruş büyüklüğünde bir cihazın olmasını istemez miydin?"

bir yağmur fırtınası sırasında aniden başınızın üzerinde bir kalkan mı var?"

"Kulağa hoş geliyor." Kynan tekrar Stryke'a döndü. "Başka ne harika olurdu biliyor musun? Benim adamlarımın seninkilerle birlikte çalışmasına izin vermek."

"Neden? Bana güvenmiyor musun?"

"Stryke, seni doğduğun günden beri tanıyorum. Ailen en iyi arkadaşlarımdan bazıları ve kardeşlerin benim için çalışıyor. Bu güvenle ilgili değil. Mesele silahlarımızın nasıl çalıştığını tam olarak bildiğimizden emin olmak istiyoruz. Onlara bakım yapabilmek ve her tamir gerektiğinde StryTech'e borçlu olmamak istiyoruz." Pencereden Sydney Limanı'na baktı, mavi suları güneşin altında parlıyordu.

öğlen güneş ışığı. "Bizim için geliştirdiğiniz tüm bu teknolojiyi takdir ediyoruz, ancak bu cehennem kadar istilacı."

"İstilacı mı?" Stryke diğer erkeğe düz ve sorgulayıcı bir bakış attı. "Nasıl istilacı?"

"Oh, hadi ama." Kynan cebinden parlak bir disk çıkardı. cebine koydu ve havaya kaldırdı. "İşte bahsettiğim şey bu. Bu Harrowgate paralarının üzerindeki izleme. Ne zaman bir tane kullansak biliyorsun. Bu saçmalık."

"Bu anlaşmamızın bir parçasıydı."

"Bu hala saçmalık. Bizi zor durumda bıraktığınız için kabul ettik. İnsanları Harrowgates'ten canlı olarak geçirebilmeliyiz. Biz de sizin şartlarınıza boyun eğdik."

tüm iblis DNA tarayıcılarımız sunucularınıza bağlanmalıdır. StryTech'in lehine olan birçok sözleşmeyi kabul ettik, sadece herkes gibi. Kurallarınıza uyduk ve hiçbir zaman arkadaşlarımız ve ailemiz için özel muamele istemedik." Stryke'in bakışlarıyla karşılaştı, zeki gözlerindeki soğuk kot mavisini, bu konuda elini taşın altına koymaya hazır olduğunu belli ediyordu. "Ama bugün arkadaş ve aile kartını oynuyorum.

Çalışanlarımızın Reaper'ın gelişimine katkıda bulunmalarını sağlamak mantıksız bir talep değil."

Stryke ayağını yere vurmaya hazırdı. Yapabilirdi ve bunu biliyordu. DART bu silahı o kadar çok istiyordu ki, Kynan'dan ödeme olarak tek çocuğunu istese, Dawn bir kurdeleye sarılmış olarak ortaya çıkacaktı.

Pek sayılmaz. Kynan pezevenklikte sınırı çizirdi ama yine de Stryke adamın bu anlaşmayı yapmak için yapmayacağı şey olmadığını düşündü.

Ama Kynan'ın haklı olduğu bir nokta vardı. StryTech'ten hiç kimseden daha fazlasını istememişti. Bu küçük şeye izin vermek StryTech'in Smiter Kynan'ın halkını yok ettiğinde kaybettiği iyi niyeti bir nebze olsun yeniden inşa etmeye yardımcı olabilirdi.

Ayrıca, Stryke adama gerçekten saygı duyuyordu ve bu pek çok insan için söylediği bir şey değildi.

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordu.

Ky'nin gözlerinde ihtiyatlı bir iyimserlik parıltıydı. "Hafta sonuna kadar üç kişilik bir ekip oluşturabilirim. Bir teknomancer, bir mühendis ve bir silah uzmanı."

Üç çok fazlaydı. İki bile çok gibi geliyordu. "Birini gönderebilirsin. Teknomancer. Benim kıdemli Mancan babalık izninde."

Bir kalp atışı tereddüt etti ve Stryke Kynan'ın bir tane daha isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Stryke geri itecekti. Bir tane fazlasıyla yeterliydi.

Sonunda Ky başını salladı. "Bu işe yarar."

"Harika. Detayları bizimkiler halletsin." Stryke sandalyesine çöktü. "Şimdi, bu küçük

görüşmeler, her zamanki sanal sohbetimiz yerine yüz yüze bir toplantı talep edecek kadar önemli mi?"

Kynan ona doğru geri döndü. "Öyle olmadıklarını biliyorsun." Evet, söyledi. "O gece neler olduğunu bilmek istiyor musun?"

WCSG'nin soruşturması."

Ky, "Ajansımın geleceği tehlikede," dedi. "Stresli olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Hiç şüphesiz öyleydi. DART ve Aegis bir süredir Onlarca yıl süren soğuk savaş ve tam da birlikte çalışmak için çaba göstermeye çalıştıkları sırada... pek çok insan öldü. Ve StryTech'in silahlarından biri olayın merkezindeydi.

"Esas olarak Smitter'ın yeteneklerini öğrenmek istediler. Her şeyden çok bunu merak ediyorlardı. Ancak olayların DART tarafından anlatılan versiyonuna Aegis'inkinden daha çok inandıkları hissine kapıldım. Bir DART hakkında ne hissediyorlar Ajanın intikam iblislerine dönüşüp bir düzine insanı öldürmesi ise tam bir muamma."

"İğneleme mi?"

"Hayır. Ciddiyim. Hiçbir belirti vermediler."

Kynan, Stryke'a boyun eğmiş bir şekilde başını salladı ve iletişim cihazındaki saati. "Gitmem gerek ama beni kabul ettiğiniz için teşekkürler." İkisi de ayağa kalktı. "Bir şey daha var."

Sikeyim.

Sakın söyleme.

"Cuma günü işten sonra annenin doğum günü için bir ofis partisi veriyoruz. Sen de davetlisin."

O söyledi.

"Gelmeye çalışacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Kynan 3 boyutlu silah tasarımlarını telsizine indirirken konuştu. "Ama yapmalısın. Onu görmeyeli ne kadar oldu? Birkaç yıl mı? Ne kadar Tüm aileni bir arada görmeyeli ne kadar oldu? On yıl mı?" On iki.

"Çaba göster," dedi Ky. "Annen seni özlüyor."

Stryke çenesini sıkmamak için gülümsemeye zorladı. "Eğer toplantımızın suçluluk duygusu bölümünü bitirdiysek, sen kendin çıkabilirsin."

Kynan başını salladı ve çıkışa yöneldi, ancak asansör kapısı açıldığında Stryke'a döndü, onun özür dileyen bir ifade. "Bunu yapmak istemedim, Stryke. Beni buna o zorladı."

"Kim seni neye ikna etti?"

Tepeden tırnağa siyah deri giymiş, iri yarı, siyah saçlı bir erkek asansörden çıktı ve Stryke'ın bağırsakları ayaklarının dibine düştü. "Baba."

Şok, Kynan'ın babasını bu şekilde gizlice içeri sokmasına duyulan öfkeyle çarpıştı. Bu da ne böyle? Neden onun Asistan onu uyardı mı?

Ama Kalis denemişti, değil mi? Lanet olsun. Onu kesmişti. Kapalı.

Kynan asansörün içine girdi ve Stryke'a bir Babacan bir bakış. "Doğru olanı yap." diyen bir bakış.

Evet, bu durumda doğru olan şey ailesinin yakınında olmak. Onun varlığı her şeye gölge düşürüyordu. Sonunda, gerginlik öfkeli bir Yıllarca yanacak bir ateş.

Hayır, teşekkür ederim. Kynan ya da babasının söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

"Üç aydır sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi Shade, asansörle Stryke'ın masası arasında dururken. Etrafına bakındı, koyu renk gözleri

Tavandan tabana pencereler, bilgisayarlardan oluşan duvarlar ve Stryke'ın sırf insanların neden burayı seçtiği konusunda spekülasyon yapmalarını sağlamak için koyduğu pahalı, rastgele sanat eserleri. Aslında hepsinden nefret ediyordu.

Sanat dağınık ve kaotikti, ve nadiren mantıklı geliyordu. "Lanet olası bir teknik postaya cevap verememenin bir nedeni var mı?"

Kynan bunun bedelini ödeyecekti.

"Teknik postalarınız annemin partisiyle ilgili ayrıntılardan oluşuyordu, ancak LCV hakkında hiçbir şey söylemediler. Bir sebep göremedim.

"Gelip gelmeyeceğimi sormadığın için cevap veremedim."

"Çünkü sana baskı yapmak hiçbir zaman işe yaramadı ve genellikle annenin ya da benim istediğimizin tam tersiyle sonuçlanıyor. Ama bu önemli. DART ona bir teklif sunuyor. Katkılarından ve desteğinden dolayı ödüle layık görülmüştür ve orada olmanız çok anlamlı olacaktır."

Stryke masasındaki birkaç kalemi çekmeceye süpürdü ve kapağını kapattı. "Kimse beni orada istemiyor, baba."

"Bu seninle ya da kardeşlerinle ilgili değil," dedi babası. "Bu annenle ilgili. Seni orada istiyor."

"Peki sen ne istiyorsun?" Stryke soruyu dudaklarından döktüğü anda pişman oldu. Aralarındaki gergin, yoğun havada acı verici derecede uzun bir süre asılı kaldı.

Sonunda Shade başını salladı. "Ailemizin iyileşmesini istiyorum."

"Ve benim bir partiye katılmamın bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," dedi ellerini ceketinin içine sokarak cepler. "Ama bu bir başlangıç olur. Ve zararı olmaz."

"Oh," diye mırıldandı Stryke kalçasını masaya dayarken, "kesinlikle acıtabilir."

Shade onu inceledi, gözleri gölgeliydi ve Stryke'ın her sabah aynada gördüğüne çok benziyordu. Ağızı açıldı ama her ne düşündüyse daha iyi düşünmüş gibiydi. söylemek istedim.

"Devam et ve söyle," dedi Stryke. "Ben büyük bir çocuğum. Bununla başa çıkabilirim."

Bir kalp atışı tereddüt etti. Bir tane daha. Sonra, "Kaos'a olanlar için seni asla suçlamadık, Stryke."

Stryke'ın boğazı kapandı. Anlaşılan o ki o.

Bu yüzden ailesinden uzak duruyordu. Onlar her zaman boktan konuşmak için. Stryke'ın hayatının en kötü gününü ortaya çıkarmak istediler ve o da küçük kardeşinin ölümünü tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldı.

İyileşme ve kapanış kelimeleri çokça kullanıldı ama böyle bir şey için nasıl iyileşme ve kapanış olabilir ki?

"Beni suçladın baba," dedi Stryke yumuşak bir sesle. "Ama kendimi suçladığımdan daha fazla değil."

"Ben yapmadım-"

"Saçmalık," diye tersledi Stryke, yıllar boyunca Judicia'dan aldığı eğitim ve pratikle geliştirdiği soğukkanlılığını kaybederek. Amcası Eidolon'un annesi ve üvey babası Judicia'ydı, mükemmel karar verme arayışında duygularını aktif olarak bastıran iblislerdi ve E, Stryke'ın en kötü olduğu bir zamanda onlardan Stryke'a kendi yöntemlerini öğretmelerini istemişti.

Eidolon bunu bilmiyordu ama muhtemelen Stryke'ın hayatını kurtarmıştı. Ya da belki de biliyordu. Adam her zaman bir adım öndeydi. herkesten önce.

Shade'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Onun ölümünün senin suçun olduğunu bir kez bile söylemedim."

"Gerek yoktu."

O gün ve sonraki birkaç gün-ay boyunca sorulan sorular "İkizlerden ne kadar uzaktaydın?" ve "Neden başka birinden onlarla kalmasını istemedin?"

Sen kendi başının çaresine bakarken onlar ne yapacak?" çeşitliliğinde. Her bir soru, defalarca kan kaybından ölene ve geriye kuru bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar kalbine saplanan bir mızrak olmuştu.

Gözlerini kapatan Shade derin bir nefes aldı. Nefes aldığı anda

Onları tekrar açtığı anda, karanlık derinliklerindeki hüznü Stryke'ın yüreğine yeni bir suçluluk duygusu sapladı.

"Acı çektiğini anlıyorum," dedi Shade sessizce. "Ama biz de öyleyiz. Annen ve ben sadece Kaos'u kaybetmedik. gün. Seni de kaybettik."

Stryke'ın gözleri tutmak için mücadele ettiği yaşlarla doldu.

"Lütfen, oğlum-"

"Yapamam," dedi Stryke kabaca, bu işi hemen şimdi bitirmek istiyordu. Sanki bir işaretmiş gibi, bilek telsizleri

Acil dokunuş. Yine Eidolon. "Bunu almalıyım."

Babası orada olmasaydı, amcasını havaya uçururdu. Ama bu boktan senaryoda, kötünün iyisi Eidolon'du.

Shade başını salladı ve asansöre doğru döndü. "Sadece gelmeyi düşün. Annen için."

Adam asansörde gözden kayboldu ve Stryke kapı kapanana kadar nefesini tuttu.

Nefes veren Stryke, Judicia'nın sakinliğini aradı. zihnini ve duygularını sakinleştirdi. Ama Kaos hakkında konuşmak bir yana, babasıyla yüzleşmeyeli bile uzun zaman olmuştu, ve kendini kontrol etmesi istediğinden daha uzun sürdü. Aslında o kadar uzun sürdü ki, telsizleri tekrar çaldı, bu sefer daha fazla zorla.

Amcasının ısrarına boyun eğerek holo çağrışı önündeki zemine fırlattı. Bir milisaniye sonra, uzun boylu, siyah saçlı doktor bir ışık huzmesi içinde Stryke'ın önünde durdu.

"Stryke. Nihayet. Hastaneye gelmen gerekiyor."

Stryke oturmaya giderken donakaldı. "Neden? Biri mi yaralandı?" Ailesinden başka kimseyi kaybedemezdi. Bunu düşünemezdi bile.

"Test sonuçlarınız. Seninle konuşmam gerek."

Kimsenin yaralanmamış ya da ölmemiş olmasından dolayı rahatlayan Stryke sandalyesine çöktü. "O zaman konuş."

Eidolon tereddüt etti ve içini bir endişe kapladı. Stryke aracılığıyla. "Bunun gerçekten yüz yüze olması gerektiğini düşünüyorum." Stryke yerinden kıpırdamadan, "Bu şahsen olacak," dedi. "Peki, ne Öyle mi?"

"Her şeyden önce, ahmaklığı bırak. Yardım etmeye çalışıyorum. sen." Eidolon elindeki panoya bir göz attı ve sonra tekrar yukarı baktı. "İkincisi, baskılayıcı ilacını almayı bırakmalısın."

Yine mi bu?

"Sana söyledim, seninkine geri dönmeyeceğim. Yeterince uzun sürmüyor."

"İşte mesele bu." Eidolon elindeki panoyu masasının üzerine fırlattı. "Benimkini de alamazsın. Hiçbirini alamazsın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Belirtilerinize neden olan şey ona olan bağımlılığınız. Bana geldin çünkü kalbin hızla çarpıyor ve baş dönmesi nöbetleri geçiriyorsun. Bu ilaca güvendiğinizi söylemiştiniz. Ben. Bu yüzden, durman gerektiğini söylediğimde bana güven. Şimdi.

Yoksa taşıkardi ve baş dönmesi sorunlarınızın en küçüğü olacak."

Eidolon harika bir doktordu ama ailesi söz konusu olduğunda çok tutucu ve aşırı korumacıydı. Ayrıca Stryke'ın formülünü en başından beri eleştiriyordu. Belki de Stryke'ın ürünü yeraltı pazarında Eidolon'unkinden bire on daha fazla satıldığı içindir. Yirmi dört saatlik rahatlama mı, yoksa kırk saate kadar mı? Açık bir kazanan vardı ve bu da rahatsız edici olmalıydı.

"Bunu düşüneceğim."

Stryke bunu hiç düşünmezdi.

"Kahretsin, Stryke. Senin inkârın için zamanım yok. gerçek. Bir Oni çiçeği salgınıyla ve hastanenin güvenlik yazılımındaki bir virüsle uğraşıyorum." Eidolon bir adım daha yaklaştı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Vücudun kendini kapatıyor. Daha ne kadar dayanabilirsin bilmiyorum."

"Benim için alt satır, Amca. Bugün yoğun bir programım var."

"Sonuç?" Doktorun derin sesi ciddileşti. "Bir sonraki iğnede mi yoksa ellincide mi olur bilmiyorum ama bir noktada baskılayıcı seni öldürecek."

Bölüm 2

Cyan kara tahtaya baktı ve hayal kırıklığı içinde homurdandı. Hesaplamalarının hiçbirisi doğru değildi. Tekrar.

Orospu çocuğu.

Acımasızca, güzel, mavi, sarı ve kırmızı formülasyonlarını silerek iletişim implantlarını yükseltti.

şeytani dilleri çevirmek. Bulanık bir karatahtadan başka bir şey olmadığında, küfretti ve silgiyi yere düştü. Renkli tebeşir tozlarından oluşan bir gökkuşağı bulutu havaya karıştı ve masasının üzerinde pigmentli bir toz tabakası bıraktı.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve başını çevirdi. dikkatini yönetim kurulundan çekip asıl işine geri döndü. DART - çok sevdiği ve Brüksel'in lüks bir semtinde güzel bir daire almasını sağlayan bir daire. Ancak artık oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı öldüğüne göre, Cyan'ın kesenin ağzını açması gerekecekti.

Bu da ağlamak istemesine neden oldu. Yeni bütçesi için değil.

Shan zaten nişanlısıyla birlikte yaşamak için taşınmak üzereydi ama arkadaşını kaybettiği için üzgündü.

Gözlerindeki yaşların sızısına karşı gözlerini kırptırarak, yeni sterilize edilmiş laboratuvar masasından plastik bir kanıt torbası aldı ve avucunun içine bir iletişim ünitesi attı. Patronu Kynan Morgan'a göre, bu şey şeytani bir ruh tarafından ele geçirilmişti. Genellikle, ölü iblislerin ruhları

Ruh Yönetimi bölümü tarafından idare ediliyordu ama şeytani ruhları fiziksel bedenlerden çıkarıp tuzağa düşürme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip olan Logan bile bunu zorlayamazdı.

ruhu evinden çıkardı. Kynan, Cyan'ın

şeytani hayaleti kovmasına izin verecekti.

Cyan güçlerini şarj etti ve teknoloji parçasını delmek için derinlerinden güç çekti. Anında, devre ve programlama kodları aklına geldi. Buradan, bir teknoloji büyüyle iletişim ünitesine neredeyse her şeyi yapabiliirdi. Programlamayı basitçe yeniden tasarlayarak, onu bir yankesiciyi hareketsiz hale getirebilecek bir cihaza dönüştürebilir veya kaba bir garsonun içindeki kanı kaynatabilir. Ya da onu takan kişi için saatli bir bombaya dönüştürebilir. Sadece küçük bir değişiklik

Kodlamada, kullanıcının implant çipiyle bağlantı kurmasını ve yaşamı sona erdiren bir şoka neden olmasını sağlayabiliirdi.

Cyan bunu hiç yapmamıştı. Ama bazen düşünmesi bile eğlenceliydi.

Bugün, varsayımsal senaryolar üzerinde çalışmıyordu. kafasından geçirdi. Makinenin içinde gerçek bir hayalet arıyordu.

"Siyanür mü?"

Dahili telefonda patronunun sesini duyunca yerinden sıçradı. İletişim sistemleri üzerinden ona her zaman gerçek adıyla hitap ederdi ama yüz yüze konuşurken takma adını kullanırdı. Bazı tuhaflıkları vardı.

"Evet, Bay Morgan?" Kendini kapattı ve çok pahalı bir iletişim cihazının iç işleyişi kayboldu.

"Seni ofisimde görmem gerek. Bir dakikan var mı?" "Elbette patron. Hemen geliyorum."

Laboratuvarından aceleyle çıktı ve DART'ın ana katına çıkan merdivenleri kullandı; asansöre binerken kendisine el sallayanlara ve selam verenlere karşılık verdi. Asansörün kapısı açıldığında

İkinci katta, aşağıdaki ana kat çeşmesinin muhteşem manzarasına sahip devasa bir avluya çıktı.

Brüksel'in tarihi merkezinin eteklerindeki eski binanın tasarımını, açıklığını ve modern dokunuşlarını çok sevdi. Kynan onu küresel merkezlerdeki tadilat bittikten hemen sonra işe almıştı.

On dokuz yıl önce.

DART'ta neredeyse yirmi yıldır çalışıyordu ve Kynan'ın ofisinin önündeki acayip güzellikteki geniş yapraklı bitkiden hâlâ nefret ediyordu.

Kanla sulanmış ve çiğ et parçalarıyla beslenmiş, kıpkırmızı ve siyah sapları o yaklaştıkça titreşiyor, dantelli yaprakları ses gibi gelen fısıltılar çıkarıyordu. O şey yakındakilerin ne düşündüğünü hissederek, bir erken uyarı sistemi. Eğer biri Kynan'a zarar vermeye niyetlenirse, bitki bir ölüm perisi gibi çığlık atacaktı.

Patronunu öldürmeyi planlamadığı için bitki sadece "kızgın" ve "üzgün" gibi şeyler söyledi.

Ne göt herif ama.

Yanından geçerken aptal çalıya ters ters baktı ve Kynan'ın sesini duydu.

Kapı aralığı.

"İçeri gelin." Adam ona el salladı ve kadın adamın karşısına oturdu. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Sanki başka seçeneği varmış gibi söyledi. "Sorun değil. Konu nedir?"

"Birkaç şey var." Dirseklerini koltuğa dayadı cilalı meşe masasının yüzeyine oturdu ve öne doğru eğildi. "Öncelikle, nasılsın? Şu olaydan sonra hiç izin almadın..."

Shanea tam da bu binada soğukkanlılıkla vurulduktan sonra.

Aegis'in Shan'ı öldürmesinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve Cyan hâlâ bununla başa çıkamıyordu. Kahretsin, hiç ilgilenmiyordu. Kendini işe gömmüştü.

temel ihtiyaçlar dışında paylaştıkları daireye geri döndü.

Shan taşınma sürecindeydi ama henüz her şeyi kutulamamıştı ve evlerinin etrafında duran hatırlatıcılar Cyan'ın içini parçalıyor, onları her gördüğünde acısını tazeliyordu.

"Ben iyiyim."

Kynan inanmış gibi başını salladı. "Xoei bana haftalardır burada uyduğunu söyledi."

"O küçük ispiyoncu." Cyan yumruğunu sanki laboratuvar asistanının boynuna dolanmış gibi sıktı.

"Cyan," dedi Kynan nazikçe, "Shan'la ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Draven hakkında neler hissettiğini de biliyorum. En iyi arkadaşlarını kaybettin ve bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi Cyan. Haklıydı ama kız gerçeği duymaya hazır değildi. Çok kızgın, çok incinmiş ve çok inatçıydı. Ama Kynan aynı zamanda onun patronuydu ve böyle çekip gitmemeliydi. Yorgun ve

Kendisine kızgın bir şekilde ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum." "Anlıyorum," dedi. "Ama DART'ta konuşabileceğin insanlar var.

Eğer ihtiyacın olursa, tamam mı?"

"Teşekkür ederim." Patronuna her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek için gülümsemeye zorladı. "Başka neden buradayım?"

Bir paket kâğıdı masasının yüzeyine doğru itti. "Bunlar bir tasarım hakkında bazı fikirler ve notlar. StryTech'in bizim için üzerinde çalışacağı silah."

StryTech'ten bahsetmek bile midesini düğümledi. O yerin ve onunla birlikte CEO'sunun da yanıp kül olduğunu görmekten mutluluk duyacaktır.

Yine de yeni bir silah iyi olurdu.

Merakla kâğıtları kenara çekip diyagramları ve notları taradı. "Yani, bu yeni silah... herhangi birinin ruhları ele geçirmesini sağlayacak bir cihaza benziyor."

"Aynen öyle. Bunu sadece Logan ve bir avuç adamının yapmasıyla sınırlı kalmayacağız. Ölmeden önce o mermilerden birini bir iblise fırlatan herkes onun ruhunu ele geçirebilir."

Bu harikaydı. İyi Takım için büyük bir avantaj. Sayfayı çevirdi. Şaşkınlıkla göz kırptı.

"Bekle." Elindeki kâğıt paketini kaldırdı ve bir mikroişlemcinin çizimine ve özelliklerine daha yakından baktı. "Bu silahın bir güdüm sistemi de mi var?"

Başını salladı. "Ölüme en yakın iblisi aramak üzere programlanmış olabilir."

"Vay canına. Bu çok yenilikçi. Peki, tekrar soruyorum, neden buradayım?"

Kynan sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını düz karın kaslarının üzerinde gezdirdi. "Çünkü bunun bir daha

StryTech'ten aldığımız diğer her şey."

Ah. "Kuralları tarafından engellenen ve Yüce Stryke'a karşı sorumlu olan mı demek istiyorsunuz?"

"Aynen öyle. Seni onların ekibinde çalışmaya gönderiyorum." Keskin bir nefes aldı. Kısık bir sesle "Ne?" dedi. "Silahın içinde ensorcellenmiş mikroçip olacak.

elektronik," dedi. "Uzmanlığınız sizi bu görev için mükemmel bir seçim yapıyor."

Oh, lanet olsun, hayır. Kynan pek çok nedenden ötürü hatalıydı. "Ben uygun değilim. Xoei'yi gönderin."

Kâğıtları masanın üzerine geri çekti. "Xoei yetenekli ve zeki, ama elektronik ve silahlar konusunda senin deneyimine ya da doğuştan gelen yeteneğine sahip değil. Ben bizim en iyisi sensin. Eminim-"

"Yapamam," diye ağzından kaçırdı, patronunun sözünü kestiğini umursamadan. "Stryke ile çalışamam." Yutkundu ve sözlerini olmasa da sesini yumuşatmak için bir an bekledi. "Sanırım onu öldürmek isterdim."

"Sen ve diğer herkes," diye mırıldandı. Ama Kynan bunu anlamadı. Stryke'ın üzerinde yürüdüğü zemine tapmamıştı, sadece idolünün en iyi ihtimalle bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtlamak için

En kötü ihtimalle de cinayete suç ortağı. "Muhtemelen onu görmeyeceksiniz bile. Ve bu silahın bizim için ne kadar büyük bir oyun değiştirici olacağını söylememe gerek yok," dedi, Daha önceki düşüncelerini yankılayarak.

"Ve Smiter, Aegis için oyunun kurallarını değiştirdi." Sanki bunu yapmak Shanea'nın zihninde canlandığı bedeni parçalanmış görüntüsünü yok edecekmiş gibi gözlerini kapattı.

Aegis'in iblis parçalayan yeni silahı. Olmadı ve o da isteksizce patronuna baktı. "Üzgünüm, Kynan. Bunu yapamam."

Kâğıtları bir dosyaya koyup masasının çekmecesine

yerleřtirdi. "Keřke tekrar dűřűnsen, ama anlıyorum."

"Kusura bakmayın ama bildiğinizi sanmıyorum."

Vay be. Anında pişmanlık. Bunu söylememeliydi, Özellikle de o şirret ses tonuyla. Neyse ki Kynan otuz yedi yıllık hayatında tanıdığı en yumuşak huylu insandı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle sadece koltuğuna yaslanmakla yetindi.

"Kimin daha çok şey yaşadığına dair bir sidik yarışına girmeyeceğim," dedi sessizce. "Shanea'nın kaybının hâlâ taze olduğunu ve senin de yas tuttuğunu biliyorum. Belki de biraz izin almalısın. Benjamin Franklin Günü değil mi? Yaklaşıyor mu? Sizin türünüz için büyük bir bayram, değil mi? Gidin kutlayın."

Kadın sertleşti. "Bu bir öneri mi yoksa emir mi?" "Bu bir öneri, Cyan. Daha fazlası değil. Zorlamayacağım StryTech'in ekibiyle çalışman ya da tatile çıkmak. Ancak karanlık laboratuvarınızda takılmak yerine birini ya da diğerini yapmak iyi bir fikir olabilir."

"Laboratuvarım karanlık değil." Onun sert bakışları karşısında yumuşadı, onu akıllıca olduğu kadar zorladığını biliyordu. "Peki" dedi. "Bunu düşüneceğim. Orada başka bir şey var mı?"

Sanki kız ümitsiz bir vakaymış gibi başını salladı.

Muhtemelen öyleydi.

Ayağa kalktı, laboratuvara dönmeye niyetliydi ama Xoei muhtemelen öğle yemeğinden dönmüştü ve Cyan şu anda laboratuvar asistanının süper pozitif, neşeli enerjisiyle ya da sorularıyla uğraşmak istemiyordu.

Belki de Kynan haklıydı. Belki de bir molaya ihtiyacı vardı.

Ama işe ara vermek, boş dairesiyle yüzleşmek anlamına geliyordu. Kaybıyla yüzleşmek demekti.

Ve ne yazık ki bunu kolaylaştıracak bir teknoloji büyüğü de yoktu.

Bölüm 3

Bastırıcı seni öldürecek.

Stryke ofisinin arka tarafındaki kişisel Harrowgate'ine adım attığında, Eidolon'un açık sözleri kafasında cınladı.

Stryke kelimeleri sadece duymakla da kalmadı. Sinestezisi sayesinde zihninde floresan turuncu renkte titreşiyorlardı, o kadar parlak ve canlıydılar ki neredeyse tatlarını alabiliyordu müziğin tadını alabildiği gibi. Oh, bekle... evet, dilinde hafif bir anason tadı vardı.

Görünüşe göre, yaklaşan ölümün tadı siyah meyan kökü gibiymiş. Düşündüm. Meyan kökünden nefret ederdi.

Sanki cinsel dürtüleri bastırma konusu bir tetikleyiciymiş gibi, ani bir uyarılma dalgası sikinin seğirmesine neden oldu. evinin sembolüne bastı. Saatine bir göz attı. Evet, son iğnesinin üzerinden tam dört saat geçmişti.

Bir sonraki seni öldürebilir.

Evet, evet, her neyse. Eidolon tam bir alarmcıydı.

Nefesinin altında homurdanan Stryke dışarı çıktı.

Harrowgate ve bir ayak taze karın içine. Orosu çocuğu.

Milyonuncu kez ne yaptığını merak etti.

kapıyı oturma odası yerine güvertesinin dışına kurdurduğunda düşünmeye başladı.

Ne düşündüğünü biliyordu. Güvenlik. Eğer içerideki kapılardan biri arızalanır ya da hacklenirse, iblisler potansiyel olarak evine girebilirdi. Ama dışarıda, güvertesinde, uyarı sistemleri, tuzaklar ve birkaç ölümcül

karşı önlemler, hiçbir davetsiz ziyaretçinin

Kurşun geçirmez, yanmaz ve sihir geçirmez sürgülü cam kapıya. En azından tek parça halinde değil.

Hiç aktif hale getirilmemişlerdi ama en zengin, en güçlü, açıkça şeytani teknoloji devi olarak pek çok düşmanı vardı. Dini bağnazlar ve iblis düşmanlarından kıskanç rakiplere kadar

ve siyasi entrikacılar, onun insan aleyhtarları sürekli tehditlerdi.

Bir de iblisler vardı. Şirketinin ürünlerinin çoğu onların varlığını tespit etmek, onları öldürmek veya ruhlarını tuzağa düşürmek için geliştirildiğinden, genellikle yeraltı dünyasındakiler tarafından nefret edilir ve korkulurdu.

Endişelenmediği tek insanlar meleklerdi. Onun yararlı bir aptal olarak var olmasına izin verdiler. iblisler kötüdür çizgisini takip etti ve kullanmak için silahlar yarattı onlara karşı. Hatta Gabriel adında bir Başmelek, birkaç yılda bir onu kontrol edip gitmediğinden emin oluyordu. şeytan ya da başka bir şey.

Bastırıcı seni öldürecek. Evet, evet, ona geri dönelim.

Güverte kapısı kayarak açıldı ve sıcak bir havanın içine adım attı. Kasıklarından ikinci bir uyarılma hissi geçti, ama bu kez buna bir acı sarsıntısı eşlik etti. Kapı arkasından kapanırken, enjektör kalemini almak için elini cebine attı.

Parmakları pürüzsüz plastik yüzeye dokunduğunda tereddüt etti.

Bu, arka arkaya yaptığı altıncı iğne, seks sancılarını yaklaşık üç buçuk saat boyunca durduracaktı. Bir sonraki Biri üç saat etkili olacaktı. Bir sonraki, iki buçuk. Ve bu şekilde, her dozda yarım saat kaybederek Çalışmayı durdurdular ve ağrı ve mide bulantısı onu bir kadınla rahatlamaya zorladı.

Eğer yapmazsa, ölecekti.

Amcasına göre şu anda ölmek üzereydi. Eidolon ona iğneleri derhal durdurmasını söyledi, ancak bu günde birkaç kez serbest bırakılması anlamına geliyordu.

Bu saçmalıklar için zamanı yoktu.

Görünmez bir mengene kesesini kavrayıp öyle bir büktü ki neredeyse parke zeminde bayılacaktı. O sendeleyerek kanepeye doğru yürüdü ve nefesini tutarken kendini kanepeye yasladı.

Sekse ihtiyacı vardı. Ya da bir shot.

Her iki şekilde de, bu bekleyemezdi.

Yavaş yavaş acı hafifledi, geriye pelvisine yayılan ağır, nabız gibi atan bir ihtiyaç kaldı. Odanın diğer tarafındaki narin, süslü yeşim vazoya baktı ve aleti şişerek neredeyse onu işaret etti.

Başka bir acı dalgasıyla inledi. Geri çekildiğinde, ihtiyacı iki katına çıkmıştı ve aleti yanıyormuş gibi hissediyordu.

"Masumi," diye mırıldandı.

Vazonun dar, fallik ağzından inci gibi bir sıvı fokurdayarak yere aktı ve orada yakuttan bir şala sarınmış, bronz tenli bir succubus şeklini aldı.

Beline kadar uzanan siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, koyu renkli, badem biçimli gözlerinin köşeleri şaşkınlıktan irileşmişti.

"Bu kadar erken çağrılmayı beklemiyordum. Genelde hizmetime başvurmadan önce tüm iğneleri yaptırırsın." Kıvrımlı kalçaları hipnotik bir şekilde sallanarak ona doğru süzülürken boğuk sesi endişesini yansıtıyordu. "İyi görünmüyorsun."

Çenesini sıkarak, cinsel organının bir kısıkaç içinde ezilmesine bir tur daha dayandı. Acı birkaç kalp atışı için görüşünü karartmaya yetti ve sonra Masumi'nin sıcak vücudu ona doğru hafifledi, elleri pantolonunun fermuarını çalıştırdı.

Seminus iblislerine hizmet etmek için yaratılmış bir iblis türü olarak, onun ihtiyacını kendi ihtiyacı gibi hissediyordu. Onun çok

Varoluğu Şems'le cinsel alışverişine bağlıydı, bu yüzden hevesle, açlıkla onun önünde diz çöktü.

Sıcak ağızı onu içine aldı ve anında, sıcak bir zevk vücuduna yayıldı.

Ardından karanlık, çarpık bir kendinden nefret.

Seksten nefret ederdi. Tahrik olmaktan nefret ediyordu.

Nefret ediyordu.

onu her şeyden öncelikli ihtiyaçları olan bir şehvet şeytanı yapan her şey.

Küçük kardeşinin güvenliği gibi.

Acı pençeler gibi göğsünü yardı ve Masumi'den uzaklaştı. Nefes nefese ve titreyerek enjektör kalemmini aradı.

Parmakları cihazın etrafını sararken Masumi'nin eli bileğine indi.

"Buna ihtiyacın yok." Dişleriyle kulak memesini yakaladı ve acıyı yalayarak uzaklaştırmadan önce onu ısırđı. "Ben buradayım. Seni rahatlatmama izin ver."

"Ben iyiyim," diye homurdandı, zihni ona ulaşmak için çığlık atarken bile vücudu onun nefesli sözlerine ve sıcaklığına tepki veriyordu.

uzakta. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Eli o kadar kötü titriyordu ki enjektörün kapağını zar zor açmayı başardı.

"Stryke-"

"Git!"

Öfkeli ve sinirli bir hırıltıyla iğneyi kalçasına batırdı ve kanepeye yaslandı. Rahatlama Solüsyon damarlarından akarak vücudunun kimyasala ihtiyaç duyan tüm bölgelerine hızla ulaşırken orgazmın normalde sağlayacağı.

Masumi'nin küfürleri kulağında yankılanırken vazosuna geri döndü. Kızgındı ve onu suçlayamazdı. Yine de hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmesi konusunda endişelenmiyordu. Vazonun ikizi, onun ikinci evi, onun ve diğerlerinin paylaştığı yerleşkede ikamet ediyordu. Kardeşleri Rade ve Blade ile kuzenleri Mace ve Sabre. Dört erkek arasında çok fazla aksiyon yaşadı ve onlar da

günde birkaç kez ortak aramakla zaman kaybetmek zorunda kalmadı.

Hepsi de kadın peşinde koşmayı boşa zaman harcamak olarak görmüyordu. Mace seks için avlanmaktan kesinlikle keyif alıyordu.

Masumi'ye göre, onu haftada sadece birkaç kez çağırıyordu ve çağırdığı zamanların yarısında da başka bir kadınla ona katılıyordu.

Kar, pencerelere doğru dönerek ona ilaçlar etkisini gösterirken Masumi dışında odaklanabileceği bir şey vardı. Kanı beynine geri döndüğünde rahat bir nefes aldı ve tekrar işlevsel duruma ulaştı.

Lanet olsun. O iğneler bir mucizeydi.

Belki de Eidolon'un tahmini yanlıştı. Belki de laboratuvar Stryke'ın kanını başkasınıninkiyle karıştırmıştı.

Belki de inkâr eden bir aptaldı.

Amcası işleri berbat edecek biri değildi. Ve bir şey Stryke'ı aramaya zorlayan semptomlara neden olmuştu. tıbbi yardım. Yani, evet, iğnelerin ona zarar vermesi kesinlikle mümkündü ama gururu bu olasılığı Eidolon'a kabul ettirmesini engellemişti.

Her neyse. Çözülmesi gereken bir problemdi. Ve Stryke problem çözmeyi severdi çünkü bu konuda gerçekten çok iyiydi.

Aklında hedef, düşünceleri teoriler ve hesaplamalarla dönerken, duş aldı, bir çift eşofman altı ve bir tişört giydi ve özel laboratuvarına doğru yola çıktı. Oraya varmadan önce mutfakta durup bir jambon aldı.

Sandviç, sadece ekmek ve et. Baharatlar zaman kaybıydı ve yemek yakıttan başka bir şey değildi. Lezzete önem verilmezdi.

Oturma odasındaki gizli panel yaklaştığında kayarak açıldı ve metal bir merdiven ortaya çıktı. Basamakları ikişer ikişer çıktı ve dibe vurarak seke seke indi.

Burayı çok sevmişti. Burası yüksek teknoloji ürünü ekipmanlarla dolu, istediği her şeyi inceleme ya da açıklama olmaksızın yapabildiği bir yerdi. Burada yaratıyor ve yok ediyordu.

İcat edildi ve test edildi. Burada, o bir tanrıydı.

StryTech'te de bir tanrıydı, ancak burada kesinti yoktu ve kimseye kendini açıklamak zorunda değildi.

Steril temizleyicilerin, kimyasal karışımların ve sedir yongalarının rahatlatıcı kokularını içine çekerek Aceleyle karalanmış denklemlerle kaplı beyaz tahtalar, bir bilgisayar bankası ve devasa bir kafeste bir fare.

"Hey, Squeaker." Kafesin yanındaki kaseden bir fıstık aldı ve şık albino kemirgene fırlattı. "Bugün sana labirent yok."

StryTech'in laboratuvarlarından kurtardığı yirmi farelik gruptan hayatta kalan son kişi olan fare Kendisi için yaptığı küçük karton mağaraya baklagil bıraktı. Squeaker, Stryke'ın isim verdiği tek fareydi ve o zaman bile, diğerleri yaşlılıktan öldükten sonra geriye kalan tek fare olana kadar bunu yapmamıştı.

Ama bu adam devam etti.

StryTech'in yaşlanma karşıtı test formülleri ve Stryke'ın vücut fonksiyonlarını optimize etme yeteneği.

Bilgisayar sandalyelerinden birine çöktü ve seks engelleyicisinin formülünü getirdi. Belki biraz ayarlama ya da değişiklik yaparsa daha güvenli hale getirebilirdi.

Eidolon telefonu kapatmadan önce, "Bu inhibitörlerin hiçbirisi, benimki bile, düzenli kullanım için değil," demişti. "Orgazm vücudumuzda bizi hayatta tutan kimyasallar üretir. İnhibitörler bu kimyasalları taklit eder ama tamamen kopyalayamazsınız. Boşlukları doldurmak için düzenli seks yapmazsanız vücudunuz çöker."

"Tersine çevrilebilir mi?"

"Olabilir. Ancak bunları kullanmayı bırakıp vücudunuza iyileşme şansı verene kadar bunu bilemeyiz."

"Beni iyileştiremez misin?"

"Bundan değil. Kimyasalları da kopyalayamıyorum."

Belki amcası onları taklit edemezdi ama Stryke edebilirdi. En azından deneyebilirdi. Ve başarısız olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Nadiren bir şeyde başarısız olurdu.

Kardeşini hayal kırıklığına uğrattın.

Evet, vardı. Ve bu yüzden, kendini başkalarını kötü iblislerden korumaya adanmıştı. Bir imparatorluk kurmuş ve gezegendeki en zengin, en kötü şöhretli kişi haline gelmişti. Herhangi bir başkan, kral ya da İnsanlık alemindeki herhangi bir ülkenin yüce lideri. Ve bu ona tüm ailesine mal olmuştu.

Cyan oturma odasının ortasında durmuş, kapının yanına yığılmış kutulara bakıyordu.

Shanea'nın kutuları.

Raflardan birinde, Cyan ve Shan'ın bir ofis partisinde çekilmiş selfie'si ona bakıyordu. Arkalarında, nişanlısı Draven, şapşal bir surat ifadesiyle fotoğraflarını çekiyordu.

Taze bir acı Cyan'ın kalbini delip geçti. İkisini de çok özlemişti.

Bir başka hatırlatıcıya, Cyan, Shanea ve Xoei'nin en sevdikleri Paris restoranında brunch yaparken çekilmiş bir holoimajına hüzünle gülümsedi. Onun yanında, duvarda asılı duran, Cyan ve Shan'ın Disney World'de çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Ve bunun yanında.

Cyan buz kesti. Liseden beri sahip olduğu bir metreye bir metre boyutlarındaki ilham panosu, Stryke'ın resimleri ve şirketi, icatları ve başarısı hakkındaki makalelerle alay edercesine orada asılı duruyordu.

Bir zamanlar onu idol olarak görmüştü. Onun azmi ve meraklı zihniyle arasında bir bağ hissetmişti. Kendi iş alanında onun kadar dikkat çekici olmak istemişti. Ve onun şimdiye kadar gördüğü en muhteşem erkeklerden biri olmasının da bir zararı yoktu.

Sonra, birkaç ay içinde ailesi, Shan ve Draven öldü - Stryke'in icatlarının kurbanları. Ve DART'ta Shan ve Draven dahil üç kişinin ölümüne neden olan olay hakkında kamuoyu önünde konuşması istendiğinde, temelde kazaların kaçınılmaz olduğunu ve genel olarak silahların faydalarını söylemişti birkaç iblisin ölümünden daha ağır bastı.

Bir çift iblis.

Aegis'i sikeyim. StryTech'i siktir et. Her şeyi sikeyim.

Öfkeliydi, gözleri akmayan yaşlarla yanıyordu, tahtayı yırttı ve duvara çarptı. Mantar kırılana ve alçıpan çökene kadar dövdü.

Neden, neden, neden Shanea ölmek zorundaydı?

Tahtanın iskelet kalıntılarını yere fırlatarak kendini kanepeye attı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağlamak istiyordu ama artık hiçbir şey kalmamıştı. Çok şey ters gitmişti. En iyi arkadaşları ölmüştü.

İşine olan hevesi de ölmüştü ve patronuna karşı bir ahmak gibi davranmıştı.

Ve bir tatil bunların hiçbirini düzeltmez.

Biri kapıyı çaldı ve o bir an için görmezden geldi, acıma partisine dalmaktan memnun oldu. Ama kapı tekrar çalındı, daha sert ve daha hızlı. Bu kesinti için hem kızgın hem de minnettar bir şekilde gazlı şöminenin yanındaki duvarda bulunan güvenlik monitörüne baktı.

Kynan'ın kızı kapının önünde durmuş kameraya el sallıyordu. Tuhaftı. Dawn'ı aylardır görmemişti.

"Kapı," diye seslendi. "Aç."

Kapının kilidi tıkladı ve Dawn içeri girdi. "Hey." Siyah saçlı, mavi gözlü kadın

Annesinin hafif yapısını ve espri anlayışını almış olsa da babasının tıpatıp aynısıydı. "Önce sana haber vermediğim için özür dilerim."

Cyan'ın içine bir şüphe düştü ve gözlerini diğer dişiye dikti. "Seni baban mı gönderdi?"

Dawn içeri girdi, vücuda oturan siyah kot pantolonu ve stratejik olarak kesilmiş zümrüt rengi ipek atleti babasının hoşlanacağından daha fazla teni ortaya çıkarıyordu. "Burada olduğumdan haberi yok. Neden?"

"Beni bir göreve göndermek istedi ve ben reddettim. Kaba bir şekilde."

Dawn güldü. "Her zaman istediğini elde edememesi onun için iyi bir şey."

Belki, ama o bunu takdir etmemiş gibi görünüyordu. "Yine de özür dilemeliyim." Cyan mutfağı işaret etti; Shanea'nın çaydanlığı ocağın üzerinde tozlanmaya başlamıştı. "Bir kadeh şarap ister misin? Ya da çay?"

Lütfen, çay deme. Neden sorduğunu bile bilmiyordu. Yıkılmadan bunu yapabileceğinden emin değildi.

"Hayır, sadece bir dakika kalabilirim." Dawn elindeki çantayı uzattı. "Sana bunu getirmek istedim."

"Nedir bu?" Cyan ışıltılı beyaz hediye çantasını almak için ayağa kalktı.

Dawn tereddüt etti ve sonra sessizce, "Shanea'dan bir hediyeydi," dedi.

Cyan dondu kaldı, parmakları kolları sıkıca kavradı. "Anlamıyorum."

"Bu senin nedime hediyen." Dawn hüzünle gülümsedi. "Sen görmeyesin diye saklamamı istedi."

Cyan'ın bacakları büküldü ve tekrar kanepeye yığıldı. "Lanet olsun."

Dawn onun yanındaki sandalyeye oturdu ve Cyan'ın dizinde rahatlatıcı bir el. "Nasılsın? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Elbette vardı. "Aegis'i yok edebilir ve StryTech benim için," diye mırıldandı çantanın içine bakarken. Dawn homurdandı. "Çok isterdim."

Cyan şaşırmış bir halde arkadaşına baktı. "Gerçekten mi? Yani, Aegis, evet. İblis öldüren pislikler. Ama StryTech? Stryke senin kuzenin değil mi?"

"Sabre benim kuzenim. Stryke ise Sabre'nin kuzeni. Ona katlanamıyorum. Stryke, Sabre değil." Koltuğunda kıpırdandı, biraz yerleşti. "O her zaman kendini beğenmiş bir ahmak olmuştur.

Ve onun iblis tespit yazılımı hayatımı cehenneme çevirdi. Hayatım boyunca insan hastanelerinde çalışmak istedim ama onun yüzünden çalışamıyorum."

Cyan her ne kadar Dawn'ın Stryke'tan nefret eden trenine atlamak istese de, Stryke'ın arkadaşının kariyer sınırlamalarıyla nasıl bir bağlantısı olduğundan emin değildi. "Neden olmasın?"

Şafak boş boş kolçaktaki yıpranmış bir ipliği kopardı eskiden Shan'a kriz geçirtiyordu. "DeTecht tarayıcıları Soulshredder genetiğimi tespit ediyor ve gezegendeki hemen hemen her hastane bu tarayıcıları kurmuş durumda. Artık neredeyse hiçbir yere gidemiyorum. Jessica ve ben geçen hafta sonu sinemaya gitmeye çalıştık ve içeri giremedim çünkü sinemanın ön kapısında iblis dedektörü vardı."

"Oh, kahretsin. Bu berbat bir şey."

Dawn bacak bacak üstüne atmış, kot pantolonu usulca fısıldıyordu

sandalyeye karşı. "Stryke'a DNA'mı gizleyecek bir şey geliştirmesi için yalvardım ama reddediyor. Bu tür bir teknolojinin yanlış ellere geçmesi riskini göze alamayacağını söylüyor. Sanki ben Bunun olmasına izin ver."

"Ne göt herif ama." Cyan çantayı yanındaki minderin üzerine koydu. "Ailen neden ona katlanıyor?"

"Öyle değiller." Dawn çantasından bir tüp dudak kremi çıkardı. "Herkesten uzaklaştı."

Cyan onun ailesiyle yakın olmadığını biliyordu, ama o Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. "Babanın onunla iyi bir ilişkisi var gibi görünüyor."

Dawn omuz silkti. "Bunun kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum. Daha çok bir iş ilişkisi. DART pek çok StryTech icadından yararlanıyor."

DART'ın rakipleri de öyle. Stryke herkesi nasıl silahlandırabilirdi? Bir çatışmanın iki tarafının da silahlanmasını düzenleyen yasalar yok muydu?

"StryTech ile çalışmak aslında benim için geri çevirdi." Cyan uzandı ve parmağını hediye çantasının ipeksi sapında gezdirdi. şafak'tan önce Shanea muhtemelen ona son dokunan kişi olmuştur. "Kynan benden StryTech çalışanlarından oluşan bir ekiple birlikte çalışmamı ve yeni bir ruhları da yakalayacak bir silah."

"Vay canına. Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor," dedi Dawn. "Neden hayır dedin?"

"Neden?" diye sordu kuşkuyla. "Stryke'ın son anti-iblis silahı Shan'ı öldürdü."

"Biliyorum." Dawn dudak kremi sürmeyi bitirdi ve kapağı tüpe geri taktı. "Ve şimdi bunun tekrarlanmasını önlemek için bir şansınız var."

"nlemek mi? Nasıl engelleyecek? Bu silah Aegis'in Smiter'ına karşı bir silah değil."

"Hayır, ama DART'ın cephaneliğindeki her yeni silah Aegis'in sahip olmadığı bir şey. DART dünya için daha da değerli hale gelecek. şu anda Draven'a olanlar yüzünden mercek altındalar. DART feshedilebilir bile. Herhangi bir ajanın ruhları ele geçirmesini sağlayacak güçlü yeni bir silahla, Aegis'in yapamayacağı bir şeyle, DART vazgeçilmez hale gelir."

Dawn'ın Draven'ın adından sonra söylediklerinin çoğu kayboldu.

Cyan'da. "Affedersiniz. 'Draven'la olanlardan sonra mı?"

Dawn ona şaka mı yapıyorsun der gibi baktı. "Hadi ama, Cyan. Çok sayıda masum insanı öldürdü."

Cyan öfkesinden neredeyse boğuluyordu. Dawn nasıl Aegis'in tarafını tutabilirdi?

"Onları öldürdü çünkü Aegis nişanlısını öldürdü!" Ayağa fırladı ve hediye çantasını halının üzerine düşürdü. "Sebepsiz değildi-"

"Biliyorum." Dawn'ın sesi sinir bozucu derecede sakindi. Çantayı yerden aldı. Babasına o kadar çok benziyordu ki. "Bak, Cyan..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "nemli bir şey değil."

"Ne? Söyle bana."

"Sadece... Sadece dörtte bir Soulshredder olduğumu biliyorum ama bu yeterli. Yara izlerini görebiliyorum. Ne kadar acı çektiğini görebiliyorum. Ama acını yanlış insanlardan ıkartıyorsun. StryTech ile çalışırsan, bir sopayla iki cehennem faresi öldürmüş olursun. DART'ın çok değerli hale gelmesine yardımcı olursun ve Stryke'ın hayatını zindan edebilirsin. Kazan-kazan."

"Kazanmış gibi hissetmiyorum," diye mırıldandı Cyan.

Dawn hediye çantasını işaret etti. "Açacak mısın?"

Cyan, Shanea'nın kişiliğine mkemmел bir şekilde uyan ışıltılı mendile ve süslü çantaya baktı.

Nasıl gitmiş olabilir? Cyan anne ve babasını farklı bir StryTech cihazı yüzünden kaybettikten kısa bir süre sonra. Babasının lm hatalı bir StryTech cihazının neden olduğu bir kazaydı.

StryTech tasarımı bir güvenlik panelinde devre vardı ve annesi kederden ölmüştü ama yine de.

"Yapamam," dedi. "Henüz değil. Kulağa garip gelebilir ama bunu bir kez gördüğümde ondan bir daha asla bir şey alamayacağım."

Dawn anlamış gibi başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Gitmem gerek ama eminim Runa'nın evinde görüşürüz. doğum günü buluşması. Babam her zaman ofis partileri düzenlemek için bahane arar."

Bu doğruydı. Kynan Morgan iş yerinde iyi bir kutlamaya bayılırdı. Bunun moralleri yükselttiğini ve herkese diğer departmanlarda olup bitenlerden haberdar olma şansı verdiğini söylerdi. Hatta tüm DART şubelerinden herkesi davet etti. Dünyanın dört bir yanındaki saat dilimi farklılıkları nedeniyle çoğu gelemiyordu, ancak katılabilenlerle görüşmek üzere.

Dawn ona çabucak sarıldı. "Bir şeye ihtiyaın olursa bana haber ver. Ben ciddiylim, tamam mı? Bunu sadece nazik olmak için söylemiyorum. Beni ara."

Yapacağına söz vermişti. Dawn gittikten sonra Cyan tekrar Shan'ın resimlerine baktı. Ölüm şeklinden çok daha iyisini hak ediyordu. Belki de Dawn haklıydı.

Belki de silah projesi üzerinde çalışmak

DART için olumlu bir şey yapma ve Shan'ın ölümüne bir anlam verme fırsatı.

Hediye çantasını yemek masasının üzerine koyarken yüreği kadar ağır hissetti. Sonra açacaktı. Daha sonra açacaktı. Belki de DART silahı ele geçirdikten sonra.

Bu da onun bunu gerçekleştirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bilgisayarını açmak için aklını kullandı çünkü ilk adım her zaman araştırmaydı. Bilmek istiyordu Stryke ve şirketi hakkında, zaten bildiklerinin ötesinde, öğrenebileceği her şeyi öğrendi.

Stryke'ın ismiyle ilgili basit bir sorgulamada TIME dergisinin Yılın Kişisi seçildiği zaman da dahil olmak üzere çok sayıda fotoğraf, makale ve dergi kapağı çekimi.

Bu, insanlar arasında bir erimeye neden oldu. Bir iblise insan mı diyorsun? Ve ona bu tür bir şöhret vermek? İnsanlar kendilerini kaybetmişti ve TIME neredeyse toparlanamıyordu.

Zihnini medya çılgınlığının daha fazlasını taramak için kullandı ve orada birçok yıl boyunca birden fazla kuruluştan En Uygun Bekar olarak yer aldı. Yeraltı Dünyası News Today onu "İnsan yakışıklılığı ve şeytan yaratıcılığının mükemmel birleşimi" olarak tanımladı.

Kuşkusuz, adam çok güzeldi. Ama sonra, tüm Seminus iblisleri öyleydi. İnkübi olarak, zahmetsiz atletik yapıları ve manken yakışıklılıklarından yataktaki becerilerine ve dişilerin uyarılmasını artıran cinsel feromonlarına kadar dişiler düşünülerek tasarlanmışlardı.

Ve Stryke... O diğerlerinden bile daha çarpıcıydı. Köşeli, bronz yüz hatları jilette oyulmuş olabilirdi ve koyu renk gözleri ona siyah elmasları hatırlatıyordu: sert, soğuk ve parlak. Onları yumuşatan şeyin ne olduğunu hep merak etmişti.

Hiçbir şeyin o erkeği yumuşatamayacağını hissediyordu. Ve yumuşamayan ve bükülmeyen şeyler... kırılırdı.

Bölüm 4

Uyuyakalmıştı. Laboratuvarının zemininde.

Stryke hiç öylece uyuyakalmamıştı.

Sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktı, hiçbir şey hatırlamıyordu-

Aniden, bıçak gibi saplanan sancılar her organını delip geçti ve siki o kadar sertleşti ki ortadan çatlayabileceğini düşündü.

Acı içinde soluyarak ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı.

Kahretsin. Ölüyormuş gibi hissediyordu. Eidolon'un "Sana söylemiştim" dediğini duyar gibiydi.

Nefes nefese yukarı uzandı ve enjektör kalemını bulmak için tezgâhı karıştırdı. İşte. Evet.

Kendini kalçasından bıçakladı ve acısı dindiğinde nefes almak için tekrar yere yığıldı.

Telsizleri titredi ve inledi. Muhtemelen bir toplantıya çok geç kalmıştı.

Evet, Kalis'ti, nerede olduğunu merak ediyordu çünkü milyonlarca mesajı vardı ve biri onu görmek için bekliyordu. Oysa soğuk beton zeminde sırtüstü yatmış, hesaplamalar, araştırmalar ve onu öldüren bir ilaçla kovaladığı acı verici seks sancılarıyla dolu bir maratondan sonra kendine gelmeye çalışıyordu.

Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı. Ve bir duşa. Ve sekse.

Bu son düşünce karşısında hırladı. Ama doğrudu. İğneler arasındaki aralıklar gittikçe kısalıyordu ve vücudunu gerçek şeyle sıfırlaması gerekiyordu.

Yakında iğnelere hiç ihtiyacınız kalmayacak çünkü ölmüş olacaksınız.

Bu düşünce onu muhtemelen üzmesi gerektiği kadar üzmedi.

Küfrederek kendini merdivenlerden yukarı, otomatik cezvenin kahve pişirdiği mutfığa doğru yürümeye zorladı. en sevdiği karışım. Bir fincan doldurdu, Masumi'nin vazosunu aldı ve duşa yöneldi.

Duş ve seks hem soğuk hem de hızlıydı ve sonrasında kendini daha iyi hissetti ama hâlâ kirliydi.

Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkında olmamayı diledi.

Ayrıca bir tür tedavi, travmasını cinsel dürtülerinden ayırmaya yardımcı olacak bir tür sihirli matematiksel denklem olmasını diledi.

Deneyebileceği bir şey vardı. Kardeşi Rade onun kafasının içinde küçük bir gezintiye çıkabilir ve başkalarını iyileştirirken. Amcası Wraith de bunu yapabiliyordu. Ama Stryke'ın biriyle yatmaktan daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da birinin beyniyle yatmasıydı.

Ofise bir saat geç gitmişti ve Kalis onu bekliyordu, yüzünde bir kızgınlık maskesi vardı. Genellikle kumral saçlarının arasında gizlenen küçük, siyah boynuzları birkaç santim dışarı fırlamıştı.

"İşte buradasın." Buharlı bir fincan kahvenin onu beklediği masasını işaret etti. "Her zamanki gibi, not defterinizdeki mesajlar her iki sıraya göre düzenlenmiştir. aciliyet ve zaman damgasına göre. Ve Bayan Cyanide sizi bekliyor."

Sertçe başını kaldırdı. "Siyanür mü? DART'tan mı?"

"Evet. Anlaşmanız uyarınca onu Kynan gönderdi."

İlginç. DART'ın kıdemli teknomancerı siber güvenlik camiasında tanınan biriydi. Nadir bir Cyberis iblisiydi, dünyadaki en güçlü Mancer'lardan biriydi ve türünün pek çoğunun aksine yeteneklerini kötülük için kullanmıyordu.

En azından Stryke'ın bildiği kadarıyla.

Teknik olarak, Cyberis iblisleri güçlerini kötüye kullanma potansiyelleri nedeniyle insan alemine girmişlerdir. Zihinleriyle elektronik cihazları hackleme, çalıştırma ve yeniden programlama yetenekleri, bu cihazları kapatabilecekleri anlamına geliyordu. hareket halindeki araçları indirebilir. Uçakları havadan düşürebilirler.

Gökyüzü. Askeri uzmanlar nükleer silahları bile kontrol edebileceklerinden korkuyorlardı. Ayrıca, yanlarından geçerken DNA'larını yazılımdan silerek DNA tarayıcılarını tespit edilmeden geçebiliyorlardı, bu da onları daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Stryke kendisi de bir Cyberis teknomancer kullanıyordu ama onların özel büyülerine karşı da önlemler almıştı. Halkına güvenirdi ama aptal da değildi. İblislerin çoğu pislikti.

Kynan'ın Siyanür'ü işe alarak nasıl kurtulduğunu merak ediyordu. Özellikle de şimdi, dünya yeraltı dünyası çalışanlarını istihdam eden şirketler ve hükümetler için daha fazla düzenleme, inceleme ve gözetim talep ederken.

StryTech markalı kahve kupasına uzandı. "Onu içeri gönderin."

Kalis hafifçe eğildi ve maddesizleşti.

Birkaç dakika sonra ofis asansörünün kapıları açıldı. Uzun, ince bacaklarını koyu renk, bol paçalı bir pantolonun sardığı, gümüşü beyaz saçlı, son derece güzel bir kadın dışarı çıktı

bir çift siyah topuklu ayakkabının etrafında sallanıyordu. Tunç rengi bluzunun yakası göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar aşağıya iniyordu ve üzerinde derin bir gümüş kolye vardı.

Ametist kolye ucu gözlerinden bir iki ton daha açıktı.

Büyüleyiciydi. Irkı elf güzelliği ve değerli taştan gözleriyle tanınırdı ama lanet olsun. O özel bir şeydi.

Ofis katını geçene kadar onu onaylamak için bekledi, ayakkabıları her adımda altlarındaki fayansları kırmızıya boyuyordu.

İblisler için kırmızı, melekler için beyaz, vampirler için mavi, insanlar için sarı.

"Merhaba, Cyanide."

Zaten soğuk olan gözleri daha da soğudu. Burada olmaktan mutlu değildi, değil mi?

"Ben Cyan." Yere bakarken tek kaşını kaldırdı.

"Kardeşlerimden birinin bir tür tasarladığını görüyorum- algılama zemin sistemi. Zekice." Başını kaldırarak kısa, dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ama kapsamı çok sınırlı. Sadece iblisleri, melekleri, insanları ve vampirleri tanımlıyor. Melezleri, şekil değiştirenleri ve wereleri de tanımlaması gerekiyor."

Haklıydı ama sistemi tasarlayan teknomancer, Cyan'ın önerdiği şeyi çalıştırmayı başaramamıştı. "Eğer daha iyisini yapabileceğinizi düşünüyorsanız, buyurun."

"Çalışanınızın beceriksizliğini düzeltmek için burada değilim." Beceriksizlik mi?

Sanki buranın sahibiymiş gibi etrafta dolaşıyordu, Manzarayı, laboratuvar ekipmanlarını, bilgisayarları kontrol ediyordum.

Onun dışında her yere bakıyordu. Sonunda, beyaz tahtalarından birinin önünde durdu.

"Aman Tanrım." Tahtaya yaklaştı. "Bunlar gerçekten görünmez bir şemsiye için hesaplamalar mı?"

Şaşkınlık içinden süzüldü. Çoğu insan onun tavuk tırmalamasını anlayamazdı. "Öyleler."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kalkanı yansıtacak bir nesneyi büyülemeyi mi planlıyorsunuz? Yoksa onu çalıştırmak için elektronik bir çip ve teknomansi mi kullanacaksınız?"

"Bunu Ar-Ge çözecek."

"Elbette." Tahtadan bir adım geri çekildi ve ofisin etrafına son bir kez üstünkörü baktı, sanki hafızama kaydediyorum. "Şimdi, bana çalışacağım laboratuvarı gösterirseniz, ben de sizin takım."

"Önce," dedi, "bana neden burada olduğunu söylemeni istiyorum." Topukları üzerinde sertçe döndü.

"Affedersiniz?"

"Bir donmuş iblisi bile dondurabilecek titreşimler yayıyorsun. Peki, neden buradasın?"

Çenesi yukarı kalktı ve mağrur bakışları şişkin burnundan aşağıya doğru kayarak ona baktı. O da bir kadın olabilirdi. mutfağında hamamböceği.

"Kynan istediği için buradayım."

"Yani, benimle yakın çalışmaya hazır mısınız?" Umarım, tavrını değiştirirsin.

Ağız açık kaldı ama hemen kendini tuttu, çenesini öyle sıkı kapattı ki kenetlenmiş dişlerinin arasından konuşmak zorunda kaldı.

"Seninle mi çalışacağım?" Daha önce kızın mutsuz göründüğünü düşündüyse de, şimdi cehennem ateşi gibi öfkeli tırnaklarını tükürmeye hazır görünüyordu. "Çoğunlukla bir ekiple çalışacağımı sanıyordum."

Onun rahatsızlığının tadını çıkararak gülümsedi. Çok az şey artık onu eğlendiriyordu. "Çok becerikliyimdir." Bırakın bunu istediği gibi anlasın. Ne de olsa onun bir seks iblisi olduğunu biliyordu.

"Uyarın için teşekkür ederim," dedi, sesi bir kutup soğuğu gibi ısıırıyordu. "Şimdi, sakıncası yoksa başlamak istiyorum."

"Hevesli, ha? Bunu sevdim." Ayağa kalkarak asansörü işaret etti. "Size çalışacağınız laboratuvarı göstereyim." Masanın etrafına geldi ve kızın onu yakalamasını beklemedi. hatırı sayılır genişlikteki zemini geçmeye başlamadan önce ayağa kalktı.

Dev ofisini çok severdi. İnsanları küçük hissettiriyordu. Koy dengelerini bozdu. "Kendinizi şanslı hissetmelisiniz. Tesisimi asla şahsen gezdirmem."

"Yani insanlar genellikle turların tadını çıkarıyor."

Kahretsin, çok tuzluydu. Artık eğlenmiyordu, ona doğru döndü.

"Neden itiraf etmiyorsun?" dedi. "Neden buradasın ve benimle sorunun ne? Çıkar ağzındaki baklayı. Saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Sanki binanın sahibiymiş gibi yanından geçip gitti. Kibirli olmayan bir Cyberis iblisiyle hiç karşılaşmamıştı. damarlarında akıyordu. Belli ki o da bir istisna değildi.

"Bu projenin başarılı olmasını sağlamak için buradayım. Ama haklısın, hiç heyecanlanmadım." Asansörde ona geri döndü. "Ürünleriniz çok fazla acıya neden oldu ve acı

çekiyor

um."

"Ah."

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve kadın içeri girdi, onu beklerken asansörün ortasında durdu.

"Ah?" Adam içeri girdiğinde ona ters ters baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

Kapılar neredeyse sessiz bir vınlamayla kapandı. "Bu da demek oluyor ki, eğer şimdi benden hoşlanmıyorsan, işler pek de iyiye gitmeyecek." Kontrol paneline uzandı ve Onları laboratuvar katına götürecek olan sembole dokundu, ancak dokunamadan sembol yandı ve asansör düştü Şafttan aşağı düzgünce.

Cyan, sanki asansörü çalıştırmak için elini değil de aklını kullanmak etkileyici bir şeymiş gibi, kendini beğenmiş bir tavırla önüne bakıyordu.

Sadece kıskanıyorsun.

Evet, muhtemelen. Ama kıskanç olsun ya da olmasın, bu işbirliğinin personel kadar felaket olacağına dair bir hissi vardı

DART'ın Aegis ile yaptığı değişim. Kynan ona borçlu olacaktı.

Hem de çok.

Cyan onun Stryke'tan hoşlanmayacağını biliyordu.

Ama ondan tam olarak ne kadar hoşlanmadığı konusunda hazırlıksızdı. Kahramanlarınızla asla tanışmamakla ilgili tüm o şey yüzde yüz doğrudu.

Kibirli, kaba, küçümseyici ve... hayatında gördüğü en güzel erkekti. Piç kurusu.

Profesyonel ve atletik yapısına uygun kıyafetlerini rahat bir zarafetle giyiyordu. Üst düğmeleri Bordo gömleğinin kolları sıyrılmıştı, kollarını kıvrırarak dermoire'ını ortaya çıkardı, koyu renkli semboller iri kaslarının üzerinde esniyordu.

Kurnaz siyah gözleri ve kısa, harap siyah saçları bronz tenini ve sert yüzünü tamamlıyordu.

Pahalı kıyafetler giyiyor olabilir ve Bir ofis binasında doğmuştu ama onu kardeşi Blade'in de giydiği dövüş kıyafetleri içinde hayal edebiliyordu.

Kahretsin, onu hayal etmeyi bırakmalıydı. O muhteşem, güçlü ve zeki olabilirdi ama Şeytan da öyleydi.

Yani, evet, Stryke berbattı ama o tesise aşık oldu. Hep görmek istemişti ve hayal kırıklığına uğratmadı.

Geniş kampüs, lüks yüksek katlı ofislerin ötesinde birkaç ultra-modern ek binaya kadar uzanıyordu. Stryke onu hepsine götürmedi, sadece nerede olduklarını, ne yaptıklarını ve neden hiçbirine izin verilmiyordu. Çoğunlukla bilmeleri gereken şeyler vardı ve Cyan'ın bir bok bilmesine gerek olmadığı ortaya çıkmıştı.

Ama Stryke çalışanlarına nasıl bakacağını iyi biliyordu. Tesis genelinde kafeler, duşlu mola odaları ve şekerlemeler için karyolalar, hatta bebekler için bir kreş ve ayrı, daha küçük bir çocuk bakım merkezi vardı ve insan çocukları için okul. Yüz bin-metrekarelik Commons Alışveriş Merkezi'nde çeşitli lokantalar, mağazalar ve hatta bir güzellik salonu ve market bulunuyordu.

Görünüşe göre, StryTech'te çok az insan çalışıyordu ve StryTech arazisinde yürüyüş parkurları ve iki spor salonundan birine sahip, özel olarak inşa edilmiş, son derece güvenli kampüs dairelerinde yaşıyorlardı. Sydney bir iblis için nispeten güvenliydi.

bir iblis kıtasındaki şehir, ama çok az insan yaşamak istedi

StryTech duvarlarının dışında, neredeyse tamamen yeraltı dünyası tarafından doldurulmuş bir şehirde.

Bir melek ile iblis arasındaki savaşı tasvir eden kristal bir çeşmenin yanından geçerken "Bu harika bir şey," diye mırıldandı, hikâye suyun yüzeyinde hareketli animasyonlarla oynuyordu. Taş yürüyüş yolunun karşısında, ışıltılı bir A Slice of Heaven adlı gökkuşağı rengindeki yiyecek kamyonu çeşitli pastalardan cömert porsiyonlar sundu. Bunun yanında, siyah bir

The Devil's Food adlı kırmızı kamyon, Sheoul'da yetiştirilen malzemelerle yapılan baharatlı, geleneksel şeytan yemekleri sunuyordu.

"Satın aldığımda böyle görünmüyordu." Hawking Kulesi'ni işaret etti. "Önce genel merkezi satın aldım, sonra da geri kalanını inşa etmek için dört yılımı harcadım."

"Hatırlıyorum," diye düşündü. "İlk binayı yirmi iki yaşındayken almıştın. Çok ucuza aldığınızı söylediniz çünkü o zamanlar Avustralya, Sheoul'a bırakıldıktan sonra neredeyse değersizdi. Binaya Stephen'ın adını vermiştin. Hawking ve ardından her yeni binaya ünlü bilim insanlarının isimlerini verdik."

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yanaklarında bir sıcaklık belirdi ki bu çok saçmaydı. Onu takip ettiği falan yoktu.

"Birkaç yıl önce Forbes dergisinde çıkan makale. Onlara yeni, genişletilmiş kampüsü gezdirmiştiniz."

"Ah, şu." Onu, sahadaki dört laboratuvar tesisinden biri olan Curie Araştırma Merkezi'ne götürdü. "Yaptığım şeyin bir insan eti olmadığını dünyaya göstermek zorundaydım.

işleme tesisi ya da onun gibi bir şey. Yine de magazin dergilerinin ve komplo çılgınlarının bunu söylemesine engel olmadı."

Onu zar zor duydu, aşırı güvenli biyoloji ve kimya laboratuvarlarının ihtişamına odaklanmıştı. Güvenlik çılgıncaydı, makineler gibi koruma katmanları vardı. silahları ve kötü DNA'yı tespit edebilen Senchi iblisleri ile duygu ve düşünceleri algılayabilen Senchi iblisleri.

Neyse ki Stryke'in boğazını yumruklamayı hayal etmeyi bir süre önce bırakmıştı. Yine de Senchi iblisleri onu izliyordu.

Stryke onu tüm zararlı bakterileri öldürmek için tasarlanmış yüksek teknoloji merkezindeki sisli bir geçitten geçirirken şüpheyle baktı.

Dışarı çıktıklarında, ağzı hayretle açık bir şekilde şok olmuş bir şekilde durdu.

Pek çok nedenden dolayı.

İlki mi? Onları karşılayan kişi... bir insan değildi.

Stryke'in robotik bir kopyasıydı, hareketleri ve sesi o kadar gerçeğe yakındı ki Stryke onu tekmeleme isteği duydu.

"StryTech'in mühendislik tesisine hoş geldiniz," diyordu.

"Cam duvarın arkasında, tehlikeli madde kıyafeti giymelisiniz. Herhangi bir sorunuz olursa, başka birine sormaktan çekinmeyin."

Bununla birlikte, yapay zeka robotu arkasını döndü ve uzaklaştı. "Vay canına," dedi. "Bu şey seni gerçekten yakalamış.

pırıl pırıl bir kişilik."

Eğlence Stryke'in yüz ifadesini ciddiden neredeyse şakacıya çevirdi. Avını yakalamaya hazır olmayan bir kedi gibi fare henüz.

"Adamlarım doğru fotoğrafı yakalamak için çok çalıştı. bir miktar küçümseme." Alanın uzak tarafındaki bir laboratuvara doğru ilerledi. "Ekibinizle tanışalım."

Onu küçük bir alana kadar takip ederken, siyah pantolonunun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğüne hayret etmemeye çalıştı.

Her ikisi de insansı ve erkek olan iki kişi

Elbette mevcut en ileri teknoloji olan bir 3D yazıcıyı programlamak.

Koyu tenli adam omzunun üzerinden Stryke'a bir bakış attı. "Birkaç dakika içinde yeni silahın temel tasarımının bir maketini hazırlamış oluruz."

"Mükemmel." Stryke onu işaret etti, dermoire kolunun etrafında dalgalanıyordu. İçindeki bilim insanı bu şeyi incelemeyi çok isterdi. Nasıl çalıştığına bakın. İçindeki dişi

Sert kasların ve damarların üzerinde nasıl yumuşakça

esmediğini takdir etti. Kahretsin, onunla ilgili hiçbir şeye hayranlık duymamalıydı. "Bu Cyan. Birbirimizi becermediğimizden emin olmak için burada.

DART'ın kıymetli bebeğini. Cyan, bu Dr. Dakarai. Takımın mühendisi." Birçok ülkede yasal olarak alkol alabilecek yaşta görünmeyen sarışın adama başını eğdi. "Bu Dracx. Geçici olarak metalürji uzmanı.

Project 6hell'den ödünç aldım. İhtiyacımız olan şey için hangi malzemelerin işe yarayacağını bulmamıza yardımcı oluyor."

Dr. Dakarai kibarca başını salladı. "Türünüze bakılırsa," dedi ona, "bir teknomancer olduğunuzu varsayıyorum."

"Öyleyim."

Doktor başıyla onayladı. "Ben bir aslan değiştiriciyim ve şuradaki Dracx de bir Geomorph."

Vay canına. Bakmamak için kendini zor tuttu. Geomorflar, iblisler başlangıçta hem Dünya'dan hem de İnsan ve iblis âlemleri, doğal olarak oluşan her tür metal, mineral veya taşa dönüşebilir. Nadir bulunurlardı, çoğu artık saf kandan bile değildi. Zamanla Binlerce yıl boyunca insanlarla çiftleştiler ve yeteneklerini ya zayıflattılar ya da kaybettiler. Hatta ruhlarının artık insan olduğunu bile iddia etmişlerdi. Cyan'ın bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama sonra pek de umurunda değildi.

"Proje 6hell nedir?"

Dr. Dakarai ve Dracx tedirgin bakışlar attılar ama Stryke ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi sadece ona bakmakla yetindi.

"Bu bizim en yeni girişimimiz" dedi. Ve bu her şeyi açıklığa kavuşturmadı mı? "Kabuk olarak telaffuz ediliyor ama

S yerine altı rakamıyla yazılır. Ne olduğunu bilersen mantıklı olur." Odanın etrafına bakındı. "Parker nerede?"

"Kahve alıyorum."

Başını salladı. "Parker McDavid takımın silah ve tasarım uzmanıdır." Bileğindeki telsiz bip sesi çıkardı ve hızlı bir bakış attı. "Gitmem gerekiyor." Duraklayarak Cyan'a uzun bir bakış attı ve Cyan onun ağzının bir köşesinin bir anlığına şeytani bir sırıtışla başını kaldırdı. "Cyan takım lideri olacak."

Bu duyurunun Stryke'tan dalga dalga yayılan kötücül eğlenceyi neden hak ettiğinden emin değildi ama neyse. Tuhaf biriydi.

"Bir dahaki buluşmamızda çok ilerleme kaydettiğimizi görmeyi umuyorum," dedi ve havalandı.

Kapı kapanır kapanmaz Dracx, Cyan'a saf bir sempati dolu bakış attı. "Sen benden daha iyisin."

"Ya da ben," diye mırıldandı Dr. Dakarai.

Kafası karışmış bir halde bakışlarını duvarlardaki çerçeveli fotoğraflardan ve ünlü bilim adamlarının biyografilerinden uzaklaştırdı. Birisi Stryke'ın resmine keçi sakalı ve şeytan boynuzları çizmişti.

"Takım lideri olmanın nesi bu kadar kötü?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Dracx. "Patronla günlük toplantılara aldırmadığınız sürece. Bu cumadan itibaren."

Gözlerini kırptırdı. "Günlük mü? Bu çok saçma. Aylık olmasa bile haftalık yeterli olur."

Dracx uzun, cılız parmaklarıyla ona bir işaret yaptı. "Şimdi sorunu görüyorsunuz. Kimse bir şey vermek istemiyor. ona günlük güncellemeler."

Dr. Dakarai, "Genelde teknik postalara ya da iletişim toplantılarına pek aldırılmaz," dedi. "Ama gerçekten yatırım yaptıysa -ya da sinirlendiyse- sizi ofisinde görüşmeye zorlar."

"Ve dostum," dedi Dracx, "buna yatırım yaptı. DART için yeni bir silah mı? Onunla çok zaman geçirmeye hazır olun."

Cyan takım lideri olacak.

Şeytani bir sırıtışla söyledi. Ve şimdi nedenini biliyordu. Piç kurusu.

Bölüm 5

Cebrail mutlu bir melek değildi.

Bir Başmelek olarak, Göksel besin zincirinin en tepesinde yer alıyor olmalıydı. Tüm varoluş boyunca Başmelekler yönetimdeydi. Elbette, diğer Tarikatlardan bazıları dizginleri ele geçirmişti, ancak istisnasız olarak, sefil bir şekilde başarısız oldular ve Başmelekler her zaman içeri girip günü kurtarmak zorunda kaldılar.

Ancak Başmelekler artık yetkili değillerdi ve yakın zamanda hiçbir şeyi kurtaracak gibi görünmüyorlardı. Kendi postlarını bile. Zihinlerinin içine hapsedilmişken olmaz.

Ancak Gabriel, durağanlık odalarında asılı kalan, zihinleri onları fantastik bir varoluşa kilitleyen ve gerçekliğe karşı savaşımayan kardeşleri kadar şanslı değildi. Hayır.

Thrones, Sheoul-gra'nın yok edilmesine yardım ettiği ve tüm insanlığın gidişatını değiştirdiği için yargılanmayı beklerken onu kelimenin tam anlamıyla kısa bir tasma ile tutuyor ve düzenli olarak dövüyordu.

"Acele edin." Mücevherlerle süslü iğrenç cüppeler giymiş, siyah saçlı Poria, Taht Salonu'nun merdivenlerini çıkarken zincirini çekiştirirdi ve neredeyse dengesini bozacaktı.

"Zaphkiel pek sabırlı değil."

"Evet, şey, Zaphkiel-"

Piç kurusu, Gabriel'in derisini buharlaştıracak kadar sıcak, ısıltılı bir şimşek çaktırdı.

"Uslu durmazsan seni gelecek yüzyıla kadar kızartma iznim var."

"Çıkarın şu kelepçeleri," diye homurdandı Gabriel, "ve kimin kızaracağını görelim."

Bir intikam ve ölüm meleği olan Gabriel'in Poria'dan yüz kat daha güçlü olduğunun hatırlatılması pek hoş karşılanmadı ve Gabriel bir elektrik darbesi daha savurdu.

Poria, Gabriel'in Azagoth'un Sheoul-gra'yı yok etmesine yardım ettiği için aldığı cezanın uzun olmasını umsa iyi ederdi çünkü serbest kaldığı anda o piçin peşine düşecekti.

Poria, Gabriel'i diğer Tahtların onunla alay ettiği ve küçümsediği koridorlarda gezdirdi. Hatta biri, sanki ortaçağ Avrupası'ndaymışız ve Gabriel'i halka açık bir infaz için muhtar.

Gabriel hepsini, ona verecekleri ceza ne olursa olsun serbest bırakıldığı zaman alacağı intikam listesine ekledi. Suçlu bulunduğunu varsayarsak. Ama bunun olacağından şüpheliydi. O, bizzat Yaratıcı tarafından Cennet'in seçkin savaşçılarından biri olarak hizmet etmesi için seçilmiş kıdemli bir Başmelekti.

Başmelek emirleri onlara Metatron aracılığıyla geldi ve Melek Yüksek Mahkemesi bile onun kalibresindeki bir askeri uzun süre hizmet dışı bırakmazdı. Kıyamet yaklaşırken olmaz.

Dokuz yüz küsur yıl yaklaşmıştı ve bu, kısa ömürlü varlıklar için sonsuzluk gibi geliyordu. Ama melekler ve birçok iblis için bin yıl bir anlık bir zaman dilimiydi. Bir parmak şıklatması. Bir kanat çırpışı.

Amaçlı bir şekilde hareket etti, omurgası sert ve ifadesi nötrdü ama Poria onu Zaphkiel'in kapısına doğru yürütürken her yüzü hafızasına kaydetti. Onlar yaklaştıkça bulutlu, opak açıklık titreşti ve kaybolmadan önce parıltılı bir hal aldı. Zaph'ın ofisine girdiler; bazen mobilyaların olduğu, bazen de olmadığı, son derece sade ve sıkıcı beyaz bir odaydı. Bugün yoktu.

Zaphkiel, zihni tarafından kontrol edilen özelliksiz beyaz alanın ortasında duruyordu, bu yüzden burayı lüks bir saray veya vahşi bir inziva yeri yapmayı seçebilirdi. Fakat

Hayır. Meleğin ofis alanı da kendisi gibi hayal gücünden yoksundu.

Thrones öyleydi. Lanetliydi. Sıkıcıydı.

Yan tarafta duran Göksel'e baktı, soluk lavanta rengi kanatları arkasında toplanmıştı, elleri mavi askeri tuniğinin önünde kenetlenmişti.

"Hey, Hut," dedi Gabriel. "Uzun zaman oldu."

Kıdemli bir Erdem ve bir ceza meleği olan Hutriel sıkılmış görünüyordu. Ya da belki de sadece kışında sürekli taşıdığı sopa yüzündendi. Lakabı olan Tanrı'nın Sopası ona uyuyordu. "Yeterince uzun değil, pislik."

"Ah. Hiç değişmemişsin. Hala bir çubuksun."

"Yeter," diye bağırdı Zaphkiel. "Gabriel. Geldiğin için teşekkürler."

"Elbette," dedi Gabriel. "Davetini nasıl geri çevirebilirim ki? Ah, doğru ya. Yapamadım. Ne sikim yapıyorsun ne istiyorsun?"

"Çileniz yarın başlıyor."

Eğer bu karnına bir buz parçası düşürmediyse. Gabriel bileğine bir tokat yiyeceğinden emindi. Ama duruşmanın daha sonra başlamasını bekliyordu. Çok daha sonra.

"Neden yarın?"

"Çünkü seninle ne kadar çabuk hesaplaşırsa, tüm melekler Tahtların artık yönetimde olduğunu o kadar çabuk kabul edeceklerdir."

Ah. Yani Angeldom'un tamamı Tahtların kontrolü Baş Meleklerden almasından memnun değildi.

"Tüm Başmelekleri hapsettiğinizi ve Reaver'ı zincire vurmak için onların güçlerini kullandığınızı halk öğrendi mi?"

Zaph'ın yüzündeki ifade, hayır, genel nüfusun bu küçük ayrıntıdan haberdar olmadığını söylüyordu. "Reaver artık zincirlenmeye ihtiyacı yok. Kederden hareketsiz kaldı."

Bu hatırlatma Gabriel'in midesine bir buz kütlesi daha düşürdü ve kalbine kadar asit sıçrattı. Reaver, var olan tek Radiant, bir melek

Olağanüstü bir güce sahip olan arkadaşı Harvester, çalışmayan bir geçitten geçirildikten sonra komaya girmişti.

"Eğer darbe yapmasaydınız ve cenneti inci gibi beyaz kapılarına kadar sarsmasaydınız, bu olmazdı. oldu."

"Harvester'ı Gaiaportal'a girmesi için zorlamadık. O bu seçimi kendi başına yaptı."

"Sence ölümü mü seçti?"

"Öldüğünü bilmiyoruz. Sadece Reaver ile olan eş bağının koptuğunu biliyoruz."

"Ve onun kanı Tapınak Tepesi'ne yağdı. Bana pek hayatta kalınabilirmiş gibi gelmedi." Gabriel omuzlarını yuvarladı ve boynundaki bir bükülmeyi çözmeye çalıştı. "Peki, gerçekten neden buradayım? Beni buraya sırf bana bir şey söylemek için sürükledin. duruşma yarın başlıyor."

Zaphkiel beyaz duvarlardan birine doğru yürüdü. O yaklaştıkça, duvar şeffaflaştı ve aşağıdaki el değmemiş, Cennet şehri Catali'nin görüntüsünü ortaya çıkardı. Altın, fildişi ve değerli taşlardan oluşan bir taç gibi geniş, yemyeşil bir plato üzerinde oturan Catali, masmavi bir gökyüzünün altında parlıyordu. Parıldayan baloncuklar -melek evleri- aşağıda daha fazla ev, ofis ve kim ne için isterse onu içeren fildişi yapıların üzerinde yüzüyordu.

Yapılar arasında, Dünya'da bulunan tüm ağaçlardan oluşan huzurlu ormanların içinden dalgalanan dereler ve köpüklü şelaleler akıyordu. Bu, meleklerle Cennet'in insanlara da ait olduğunu ve meleklerin Cennet zarından geçerek insanların yaşadığı Diğer Taraf'a, Birinci Cennet düzlemine geçmek zorunda olduklarını hatırlatıyordu. Görünüşü korumak ve tüm bunlar.

Zaphkiel ellerini arkasında kavuşturdu ve gözlerini dışarıya dikti. "Gehennem Geçidi hakkında ne biliyorsun?"

Gabriel bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırptırdı. Bu toplantının Gaiaportal'ın şeytani ikizi hakkında değil, kendi davası hakkında olacağından emindi.

"Ben bir şey bilmiyorum. Neden birilerine sormuyorsun? Bunu kim inşa etti?" diye sordu, bu şeyi kimin yaptığını çok iyi biliyordu.

Taht, Gabriel'in alaycılığını anlamamış gibi görünüyordu. "Şeytan Armageddon'a kadar hapsedildi, yani bu bir başlangıç değil."

"Ve hala bu konuda nasıl bir şey bilmem gerektiğini anlamıyorum."

Zaphkiel yavaşça dönerek Gabriel'le yüzleşti. "Azagoth, Sheoul-gra'yı inşa etmek için Şeytan'ın Cehennem Geçidi için kullandığı malzeme ve yöntemlerin aynısını kullandı. Sen daha önce

O projede yer aldığınıza göre, portal hakkında bir şeyler biliyorsunuzdur."

Hayır, bilmiyordu. Azagoth herhangi bir bilgi vermemiştir ve Gabriel de sormamıştır. İblis ruhları için bir tutma tankı inşa etmenin ince detayları onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Her iki portalın inşası sırasında da Thrones'un yetkili olduğunu biliyorum. Planlarını size vermesi için Şeytan'la nasıl bir anlaşma yapmadınız?" Tahtların saltanatlarının kısa sürmesine şaşmamalı. Bir boka hükmedemiyorlardı ve dünyevi alemdeki en büyük felaketlerin çoğu beceriksiz ayaklarının dibinde. "Peki neden bilmek istediklerinizi Azagoth'a sormuyorsunuz?"

"Çünkü krallığı bize kapalı ve çağrılarımıza cevap vermeye istekli görünmüyor."

Hayır, Azrail hiçbir zaman İlahi isteklere cevap vermeye hevesli olmamıştır. Gabriel bu yüzden kılık değiştirmişti. Kendisini daha küçük, hoşnutsuz bir melek olarak tanıttı ve binlerce yıl boyunca Azagoth ile gizlice iletişim kurdu. İlk başta

ona göz kulak olmaktı. Ancak Azagoth daha da güçlendikçe, Cennet ondan daha fazlasını talep etmiş ve daha fazla kısıtlama getirmişti. Gabriel'in benliği Yozlaşma Göksel rütbeleri çürütmeye başladıkça, empoze edilen gözetmen rolü de yavaş yavaş değişti.

"Bu bilgiye neden ihtiyacın var ki?" Gabriel sordu.

Zaphkiel pencereye doğru döndü. "Muhtemelen," diye söze başladı, "Biçerdöver pencereden geçerken Gaiaportal'ı aktive ettiğinde, Cehennem tabanlı muadilini de aktive etti. Bunun ne kadar kötü olacağını söylememe gerek yok sanırım."

Bu çok kötü olurdu. Reaver'ın ikizi, Cehennemin Kralı Revenant'ın Cennete yapabileceklerinden korktukları için, her Tarikattan temsilciler onu mühürlemeyi kabul etmişti Sheoul'un içinde.

Eğer Cehennem Kapısı'nın açık olduğunu keşfederse, kaçabilir ve Cehennem'in gazabını içine çekebilirdi. Cennetin kendisi.

Gabriel, Cennetteki Baba'nın lütfu gibi bir fırsatın üzerine ışıldamasıyla gülümsedi. "Senin için Azagoth'la konuşabilirim," diye teklif etti. "Bir bedel karşılığında." Hutriel'e göz kırptı. "Oradayken Azagoth ve Lilliana'ya en iyi dileklerimi iletirim."

Öfke her iki meleği de aydınlattı ama farklı nedenlerle.

"Burada yetkili sen değilsin," diye tersledi Zaphkiel. "Bize yardım edeceksin çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Go Team Heaven?" Gabriel güldü. "Sheoul-gra'nın yıkımı için suçlayacak birine ihtiyacın olduğu için benim sahte bir Çile'ye katlanmamı isteyen Cennet mi? Beni küçük düşürmek istiyorsun çünkü suçlu bulunmayacağımı biliyorsun. Bana bir tokat atılacak ve Thrones aptal gibi görünecek."

Gabriel'in Azagoth'a yardım ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Elbette vardı ama Azagoth'un nihai, yıkıcı amacını bilmiyordu. Gabriel'in niyeti sadece Azagoth'un meleklerin Sheoul-gra'ya girip onu yok etmesini engellemesine yardım et.

Bu da yeterince kötüydü.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin, Gabriel? Sana şantajını kabul edecek kadar ihtiyacımız yok. Ya yapacaksın ya da yapmayacaksın. Bize yardım edersen, bu senin Çile'ni geciktirir ve hatta mahkemenin gözünde biraz iyi niyet yaratabilir."

Gabriel bunu çoktan anlamıştı. Umuyordu ki Taht'tan daha fazlasını çıkarmak, örneğin çile'yi ortadan kaldırmak gibi, ama muhtemelen o kadar da büyük bir mesele olmayacağı için... elbette Gabriel yardım edebilirdi. Ne de olsa o da Cennet Takımı'ndaydı. Oyuncular değişmiş olabilirdi ama konsept, yani Cennet'in varlığı her zaman aynı kalacaktı.

Zaph'a aynı şeyi söylemek için ağzını açmıştı ki, vücudunu bir titreme kapladı, kemiklerini ve dişlerini takırdattı.

Zaphkiel'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bina sallanırken kendini duvara yaslamak için uzandı. "Ne oluyor? -?"

"Kötülük," diye fısıldadı Gabriel. "Bu bir kötülük dalgasıydı. Sheoul'da az önce büyük bir şey oldu."

"Biliyorum," diye mırıldandı Zaph, yüzü solgun ve ifadesi panik içindeydi. "Ama ne oldu? Cennetin tam kalbinde hissettiğimiz bu kadar önemli bir şeye ne sebep olmuş olabilir?"

Gabriel'in tenine bir ürperti yayıldı. Gerçekten de.

Bölüm 6

Stryke fena halde azmıştı. Bu da sinirli olduğu ve Cyan'la Salı günü geldiğinden beri ilk kez buluşacak havasında olmadığı anlamına geliyordu. Onu görmemişti bile. Onu uzaktan görmüştü, ekibiyle birlikte yürüyordu. Ve gülmek. Gerçek bir kahkaha, alaycı bir kahkaha değil. onun yoluna atılmıştı.

Dr. Dakarai gerçekten çok çekici olmalı. Aynı şekilde ekibin silah uzmanı ve eski SAS askeri Parker McDavid de. Kaslı kurt adam en çok ilgisini çeken kişi gibi görünüyordu. Çünkü tabii ki.

Hırslayarak, Cyan'ın gönderdiği teknik notlara yeniden odaklandı.

birkaç dakika önce göndermişti, muhtemelen yüz yüze görüşmek yerine bunların yeterli olacağını umuyordu.

Ama hayır.

Onun yüzünü görmek istedi. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordu. Onu... onu yapan şeyi.

Ve belli ki, bu bilgiyi profesyonel nedenler, kişisel değil. Çalışanlarının, meslektaşlarının ve rakiplerinin her birini neyin harekete geçirdiğini keşfetmeye özen gösterirdi. Onların güçlü ve zayıf yönlerini ve lanet olası IQ'larını bilmek istiyordu. Eğer bu ona bir avantaj sağlayacaksa, market listelerine, tuvalet programlarına ve ilkokul karnelerine kadar öğrenmek istiyordu.

Siyah pantolon, laboratuvar önlüğü ve en küçük, kışkırtıcı göğüs dekoltesini gösterecek kadar düğmeleri açık mor bir bluz giymişti ve tam zamanında gelmişti. Bu hoşuna gitmişti. Ayrıca kadının asansörden çıkışını ve

kasıtlı olarak rahatsız edici mesafeyi çok az kişinin başarabildiği bir güvenle korudu. Daha da azı göz temasını korudu.

ama bakışları onunla kilitlendi ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarıyla yaklaştığı her adım nabzının daha hızlı atmasına neden oldu. Onun tarafından korkutulmayacaktı ve onu uyarıyordu.

Adamım, bu çok ateşliydi.

Hem çılgınca tahrik olmuş hem de sinirlenmişti, pantolonunda büyüyen ereksiyonuna yer açmak için hafifçe kaydı.

Çok yakında bir iğneye ihtiyacı olacak.

Masasından birkaç santim ötede durdu, adamın onun temiz, neredeyse metalik kokusundan bir ipucu yakalamasına yetecek kadar yakındı.

ilgisini çekti ama tam olarak çıkaramadı. Bakır ve gümüş karışımı bir şeydi belki de.

"Size ayrıntılı notlar gönderdim," dedi. "Yüz yüze görüşmenin size nasıl bir şey katacağını anlayamıyorum. Eğer sorularınız varsa, geri mesaj atabilirdin. Bu güç gösterisi ile benim ve kendinin zamanını boşa harcıyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun? Güç sarhoşluğu içinde olduğumu mu?" "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

"Proje liderlerimle görüşmek güçle ilgili değildir. Nüanslarla ilgilidir."

Narin bir kaş yukarı kalktı. "Nüanslar mı?"

Masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Oturun ve bana neden silahın ruh tuzağı için bir tasarımınız olmadığını söyleyin."

"Sana mesajda söyledim."

"Tekrar söyle."

Sakin kalmak için mücadele ederken çenesindeki bir kas seğirdi. Ne yapacağını söyleyememesinden hoşlanmıyordu.

Nüans.

Oturmadı. "Bir iş geliştirme zorluğu yaşıyoruz.

Silahın mermisinin içine sığacak ve aynı zamanda güçlü ruhları içerecek kadar karmaşık büyüleri tutmak için yeterince kalın duvarlara sahip olan kap. Yapısal ve büyüsel olarak silindirler kürelerden çok daha zayıftır."

"O zaman neden bir küre kullanmıyorsunuz?"

"Çünkü mermi şaftı dar bir tüp." "Yani? Tüpün içine sığacak küçük bir küre yaratın."

Başını iki yana salladı. "Bir dekipulayı bu kadar küçültmenin mümkün olduğunu sanmıyoruz."

"Bir yolunu bulacağınıza eminim," dedi. "Şahsen ben olsam bu işi fizik bölümüne verirdim ve onların çözmesini beklerdim." Gülümseyerek koltuğunda arkasına yaslandı. "Gördün mü? İşte bu yüzden yüz yüze görüşüyoruz. Şimdi, takıma götüreceğiniz geri bildirimleriniz var."

"Aynı şeyi bir mesajda da söyleyebilirdiniz."

"Ama o zaman aklına gelmeyen bir fikir bulduğumda yüzündeki ifadeyi göremezdim." Göz kırptı.

"Nüans."

Kadının neşeli homurtusu göğüslerinin sallanmasına ve adamın sikinin takdirle seğirmesine neden oldu.

Kesinlikle

o iğneye ihtiyacı vardı. Hatta acıtması bile gerekebilirdi, alternatifin -gerçek seksin- küçük bir hatırlatma Zihinsel bir vuruş işi ve asla birkaç dakikalık zevke değmez.

Asla.

"Sen gerçekten bir şeysin," dedi. "İyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" "Bağlam size bir ipucu verecektir."

Küstah. Normalde iğnelemelere tahammül edemezdi ama garip bir şekilde onların ileri geri konuşmalarından keyif alıyordu. Çoğunlukla Çünkü kızgınlığı onu eğlendiriyordu. Ve daha da sinirlenmek üzereydi.

Daha önce mesajda gönderdiği kaba silah tasarımının 3D holoprojeksiyonunu yukarı fırlattı. "Birisi var mı ekip buradaki kusuru fark etti mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne kusuru?"

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. Kendini onun yanına park etti, kasıtlı olarak onu ihlal etti kişisel alan. Nasıl tepki verirdi? Uzaklaşır mıydı? Yerinde mi duracaktı? Yüzüne mi vururdu?

Onun yüzüne vurmayı düşünürken yerinde duracağına dair zihinsel bir bahse girdi. Uzanarak projeksiyonu doksan derece döndürdü ve Cyan'ın gerçekten de inatla yerinde kaldığını fark etti. Sertleşmişti hafifçe, çenesi sıkıca kenetlenmişti ama uzaklaşmamıştı.

Arbaletin tutma yayının yakınındaki bölgeyi işaret etti. "Bu senin attığın mermiyle çalışmaz. tasarlandı." Projeksiyonun sağında yüzen bir sembole dokundu ve arbalet sürgüsünün 3D tasarımı belirdi. Onu silaha sürükledi ve sürgüyü namlu ile hizaladı. "Cıvata tabanda çok büyük. İpe tam olarak oturmayacak, bu da felakete yol açabilir. başarısızlık."

Kaşlarını çatarak eğildi ve omzuyla adamın koluna sürtündü. Bluzunun yakası açıldı ve adam dolgun, kremi göğüs dekoltesinin çarpıcı görüntüsünü elde etti. Baktığından değil. Sadece her şeyi fark ediyordu. Boğazındaki narin damarın dakikada elli altı kez atması gibi. Ve o yaklaştığında solunumunun nasıl sıklaştığını ve hızlandığını. Ve yanaklarının, adamla yaşadığı sorunu gözden kaçırmış olma ihtimali karşısında nasıl pembeleştiği gibi. işaret etti.

"Bana gayet iyi görünüyor," diye açıkladı, sesinin bir oktav yükselmesine neden olan bir savunma dokunuşu.

"Tatar yayı anatomisi konusunda uzman mısınız?"

Ona döndü, boz renkli dudakları onunkilere o kadar yakındı ki, dudaklarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Hayır. Sen?"

"Ben birçok konuda uzmanım."

"Peki," dedi sıkıca. "Dakarai ve Parker'a haber veririm."

Aslında Parker'ın bu ayrıntıyı gözden kaçırmış olmasına şaşırılmıştı. Belki de Cyan'la flört etmek yetkinliğinin önüne geçmişti.

"Ayrıca büyüde bir hata emniyeti tasarlamamız gerekecek, böylece mermi en ağır yaralıyı bulduğunda

Düşman, yaralı bir müttefike odaklanmaz."

"Şey, tabii ki," dedi burnunu çekerek, ama bunu düşünmediğinden şüphelendi.

"Ve-"

Masasındaki telsiz biplendi ve asistanının sesi duyuldu. "Bay Stryke, anneniz ikinci hatta."

Stryke elini savuştururcasına salladı. "Ona meşgul olduğumu söyle." "Ama efendim... bu onun bugün üçüncü arayışı."

"Ve üçüncü kez söylüyorum, meşgulüm." "Evet, efendim."

"Vay canına." Cyan holograma arkasını döndü. "Öz anneni geri mi çeviriyorsun? Bugün üçüncü kez mi?"

"Evet ve bu seni ilgilendirmez, o yüzden boş ver."

"Yeterince makul." Tasarıma geri döndü ve hemen ardından tekrar ona döndü. "Hayır, bekle. Beni ilgilendirmediyi biliyorum-"

"Aynen öyle."

"-ama ben anne ve babamı kaybettim ve onlarla bir kez daha konuşabilmek için her şeyimi verirdim. Ve işte sen Bir sebepten dolayı sizinle konuşmak isteyen bir anneniz var. Ailenizden uzaklaştınız, içlerinden biri bir teklif yapıyor ve sen bunu geri mi çeviriyorsun?"

"Evet. Bütün bunları magazin gazetelerinden mi öğreniyorsun?" Bu şeyler onun varlığının baş belasıydı. "Ailem hakkında ne biliyorsun?"

"Kardeşlerin Rade ve Blade ile çalışıyorum ve anneni tanıyorum. Oldukça sıkılar. Peki, neden herkes senin adın geçtiğinde yumurta kabuklarının üzerinde mi yürüyor?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü onları önemsiyorum. Onlardan çok ilham aldım-" Kızgın bir hışımla sözünü kesti. "Yarın annenin doğum günü partisi var. Geliyorsun, değil mi?"

"Tekrar söylüyorum, seni ilgilendirmez." Projektörü kapattı. Bu konuyla işi bitmişti. Onunla işi bitmişti. "Gitme vaktin geldi."

"Nihayet." Masanın üzerinden siyah-mor çantasını aldı ve omzuna attı. "Bu toplantı zaten anlamsızdı, çünkü beni sadece nüanslar için buradayım." Asansöre doğru yürüdü, döndü ve ona parmağıyla işaret etti. "Nüans için bu nasıl?" kapı kapanırken seslendi.

"Nüansın tanımına bakmalısın," diye bağırdı. Bu kadın çileden çıkarıcıydı. Ve ilgi çekiciydi. Uzun zamandır ilgisini çekmemişti.

Ayrıca uzun zamandır ailesi dışında kimse tarafından azarlanmamıştı. Cyan ne cüretle hiçbir şey bilmediği aile meselelerine burnunu sokardı?

Telsizleri bipledi ve Kalis'in sesi tekrar duyuldu. "Bayım. Stryke, kralı-"

"Umurumda değil." Elini uzatıp şakaklarını ovuşturdu. Başındaki hafif çarpıntı ona bir an önce bir iğneye ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordu. "Tüm randevuları iptal et ve mesajları al. Bugünlük işim bitti."

"Evden mi çalışacaksınız efendim?" diye sormadan önce bir duraksama ve iç çekme oldu.

Özel Harrowgate'ine doğru yöneldi. "Evet. Sadece acil ve aile mesajlarını ve aramalarını iletin." O tekrar düşündü. Çene çalmak için bir kuzeninin aramasına ihtiyacı yoktu. Zaten hiç olmadı. Ama annesinin partisine gitmesi için onu suçlayacak birinin aradığını kesinlikle görebiliyordu.

"Sadece acil aile."

Bir duraklama daha oldu. Kalis sonunda cevap verdiğinde sesi teslim olmuş gibiydi. "Evet, efendim."

Enjeksiyon Stryke'ın damarlarındaki yanmayı durdurdu ve Kasıklarında bir acı vardı ama sadece bir saatliğine. Daha fazla zamanı olmalıydı. Henüz hızlıca bitirmemişti bile. Başı tekrar çarpmaya başlamadan önce sade bir jambonlu sandviç ve bir elmadan oluşan öğle yemeği ve iç organlarına kramplar girdi.

Muhtemelen sadece birkaç dakika sürecek başka bir atışla uğraşmadı. Bunun yerine, çenesi acıyla sıkılmış ve hayaları levyeyle ezilmiş gibi zonklayarak Masumi'yi yatak odasına çağırdı.

Seks hızlı ve sertti, onu seksin her zaman yaptığı gibi hissettiren bir acele et ve üstesinden gel işlemi: Terli, titreyen ve midesi bulanana. Genellikle hemen ardından kalkıp duşa girerdi. Ya da yatak odasının kapısından tökezleyerek bir kar yığınının içine düşer veya merdivenlerden laboratuvarına uçar, orada beynini işe boğardı.

Ama şu anda, Masumi yanında uzanmış, orgazm üstüne orgazm inlerken, hiçbir yere gidecek enerjiyi toplayamıyordu.

O. Öyleydi. Yorulmuştu.

Ve sorun seks değildi. Her şeydi. Babası. Kynan. Annesi. Cyan. Bir anda üzerine çok şey çökmüştü ve genellikle profesyonel baskı altında başarılı olsa da, kişisel baskıyı yönetmeyi hiç öğrenmemişti.

Devasa, kaba yontulmuş çatı kirişlerine baktı ve nefes alış verişini ve kalp atışlarını yavaşlatmaya konsantre oldu; bunların fiziksel efordan çok seks eyleminin kendisine duyduğu nefretle ilgisi vardı.

Adamım, tam bir baş belasıydı. Sadece seksti. Bunu istemeli. Sevmeliydi. Ama Kaos'un öldüğü günden beri, seks ayrılmaz bir şekilde panik, korku ve kalp kırıklığına bağlıydı. Düşüncelerini zorlamayı başarsa bile vücudunu başka bir yöne -kelimenin tam anlamıyla herhangi bir yöne- ayrılmayı başaramadı. Orgazm yaklaştıkça, adrenalini o kadar şiddetli bir şekilde yükselirdi ki, midesi bulanır ve kalbi hızla atmaya başlardı. Mide bulantısı doruğa ulaşmanın getirdiği zevkin her damlasını emerken soğuk terler döküyordu.

İğneler çok daha kolaydı. Ayrıca, iğneleri yapmak saniyeler sürüyordu. Seks çok fazla zamanını alıyordu. değerli zaman.

Masumi onun yanına kaydı, yüzünü ona dönmek için yan dönerken omzu Masumi'nin omzuna değdi. "Sorun nedir?" Uykulu, boğucu sesi hâlâ endişesini yansıtmayı başarıyordu. "Hiç oyalanmıyorsun. Asla." Bir dirseğinin üzerine çıktı ve zevkten parlayan gözlerle ona baktı. "Ne oldu? Hasta mısın?" Türüne özgü doğal, gırtlaktan gelen ses tonu, kızgın ya da korkmuş olması fark etmeksizin her sorunun kulağa şehvetli gelmesini sağlıyordu. Ve her soru Sem'in beynine "Sevişmek ister misin?" gibi giriyordu.

Tavanı incelemeye devam etti. "Sadece yorgunum." Belki daha sonra merdiveni çıkarır ve kirişlerin tozunu alırdı.

Başını salladı. "Neden her zamankinden daha az huysuz göründüğünü merak ettim."

"Huysuz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Oh, lütfen." Tekrar yastığın üzerine düştü. "Nasıl olduğunu bilirsin. Daha önce böyle bir şey yaşamamış birine "Neredeyse on beş yıldır seni beceriyorum."

Ayrıca birden fazla kez onun hayatını kurtarmıştı. ona daha fazla cephane vermeyecekti. Adamın onu ne kadar takdir ettiğini zaten biliyordu. Eski efendisine ondan ayrılmak için çok büyük miktarda para ödemişti ve Diğer Sem'in ona nasıl davrandığını anlattığında Stryke adamı öldürmüştü.

Sonra da parasını geri aldı.

Masumi minnettarlığın ötesine geçmişti. Hatta onu çiftleşmemiş erkek akrabalarıyla tanıştırdığında daha da minnettar olmuştu. Hayatta kalması Sems'le sık sık seks yapmasına bağlı olan bir succubus olarak, turnayı gözünden vurduğunu düşünmüştü. O da başka bir vazo aldı, onu orijinaline bağlattı ve şimdiki binasına taşındığında kardeşlerine ve kuzenlerine verdiği yerleşkeye bıraktı.

Muhtemelen hepsinin hayatını da en az bir kez kurtarmıştı.

"Hadi ama." İçini çekti. "Seni neyin yediğini söyle bana." Onun kalçasını çimdikledi. "Çünkü hepimiz seni yemeyeceğimi biliyoruz."

Hayır, hızlı ve kişisel olmayan cinsel ilişkiye zar zor tahammül edebiliyordu. Oral seks fikri, işin içindeki samimiyet, her denediğinde onu soğuk bırakmıştı. Masumi'yi durdurmadı arada bir bunu denemekten alıkoyuyordu. Muhtemelen dünyada bir dişinin ağzını üzerinde istemeyen tek karabasan oydu. Rade de oldukça berbat durumdaydı. Stryke'ın kardeşinin nelerden hoşlanıp hoşlanmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama şimdi merak ediyordu. Otuz yedi yıldır bunu ilk kez düşünmüş olması ne tuhaftı.

"Kardeşlerim nasıllar?" diye sordu.

Tek kolunun üzerine kalktı ve tekrar ona baktı. "Yatakta mı? Ne tür aşıklar olduklarını bilmek ister misin? Neden?"

"Aklıma bir soru geldiğinde, cevaplara ihtiyacım var ya da gizem kafamda çok fazla yer kaplayacak." Mace'in sapık bir orospu çocuğu olduğuna bahse girerdi.

"Cinsel faaliyetlerim hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

Doymuş bir kedi gibi gerinerek ona muzip bir gülümseme verdi. "Tedbirli olmak genlerimde var."

"Evet, ama teknik olarak ben senin efendinim ve bana itaat etmek zorundasın."

"Hmm." Çenesine vurdu, hem düşünceli görünüyordu ve yaramaz. "Bu bir sorun teşkil ediyor." Doğrulup yatağın ayak ucundaki siyah saten bornozuna uzandı. "Sana şunu söyleyeyim. Blade düşünceli ve cömerttir. O bana sık sık hediyeler getirir. Çoğunlukla çikolata. Ama çok sinirlendiğinde" -küçük bir ürperti geçirdi- "bana lezzetli bir şekilde talepkar."

Beklenmedik bir şey değildi. Blade her zaman güçlü ve sessiz bir tip olmuştu, dişilere ve hayvanlara karşı dikkatliydi. Yavaş öfkelenirdi ama öfkesi ve kini çok derindi ve sonunda patladığında ne acır ne de merhamet gösterirdi. Bunu seks konusunda da aynı şekilde davranacağı izledi.

"Peki ya Rade? Kim benden daha berbat durumda olabilir?"

Cübbesinin kuşağını ince beline doladı. "O... yoğun biri. Ve pek konuşmaz."

Yine sürpriz olmadı. DART için çalışan dünyaca ünlü bir sorgucu olan Rade buz gibi soğuk ve bir köpekbalığı kadar cana yakındı. Az konuşur ama her şeyi görürdü. En güçlü iblislerin bile zihinlerini açabilme yeteneğiyle DART'ın en değerli -ve en tehlikeli- ajanlarından biriydi.

"Peki ya kuzenlerim?"

Dönüp pencereden yağan kara baktı ve sevgiyle gülümsedi. Soğuktan nefret ederdi, o yüzden bu gülümseme başka bir şey -ya da biri- içindi. "Sabre yaratıcı ve lezzetli bir yaramazlık çizgisi var."

Hah. Stryke, Sabre'nin vanilya olduğunu tahmin ederdi. Eidolon'un oğlu sağlam bir adamdı ama babasının kanun ve düzene olan katı bağlılığını miras almıştı. Stryke adli tıp uzmanına hayrandı ama evet, vanilya gibiydi. Yarı Soulshredder iblisi olması dışında, bu da işlerin çok... öngörülemez olabileceği anlamına geliyordu.

"Peki ya Mace?"

Güldü ve ona geri döndü. "Hayat dolu ve yaramaz. Onu kimse kolay kolay evcilleştiremez. kadın."

Kulağa doğru geliyordu. Mace çenesi düşük, ukala biriydi. Hayatı uçlarda yaşayan bir playboy. İster bir uçurumun, ister bir binanın kenarı olsun, isterse keskin bir kenara dayanmış olsun kuzeninin geliştiği yeri.

Stryke doğruldu ve Masumi'nin bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. Gözlerindeki ani endişe, bir sonraki soruyu kime soracağını bildiğini gösteriyordu.

"Peki ya ben?"

Sanki başından aşağı soğuk bir kova su dökülmüş gibi ayılma şekli, onu sorduğuna pişman etti. Neden sormuştu ki? Neden umursamıştı ki?

"Gitmeliyim," dedi ve kapıya doğru ilerledi. "Blade'in ihtiyacını hissedebiliyorum."

Beyni vücuduna yetişemeden onu bileğinden yakalamak için hamle yaptı. Gitmesine izin vermeli. O bir cevaba ihtiyacı yoktu.

Ama o biliyordu. Şimdi sorduğuna göre, onun neyi söylemeye bu kadar isteksiz olduğunu bilmek zorundaydı. "Söyle bana."

"Bu bir emir mi, Usta?" Kirpiklerini kırpıştırarak ona baştan çıkarıcı bir dram dozu verdi.

"Bana o efendi saçmalığını yapma." Adam kadının bileğini bıraktı ve ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "İstedğin zaman gitmekte özgürsün."

"Bunu bana sen yaptın."

Pantolonuna uzandı. "Ciddi değildim." "Sen her zaman ciddisin. Hiç espri anlayışın yok."

Espri anlayışı yok muydu? Tabii ki espri anlayışı vardı. Sadece... ayırt ediciydi.

Burnunu çekerek bornozunu göğüslerinin üzerine kapattı. "Ve sen beni incittin."

"Ne?" Başını öyle bir geriye attı ki bir çatırtı duyuldu. "Ben hiç-"

"Fiziksel olarak değil." Yaklaştı, her hareketi kıvrımlı ve baştan çıkarıcıydı ve bunu denemiyordu bile.

"Duygusal olarak, belki. Bilmiyorum. Dr. Phil'in tekrarlarını çok izledim." Kadın adamın yanındaki yatağa uzanırken şilte eğildi, yakındı ama dokunmuyordu. "Sen sadece Ölümün eşiğindeyken bana gel. Kendinle savaştığını görmek beni korkutuyor ve beni bu kadar itici bulman canımı acıtıyor."

"İğrenç mi?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Yoksa neden son çaren ben olayım ki?"

"Ben-sen... itici değilsin."

"O zaman neden hep bu kadar kızgınsın?" Birdenbire Yüzünü ona dönmüş, çenesini dik tutmuş, karanlık bakışlarında suçlama titreşiyordu. "Neden benimle olmak yerine kendine zehir enjekte etmeyi tercih ediyorsun? Neden benden kaçıyorsun? bitti mi?"

İçinden küfrederek bacaklarını pantolonunun içine soktu. "Kızgın değilim."

"Öfkeyle söyledi." Ofladı pufladı. "Stryke, sen her zaman öfkeliisin. Ve soğuk. Ve..." Kararlı bir şekilde "Verimli" demeden önce düşünüyor gibiydi.

Etkili mi?

Etkili mi?

Ne sikim bir sikim sikim?

Şimdi kızgındı.

Uzanıp onun elini tuttu. "Seni seviyorum, Stryke. Ama içini dolduran nefret, bana değilse bile... o her kimse... seninle seks yapmayı... zorlaştırıyor."

Kadının sözleri aşırı şişirilmiş egosunu paramparça ederken öfkesi azaldı. Söyledikleri canını yakmıştı ama gerçeği öğrenmek istemişti. Haklı ya da haksız olsun, onu böyle görüyordu.

Ve bu yüzde yüz onun suçuydu.

Şu anda kendi boğazını kesmek istiyordu. Bir süredir Ona karşı tam bir pislikti. Ona sadece ipinin ucuna geldiğinde, onu kullandığında, ondan aldığı ve hiçbir şey vermedi. Teknik olarak, hayatta kalmak için onun kadar sekse ihtiyacı vardı, ama ondan daha fazlasını aldı. kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte.

Yine de, ilişkileri karşılıklı olsa da, onu kurtardığı günden beri tamamen tek taraflıydı.

Bu da onun tüm hayatını ve içindeki her ilişkiyi tanımlıyordu.

Vay be. Bir aydınlanma yaşadı, değil mi?

Eğer düzgün bir insan olsaydı, dinler ve öğrenirdi. Umurunda olurdu. Tam bir pislik olsaydı, her şeyi görmezden gelir ve gidip sırf eğlence olsun diye birini öldürürdü.

Stryke hem ikisi hem de hiçbirisi değildi. Bu yüzden bilgiyi işleyecek ve uygun olduğunda kullanacaktı.

Şu anda özür dilemek uygun olurdu. Büyük bir Gerçekten de özür dilenmesi gerekiyordu ama gururu bir kerede ancak bu kadar büyümeyi kaldırabilirdi.

"Masumi." Pişmanlık dolu sesi kaba ve kullanılmadığı için paslıydı. "Ben... özür dilerim. Davranışlarımın hiçbiri senin yüzünden ya da sana yönelik değil."

Kadın nezaketle gülümsedi. yaklaşık on dakika daha süründü ve yine de boktanlığının derinliklerini tam olarak kapatamadı.

"Teşekkür ederim. Blade'in ihtiyacını hissettiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Annenizin partisini planlamaya yardım etmekle o kadar meşguldü ki bir eş bulmayı unuttu." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Rade'e senin gelmeyeceğini söylediğini duydum."

Sanki ne yaptığı ya da nereye gittiği onları ilgilendiriyormuş gibi. "Ne olmuş yani?"

Biçimli omuzlarından birini şehvetli bir şekilde silkti. "Eğer bir annem olsaydı, onun doğum günü partisini kaçırmazdım."

Sesi tıpkı Cyan'a benziyordu. Ve Kynan. Ve babası.

Sadece bir doğum günü partisiydi. İnsanlar neden kutluyor ki zaten? Tebrikler, bir yumurtadan çıktın ya da bir vajinadan sıkıldın. Aferin sana.

"Bir şeyi anlamıyor olmanız, onu aptalca ya da kaygı, mutluluk veya ilgiye değmez kılmaz. İnsanların heyecan duyduğu şeylerin neşesini kaçırmayın."

Annesinin nazik azarlamasını sanki yanı başındaymış gibi duyabiliyordu. Çocuk büyürken ona haftada en az bir kez böyle şeyler söylerdi. Sonra ona sarılır ve ona neşe verdiğini ve hiç kimsenin bunu ortadan kaldırırdı.

Bahse var mısın, anne?

Belki de partiye gitmeliydi. O zaman herkes onun varlığının neden büyük bir hata olduğunu tam olarak görecekti.

Başka bir şey olmasa bile, en azından "sana söylüyorum"ları dört gözle bekleyebilirdi.

Bölüm 7

Duvarlarla çevrili avluyu şenlendiren tatil fenerlerinin aydınlattığı DART'ın Harrowgate'inden patika boyunca yürümek,

Stryke sinirlerini bastırmaya çalıştı. Nadiren gerilirdi ve en son ne zaman bir endişe kıpırtısı hissettiğini bile hatırlamıyordu. Ama şu anda, DART'ın önünde dururken özel yan giriş, midesi çalkalandı ve büküldü ve ter avuçlarını nemli hale getirdi.

Sikerim böyle işi. Diktatörleri de iblisleri de tir tir titretmişti. Bir saatlik pasta, şampanya ve düşmanca bakışlarla başa çıkabilirdi.

Derin bir nefes alarak tedirginliğini bir kenara itti ve kapıyı açtı.

Binanın ana katındaki lobiden gelen neşeli müzik sesleri, tabak çanak şingırtıları ve kahkahalar dar koridordan aşağı süzülüyordu. Tüm ofis kapıları kapalıydı, ancak ileride bir büfe masasının yanında toplanmış bir kalabalık vardı.

Yiyecek ve bir panç kasesi. Arka planda 2030'ların klasik müziği çalarken daha fazla insan yuvarlak masalarda, ellerinde içkiler, gülümseyerek ve sohbet ederek duruyordu. Lobinin ortasında, fiskiye'nin önünde, beş katlı pembe ve gümüş renkli bir pasta

Runa'nın ismiyle süslenmiş kesilmeyi bekliyordu.

Her ne kadar partilerden nefret etse de, annesinin onuruna böyle bir savurganlık yapıldığını görmek onu mutlu etmişti.

Koridordan dışarı adımını attı ve herkes bir anda o kadar sessizleşti ki, bir düğmeye basıldığını sandı.

Kendisine bakılmasına alışkındı. Kadınlar ona şehvetle bakıyor, erkekler ise onu kıskançlıkla izliyordu. Zengin ve

Güçlüler onu hesapçı gözlerle izledi. Zeki insanlar ona ihtiyatla baktı. Genelde, o hepsini görmezden geldi.

Ama bu sefer öyle değildi. Bu kez, odadaki her gözün kendisini izlediğinin farkındaydı. Bakışları derisini yakıyordu. Bu insanların çoğu onu tanıyordu, ama o ailesiyle olan geçmişini anladıklarından şüpheliydi. O insanlar aval aval baktılar.

Ama bilenler...

Kahretsin.

Rade ve Blade'in yanından onlara hiç bakmadan geçti ama Blade'in kara gözlerinin sıcaklığı Stryke'ın kafatasının arkasında yanık izleri bıraktı. Rade'de ise durum farklıydı. Bakışları donmaya neden oluyordu.

Midesi çalkalanan Stryke, sunucunun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve bir dikişte içerek o anki pop şarkısının tadını silip süpürdü. Dolmalık biberden nefret ediyordu. Neden müziğin tadı hep nefret ettiği şeylere benziyordu? Bir kez olsun, bir şarkının tadı çikolata gibi olamaz mıydı? Boş flütü yenisiyle değiştirmeye gittiğinde donup kaldı.

Cyan.

Çeşmenin yanında durmuş, yıpranmış kot pantolon ve siyah spor ceket giymiş bir erkekle gülüşüyordu.

Parker.

Erik rengi elbisesi kalçasının ortasından dolgun göğüslerine kadar kıvrımlarını sarıyor, sonra omuzlarını ve boğazını narin kayışlarla sarıyordu - Parker muhtemelen

ısırmayı hayal ediyorum.

İnanılmaz görünüyordu, kısa platin saçları kişiliğine uygun olarak sivri uçlarla şekillendirilmişti ve menekşe rengi gözlerini daha da büyük gösteriyordu. Bu dişi, erkek olan her şey için bir tehditti ve Parker kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde, o değerli taş gözleri eğlenceyle parladı. Muhtemelen söylediği aptalca şey her neyse hoşuna gitmişti.

Stryke'ın takıldığı erkekler umurunda bile değildi. Ama, adamım... o inanılmaz derecede

Muhteşem. Stryke yavaşladı, umurunda olmasa da Cyan ve Parker'ın ilişkisinin durumunu merak ediyordu. Gerçekten de umurunda değildi.

Ama sonra, birkaç adım ötede annesini gördü. Hızlı bir nefes aldı, avuç içleri sinir ve beklentiyle nemlendi. Runa siyah elbisesi içinde göz alıcıydı. kokteyl elbisesi, karamel saçları omzunun üzerinden sarkan gevşek bir örgü şeklinde bükülmüş ve kısmen Shade'in eşi olduğunu gösteren bir çekmecesine vardı. Babasının yanında dururken bir kraliçe gibi görünüyordu. Stryke annesini yıllardır görmemişti ve birden kendini okul müdürünün odasında velisinin onu almasını bekleyen yaramaz bir öğrenci gibi hissetti.

Sayılamayacak kadar çok kez oraya gitmişti. Nedense "ukalalığı ve küstahlığı" çocukken başını çok derde sokmuştu. İnsanlar ne kadar aptal olduklarını söylediğinizde çok alınıyorlardı. Gerçekler sinir bozucu şeylerdi.

Gözleri buğulu ve dudaklarında titreyen bir gülümsemeye aceleyle yanına gelirken zaman durmuş gibiydi. Onca zaman ayrı kaldıktan sonra ne yapacağından, ne söyleyeceğinden ya da ne hissedeceğinden emin değildi ama bedeni biliyordu. Bir annenin rahatlığını arzuluyordu ve içgüdüsel olarak kollarını ona açtı.

"Buna inanamıyorum." Küçükken yaptığı gibi ona sıkıca sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Babası arkasından yaklaştı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Runa'nın sıcaklığı içine aktı ve her şeyi unuttu. Hem etrafındaki hem de içindeki kargaşa. Bir anda yeniden genç oldu, ama annesinin gurur duyduğu bir genç, Ve sadece bir annenin kucaklamasının verebileceği teselliye teslim oldu. Değerli bir an için, en sevdiği Chanel parfümünün tanıdık kokusundan ve nefes alışının yumuşak sesinden başka hiçbir şey yoktu. Huzur kalbini ve kafasını doldurdu. Gözlerini kapatarak, kendini ilk uykusuna bıraktı. Yıllardır bildiği huzur anı.

Arka planda insanlar tekrar konuşmaya başladı ve havada yumuşak kahkahalar uçtu. Burada çok fazla neşe vardı. Ona ve kardeşlerine hayat veren kadına karşı büyük bir sevgi vardı.

Ama gerçeklik çok geçmeden geri geldi. Annesi uzaklaşıp şefkatli bir gülümsemeye ona baktı. Annesi sıcak avucunu onun yanağına dayadı, gözleri onunkilere

kilitlendi. "Seni çok seviyorum," dedi usulca. "Bilmiyorsun bunun benim için ne kadar önemli olduğunu. Seni daha sık görebileceğim anlamına gelse her gün doğum günü partisi yapardım."

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için Ceketinin cebinden ambalajlı bir kutu çıkardı ve ona uzattı. "Sana bir hediye getirdim."

"Tuhaf." Blade'in derin sesi arkasından geldi. "Seninle ilgili bir magazin haberi görmedim.

Harrod's ya da Paris'teki gösterişli bir mağazadan."

Stryke'ın çenesi Blade'in pek de ince olmayan Stryke'ın hediyeği kendisinin seçmediğini ima ediyordu. O seçmişti. Leilani Giada'yı alması için göndermişti.

Kıtlık olarak bilinen Süvari'nin kızı Leilani cazibesi ve belalı dövüş becerileri vardı, kuralları esnetmeye istekli meleklerden mal toplamak için mükemmeldi.

"Blade, neden sevişmiyorsun?" Stryke susmak için kendini zorladı. Annelerinin evi dışında bir yerde olsalardı doğum günü partisi olsaydı, Stryke bu cümleyi mutlulukla tamamlardı. Belayı sezen Shade aralarına girdi, iri gövdesiyle Stryke ve Blade'i tek kelime etmeden ayırdı.

Runa kurdeleyi çekiştirdi ve sonra dikkatlice paketi açtı. Paketin üst kısmını kaldırdığında küçük kutu, nefesi kesildi. "Stryke. Bu... düşündüğüm şey mi?"

"Eğer bunun Cennet Huzur Denizi'nden gelen altın bir inci olduğunu düşünüyorsanız, o zaman evet." İnciyi kopardı ama

Kırılmaz altın zinciri ipek yatağından çıkardı ve kolyeyi boynuna takabilmesi için yukarı kaldırdı.

Sırtarak örgüsünü kaldırdı ve arkasını döndü. "Çok çarpıcı."

"Seni psişik saldırılardan koruyacak ve düşmüş melekleri geri püskürtecek." Adam tokayı taktı ve kadın ona doğru döndü, ısıt ısıt parlıyordu.

"Bayıldım." Parmakları soğuk metal halkaların ve incinin parıldayan yüzeyinin üzerinde gezindi. "Nasıl aldığını sormalı mıyım?"

Güçlü varlıkların ona pek çok iyilik borcu vardı. "Muhtemelen yapmamalısın."

Arkasında Blade'in sessiz homurtusunu duydu. Stryke bir kez daha kendini kontrol altında tuttu.

Hâlâ kolyeyi okşayan annesi ona gülümsedi. "Haberlerde dünyanın dört bir yanındaki ilkokullara bir milyar dolar değerinde oyun parkı ekipmanı bağışladığınızı gördüm. Bu çok cömertçe bir davranış."

"Çocukların oynamaya ihtiyacı var." Ve güvende olmaları gerekiyordu, bu yüzden tüm ekipmanlar kötülüğü uzaklaştırmak için büyülendi. Ne yazık ki birçok okul, bunun bir tür aldatmaca olduğundan korkarak hediyesini reddetti. Bazıları o kadar ileri gitti ki, parasal yardımını reddetti. bağışlarını da, bir şeytandan gelen fonları kullanma korkusunu gerekçe göstererek reddetti.

Odaya yeni gelen bir grup insan girdi ve dünyanın en ünlü pop yıldızlarından biri olan Grace Obert, en az bir düzine maiyetiyle birlikte pisti geçerken nefesler yükseldi.

Kynan Runa'nın yanına sokuldu. "Shade bana Grace'in en sevdiğin sanatçı olduğunu söyledi," dedi ona. "Onun için bir iblis eski erkek arkadaş sorununu hallettik ve o da bana borcunu ödemek istedi. Ben de bir iyilik istedim."

"Sadece senin için bir sürü iyilik isteniyor," dedi Shade ona, bakışları o kadar şefkat doluydu ki Stryke bir sızı hissetti

Göğsünün derinliklerinde bir şey.

"Buna inanamıyorum," diye nefes aldı Runa. "Tüm bunlar çok şaşırtıcı."

Stryke geri çekildi ve arka planda eriyip gitti. Grace yaklaştı. İnsan dişi ile bir çiftin evinde tanışmıştı.

Bağış toplama ve ödöl galalarıyla uğraşıyordu ve onun tekliflerini birden fazla kez geri çevirmişti. Hiçbirini kabul etmek istemedi.

dikkatini annesinden uzaklaştırdı.

Böylece, etrafta bir kalabalık toplanırken, başka bir yere odaklanmış olmaktan memnun bir şekilde kaçmaya başladı. O

çıkışa doğru yöneldi ama bir ses onu durdurdu. "Stryke?"

Stryke'ın küçük kardeşi Crux, onun adını haykırdı. Tuvaletten çıktığında, annelerinkiyile aynı soluk şampanya rengindeki iri gözleri fincan tabağı kadar yuvarlaktı.

"Buradasın!" Crux ona bir yılki tayıymış gibi koştu -tüm uzun, çetrefilli uzuvları- ve onu annelerinkisi kadar sıkı bir kucakla sardı. "Gelmişsin!"

Kulaktan kulağa sırtarak geri çekildi. Çocuk neredeyse Stryke kadar uzundu ama henüz geçiş yapmamıştı, bu yüzden kemikli ve zayıftı. Ve Kaos'la birlikte doğdukları günkü kadar masumdu.

"Evet, geldim," dedi Stryke kesik kesik nefes alarak. "Yine de sizi burada gördüğüme şaşırdım. Çoğu kişinin DART'taki insanlar seni biliyordu."

"Herkes Kynan'ın yeğeni olduğumu söyleyeceğiz."

Bu mantıklıydı. Ayrıca, Crux'un uzun kolları ve balıkçı yakası dolabının çoğunu saklıyordu, böylece kimse onun geçiş öncesi bir Seminus iblisi olduğunu bilirdi. Hiçbir iblisin doğmadığı bir zamanda doğdu. çok fazla dikkat ve şüpheyne neden olur.

"Yani," dedi Crux, "bu geri döndüğün anlamına mı geliyor? Seni daha sık görecek miyiz? Eve gelmelisin! Akşam yemeği yiyebiliriz. Rade gerçekten iyi bir aşçı. Kendisi çok iyi Suzanne! Mutfakta Bir Melek'in yıldızı. Onun biberinden yedin mi? Seni ateşe işeteceğini ve hoşuna gideceğini söylüyor." Kafası karışmış gibi omuz silkti. "Ateş kısmından emin değilim ama hoşuma gidiyor."

Lanet olsun. Korktuğu şey buydu. "Crux, buraya sadece annemi görmeye geldim. Bu hiçbir şeyi değıştirmez."

Ama bir dakika, Rade aşçılık dersi mi almıştı? Azrail'in kızlarından birinden mi?

"Evet, öyle," diye ısrar etti Crux. "Göreceksin. Eğer hepimiz iyi geçinmeye çalışırsak-"

"Hayır," dedi Stryke kabaca, sesi öylesine tıkanmıştı ki Duygularını zar zor dile getirebildi. Crux'u görmek, Kaos'un da aynı şekilde görüneceğini bilmek... acı içini parçaladı ve şampanya bardağını aside dönüştürdü. geri gelmekle tehdit etti. "Hayır." Sesini yumuşattı. "Şu anda olmaz. Yapacak çok işim var. StryTech'te çok meşgulüm-"

"Bu hep senin bahanen," diye patladı Crux, solgun yanaklarında kırmızı lekeler bırakan nadir bir öfke gösterisiyle. "Ve bu saçmalık."

Evet, öyleydi. Ama gerçek bir seçenek değildi. Crux'a -ya da herhangi birine- yüzleşemeyeceğini nasıl söyleyecekti? Neden olduğu hasarı? Geçmişini telafi etmenin en iyi yolunun şirketi olduğunu düşündü. StryTech'i yanlışlarını düzeltmek ve diğer ailelerin onun yaşadıklarını yaşamasını engellemeye yardımcı olmak.

Bir de suçluluk duygusunu yatıştırmak için.

İşe yaradığından değil. Ama en azından zihninin kontrolden çıkması yerine onu meşgul ediyordu.

"Crux, özür dilerim." Bektan bir kardeş olduğum için çok özür dilerim. "Sana yepyeni dronlarımızdan birini göndermem ne dersin?"

Crux'un ince omuzları gönülsüzce silkindi. "Elbette. Sorun olmaz sanırım."

"Harika." Koridorun aşağısını işaret etti, kardeşinin canlandığını görmek için sabırsızlanıyordu. "Buraya kimlerin geldiğine bakmalısın. Sanırım hepiniz özel bir konser almak üzeresiniz."

"Gerçekten mi?" Crux boynunu bükerek Stryke'ın arkasına baktı. "Kim o?"

"Grace Obert."

"Yok artık!" Crux neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Gidip bakmam lazım. Daha sonra burada olacak mısın?"

Stryke kayıtsız bir gülümseme verdi. "Acele ederseniz, başlamadan önce Grace'in imzasını alabilirsiniz."

"Bu harika olurdu!"

Crux, sahibi eve yeni gelmiş bir köpek yavrusu gibi havalandı. Stryke'ın dizlerinin bağı çözülüyordu. Biraz hava alması gerekiyordu. Tüm bu duygulardan uzaklaşması gerekiyordu.

İçeri girmek için kullandığı koridordan aşağı inmeye başladı ve bir de ne görsün, elinde bir kase cipsle dinlenme odasından çıkmakta olan Logan'a çarpıyordu.

"Oh, hey, Stryke." Logan partiye doğru eliyle işaret etti. "Gelebilmene sevindim."

"Elbette, öylesin."

Logan omzuna canını acıtacak kadar sert bir yumruk attı. "Hıyarlık etme. Senden yeniden hoşlanmaya başladım. Senden ilk kez hoşlanıyorum."

"Beni sevmene ihtiyacım yok."

Logan içinden küfretti ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Cujo için yaptığın her şey için sana doğru dürüst teşekkür etme fırsatım olmadı.

Eva." Sesi nazik olmak için harcadığı çabadan dolayı hırçındı. Stryke'a kavga ettikten sonra bir başkasından özür dilemek zorunda kalan bir çocuğu hatırlatıyordu.

Orada dururlarken aralarındaki hava çatırdadı. Logan'la uzun yıllar süren düşmanca bir ilişkiden sonra, Stryke başka bir şeyi nasıl değerlendireceğinden emin değildi.

Özellikle de ailesini ve Crux'u gördükten sonra kendi ortamından uzaklaşmış ve dengesini kaybetmişken.

Sonunda başını hafifçe salladı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Şimdi izin verirsiniz, gitmem gerekiyor."

Neredeyse çıkışa doğru koştu ve kapıdan içeri daldı.

Hava serin ve tazeydi ve dışarıda tökezleyip avlu alanını yüksek taş duvarın içine inşa edilmiş Harrowgate'den ayıran korkuluğa dayanırken çılgınca ciğerlerine çekti.

Kahretsin, gitmesi gerekiyordu. Bununla başa çıkamazdı. Gidebilirdi ve sonra bir mesaj gönderip bir tür acil durumla ilgilenmek. Herkes buna inanır.

Evet, bu bir plana benziyor.

Harrowgate'in kemerli girişini belirleyen parıldayan perdeye baktı. Sadece birkaç metre ötedeydi.

Kalbinin çarpıntısının durması ve midesinin bir iblisten kaçıyormuş gibi şişmemesi için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Bu ona saçma bir şekilde komik geldi çünkü o bir iblisten kaçıyor.

Kendinden kaçıyordu.

Cyan iyi bir partiyi severdi ve bu parti, doğum günü partileri arasında hepsinden daha iyiydi. Grace Obert? Vay canına. Dünya çapında bir süperstar olan bu kadın tüm büyük müzik ödülleri defalarca kazanmış ve oyunculuğa da el atmıştı. Ve burada özel bir konser veriyordu.

Çok güzel.

Bir garson elinde köpüklü, ısıtılı pembe içeceklerle dolu bir tepsiyle geçti,

Runa'nın favori kokteyllerinden biri. Cyan onu elinin tersiyle itti, daha az tatlı, bardakta Barbie kusuğu türünden içecekleri tercih ediyordu. Alkolü de erkekleri sevdiği gibi seviyordu.

Güçlü, sert ve saçma sapan.

Rade ve Kynan gibi erkekler.

Ve Stryke.

Hayır. Teoride onun tipi olabilirdi ama ondan hoşlanmıyordu.

Daha önce ona asılan bir vampir yanından geçerken kaşlarını çatmıştı ve hayır, ondan da hoşlanmamıştı. Güzel vakit geçiriyorlardı, vampirin işi hakkında sohbet ediyorlardı.

flebotomist olarak çalışıyordu ve sonra da gidip, kıza kendi deneyimini yaşamak isteyip istemediğini sorarak bunu mahvetmek zorunda kalmıştı.

Kan alma becerisi. Dişleriyle. Femoral arterinden. Sanki tamamen yabancı birinin hayati bir damarı delmesine izin verecekmiş gibi.

dişleri bir yana, herhangi bir şeyle.

Aptal. Parker onu o ahmakla daha fazla konuşmaktan kurtardığında çok sevinmişti.

Vampirin, finans sektöründe çalışan bir insan DART ajanıyla birlikte köşede kayboluşunu izledi.

Görünüşe göre biraz emip sikecekti.

Stryke'a gelince... onun nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın gelişini, siyah takım elbisesi, siyah gömleği ve kan kırmızısı kravatıyla ne kadar seksi olduğunu fark etmişti. Stryke ailesine doğru yürürken onu tanıyan her kadın muhtemelen altına kaçırmıştı, uzun, yumuşak adımları Zahmetsizce zemini yiyor.

Kardeşi Rade kadar anlaşılması zor biriydi. Öte yandan Blade, ona kaynayan bir kazan sıcak suyu hatırlatıyordu.

"Cyan."

Patronuna döndü, pantolon ve mavi gömleğinin içinde her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. gözleriyle eşleşti. "Kynan."

"Geldiğinize sevindim." Lobinin hemen dışındaki küçük bir oyuk olan bekleme alanını işaret etti. "Bir dakikan var mı?"

Henüz

StryTech'te işlerin nasıl gittiği hakkında konuşma fırsatımız oldu."

Seslerin ve müziğin gürültüsünün biraz dışına çıktıklarında başını salladı. "Stryke pisliğin teki ama ekibi işinin ehli. Biz zaten bir mikroçip tasarladık.

içine enjekte etmem gereken rehberlik dokusunu tutabilir."

"Mükemmel," dedi Kynan, savaştan zarar görmüş, hışırtılı sesi etkilenmiş gibiydi. "İyi iş. Bu işi hızlandıracak beklenen zaman çizelgesi."

"Eğer gerçekten işe yararsa," dedi. Hiçbir şey zahmetsizce bir araya gelmiyordu, bu yüzden herhangi bir proje için zaman tahmininde bulunurken, yüzde yirmilik bir ekleme yaptı. "Önümüzde hâlâ uzun bir yol var. Şu anda, biz

birden fazla mermi tutabilecek bir silah tasarlayabilir miyiz bilmiyorum. Eğer bunu çözebilirsek, muhtemelen hala birkaç yıllık araştırma ve geliştirmeye bakıyor." StryTech'te çalışma yılları.

Kynan onu omzundan alkışladı. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Güvenoyu için minnettardı ama Azrail iyice test edilene kadar bu konuda fazla heyecanlanmayacaktı.

"Göreceğiz."

"Her zaman alaycı olan." Elini tekrar yanına bırakarak, iblis bir görevdeymiş gibi Harrowgate avlusunun çıkışına doğru ilerlerken Blade'e başıyla selam verdi.

"Beni gelişmelerden haberdar edin," dedi Kynan. "Ve buradan yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bana haber verin."

"Yapacağım."

Kynan, kız kardeşi Tayla ile bir masada gülüşen karısı Gem'in yanına doğru gitti.

DART'a yeni katılan Logan'ın nişanlısı Eva. Cyan'ın eski Aegi'ye ısınması zaman almıştı ama insan onun üzerinde büyümüştü. Cyan onun açık sözlü kişiliğini ve çekingen ama arkadaş canlısı doğasını seviyordu.

Cyan bir içki alıp onlara katılmayı düşündü, Ama onun türü doğal olarak aşırı hassas işitmeye sahipti ve gürültü onu rahatsız ediyordu. Gerçekte, o özlem duyuyordu çalışma alanının sessiz yalnızlığı.

Laboratuvarı ziyaret etmesi gerektiğini düşündü... tabii ki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

Partiden bir süreliğine kaçmak için uydurma bir bahane bulduğuna sevinerek laboratuvarına doğru yola koyuldu. Oh, nasıl da özlemişti-

Bu da ne?

Bir pencerenin önünde durdu, Stryke'ı görünce olduğu yerde kaldı; başı öne eğik, göğsü kabarmış, iri Harrowgate'in yanındaki avlunun kaldırım taşlarına uzun bir gölge düşürdü.

Tanrım, ondan nefret ediyordu. Yine de orada tek başına, yumruklarını sıkmış dururken, onda hiç beklenmedik bir kırılganlık vardı. Üzgün görünüyordu. Hayır, bundan daha fazlası vardı. Başka bir şeydi. Ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Önemli olduğundan değil. Umurunda değildi.

Ama adam açıkça yalnız kalmak isterken orada durup ona baktığı için kendini biraz ürkütücü hissediyordu.

Sonra avlunun kapısı pat diye açıldı ve artık yalnız değildi.

Ama Blade'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu kesinlikle iyi bir şey değildi.

Bölüm 8

"Umarım lanet olası bir korkak gibi kaçmıyorsundur."

İnanılır gibi değil. Stryke tam kendini toparlamış ve dışarı çıkmaya hazırlanırken kardeşinin her şeyi berbat edeceğini düşündüm.

Stryke küfrederek arkasını döndü. "Siktir git, Blade."

Bunu söylemek iyi hissettirdi. Yıllardır Blade'le yaptığı konuşmalar kısa, gergin ve olay çıkarmayacak kadar kibar olmuştu.

Boka başlama zamanı gelmişti.

"Kaçıyorsun, değil mi?" Blade dedi ki, siyah İtalyan deri çizmeler beton kaldırımlara silah sesi gibi çarpıyordu. "Pislik. Geçen gün Rade seni kaçmakla suçladığında bile seni savundum. en çok sana ihtiyacım vardı. Tartıştım. Seni uzaklaştırdığımızı söyledim." İğrenerek homurdanması gecenin serin havasında öfkeli bir buhar oluşturdu. "Ama haklıydı. İşte buradasın, en iyi yaptığın şeyi yapıyorsun."

Stryke, öfkesi damarlarında kan gibi akmasına rağmen kendini sakın kalmaya zorladı. Öfkeli altın benekler Blade'in karanlık gözlerinde kaynıyordu ve Stryke kendi gözlerinin de aynı şeyi yansıtıp yansıtmadığını merak etti. Umarım öyle değildir. Blade daha da Stryke'ı yemleyemeyince daha da sinirlendi.

"En iyi yaptığım şey," dedi Stryke sakın bir sesle, "senin gibi insanların iblislerle savaşması için silahlar geliştirmek." Blade'le avlunun ortasında karşılaştı ve dişlerini gösterdi. "O yüzden geri çekil kardeşim."

Blade gerildi, boynundaki tendonlar neredeyse saldırganlıkla zonkluyordu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Hoşuna giderdi.

Aynaya bakıp neden olduğun acıyı görmemen için gözünün önünden çekilsem daha iyi olurdu."

Bu gerçek eve çok yakındı ve Stryke kardeşinin ızgarasına girip onu kanıtlarken hırladı Yanlış. Burun buruna ve göğüs göğüse geldiler, yılların acısı kalan boşluktaki her boşluğu doldurdu Aralarında.

Ama mesele şu ki, Blade haksız değildi. Ailesinin yaşadığı tüm acıların izi Stryke'a kadar sürülebilirdi. Ne kadar kızgın olsa da, Blade'in düşmanlığının her damlasını hak ettiğini biliyordu.

Öz farkındalık müthiş bir şeydi. Ve lanet olasıca rahatsız edici.

"Ne istiyorsun Blade?" Stryke sordu, sesi gürültülü ve alçaktı. kardeşini yere seriyor.

"Ne yaptığınızı kabul etmenizi ve bunu düzeltmenizi istiyorum."

Düzeltemek mi? Blade kafasını mı vurmuştu? "Bunu düzeltemem, Blade. Kimse düzeltemez. Kaos öldü."

"Yok artık!" Blade bağırdı. "Lanet olsun, Stryke." Blade ellerini başının üzerinde birleştirdi ve vücudu öfke ve hayal kırıklığıyla kıvrılmış bir halde etrafında döndü. "Ben konuşmuyorum.

Kaos hakkında!" Arkasına döndü, elleri iki yanında yumruk oldu. "Ailemize yaptıklarını düzeltmeni istiyorum. Anneme ve babama yaptıkların. Ve Crux'a."

Blade'in istediği şey imkânsızdı. Elbette, anneleri ve babaları muhtemelen onu daha çok görmek isterlerdi, ama onun

Varlık da anıları ve acıyı geri getirecekti. Ailesine bunu yaşatamazdı.

Kendimi bu duruma sokamam.

Bu da analiz etmeye hazır olmadığı bir başka çirkin gerçektir. Yaralarını açmaya ne zamanı ne de isteği vardı. zehri boşaltmak. Bu özür dilemek ve yalvarmak anlamına gelir.

ve duygularını keşfediyor. Boş ver onu. Zehirli öfke çok daha az dağınık bir başa çıkma mekanizmasıydı.

Stryke, "Ben yapmam gerekeni yaptım," dedi. "Peki her türlü barış girişiminin sona erdiği bir ortamda bunu nasıl düzeltebilirim?"

Senin bir pislik olmanla mı? Bu gece çaba gösterdim ama bunu kolaylaştırmayacağını biliyordum. Burada sorun ben değilim. Beni parçalamak için peşime düşen sensin." Bir an durdu, beyninde yer kaplayan tüm öfke ve acıyı topladı.

Öfkesinin volkanik bir rahatlama patlamasıyla yüzeye çıkmasına izin vermek iyi hissettirdi. "Bu gece bununla uğraşmak istediğimi mi sanıyorsun? Bu aileyi nasıl mahvettiğimi duymak istediğimi mi sanıyorsun?"

Her biri. Tek. Seni her gördüğümde mi? Kaos'a olanlar için beni suçlamana ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun-?"

Darbenin geldiğini görmemişti. Bir an kardeşini yere sererken, bir an sonra kan tadı alıyor ve çan sesleri duyuyordu.

"Onun adını söyleyemezsin." Blade, Stryke'ın burnuna bir yumruk daha attı ve kan dudaklarına ve çenesine sıçradı. "Saklanmayı bırakana kadar olmaz."

Kendinden nefret etme duygusu içini parçaladı çünkü evet, saklanıyordu. Kaçıyor, saptırıyor ve ailesini kendisini görmenin neden olduğu acıdan korumaya çalışıyordu. Ailedeki gerginliğin hem nedeni hem de ilacı olamazdı. Onun neden olduğu acı nasıl orada daha fazla bulunarak tedavi edilebilir mi?

Kendinden nefret etme duygusu genişledi ve Stryke'ın Blade'e duyduğu öfkeyi ait olduğu yere, kendisine yönlendirdi. Böylece

Blade'in çenesini kırarak, kardeşinin tüm acısını ve öfkesini ondan çıkarmasına izin verdi.

Yine de ağır bir sağ kroşe çok tatmin edici olurdu.

Stryke bir sonraki yumruğu suratına yedi. Ve bir sonrakinde. Ve özellikle sert bir aparkat onu duvara çarpıp görüşünü iki katına çıkardığında, ayağa kalktı

Orada, bir başkasını bekliyordu. Blade'in kendini daha iyi hissetmesi ve Stryke'in hiçbir şey hissetmemesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar.

Çünkü hiçbir şey hissetmemek, kendinden nefret içinde boğulmaktan daha iyiydi.

Kan ve ter yüzünden ve boynundan aşağı akıyordu. gecenin serinliğinde ince izler bırakan yakıcı dereler. Darbeden sonra görüşü bulanıklaştı, belki gözlerindeki kandan, belki şişlikten, belki de beyin sarsıntısından. Her neyse.

Sonunda darbeler kesildi. Ancak acı devam etti.

"İşin bitti mi?" diye homurdandı. "Yoksa beni Kaos'la birlikte olmaya mı gönderiyorsun?"

Blade'in mi yoksa onun mu dengesiz olduğunu anlayamadı. Ve sonra Blade ona doğru hamle yaptı. Stryke bir darbe için kendini hazırladı ama hiçbiri gelmedi.

Geri vitesse takmış yakındaki bir servis kamyonunun delici bip sesi, gözlerini dikmiş onlara bakarken hırıltılı nefes alış verişleriyle yarışıyordu.

Birbirlerine. Bir bip, iki... Stryke, Blade dönüp binaya doğru hışımla ilerlemeden önce altı kez saydı. Kapı son kamyon bip sesiyle mükemmel bir zamanlamayla kapandı.

Stryke'ın bacakları tutmadı ve tökezleyerek yere düşmeden önce taş duvara çarptı. Başını arkaya atarak kollarını dizlerine dayadı, gözlerini kapattı ve bu güne dair her şeyden pişmanlık duydu. Bu geceyle ilgili.

Tüm bu cehennem hayatı.

Vay anasını.

Cyan elini ağzının üzerine kapatarak şaşkınlıktan soluğunu tuttu.

Stryke'ın kardeşleriyle arasının açık olduğunu biliyordu ama nedenini bilmiyordu ve o kadar da kötü olduğunu düşünmemişti. Ama penceredeki parti ışıklarının parıltısı ve avluya yayılan gölgeler arasında bile İki erkek arasında titreyen acı ve öfke kör ediciydi.

Ve bu Blade'in Stryke'a boks ringi yüzü yapmasından önceydi.

Stryke neden karşılık vermemişti?

Korkak sayılmazdı. Düzenli olarak dünya liderleri, iblisler ve meleklerle karşı karşıya gelirdi. Ve Blade'den hiç çekinmemişti. Aksine, kardeşinin darbelerine meydan okuyarak karşılık vermişti. İlk başlarda. Ama dayak devam ettikçe, meydan okuması kabullenmeye dönüştü.

Ayrıca tartışmaya verdiği tepkiyle ilgili soruları da vardı.

İlk yumruk hoşuna gitmişti. Hatta belki de yumruğunu sıktı ve "Evet!" diye mırıldandı. Sonunda birileri bu adama haddini bildirecek cesareti bulmuştu.

İkinci yumruk onu mutlu bile etmişti. Belki ilki kadar değil ama gerçekten de Stryke bunu hak etmişti.

Küstah herif.

Sonra... onun gözlerini gördü. Kardeşler arasında eski moda bir kavgayı ateşleyecek bir öfke kıvılcımı bekliyordu.

Bu tür bir kavga sonunda

aile üyesi. Kardeşlerle ilgili her filmde buna benzer bir sahne vardı.

Ve öfke de oradaydı. Ama bunun yanında Stryke'ın gözleri sadece umutsuzluk olarak tanımlayabileceği bir şeyle doluydu.

Blade ona tekrar vurdu.

Stryke'ın kafası geriye düşerken burnundan kan fışkırdı. Nefesi kesildi, "hayır!" demeden önce boğuldu. dudaklarından kaçtı.

Partiden, Blade'in Stryke'a attığı yumruğun zamanlamasına mükemmel bir şekilde uyan bir ritme sahip bir şarkı yükseliyordu.

Yüzüne. Aşağıya doğru inen güçlü bir yumruk Stryke'ın dengesini bozdu, duruşunu yeniden ayarlamaya çalışırken vücudu sallanıyordu.

Blade bir şeyler bağırdı ama müzik sesini bastırdı. Kelimeler Blade'in yumruklarından daha sert çarparken Stryke'ın yüz ifadesini okuyabildi sadece. Bu bir dövüş değildi. Bu bir dayaktı.

Blade, Stryke'a keskin bir aparkat attı. Stryke, Zaten ayakları üzerinde sallanmakta olan adam dengesini kaybederek duvara çarptı ve burnundan ve ağzından kan akmaya başladı.

Öldürmek için yaklaşan bir yırtıcı gibi, Blade acımasız bir öfkeyle kardeşinin üzerine darbeler yağdırdı.

Bunu durdurmalıyım.

Bu düşünce daha yeni oluşmuştu ki, sonunda Blade dengesiz bir adımla geri çekildi. Göğsü kabarmış, ayaklarının üzerinde sallanıyor, omuzları kamburlaşmış, yumruğundan kan damlıyordu.

Stryke başını kaldırdı, başı sallanıyordu, yarılmış, şişmiş dudaklarında çarpık, acı dolu bir gülümseme vardı. Bir şeyler söyledi.

Blade'in ileri atılmasını sağladı, yumruğu havada, yıkıcı bir darbe indirmeye hazırlanıyordu.

"Hayır!"

Blade sanki pencereden onu duymuş gibi sustu. Sadece nabzının kulaklarında attığı saniyeler geçti. Sonunda Blade geri adım attı ve yumruğunu yanına indirdi. Kadın, Blade'in kısa bir anlık görüntüsünü yakaladığını düşündü.

Blade'in yüzündeki pişmanlık ifadesinin ardından başını salladı, topuğunun üzerinde döndü ve binanın içine doğru yürüdü.

Avluda, Stryke poposu bir kaldırım taşına çarpana kadar yavaşça duvardan aşağı kaydı. Kollarını gevşekçe dizlerinin üzerine koyup başını arkaya attığında, gözleri kapalıyken bir ton ağırlığındaymış gibi görünüyordu. Kanın hâlâ çenesinden aşağı akıp siyah yakasının altında kaybolduğunun ve ipek kravatını lekelediğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Bunu hak etmişti.

Pencereden uzaklaştı ama iki adım sonra durdu.

Lanet olsun. Onu bu şekilde bırakamazdı. Ve o Kynan'a ya da ailesinden birine onu kontrol etmesini söylerse bundan hoşlanacağından şüpheliydi. Kesinlikle birilerinin onu bulup fotoğraflarını çekmesine ve internette yayınlamasına ihtiyacı yoktu.

sosyal medya ya da magazin dergilerine satmak.

Sadece beş dakika önce, o olabiliyordu

Fotoğrafları çekip satıyordum. Ama bir noktada O destansı dayaktan sonra, ailesinin ve Shanea'nın ölümündeki rolü nedeniyle hak ettiği cezanın tadını çıkarmayı bırakmıştı.

Belki de en azından bir yara bandı isteyip istemediğine bakmalıydı.

Kendisine türünün dilinde yedi çeşit fleeshim -idiyot-diyen kadın, yakındaki bir restoranın lezzetli kokularını taşıyan keskin gece havasına ve hafif bir kan izi.

Stryke'ın başı öne doğru sallandı. Gözlerini kırptırdı.

Lanetlenmiş.

"Cyan." Başını duvara yasladı. "Ne istiyorsun?"

"İçeride partide olmak istiyorum, ama ne olduğunu gördüm ve bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek zorunda hissettim. Bir bardak su? Bandaj? Bir doktor? Dikişe ihtiyacın var gibi görünüyor. Ve yüz rekonstrüksiyonu ameliyatı."

Çünkü, yikes. Sol elmacık kemiğinin olduğu yerde olmaması gerektiğinden oldukça emindi ve eğer adamın yarım bir düzine orbita kırığı, bir petri kabı dolusu e. Coli.

"Yalnız bırakılmaya ihtiyacım var." Yırtılmış, şişmiş dudaklarının arasından söylediği sözler duygusaldı ama bir şekilde hâlâ nankör bir pislik gibi görünmeyi başardı.

"Memnuniyetle." Topuklarını taşa vurarak etrafında döndü. "İyi akşamlar."

Kapıya doğru ilerledi, ayakkabıları gecenin sessizliğinde yüksek sesle takırdıyordu. Ne pislik ama.

"Bekle."

Sikerim böyle işi. Yardım etmeye çalıştığı için kendini bir fleeshim gibi hissederek hızını artırdı.

"Cyan."

Hayır. Neredeyse kapıya varmıştı. Orada oturup çürüyebilirdi.

"Lütfen." Sesi keskin ve sinirliydi ve altta yatan samimiyet notası olmasaydı, devam edecekti.

Pencereden insanların alkışladığını ve Grace Obert'in şarkılarından biriyle dans ediyorlardı. Eğlenceli görünüyordu. İçeride şampanya içiyor, belki de dans ediyor olabilirdi.

Parker'la birlikte ya da daha büyük olasılıkla laboratuvarının tanıdık konforunda tek başına şampanyasını yudumlarken.

Ya da dev bir ahmakla soğukta kalabilir.

Hata yaptığından emin bir şekilde iç geçirerek ona doğru döndü. "Ne?"

Ona doğru baktı ama onu ne kadar iyi takip edebildiğinden emin değildi. Sol gözü erik büyüklüğünde şişmişti, bu yüzden muhtemelen o gözü kördü. Diğer gözü

Ama alnındaki kötü yaradan sürekli kan akmaya devam ediyordu. O denedi

koluyla yüzünü sildi ama çoğunlukla kanı etrafa bulaştırdı.

"Sen...?" Adam yavaşça nefes aldı ve kadın onun kendisinden bir şey istemek zorunda kaldığı için mi yoksa kemik kırıkları yüzünden mi acı çektiğini anlayamadı. Bir kolunu göğsüne sarma şekli kaburgalarının da yüzü kadar acıdığını gösteriyordu. "Eve gitmeme yardım eder misin? Pek iyi göremiyorum."

Lanet olsun ona. Sesindeki ince kırılganlık ipliği kızgınlığını kesip attı. Pencereden tekrar baktı, bir kez daha seçeneklerini tarttı.

Sonunda omuz silkti. "Sevmediğim için şanslısın Şampanya o kadar çok." İçerideki partiyi işaret etti. "Veda mesajı iletmemi istediğiniz biri var mı?"

Adamın acı kahkahası onu ürküttü. "Hayır."

Yumuşak bir hamleyle ayağa kalktı ama yüzünü buruşturmadan ve bir elini taş duvara dayamadan değil. Adam kıcının üstüne düşmeden önce aceleyle yanına geldi.

"Hadi," dedi koluna girerek. "Bu taraftan."

Harrowgate'in ısıltılı girişi, onlar yaklaşıırken karanlık bir girişe dönüştü. Onu içeri aldı. Kapı kapandığında, zifiri karanlık duvarlar biri Sheoul'u, diğeri de insan âlemini temsil eden iki sembolle aydınlandı. İnsan alemi sembolüne dokundu ve dev bir

Dünya haritası tüm duvarlara parlayan çizgilerle yayılmıştı. Tam Avustralya kıtasına dokunmak üzereydi ki Stryke'ın eli bileğine kenetlendi.

"Kanada'ya gidiyoruz, StryTech'e değil. Tuş takımını kullanmanız gerekecek."

Bu beklenmedik bir şeydi. Parmağının ucunu Kanada haritasına bastırdı ve ardından parlayan ülkenin sağındaki sembole dokundu. Anında haritanın yanında düzinelerce sembol belirdi.

"Şifre Sheoulic'te. Sayılar inje, vilam, olshek. Başparmağıma ihtiyacın olacak."

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Yani, şifreyi bilen biri başparmağını kesip... nereye gidiyorsak oraya erişebilir mi?"

"Başparmağın nabzının atması gerekiyor." "İyi düşünmüşsün."

Sheoulic dil kutusunu açtı, kodu girdi, sonra onun elini tuttu ve başparmağını parlayan daireyi gösterdi. Ayrıca sistemdeki kodlamayı da not etti - daha önce hiç görmediği ama yeterince uğraşırsa kırabileceğini düşündüğü karmaşık, güvenli bir dil.

Kapı bir anda karlı ağaçların arasında, karanlığın içinde görebildiği kadarıyla bir evin güvertesine açıldı.

"Vay canına," dedi onu dışarı çıkarırken, eli hâlâ onun elinin içindeydi. "StryTech kulesinin tepesinde yaşadığını sanıyordum.

Neredeyiz biz?"

"Benim kamaram. StryTech'in tepesindeki çatı katı süiti tamamen gösteri, parti ve röportajlar içindir."

Güvertede sürgülü cam kapıya doğru ilerlerken buz gibi bir hava onu ürpertti. "Neden şaşırmadım ki?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Buzlu kalasların üzerine dikkatlice adım attı. "Süper kötülerin her zaman gizli inleri vardır."

Öksürmekle gülmek arasında bir ses çıkardı. "Beni kötü biri olarak mı görüyorsun?"

"Sence bu komik mi?"

"Ben biliyorum." Sonunda doğru yapana kadar elini elektronik bir pedin önünde körü körüne salladı ve cihaz bip sesi çıkarıp kapının kilidini açtı. "Ama benim bir sarsıntı."

Eşiği geçmeden önce durakladı. "Belki ben geri dönüp Eidolon'u almalıyım. Onu partide gördüm-"

"Kesinlikle hayır," dedi kelimeleri geveleyerek. "Ben iyileştiririm
Çabuk. Beni kanepeye götür."

"Lütfen."

"Ne?"

Dehşet içinde başını salladı. "Runa gibi kibar, tatlı bir kadın seni nasıl yetiştirdi? 'Lütfen beni kanepeye götür' demek bu kadar mı zor?"

"Lütfen beni kanepeye götür."

Onu içeri çekti. "Üşüdüğüm için bunu kabul ediyorum ama iğneleme biraz abartılıydı."

Buna gülümsemiş olabilirdi ama şişlikler ve morluklar yüzünden bunu söylemek zordu. Ama çabuk iyileşme konusunda haklıydı. Karşıya geçtiklerinde Girişteki parke zemini geçip oturma odasındaki halıya ulaştıklarında yürüyüşü daha istikrarlıydı ve daha dik duruyordu. Kanepeye vardıklarında, bir tıslama ve irkilmeye yere çöktü, sonra tereyağlı, şekerlemeli kanepeye yaslandı. memnun bir iç çekişle renkli deri.

Eve üstünkörü bir bakış attı, rustik kulübe dekoruna dikkat çekti ama hiç kullanılmamış gibi görünen profesyonel aletlerin bulunduğu devasa mutfak gibi son derece modern kolaylıklar da vardı.

"Ben bir bez ve biraz buz getireyim," dedi. "Sen burada kal."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Partiye geri dön."

"Sorun değil." Mutfağa doğru yöneldi, ayakları pelüş fildişi halıya batıyordu. Nasıl bu kadar temiz tutabiliyordu?
"Hemen geliyorum."

"Partiye geri dön dedim."

Tanrım, bazen sesi eski sevgilisine çok benziyordu. Savunmacı, kızgın, düşünceli. Teknomancer'ı DART'ın Paris ofisinden atmasının bir nedeni vardı ve dersini almıştı. Jeth'in saçmalıklarına katlanmıştı çünkü onu sevecek kadar aptaldı.

Ama Stryke'ı sevmiyordu. Yani, siktir et onu.

Geri döndü. "Senin neyin var böyle?"

Geri adım atmak ya da çekip gitmek yerine bir meselenin üzerine gittiğinde Jeth'in yaptığı gibi öfkelenmesini ve çılgına dönmesini bekliyordu. Bu yüzden, Jeth ona kızdığında neredeyse çenesi düşecekti.
karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Neyim var benim? Herkesi kendinden uzaklaştıran, içine kapanık, bencil bir pisliğim."

Bu beklenmedik derecede açık sözlüydü. "Yani, bir pislik olduğunu inkar etmiyorsun?"

Omuz silkti. "Bu bir sır değil, Cyan. İnsanlar bana söylüyor. Masumi'den her zaman duyuyorum."

Masumi mi? Blade ve Mace'in bu isimden bahsettiğini daha önce duymuştu. Masumi'nin ortak bir isim olduğunu düşünmüştü.

kız arkadaşı ya da öyle bir şey. Kuluçka söz konusu olduğunda asla bilemezsin.

"O senin danışmanın mı? Psikiyatrist mi?"

"Hayır." Durakladı. Tekrar omuz silkti. "Belki. Bazen."

Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. "Madem bir pislik olduğunu biliyorsun, neden pislik olmayı bırakmıyorsun?"

Doğrulup yüzünü buruşturdu ve tekrar arkasına yaslandı.

"Sen

Pislik olduğumu bilmekle pislik olduğumu umursamayı karıştırmak." Duyduklarına inanamayarak bakakaldı.

"Bu kadar zeki olup da insanlara iyi davranmanın size daha çok şey kazandıracağını nasıl anlamazsınız?"

"Gerçekten mi?" diye sordu, onun bakışlarına karşılık vererek. "Peki daha neye ihtiyacım var? Tanrı'dan daha fazla param var ve sahip olduğumdan daha fazla güç elde etmenin mümkün olduğundan emin değilim."

Dürüstlüğü onu hem etkilemiş hem de çileden çıkarmıştı. "Yani, insanlara kötü davranmakta haklı olduğunu düşünüyorsun çünkü

Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kimseye nasıl kötü davranabilirim? Çalışanlarım mutlu. Beni sevmiyor olabilirler ama bana saygı duyuyorlar. İyi maaş alıyorlar ve insan kaynakları departmanındaki herkesten daha iyi sosyal haklara sahipler. dünya."

"Tamam, belki de kötü muamele yanlış kelimeydi. Kabalığa ne dersin? Soğuk? Küçümseyici?"

"Benim için işe yarıyor, Cyan. Neden herkes beğenilme ihtiyacı hissediyor? Umurumda değil. Bu beni bir Sosyopat mı? Bana da öyle diyorlar ama bence bu etiket Rade'e daha çok uyuyor." Durakladı. "İblislere gerçekten sosyopat denebilir mi? Eğer sosyopati bizim türümüzün bir özelliği ise ve bir bozukluk değilse?" Telsizine dokundu. Bir holoscreen açıldı ve parmakları kontrollerin üzerinde uçtu.

"Ne yapıyorsun?"

"Notlar," dedi dalgınca. "Not alıyorum."

"Doğru. Tabii ki öylesin." Tanrım, garip biriydi. Ve eksantrikliğe karşı oldukça yüksek bir toleransı vardı. Onu görmezden geldi, yaptığı işe o kadar dalmıştı ki, kadın artık onun için var olmuyordu. Şampanya yine kulağa hoş geliyordu. "Eğer her şey yolundaysa, ben sadece..."

Arkasını dönmeye başladı, ama bir gürültü onu geri döndürdü.

Stryke'ın yere düştüğünü görmek için tam zamanında döndü.

Yüzü solgun, dişleri

Acı içinde kıvrandı, kollarını karnına sararak halının üzerinde kıvrandı.

"Stryke!" Çırpınarak yanına gitti ve diz çöktü. "Ne oldu?"

Adamın eli kızın kolunu sıkıca kavradı, nemli avuç içi kızın tenini yakıyordu. "İhtiyaç," diye nefes nefese kaldı.

"Çok... hızlı geldi."

İhtiyaç mı? Neye ihtiyacı vardı? Adamın dokunduğu yerden yayılan karıncalanma ısıyla başı bulanıklaştı. Çizgiler

temas ettikleri noktadan itibaren zevk yarışıyor gibiydi sinir sistemi boyunca. Kasları gevşedi ve göğüsleri sıkılaştı. Daha aşağıda, seksi nabız gibi atıyor ve külotu nemleniyordu. Neler oluyordu böyle?

Uyarılma duygusu içinden pompalanıyordu ve aynı şey Stryke'a da oluyor olmalıydı çünkü bakışları sıvı altın rengine bürünmüş, onu girdaplı, hipnotik derinliklerine çekmişti.

"Ne... neler oluyor?" diye fısıldadı.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı, vücudu onun sert bedenine doğru gerildi.

"İhtiyaç..." Ona doğru eğildi ve bacaklarının arasındaki sert çıkıntıyı karnına doğru itti. "Enjeksiyon." Çekiştirdi ondan uzakta. "Yatak odası... banyo. Tezgah. Çabuk ol."

Gözlerini kırptırdı, adam ona tekrar bağırana kadar sersemlemişti.

"Acele edin!"

Kendini toparlayarak ayakkabılarını tekmeledi ve aceleyle mutfığa girdi. Hemen yanında bir yarım banyo, karanlık bir merdiven boşluğuna açılan bir kapı ve lüks bir havuzun bulunduğu camla çevrili bir kubbeye açılan sürgülü bir kapı vardı. Sadece bir adım attı ters bir kar küresi gibi etrafını saran karı seyretmek için bir saniye. Mütevazı büyüklükteki havuzun yakın ucunda birkaç şezlong ve bir masa bulunuyordu ve bir başka kapı Dışarıda üstü kapalı bir jakuzi vardı. Onu orada, çıplak, kollarını küvetin kenarlarına atmış, magazin gazetelerinde sık sık birlikte resmedildiği süper seksi kadınlardan biriyle dinlenirken hayal edebiliyordu...

Bu kadarı yeter.

Yatak odasını, insanların kullanmak için para ödeyeceği bir ev spor salonunun karşısında buldu. Kim üç farklı koşu bandına ihtiyaç duyar ki?

Ya da dairesi büyüklüğünde bir yatak odası?

"Cyan!" Stryke'in acı dolu haykırışı onun aval aval bakmasını engelledi.

Aceleyle, yine kocaman olan banyoya girdi. Kapının hemen içinde, tezgahın üzerinde mermer bir sepet duruyordu.

Her biri kırmızımsı bir sıvıdan 3 cc içeren, düzgünce istiflenmiş şırıngalar. Adamın bahsettiği şeyin bunlar olduğunu düşünerek bir tanesini kaptı ve koşarak geri döndü.

Oturma odasının köşesini döndüğünde şok olmuş bir şekilde durdu.

Evet. İşte jakuzideki süper seksi kadın.

Çıplak bir kadın adamın kalçalarına binmiş, elleri beline sarıldı. Stryke onun bileklerini yakaladı ve iterek uzaklaştırdı.

"Hayır dedim."

"Seni aptal!" Bacaklarının üzerine oturarak kolunu öfkeli bir hareketle Cyan'a doğru savurdu. "Burada seni becermeye hazır iki dişi var ve sen iğneyi mi seçiyorsun?"

"Dur, dur, dur." Pek çok nedenden dolayı kafası karışan Cyan ellerini kaldırdı, şırınga parmaklarının arasından sarkıyordu. "Onu becermeye hazır değilim. Yakınından bile geçmiyorum. Sevişme falan olmayacak." Durakladı. "Her neyse, sen kimsin?" Sürgülü cam kapıya baktı ama dışarıdaki karda yeni bir iz göremedi. "Ve nereden geldin nereden?"

Kadın ellerini kalçalarına sıkıştırdı ve gözlerini Stryke'a dikti. "Ona söyleyecek misin?"

Göz kamaştırıcı güzellikteki siyah saçları görmezden gelerek,

Kestane rengi tenli, gizemli aksanlı kadın kalçalarına binerken Stryke elini Cyan'a doğru uzattı. "Ver bana..." Birkaç kez nefes nefese kaldı. "Şırınga."

Cyan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak şırıngayı onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Bana ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

neler oluyor?"

"Ha!" Dişi sırttı, zümrüt burnundaki piercing tepesindeki boynuzlu kolyenin ışığında parlıyordu. "Ondan hoşlandım. Şimdi söyle ona."

Vahşi bir hayvan gibi hırladı ve dişiyi üzerinden fırlattı. Adam doğrulup kendini kanepeye yaslarırken kadın yuvarlandı ve kedi gibi bir hamleyle ayağa kalktı.

"Cyan, bu Masumi." Acı içinde tısladı ve bir sonraki konuşmasını sıkılmış dişlerinin arasından ve sığ nefesler alarak yaptı. "O vazoda yaşıyor. Seminus iblislerine hizmet etmek için özel olarak yaratılmış bir succubus türü."

"Affedersiniz?" Cyan dehşet içinde geri çekildi. "O yaratıldı seni becermek için?"

"Ben değilim. Özellikle değil." Kadının yüzündeki tiksinti ifadesi karşısında gözlerini devirdi. Evet, Cyan ahlaki sınırları belirsiz bir iblisti ama insanlar âleminde büyümüştü ve herhangi bir dişinin erkekleri memnun etmek için yetiştirildiği fikri onu hasta ediyordu. "Evet, evet, bu korkunç ama ne yapacaksın?" Kolunu karnına doladı ve inledi. "Sekse ihtiyacımız var, yoksa öleceğiz. Onun da bizimle seks yapmaya ihtiyacı var, yoksa ölecek. Onun türüyle seks yapmak bize diğerlerine kıyasla fazladan birkaç saat rahatlama bile sağlıyor. Bu karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma."

Tamam, ama yine de. Sinir bozucu. "Yani, Masumi seninle mi yaşıyor?"

Ya da Mace ve Blade ile? Onun hakkında konuştuklarını duydum."

Masumi deri koltuklardan birinin kolundan pembe saten bir bornoz kaptı ve üzerine geçirdi. "Diğer vazom Stryke'ın eski yerleşkesinde, kardeşlerinin ve bazı kuzenlerinin yaşadığı yerde."

"Bir vazoda mı yaşıyorsunuz? Vazolar arasında seyahat mi ediyorsun, yoksa aynı anda iki vazoda mı var oluyorsun?"

"İkisi de aynı anda," dedi. "Stryke buna boyut dışı bir sferoid diyor."

"Boyutlar arası. Ve hâlâ yanlış." Yüzünü buruşturarak Cyan'a sabırsız bir "ver beni" hareketi yaptı.

"Hayır. Tam olarak hiçbir şey açıklamadınız." Cyan şırıngayı havaya kaldırdı. "Bu ne için? Ve eğer sekse ihtiyacın varsa, neden

"Succubus'la birlikte değil misin?"

"Bunlar güzel sorular, Cyan." Masumi Stryke'a anlamlı bir bakış attı.

"Sadece" -Stryke iki büküm oldu ve inledi- "iğneyi bana ver."

"İnatçı aptal." Masumi şırıngayı Cyan'dan aldı, dişleriyle kapağını açtı ve Stryke'ın kalçasına öyle bir sapladı ki Stryke bağırды.

Ouch. "Bu biraz aşırıya kaçmadı mı sence de?" Eğlenceli, ama Stryke'ın zaten yaralı olduğu göz önüne alındığında yine de aşırıya kaçtı.

"Hayır." Masumi bornozunu sıkıca kendine doğru çekti. "Seks yapmayı seçebilir ya da seksin etkilerini taklit eden bir iğne yaptırabilir. Aletini bir dişiye sokmasına gerek kalmadan ona hayat kurtarıcı bir kimyasal destek sağlıyor." Dinlenirken boş şırıngayı onun kucağına attı, kanepenin minderlerine yığıldı. "İyi geceler, Efendim."

Kadın adım adım uzaklaşırken usulca küfretti, vücudu Vazonun içinde kayan, titreşen, parlak bir sıvıya dönüşüyordu.

Bu çok çılgıncaydı.

Stryke boğazını temizledi. Rengi şimdi daha iyiydi ve yüzündeki şişliğin bir kısmı inmişti bile.

"Seks -ve o şırınganın içinde her ne varsa- iyileşmenize yardımcı oluyor mu?"

"Bir bakıma," dedi, sesi daha güçlü çıkıyordu. "İğne ya da orgazm olmadan ne kadar uzun süre geçirirsek o kadar zayıflarız,

ve bağıışıklık sistemimiz o kadar yavaşlar. İhtiyacımız olanı aldığımızda, vücudumuzun iyileşme kabiliyetini artırır." O kendini yerden kaldırdı ve ayağa kalktı.

Beklediğinden daha fazla ayak. "Eve dönmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Artık gidebilirsin."

"Vay canına. Kırbaç hakkında konuş. Bunu daha kibar bir şekilde söyleyemezdin, değil mi? Bunu zaten yaşamadık mı?"

"Şimdi gidin, lütfen." İçki dolabına doğru ilerledi. "Daha iyi misin?"

Onun emrini ve alaycılığını görmezden geldi. "Neden sana yardım etmek isteyen bir succubus'tan faydalanmıyorsun?"

"Neden gitmiyorsun?"

Haklıydı. O gün için iyi bir iş yapmıştı ve geri kalanını bir kadınla harcamak için bir neden yoktu. nankör pislik.

"Biliyor musunuz? Bu iyi bir soru." Kapıya doğru döndü ama ön duvarın tamamının dev bir beyaz tahta olduğunu görünce durdu. Siyah ve kırmızı denklemler grafiti gibi her yeri kaplamıştı. Yüksek matematik ve mekanik konularında yeterliydi, ama her ne yaptıysa Tahta kesinlikle yabancı görünüyordu ve kızgınlığına rağmen gülümsemek istedi.

Bir keresinde konuşma yapmak için üniversiteye gelmiş ve nedenini açıklamak için kullandığı taşınabilir bir beyaz tahta getirmişti.

yerçekimi Sheoul'un çeşitli yerlerinde farklılık göstermiştir. Sheoul

hiç dikkat etmemişti. Hayır, o zamanlar tek gördüğü yakışıklı, kendine güvenen, gülümseyen, bilime tutkuyla bağlı yirmi bir yaşında bir erkekti. Onun

Güven, kibirle flört ediyordu ve bu da onu biraz tahrik ediyordu. Zihnini ilhamla, vücudunu da ateşle doldurmuştu. O günden sonra yıllarca onun hayalini kurmuştu.

Artık öyle değil. Uzaktan çok daha sevebilirdi. Uzak anılarındaki gibi.

"Hâlâ buradasın," dedi sıkılmış bir ses tonuyla, sanki sadece o varmış gibi. Yani. Yorucu.

"Siktir git. Hayır, bekle." Geri döndü. "Sözümü geri alıyorum. Seni sikmek yok. Ölüyor olsan, dünyadaki son insan olsan ve tüm dildolar gitmiş olsa bile seni sikmezdim."

Öfkeden neredeyse tükürüyordu, hışımla dışarı çıktı. Shanea onun kaçtığını söyleyebilirdi.

Shanea.

Stryke'tan nefret etmesi için bir neden daha. Onun da Stryke'tan en az Stryke'ın ondan nefret ettiği kadar nefret etmesini umuyordu. Onun sinirlerini bozduğunu bilmek kadar onu mutlu edecek bir şey olamazdı. Hayır, bekle. şu anda şampanya onu mutlu ederdi.

Kendini beğenmiş bir pislige iyi davranmaya çalıştığını unutturacak kadar.

Bölüm 9

Stryke kendini bildi bileli -ki bir yaşından beri olan her şeyi hatırlıyordu- ne olursa olsun her gün sabah tam beşte uyanırdı.

zaman dilimindeydi. Her zaman çok şey elde edebilmişti. Gençken okul ödevlerinden üniversitedeyken yaptığı araştırmalara kadar her şeyi sabahın erken saatlerinde yapardı.

Artık bir yetişkin olarak kalkıyor, yarım limonla tatlandırılmış tam sekiz ons su içiyor ve saat altıya kadar evindeki spor salonunda egzersiz yapıyordu. Her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma, antrenmanı kırk beş dakikalık bir Savaş olarak bilinen Mahşerin Atlısı Ares ile savaş eğitimi seansı. Bu harikaydı çünkü adamın tek derdi konuşmak değil savaşmaktı.

Sonra duş aldı, giyindi ve yedi buçukta ofisine vardı, eğer hafta içi ise Kalis onu kahvaltıda beklerdi. Her zaman beş krep ve fıstık ezmesi ve Vermont'tan gerçek akçaağaç şurubu. Dört kuru çırpılmış yumurta. Izgara domates, soslu fasulye ve bir kase çilek... çilek, yaban mersini ve ahududu. Çarşamba günleri hariç, o zamanlar ananas isterdi. Eğer hafta sonuysa, kadının hazır tuttuğu kahvaltılık burritolardan yerdi. ofis buzdolabında.

Ama dün gece huzursuz geçmiş, Cyan'la ilgili erotik rüyalar ve Kaos'la ilgili kâbuslarla boğuşmuştu. Daha önce Kaos'un ölümü yıllardır aklından çıkmıyordu ama bir tanesi onu yatakta nefes nefese bırakmış ve çığlık atmasına neden olmuştu.

Bir diğeri de Popcorn Girl'ün içine girdiğinde sona ermişti... ama o insan değildi. Cyan olmuştu.

Yatağında yuvarlanırken aleti zonkluyordu, komodinin üzerindeki şırıngayı el yordamıyla bulup kalçasına sapladı. Sıvı etkisini gösterince tekrar uykuya daldı ama bu kez Cyan'ın yatağında olduğu erotik bir rüyaya geri dönmüştü. Sıcak ağzı

onu derinlere çekmiş, zevke boğmuştu. Ve Kaos öldüğünden beri ilk kez, emilme ve yalanma hissinin tadını çıkarmasına izin vermişti. Onun içindeki zevki görmenin

Onu serbest bırakmanın eşiğine getirirken yüzündeki ifade.

Onu sırt üstü yatırıp kaymak gibi kalçalarının arasına yerleşirken mutluluktan başka bir şey yoktu. Rüya onları evinin çeşitli yerlerine götürmüş ve farklı pozisyonlara sokmuştu. Rüyada -ve gerçek hayatta- orgazmın eşiğindeydi, çarşafı ıslatacak ıslak bir rüyaydı bu.

Ama o bir Seminus iblisiydi ve rüya ne kadar sıcak olursa olsun, bir dışının içinde olmadığı sürece boşalamazdı.

Acı onu tekrar uyandırdı. Orgazmı reddetmenin ateşli ıstırapı, sanki biri aynı anda hem eziyor hem de Bağırsaklarına kızgın bir demir sokarken testislerini büküyordu. Acı onu kör etmiş, omurgasını ve eklemlerini kilitlemişti. Ve çırpınırken şırınga tepsisini yere düşürmüştü.

Sonra Masumi oradaydı ve kalçasında bir sızı hissetti. İlaç etkisini gösterdiğinde damarlarından tatlı bir rahatlama aktı ve sinirlerini yatıştırdı.

Mide bulantısı hemen arkasından geldi ve zar zor Son beş yılda yediği her şey ortaya çıkmadan önce tuvalete gitti.

Bitkin bir halde, gecenin geri kalanını soğuk banyo zemininde geçirmiş, vücudu baş dönmesi ve kramp nöbetleriyle sarsılmıştı; Eidolon, iğneleri almayı bırakmazsa daha sık olacağını söylemişti.

Ve boktan bir gece uykusunun sonucu olarak, beş yerine beş buçukta uyanmıştı.

Yarım saat gecikti.

Hiçbir şeye geç kalmazdı ama bu bir hafta içinde ikinci kez oluyordu.

Dikkatle planladığı rotasından saparak antrenmanları atladi, duş aldı ve doğruca ofisine gitti. Erkenciydi, bu yüzden Kalis kahvaltı hazırlamamıştı.

Aç olduğundan değil. Mide bulantısı onu hâlâ avucunun içinde tutuyordu.

Ayrıca, muhtemelen henüz ofiste bile değildi.

Gününün geri kalanını etkileyecek bir başka tuhaflıktı bu. Değişime pek tahammül edemezdi. Hiçbir zaman da olmadı.

Derin, merkezleyici bir nefes alarak konumunu gösteren masaüstü bina monitörü binadaki her çalışan. StryTech yirmi dört-yedi saat çalışıyordu, ancak burada, merkezde, sekiz ile beş arasındaki yerel çalışma saatlerinde personel sayısı üçte bir oranında artıyordu. Şu anda, saat altı-on beşte, binada iki yüz on iki çalışan vardı.

3D ekranı kaydırarak Ar-Ge departmanına gitti ve Cyan'ın giriş yaptığını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yani o da bir işkolik.

Tabii ki öyleydi. Ona sert bir tip olarak göründü-

A.

Rüyalarında kesinlikle çok sertti.

Rüyalarındaki sahneler gözünün önünden geçerken vücudu ısındı.

kafasını. Adamım, onun yatağında yaptıkları şeyler.

Mutfağında. Laboratuvarında. Fantezilerinde çok yaramazdı. Gerçek hayatta da böyle miydi?

Ölüyor olsaydın, dünyadaki son insan olsaydın ve tüm dildolar gitmiş olsaydı seni sıkmezdim.

Söylediklerini hakaret olarak algıladığını biliyordu ama o andan sonra tek yapabildiği onun bir dildoyla kendini tatmin ettiğini hayal etmek olmuştu.

Orospu çocuğu. Buna bir son vermeliydi. Saatleri, günleri ve yılları dikkatle planlanmış ve düzenlenmişti ve herhangi bir ilişkiye yer yoktu. Ve eğer yaparsa Bir gün bir oda bulursa, Cyan orada olmazdı. Onun tipi değildi.

Düşündüm de, onun bir tipi yoktu. Sadece kadınlarla birlikte olmayı hiç düşünmüyordu. Erkeklerle de, yani sorun bu değildi.

Bir sorunu olduğundan değil. Bazı insanlar tüm insanlardan hoşlanırdı. Bazıları sadece aynı cinsiyetten hoşlanıyordu. Bazıları karşı cinsten hoşlanırdı. Bazıları hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

Stryke, eğer bir iğne seksin yapabildiğini yapabiliyorsa, bir tipe sahip olmakla ilgilenmesine gerek olmadığını düşündü. Evet, tercihlerini kadın cinsiyetiyle sınırlandırabilirdi. Ve insanımsıları tercih ediyordu. Ama bunun dışında, umurunda değildi. Tahrik olmak için zamanını boşa harcamıyordu. kadınlar tarafından. Beyin gücü çok değerliydi ve başka bir yere ihtiyacı vardı.

Kendini toparlamak için bir nefes daha aldı ve ekranı uzaklaştırdı. Kahvaltıya ihtiyacı vardı. Ve belki bir iğne daha. Umarım, bulantı nöbetleri olmadan daha sık ve zayıflatıcı hale geliyordu.

Telsizi biyledi. Dikkatini dağıttığı için minnettardı. bileğini kaydırıp ve çağrıyı havaya gönderdi. StryTech'in yazılımı iletişim ünitesini çalıştırıyordu, bu yüzden şirket sembolü, bir

Bir atomun içinde iç içe geçmiş büyük S ve T harfleri, altında arayanın bilgileri yanıp sönerken masasının iki ayak üzerinde dönüyordu.

ROSS, TARAN, Sea Storm petrol platformunun ustabaşısı.
"Cevap ver."

Dönen sembol titreyerek kayboldu ve yerini Taran Ross'un baret ve sarı yağmurluk giymiş, bilgisayar ekranının üzerinde asılı duran iki ayak uzunluğundaki görüntüsü aldı.

"Taran. Bir süredir senden haber alamıyorum. Neler oluyor?"

Adam çene çalmak için hiç aramazdı. Kurt adam Stryke'in tanıdığı herkes gibi işine odaklanmıştı. Kendisi dışında tabii.

"İletişim güvenilirmez oldu," dedi. "Ama daha büyük sorunlarımız var. Son raporumda, ihlali izleyen sensörlerden birinin bozulduğunu söylemiştim."

Stryke başını salladı. "Yeni bir sensör yolda."

"Evet, o zamandan beri garip şeyler oluyor. Çocuklarımdan biri bir petrol tabakasının bir desteğe tırmandığına yemin ediyor. ve peşinden geldi. Onu yakıp güvertede leke haline getirdi. Kameralar bir bok yakalayamadı. İki gün önce, başka bir adam elinde üç dişli bir mızrak tutan bir deniz adamı gördüğünü ve mızrağın ucuna bir adamın kafasının takıldığını iddia etti. Isırılmış olduğu için yüzü tanıyamamış ama Rich

Newland o zamandan beri görülmedi."

Kahretsin. "İhlalin üzerine yerleştirdiğimiz yamanın kırık sensörün yakınından sızdığını düşünüyor musunuz?"

"Evet, ama hiçbir sensörde herhangi bir aktivite tespit etmedik, bu yüzden herhangi bir iblisin geldiğine inanmıyorum - en azından o zaman değil. Sanırım sizin kötülüğün kendisini deneyimliyorduk. Bu sizin madde kabarcığına giren deniz canlılarını etkiledi. Sondaj kulesine saldıran köpekbalıkları oldu ve mutfağa girip üç kişiyi öldürmeye çalışan bir ahtapotu mızraklamak zorunda kaldık." Başını iki yana salladı. "Ama bugün..."

"Bugün ne?"

Taran'ın gri gözleri acımasızlaştı. "Sondaj kulesine başka bir şey girdi. Lanet olası kırk ayak uzunluğunda timsah-köpekbalığı-şeytan şeyi. Hiç böyle bir şey görmemişim. İki adamımı öldürdü.

ve boğazına alev makinesi yerleştirmeden önce sekiz kişiyi daha yaraladık. Onu sashimiye çevirdik."

"Sashimi çiğdir," dedi Stryke dalgınca, aklı hala olası bir felaketin etrafını sarmaya çalışıyordu. "Ve senin alev silahın mı var? Petrol platformunda mı?"

"Buraya petrol pompalamaya gelmedik patron." Taran şapkasını düzeltti. "Cehennem alemindeki bir açıklığı onarmak için buradayız.

ve ilk ihlal sırasında kaçan iblisleri yakalayın. Nükleer bomba getirmediğimiz için şanslısınız."

Stryke küfretti. Taran'ın haklı olduğu bir nokta vardı ama petrol platformlarındaki alev makineleri kulağa gelecekte gerçekleşmeyi bekleyen bir belgesel gibi geliyordu.

StryTech'in nasıl ekolojik bir felakete yol açtığına dair haberlerin ortaya çıkışını pratik olarak izleyebiliyordu. büyük bir patlama ile şeytani bir felaket.

"Sadece... dikkatli ol," dedi Stryke ve Taran başını salladı.

"Ben

Bir saat içinde bir ekip yola çıkacak. Neye ihtiyacınız var?"

"Kesinlikle birkaç sağlık görevlisi kullanabiliriz. Bir Mühendis. Büyü kullanıcısı. Belki biraz ekstra kas ve silah. Ve acele edin. Aşağıda çok fazla ısı ve hareket algılamaya başladık. Mührün daha fazla dayanacağından emin değilim."

Stryke ekranı kapattı ve Cyan gibi bir Cyberis iblisi olan DART'ın kıdemli teknomancerını aramaya başladı ama parmağı düşmenin üzerinde dondu kaldı. Adam izindeydi. Kahretsın.

Geriye onun için çalışmayan Cyan kalıyordu. Bu gün gittikçe daha da kötüleşiyordu.

Cyan laboratuvarında olmayı severdi. StryTech'te olsa bile. Ve dürüst olmak gerekirse, itiraf etmekten nefret etse de StryTech tesisinde olmak. DART'taki laboratuvarı modern ve iyi donanımlıydı, ancak yüksek teknolojiye sahip değildi. ekipmanlar burada mevcut. En yenilerden- nesil termal döngüleyiciler ve konfokal mikroskoplardan Yeni Nesil Sekanslayıcıya kadar henüz dünyanın geri kalanı için bile mevcut değildi, birlikte çalışmak için en iyinin en iyisine sahipti.

Kimin uykuya ihtiyacı vardı ki? Özellikle de şu anda evinde dönüp durmaktan başka bir şey yapmıyordu. Orada olmaktan nefret ediyordu ama DART'a sadece bir karyolada uyuklamak için gitmek çok garip olurdu ve kesinlikle StryTech'te uyumayacaktı.

Bugün, StryTech'in binlerce iblis türünün biyolojilerini içeren genetik kütüphanesine erişim izni bile verilmişti.

Görevli teknisyen

O geldiğinde şirketin DeTecht iblis tespit yazılımına dahil edilmek üzere yeni bir numuneyi işliyordu.

"DNA nereden geliyor?" diye sormuştu. "Bazıları bize çeşitli kolluk kuvvetleri tarafından gönderildi. ajansları" diye açıklamıştı teknisyen. "Ama çoğu doğrudan Stryke'dan geliyor. Nereden aldığına dair bir fikrim yok."

Stryke muhtemelen iblisleri avlamak ve genetik materyallerini çalmak için haydutlara para ödedi. Pislik.

Çalışma masasına dönerken bunu düşünmüştü ama işinin ona Stryke'ı ve onun gizemli yöntemini unutturması uzun sürmedi.

DNA topluyor. "Cyan?"

Döndüğünde Parker'ın kendisine doğru yürüdüğünü, ellerini beyaz önlüğünün ceplerine soktuğunu gördü.

"Hey, Parker. Dün gece seni partide ektiğim için özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyordum, bu yüzden eve gittim."

Bu bir

tamamen yalan. Şampanya içmek için geri dönmeyi düşünmüş olsa da, sonunda kendini evinde, tuzlu karamelli dondurmayla üzüntülerini boğarken bulmuştu.

"Sorun değil," dedi. "Sadece ipucunu aldığın için mutluyum DART merkezini her zaman görmek istediğimi söylediğimde."

Güldü. Partiye davet edilmek için neredeyse yalvarmıştı.

Bir kurt adam tarafından ısırılmış olmasına rağmen iyi görünümlü, iyi huylu erkekten hoşlanıyordu. askeri kariyerini kaybetti, her zaman neşeli olmayı başardı. O

yaklaştı ve başka bir araştırmacının üzerinde çalıştığı kaynayan ektoplazma şişelerine bakmak için durakladı.

"Stryke sizi görmeye geldi," dedi.

"Onu içeri gönder. Genelde bir hevesle içeri dalmaz ya," diye mırıldandı.

"Seninle dışarıda konuşmak istiyor. Özel olarak."

Tamam, garip. Neden onu ofisine çağırmamıştı? Çıkışa doğru yürürken midesi biraz bulandı.

Dün gece pek de iyi şartlarda ayrılmamışlardı. Hayır. önemsiyordu. Sadece dramatik çıkışından sonra onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu.

Kadın laboratuvardan çıktığında, adam koridorun sonunda, pencere duvarının önünde duruyordu, bakışları birkaç kat aşağıdaki Sidney Limanı'na sabitlenmişti. Geniş omuzları özel dikim siyah düğmeli gömleğinin içini dolduruyor, kolları bronzlaşmış, kalın kaslı ön kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılıyordu.

Bakışları yukarı doğru tırmandı ve hızlı bir şekilde koyu renk gözlerindeki yoğunluğa bakarak nefes aldı. Yontulmuş çenesi,

Daha dün gece morarmış ve şişmiş olan yüzü şimdi her zamanki gibi sert ve mükemmel görünüyordu. Yüzünün tamamı iyileşmişti... kara kaşındaki derin kesik bile.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var" dedi. Merhaba yok. Merhaba yok. Hayır, böyle bir pislik olduğum için özür dilerim.

Birkaç adım ötede durdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Neden sana bir iyilik yapayım ki?"

Sanki kadın çok sıkıcıymış gibi sabırsızca bir of çekti. "Belki de, bilmiyorum... daha minnettar olmalıydım. Dün gece yani. Ama şu anda yardımına ihtiyacım var."

Özür dileme çabası onu eğlendirdi. Bu konuda çok ama çok kötüydü. Birileri özür dilemeye alışık değildi, değil mi? Onun kıvranışını izlemek eğlenceliydi. onun için her şeyi kolaylaştıracak.

"Üzgünüm, meşgulüm." Kadın arkasını döndü ama adam aniden önündeydi, iri vücudu koridoru kapatıyordu.

Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Seminus iblisleri düşündüğünden çok daha çevikti. Bu, onun türü hakkında bilmediği başka neler olduğunu merak etmesine neden oldu.

"Bu acil bir durum," dedi. "Ve bunu sadece bir Cyberis iblisi halledebilir."

Bu ilginçti ama kabul ederse ne âlâ.
Bu yüzden sadece umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı.
"Peki bu acil durum nedir?"

"Sana yolda anlatırım." Asansöre doğru döndü ve onu takip etmesini işaret etti. "Gel hadi. Zaten istediğimden daha uzun sürdü."

Ona defolup gitmesini söylemek istedi ama merakı sağduyusunu bastırdı. Bu onun hayat hikayesiydi ve başını çok fazla derde sokmasının sebebiydi. O asansöre bindi ve rahatsız edici bir sessizlik içinde ofisine doğru yol aldı.

Asansörden çıktıklarında "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Yerde hızlı adımlarla ilerledi, belli ki onun da kendisine ayak uydurmasını bekliyordu. "Harrowgate'e gidiyoruz."

"Nerede?"

Ona el sallayarak kapıdan içeri girmesini sağladı ve onu takip etti. "Aberdeen'e." Parmakları haritalar üzerinde ustalıkla gezindi ve ardından özel bir kod girdi. "Muhtemelen ceketleri kaptı."

"Benim türüm aşırı sıcaklıklara karşı toleranslıdır."

"Mükemmel." Kapı karanlık bir havaalanına açıldı.
asfalta çıktılar ve yakıcı yağmura ve
çığlık atan rüzgar. Adam onun elini tuttu. "Acele et!"
diye bağırdı havanın uğultusuna karşı, onu helikopter
pistinde bekleyen iki helikopterden birine doğru
götürürken.

Ayakları su birikintilerinde sıçradı ama en azından bugün topuklu ayakkabı yerine rahat bir düz ayakkabı seçmişti. Yine de onları kurutmak sonsuza kadar sürecekti.

Uçağa yaklaştıklarında, bir görevli öncü helikopterin yan kapısını açarak fırtınadan kurtulmalarına ve lüks bir ortama girmelerine yardımcı oldu.

Sırılısıklam ve sırılısıklam bir halde bir masada karşılıklı oturdular. Görevli onlara sıcak havlular uzattı ve Cyan bunları minnetle aldı.

"Bana ne yaptığımızı söyleyecek misin?" Pencereden dışarı bakarken yüzünü kuruladı. Süren yağmur, araçlardan ve yakındaki bir binadan gelen bulanık ışıklar dışında pek bir şey görmeyi zorlaştırıyordu.

"Kuzey Denizi'ndeki bir petrol platformuna uçuyoruz." Havluyu saçlarının üzerinde gezdirdi, dağınık ve garip bir şekilde çekici bıraktı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Mükemmel bir kompozisyon.

Dün geceki dayığı saymazsak tabii.

Kollarını silmeye başladı. "Petrol platformunuz mu var?"

"Sheoul'da sondaj yaptıktan sonra Sea Storm'un kontrolünü bir gaz şirketinden aldım."

Dirseğindeki havluyla donakaldı. "Cehennemi mi deldi?" Tüyleri diken diken oldu ve bu fikir bile ağzını sulandırdı. Şu anda bir Perrier için adam öldürebilirdi. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Yüz ifadesi hava kadar fırtınalı bir hal aldı. "Bilinmeyen, aktif olmayan bir şey keşfettiklerini düşünüyoruz. Cehennem Ağzı ya da iblis ve insan alemlerini ayıran zardaki zayıf bir noktayı aştı."

Zayıf noktalar mı vardı? Cyan konuşamadan -boğazındaki yumrudan tek bir kelime bile geçiremeden- Helikopterin arkasından başka bir uçuş görevlisi elinde Cyan için maden suyu ve Stryke için buzlu kahve ile belirdi.

O gittikten sonra Cyan kaşlarını çatarak içkilerine baktı. "İstediğin bu muydu?"

Bardağındaki buzı tıkırdattı. "Evet. Neden?" Suyunu işaret etti. "İstediğin bu değil miydi?"

"Bir bardak köpüklü su için öleceğimi düşünüyordum ve işte karşımda."

"Oh, evet. Delwhin zihinleri okuyabilir. Ve pençeleri zehirli, yani biri beni öldürmeyi düşünürse, o benim arkamı kollar."

Ah. Tabii ya. Herkesin maaş bordrosunda zehirli bir uçuş görevlisi koruması yok muydu?

Kuş havalandığında, zıplayıp sarsılırken, o Aklının karışmasını ve içkisinin dökülmesini engellemeye odaklanmıştı.

Tepe hoparlörü cızırdadı ve pilotun derin sesi duyuldu. "Bay Stryke, bir saat içinde yaklaşık yirmi dakika. Fırtınanın içine doğru uçuyoruz, bu yüzden işler zorlaşacak. Dayanın ve uçuşun tadını çıkarın. Ve kusmamaya çalışın."

Stryke kadehinin kenarından, "Hep böyle söyler," diye mırıldandı. "Ben sadece bir kez yaptım. Piç kurusu."

"Bu kadar sinir bozucuysa neden onu işe alıyorsunuz?"

Stryke kahvesini bıraktı. "O mükemmel bir pilot. Ve bir şans şeytanı. Sanırım benim şansım Onunla birlikte hedefler daha da yükselecek."

"Hmm." Krem rengi deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Şans iblisleri kötü şans biriktirir ve bu kötü şansın elden çıkarılması gerekir. Peki, iyi şans sen alıyorsan, kötü şans kim alıyor?"

"Düşmanlarım." Karanlık sırtışı hem seksi hem de ürperticiydi. "Behvyn sadece benim pilotum değil."

"Güzel." Acımasızlığı biraz ateşliydi. Bir tane aldı Bardağın kenarından taşmasını önlemek için maden suyunu yudumladı. "Tamam, petrol şirketi Sheoul'da sondaj yaptı. Ben deliği kapatmaya çalışacağımızı mı tahmin ediyorsun?"

"Bir ay önce fişe taktık." Pencereden dışarı baktı. Bulutlar dağılmıştı ve aşağıdaki dalgalı suda kısa bir süre için beyaz dalgaların görünmesine izin veriyordu. "Birkaç hafta önce X-Petrol, sondaj kulelerinden birinde meydana gelen bazı olaylarla ilgili olarak StryTech ile temasa geçti. Ekipman arızalanıyor, matkap sürekli kırılıyor ve sonra insanlar ölmeye başlıyordu. Perili olduklarını düşünüyorlardı."

"Ama değillerdi."

"Hayır." Kahvesinden bir yudum aldı. "Matkabın iblis diyarındaki bir su kütlesine girdiğini ve su iblislerinin bizim diyarımıza yayıldığını tespit ettik."

Helikopter, Cyan'ın masayı avuçlarının içine alacak kadar sert bir şekilde yana yattı ama Stryke bunu fark etmemiş gibiydi.

"Teçhizatı satın aldık ve bir teknomancerın yardımıyla gediği kapattık. Biz yama yapmadan önce yarıktan geçen iblisleri avlayan askerlerim var, ve teçhizata büyücüler yerleştirdim. platformu korumak. O zamandan beri güvenli." Pencereden yağın yağmura bir kez daha baktı. "Ya da ben öyle sanıyordum. Benim Ustabaşı bugün arayıp en az bir iblisin gedikten geçip büyücüleri atlattığını söyledi. Yarığı tamir edemeyen iblislerden önce yarığı nasıl tamir edeceğimizi bulmalıyız. Aksi takdirde cehennem diyarından bir çıkış yolu olduğunu fark ederek ayrılırlar." Durakladı ve aşağıdaki çırpınan denize odaklandı. "Su iblisleriyle başa çıkmak özellikle zordur."

"Nedenmiş o?"

Ona geri döndü. "Sheoul'un içinde bile onlar hakkında pek bir şey bilinmiyor. Tahmin etmesi zor ve öldürmesi daha zor. Sadece birkaç tanesi tüm gezegenin okyanus ekosistemini bozabilir. Artık balinalar, köpekbalıkları ya da yunuslar yok. Sonunda, artık hiçbir şey yok."

Kuru kuru yutkundu ve maden suyuna karıştırmak için biraz votkası olmasını diledi. Cidden kıyametle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Okyanuslar dünyayı besliyordu ve ölü okyanuslar ölü her şey demekti. Stryke'a yardım etmek istemeyebilirdi ama gezegene yardım etmeye hayır diyemezdi.

Birden uçuş görevlisi elinde iki küçük şişe votka ve bir şişe maden suyu ile belirdi.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Cyan. Kadın başıyla onayladı ve gözden kayboldu. Votkalardan birini bardağına doldururken suda yaşayan iblis meselesini düşündü.

"Ateş ve hava genellikle suda yaşayan canlılara karşı etkilidir.

yaşam formları," diye önerdi. Üniversitedeki Silahlandırılmış Biyoloji dersinde çok başarılıydı.

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandı.

Dahili telefon çaldı ve pilotun sesi duyuldu. "Deniz Fırtınası'na yaklaşıyoruz. şu anda birkaç dakika içinde platformda olacak. Sert bir iniş olabilir, bu nedenle emniyet kemerinizi takmadıysanız, şimdi kemerinizi takmanın tam zamanı."

Helikopter yavaşladı ve alçalmaya başladı. pencereden dışarı baktığında uzaktaki karanlıkta devasa bir petrol platformunun ışıklarının görüldüğünü gördü.

Bu sarsıntılı iniş onu emniyet kemerleri ve sağlam kolaklar için memnun etti. Stryke'a bunu söylediğinde, Stryke eğlenmiş görünüyordu.

"Bu hiçbir şey değil. Hayatta kalabileceğimi düşünmediğim birkaç uçuşa katıldım. Behvyn olmasaydı muhtemelen hayatta kalamazdım."

Birkaç tane mi? Bunun gibi bir tane daha olsa, uçmaya sonsuza dek tövbe ederdi. Neyse ki Harrowgate'ler sayesinde çok fazla uçması gerekmiyordu.

Helikopter güvenli bir şekilde platforma indiğinde, sarı yağmurluklu iri bir adam onları karşılamak için dışarı koştu. Rotorlardan eğildiler ve yağmur altında en yakın kapıya doğru ilerlediler.

İçerisi sıcaktı -nispeten- ve yağ ve kimyasal madde gibi kokuyordu. Her ne kadar hafif bir Sağ taraftaki koridordan lezzetli bir şey geliyor.

Adam onları boş koridorlardan geçirdi, Cyan'ın ayakkabıları kaymaz zeminde gıcırdama sesleri çıkarıyordu. ileri harekât merkezine ulaştı. Oda, uçsuz bucaksız denize bakan devasa pencereleriyle bir geminin kaptan köşkünü andırıyordu. Karanlıkta ve camlara vuran yağmurda pek bir şey görebildiğı söylenemezdi.

Bir erkek ve bir kadın odanın ortasındaki bir masada dururken, birkaç kişi yanıp sönen ve hafifçe bipleyen ekipmanı izledi. Üç boyutlu bir platform seti planlar göz hizasında havada asılı duruyordu. Başka bir yüzer ekranda, kadın su altı görüntülerini yeniden boyutlandırıyordu.

İri erkek öne çıktı, elini uzattı. "Stryke. Gelebilmene sevindim."

Stryke diğerk erkeğın elini sıktı. "Ekibin geri kalanı ikinci helikopterde. Birkaç dakika içinde burada olurlar. dakika." Cyan'a eliyle işaret etmek için döndü. "Bu Cyan, DART'tan ödünç alınmış bir teknomancer. Cyan, bu benim ustabaşım Taran Ross." Diğerk kadına doğru başını salladı. "Bu Twila Coppa. Kameraların sorumlusu ve görüntüleme ekipmanı."

Twila Cyan'a küçümseyici bir baş hareketi yaptı ama Cyan bunu fark etmedi bile; konsantrasyonu su altındaki görüntülerden birine odaklanmıştı. Ona doğru sürüklendi. Parlayan semboller bir tür karanlık, uçucu şeyin içinden zar zor görülebiliyor.

"Bu glifler ne zamandan beri böyle görünüyor?" diye sordu.

Taran omuz silkti. "Neden bahsettiğınızı bilmiyorum ama bu görüntüler yaklaşık bir saatlik."

Parmağıyla sembollerden birinin üzerine dokundu. "Şunlara bakıyorum. Kırılmışlar. Bazıları o yüzey her neyse ondan soyuluyor." Daha yakından baktı. Bir boru olabilir mi?

"Biz teknomancer değiliz." Twila fotoğrafa bir fiske vurdu Cyan parmaklarını yana doğru uzattı ve Cyan'ın gösterdiği alanı büyüüttü. "Gördüğünüz şeyi biz göremiyoruz."

Doğru. Cyan başkalarının kendisi için basılı metin kadar görünür olan büyüüyü göremeyeceğini hep unuturdu. Sondaj muhafazasına ve gliflerin yapıışığı garip çıkıntıya daha yakından baktı.

"Sondaj muhafazasına bağlı nesneyi görebiliyor musun?"

Taran başıyla onayladı. "Bu bir nanomakine enjektörü."

"Bir ne?"

"Bu yeni bir teknoloji," dedi. "Bazı sahalarda petrol üretimini iki katına çıkardı."

Görüntüyü genişletti ve küre şeklindeki muhafazaya odaklandı. "Nasıl çalışıyor?"

Taran, "Enjektör kuyuya nanomakineler bırakıyor," diye açıkladı. "Petrole ulaştıklarında damar oluşturuyorlar

daha küçük ceplere ulaşmak için ağlar."

Enjektörün bir elektronik oluşturmaya sevindi-
Glifler için bitişik yüzey, ancak konum mantıklı değildi.

"Nanomakineleri suyun altı yerine platformdan enjekte etmek daha kolay olmaz mıydı?"

Stryke arkasından yaklaştı ve görüntüyü inceledi.
"Minimum güvenli mesafe şartı var. Kimse onların boruya geri sürünmesini istemez."

"Boruya tırmanmak mı? Ve ne yapacaksın?"

"Sondaj yapmaya programlanmışlar," dedi. "Eğer kontrol altına alınmazlarsa, sıvı dolu her şeyi delmeye başlayabilirler. Bizim gibi."

Bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Ona yan gözle baktı. "Sanırım bu bir StryTech icadı?"

"Pek sayılmaz." Stryke ona kırılgan bir bakış fırlattı. "Bu teknoloji bir iğrençlik. Demonovasyon pervasızdı ve sorumsuzca."

Aynı şeyi StryTech'in bazı ürünleri için de söyleyebilirdi ama ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

"Tamam, o zaman kasanın üzerinde gördüğüm şey kırık kod. Ama sadece bozuk değil." Parlayan, bükülmüş ana hatlara kaşlarını çatı. "Bu... yeniden düzenlenmiş. "Yeniden düzenlenmiş.

Anlıyorum. Neden biri bunu yapsın ki?"

"Bir şey değil de biri olduğunu mu düşünüyorsun?" Stryke sordu. "Belki bir balina çarpmıştır ya da sismik bir olay-"

"Kasıtlıydı," diye araya girdi, adamın kendisini sorgulamasına biraz sinirlenmişti. İşini biliyordu, lanet olsun. Ayrıca şu an sinirlenmenin sırası olmadığını da biliyordu, kızgınlığını bir kenara bırakarak, şu işaretleri verdi Sanki görebiliyormuş gibi görüntülerdeki deseni. "Kesinlikle bilerek yapılmış. Ama bunu kim yapmış olabilir?" Taran'a baktı. "Stryke gemide büyücüler olduğunu söyledi?"

"Evet," dedi Taran. "Ama büyücülük su altında işe yaramaz."

"Genelde olmaz," diye mırıldandı. "Ama bu geçici bir çözüm olmadığı anlamına gelmiyor. İnsanlar âleminde yaşayan su iblisleriyle işbirliği yapıyor olabilirler. Rusalkas ya da mermen." Yine de, bildiği kadarıyla, bu türlerden hiçbiri doğası gereği büyü konusunda yetkin değildi ve her kim bunu yapan bir usta ve bir Cyberis iblisiydi. "Gemide başka bir teknomancer olmadığını mı söylediniz?"

Taran başını salladı. "Quillax'ın buraya son gelişinden beri bir tane bile olmadı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık iki hafta önce." Stryke, şaşırtıcı derecede yüksek görünen iletişim merkezine doğru yürüdü. bir petrol platformunda olduğu için. "İzne çıkmadan önce her şeyin güvende olduğundan emin olmak için uçtu." Stryke kırmızı ışığı işaret etti. "Bu neden yanıp sönüyor?"

Taran iğrenç bir küfür savurdu. "Bu, iletişimin kesildiği anlamına geliyor." Odayı yarım düzine adımda geçti, bir teknisyenin omzuna yumruk attı. "Neden telsizle ilgilenmiyorsun?" Bir dizi düğmeyi çevirdi ve ekran karardı.

Cyan onun üzerinden baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Sistem yeniden başlatılıyor." Taran'ın parmakları kontrollerin üzerinde uçtu. Bir an sonra ekran tekrar aydınlandı ve mikrofona doğru eğildi. "Dire Wolf One, burası Sea Storm. Beni duyabiliyor musunuz?"

"Kurt Bir, olumlu, Deniz Fırtınası." Cyan tanıdı pilotun sesi. "Bay Stryke ve yolcuyu bıraktıktan sonra Aberdeen'e yaklaşıyoruz."

"Anlaşıldı, Dire Wolf One. Güvenli uçuş." Taran bir düğmeye daha bastı. "Dire Wolf İki, beni duyabiliyor musun?"

Cyan Stryke'a baktı. "Helikopterlerinize Dire Wolves'un adını mı verdiniz?"

"Her zaman evcil hayvan olarak bir tane istemişimdir." Stryke ona mahcup bir bakış attı. "Logan'ın cehennem köpeğini kısıkanıyordum."

Evet. İkisi de eğlenceli bir zaman gibi gelmedi.

"Dire Wolf Two," dedi Taran, bu sefer daha acil bir şekilde, "burası Sea Storm. Beni duyabiliyor musunuz?"

Statik, aniden gerilen sessizliği doldurdu.

"Dire Wolf Two. Can. Sen. Duyabilir. Duyabiliyor musun? Dire Wolf, burası Deniz Fırtınası. İçeri gel."

"...Storm...Dire...Two."

Stryke nefesinin altında küfür etti, hayal kırıklığı Kontrol edemediği bir durum çenesindeki kasların seğirmesine neden oldu. Anlamıştı. O da çaresiz olmaktan hoşlanmıyordu.

"Kurt İki, Deniz Fırtınası, tekrar edin. Tekrar ediyorum, tekrar söyle." "...kayıp...aletler...nerede...fırtına?"

Cyan, Stryke ve Taran'ı omuzlayarak geçti ve büyü enerjisini ateşledi.

"Sinyali artırabilirim." Üçüncü gözünü etkinleştirdi, ve iletişim sisteminin iç işleyişi - kablolar, mikroçipler ve anahtarlar - anında ona şematik bir kaplama olarak göründü. Ve bunların hiçbirini açıklayamasa da, içgüdüsel olarak bunları nasıl manipüle edeceğini biliyordu. Elektrik.

"Kurt İki," diye bağırdı Taran. "Söyle. Tekrar söyle." Ona bir bakış fırlattı. "Bir şey var mı?"

"Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Sinyal bir güç alanı tarafından engelleniyor ve çarpıtılıyor. Bir çeşit karanlık güç." Komutlarını uygulanabilir büyülere dönüştürmek için bir büyü dalgası yaptı.

İletişim cihazının içindeki büyü çerçevesi bir dizi sembolle aydınlandığında başını salladı. "Şimdi dene. Şeytani enerjiyi telafi ettim."

Stryke gülümsedi, ağzını yavaşça, seksi bir şekilde eğerek, açıklanamaz bir şekilde nabzının biraz yükselmesine neden oldu. "Zekice. I gedikten gelen şeytani müdahaleyi düşünmezdi."

"Deniz Fırtınası!" Dire Wolf'un pilotu telsizden bağırdı, sesi bozuktu ama yine de öncekinden çok daha netti. "Bir... sis... fırtına... duvarına çarptık... navigasyonu... irtifayı kaybettik. Mayday, mayday, mayday!"

"Taran!"

Twila'nın ılığı üzerine n taraftaki pencereye doğru döndüler. Gökyüzündeki loş bir ışık kalın bir perdeyi deliyordu,

Sadece altmış saniye önce orada olmayan dalgalı sis.

"Hızla geliyor," diye bağırdı Stryke. "Yere yatın!"

Birdenbire onun üzerine atıldı ve onu yere yatırdı.

Ses ve ışık patlaması etrafını sardı. Camlar ve yakıcı yağmur yüzüne ve kollarına çarptı ama Stryke'ın

Ağır bedeni onu en kötüsünden korudu. Altlarındaki zemin titriyordu.

ışıklar karardı ve titredi, eşyalar kıvılcımlandı ve Cyan sersemlemiş bir şekilde doğrulmaya çalıştı. Güçlü bir kol onu tekrar yere yatırdı.

"Yerde kal." Stryke onu iterek ayağa kaldırdı. Yerde kalmadı.

Yıkım inanılmazdı: harap olmuş ekipman, inleyen metal, çınlayan cam. Ve duman, yakıt, deniz suyu ve kükürt kokusu.

Stryke ona döndü. "İyi misin?"

"Evet," dedi uyuşuka. Kulakları çınladı ve midesi bulandı ama yaralanmamıştı.

Stryke bükülmüş kapıyı açarken Taran tökezleyerek etrafta dolaşıyor ve adamlarını kontrol ediyordu. menteşeler gıcırıyor ve inliyordu. Onu korkuluklara kadar takip etti, n kolunu yüzünü korumak için yüzüne siper etti karanlık, yağlı duman bulutlarından. Aşağıda, yanan, parçalanmış enkaz ve yakıt, gökyüzünde bir enkaz alanı oluşturmuştu.

Dalgalı deniz.

"Hareket görüyorum!" Dalgaların arasında yüzen birine benzeyen bir şeyi ışaret etti. "Orada! Onlara yardım etmeliyiz!"

Umutsuzca bir cankurtaran simidi aradı. Evet! Bir tane buldum-

"Bekle." Stryke onu bileğinden yakaladı. "Onlar insan değil."

Kafası karışmış bir halde aşağı baktı. İlk başta neden bahsettiğini anlamadı ama karanlığın içinden yavaşça şekiller belirmeye başladı. Kaygan derili, korkunç dişleri ve pençeleri olan şekiller. Önce sadece birkaç tane. Sonra bir düzine.

Sonra su

çıgılık atan yunus büyüklüğündeki yaratıklarla çalkalanıyordu. uçağın kalıntılarını ve yolcularını parçaladılar.

Dehşet omurgasından yukarı tırmandı ve onu felç etti. durumun gerçekliği kafama dank etti. Zavallı insanlar. Ve eğer daha da kötüye giderse, zavallı gezegen.

"Şansımız yaver gitti," diye bağırdı Taran arkalarından. O da

topallayarak ve dirseğini tutarak koştu. "Büyücüler rüzgâr ve yağmurun operasyon merkezimizden geriye kalanlara zarar vermesini engellemek için bir kalkan oluşturabilir."

"Şanslı mı?" Stryke sessizce sordu ama sesi bir şekilde fırtınanın uğultusuna ve aşağıdaki iblislerin çıgılıklarına karışıyordu. "Çok sayıda iyi insan kaybettik."

"Daha kötüsü de olabilirdi, efendim."

Stryke aşağıya, artık neredeyse her şeyi ele geçirmiş olan denize baktı. Ateşler bile sönmüştü.

"Oh, daha da kötüleşecek." Sesi uzaklaştı.

Perili. "İlk felaket sadece başlangıçtır. Asıl katliam bundan sonra gelir."

Bölüm 10

Stryke herkesi ileri harekât merkezine geri götürdü. Büyücüler çoktan büyülü bir kubbe inşa etmişlerdi ve artık fırtına kesildiği için hasar tespitleri ve onarımlar devam ediyordu.

"Efendim...uh, Taran." Kafa derisi olan kumral bir erkek Gözlerindeki yırtık ve endişe Stryke ile Taran'ın arasına baktı. "Bay Stryke..."

Stryke Taran'a sabırsız bir el hareketi yaptı. "Bu operasyon hakkında benden daha çok şey biliyor."

Adam başını salladı ama yine de ikisine birden hitap etti. "İletişimimiz tamamen kesildi-radyo, uydu telefonu, kişisel cihazlar. Yardım çağırmamızın hiçbir yolu yok."

Stryke otomatik olarak bilek telsizini kontrol etti ve kesinlikle sinyal yoktu.

"Basit bir fırtına telsizleri devre dışı bırakmamalıydı. Radyo, tabii. Belki uydu. Ama iletişim cihazı ağımdaki teknoloji neredeyse bombaya dayanıklı."

"Ama bu şeytani bir kanıt mı?" diye sordu Cyan. Geceye, şiddetli rüzgâra rağmen devam eden ürkütücü, dalgalı sise bakıyordu. Yaşayan bir canlı gibi yuvarlanıyor ve kaynıyordu. rüzgâr ve yağmurdan etkilenmeyen bir şeydi.

Kötülük. Tabii ya. Bu tür bir kesintiyi neden daha önce düşünmemişti? Ekibi her türlü potansiyel tehdide karşı ağı güçlendirmekle görevlendirdiğinde şeytani enerjiyi düşünmemişti bile.

Twila'ya doğru döndü. "Çatlaktan ne tür ölçümler alıyorsunuz?"

Gözler, çeşitli durumlardaki yarım düzine ekrana sabitlenmiş

Twila kanayan elini yüzüne sürerek işlevselliğini gözden geçirdi. "Sismik ekipman bozuldu ve bu ekipmanın sıcaklık ölçümleri güvenilir. Çılgınca dalgalanıyorlar."

Cyan kaşlarını çattı. "Daha önce baktığım fotoğrafları görebilir miyim?"

Twila görüntüleri getirdiğinde Taran Stryke'a doğru eğildi. "Efendim, sizinle konuşabilir miyim? Yalnız olarak?"

"Çabuk olun." Cyan'ı görüntüleri incelemesi için bıraktı, Stryke Taran'ı FOC'un hemen dışındaki ofisine kadar takip etti. İçeri girdikten sonra Taran kapıyı kapattı ve Stryke'a döndü.

"Bunu teknomancerın önünde söylemek istemezdim ama tüm sorunlarımız Quillax'ın gediği kapatan büyüü yeniden onaylamasından sonra başladı." Parmaklarını ıslak, siyah saçlarını karıştırarak arkasındaki dolapların üzerine damlacıklar saçtı. "Tesadüf olabilir ama Quillax gittikten bir gün sonra sensörlerden birini kaybettik. Ondan hemen sonra altımızdan sismik okumalar almaya başladık. İlk başta küçüktüler. Onları kaydettik ama üzerinde fazla düşünmedik. Bu bölgede onlarca yıldır jeolojik faaliyetler rapor ediliyor."

"Son raporunuzda sismik ölçümlerden bahsetmişsiniz."

"Evet, ama sonra daha da güçlendiler. Ve her seferinde, hemen ardından garip bir şey oluyordu. O da

ahtapot, köpekbalıkları. Dün, şeytan-köpekbalığı Saldırıya uğrayan şey, anormal derecede yoğun bir sismik olayı takip etti."

"Ceset hala sizde mi?"

Taran başını salladı. "Öldükten sonra parçalandı." "Bu da onun bir iblis olduğu ve Dünya'ya ait olmadığı anlamına geliyor.

kötülük tarafından dönüştürülmüş bir yaratık."

"Evet. Kim bilir kaç kişi geldi?" Bana gel işareti yaptı.
"Yaratık parçalandı ama her yerde balçık bıraktı.
Laboratuarda örneklerimiz var-
acil bakım ofisi."

İçeri girdiklerinde Stryke kaşlarını çattı. "Dr. nerede?
Arapago?"

Taran durakladı, sonra iki muayene masasından birinin
üzerindeki üstü örtülü cesedi işaret etti. "Ani bir felaket
sonucu kafası kopmuş."

Stryke bunu doğru duyduğundan emin değildi. "Bir ne?"

Taran buzdolabının kapısını açtı. "İblis kafasını
koparmış." Raflardan birinden bir Petri kabı aldı ve
kapıyı çarparak kapattı. "Yeni bir doktora ihtiyacımız var. En
azından bir doktor."

"Diğer yaralılar nerede?"

"Kamaralarındalar. Burada yeterince yatağımız yoktu. Ya
da hala hayatta olan bir doktor."

"Sağlık personeli o helikopterdeydi," dedi Stryke
acımasızca. "Ama personelinizin yaralarına bakabilirim."

"Amcandan tıp eğitimi mi aldın?" Herkes Stryke'ın
amcasının ünlü -ya da hakkında kimin konuştuğuna
bağlı olarak kötü şöhretli- olduğunu biliyordu.
Underworld General Hospital'ın kurucusu. Ancak çoğu insan
türlerinin doğuştan gelen yeteneklere sahip olduğunu
bilmiyordu.
bedeni ya da zihni etkileyen... iyi ya da kötü. Stryke'ın
yeteneği babasınınkiyle aynıydı ve bu yeteneği sağlık görevlisi
olarak yaptığı işe çok uygundu.

"Tüm Seminus iblislerinin üç yeteneğinden biri vardır.
Benimki iyileşmiyor, amcamınki gibi değil, ama kanamayı
durdurabilirim.
ve ağrıyı azaltabilirim ve vücudun doğal iyileşme yeteneğini
artırabilirim."

Kanama ve acıya da neden olabilirdi ama bunu belirtmek
için bir neden görmedi.

"O zaman seni kullanabiliriz-"

Cyan içeri daldı. "Hey, böldüğüm için özür dilerim." O
kapıyı zorlayarak kapatırken sesi nefes nefese çıkıyordu.

omuz. Bu bir iç kapıydı ama dış kapılardaki yeni yırtılmış iki açıklık dışarıda bir rüzgâr hunisi oluşturmuydu. Islak, rüzgârda uçuşan saçlarını yüzünden geriye doğru iterek Taran'a seslendi. "Quillax sondaj muhafazasına büyüleri nasıl yerleştirdi?"

"Dalgıç kapsülünü kullandı."

Gözlerini kapatarak küçük bir inilti çıkardı. "Ben de bundan korkuyordum." Stryke'a döndü. "Oraya gitmem gerek."

"Neden? Buradan tamir edilemez mi?"

Başını iki yana salladı. "Denedim."

"Başka bir yolu olmalı." Stryke tek, küçük pencereyi ve dönüp duran sisi işaret etti. "Bunu kullanarak Etrafımızda kötülük fokurdarken dalgıç çok riskli." "Fazla zamanımız yok." Yüzündeki suyu sildi elinin tersiyle yanağını okşadı. "Büyü parçalanıyor. Ve yarığın açılmasını kim istediye, bunun yavaş yavaş olmasını istedi. Büyücülerin korumasını da zayıflatılar."

Teçhizat tekrar sallandı ve Taran duvara tutunmak için uzandı. "Efendim, eğer mühür tamamen açılırsa, yüz binlerce olmasa bile binlerce şeytani canavar insan alemine akın edecek. Bunlar idare edilebilecek iblisler değil. Bunlar hayvani yaratıklar. Diğer iblislere kabuslar yaşatırlar. Jurassic World gibi olacak ama dinozor büyüklüğündeki iblisler velociraptorları bile ev kedisini gibi gösterecek."

Stryke bunların hepsini biliyordu. Ama Cyan'ı kaybetmek istemiyordu. DART, StryTech yüzünden adamlarından birini daha kaybederse çılgına dönerdi. Stryke da biraz çılgına dönebilirdi ama bunun tek nedeni Cyan'ın Reaper projesinde büyük bir değer olduğunu kanıtlamasıydı.

Evet, tek sebebi buydu.

Yalancı. Her neyse.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu ona.

"En iyi tahmin?" Cyan nefesini dışarı üfledi. "Yirmi dört saat. Şanslıysak belki otuz."

Kahretsin, bunun iki katını ummuştı. "Tamam, hadi başka bir çözüm bulmanın zamanı geldi. Dalgıçları daha güvenli hale getirmek için bir plana ihtiyacımız var. Taran, adamlarını bu işle görevlendir. Ben mürettebat odasına gidip yaralıları için elimden geleni yapacağım."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Cyan sordu.

"İletişimi tekrar sağlamak için çalışın. Yardıma ihtiyacımız var." Cebinde enjektörünü aradı. O yapardı
Bir sonraki doza yakında ihtiyacı olacak, bu da ona üç doz daha bırakacak. Ondan sonra, bu teçhizattan çıkmazsa ya da bir tedarikçi getirmezse başı belaya girecekti.

Bir tane daha almadan gitmekle aptallık etmişti. Ama böyle yaşıyordu, değil mi? Ölüm'e onu alması için meydan okuyarak ve piçin işini kolaylaştırarak.

Belli ki dahi olması her konuda zeki olduğu anlamına gelmiyordu.

İletişim sikilmişti. Hepsinin.

Cyan ne yaparsa yapsın, büyüyle yardımla bile hiçbir ekipmanı çalıştıramıyordu. Mürettebattan biri, Ubundi adında bir sırtlan şekil değiştirici, helikopter kazasında hasar gören makineleri onarmak için elinden geleni yaptı. Ama ona göre, uydu yok edilmişti ve telsiz, çalışır durumda olmasına rağmen, teçhizatı çevreleyen kötü niyetli sis tarafından engellenmiş gibi görünüyordu.

Cyan sinyalleri güçlendirmek için büyü kullanmayı denedi, ancak yaptığı hiçbir şey iletimi etkilemedi, bu da onu sisin daha da yoğunlaştığını fark

etti. "Sanırım boku yedik."

Ubundi başını salladı. "Burada başka bir şey yapamam. Denizaltının hasar görmediğinden emin olacağım."

İyi fikir. Bunu hiç düşünmemişti. Büyülü gliflere ulaşmanın bir yolu olmazsa, gedikteki mühür kırılana kadar zayıflamaya devam edecek ve hasarlı bir nükleer reaktörden yayılan radyasyon gibi şeytani toksinleri insan alemine salacaktı.

"Filikaları da kontrol edin," dedi. "Daha kötüsü olursa buradan çıkmamızın tek yolu onlar olabilir."

"Bunu yapacağım." Gitti.

"Yeni görüntüler var!" Twila bağırdı. "Evet!"

"Kamera tekrar çalışıyor mu?"

"Her ne yaptıysan teşekkürler."

Cyan çok az başarı umuduyla ekipmana genel bir onarım büyüğü göndermişti. Neyse ki işe yaramıştı. Cyan'ın Kamera fiziksel olarak hasar görmemişti ama bir güç dalgalanması onu öldürmüştü. Neyse ki, büyüündeki ince dokumalar

tüm yanmış bileşenleri yamaladı. Düzeltme geçici ama yüzeyin derinliklerindeki hasarlı gliflerin güncellenmiş görüntülerini aktarmaya yetecek kadar açık.

Diğer kadın görüntüleri yarım düzine büyük ekran televizyon gibi havaya fırlatırken Twila'nın istasyonuna doğru aceleyle ilerledi.

"Glifler nasıl görünüyor?" Twila sordu.

Eski görüntüleri yenileriyle karşılaştırırken Cyan'ın kanı dondu. "Aşınıyorlar. Düşündüğümde daha hızlı." Soyulmaya başlayan bir tanesine daha yakından baktı borudan. Eğer o giderse-

Altındaki zemin o kadar şiddetli sallandı ki Twila Tökezledi ve Cyan onu sabitlemeseydi düşecekti. Platform titrerken etraflarındaki metal inledi ve gıcırdadı. Dışarıda bir şey çığlık attı.

"Zamanımız tükeniyor," diye mırıldandı Cyan, boğazı dehşetten tıkanmıştı.

Şeytani tehlike ve Tanrı'nın tehdidi arasında platform denize doğru çökerken, Cyan kendini denizdeymiş gibi hissetti.

hiperventilasyonun eşiğindeydi. Karanlık bir su kütlesinde boğulmak, tecavüze uğramak, işkence görmek ve iblisler tarafından canlı canlı yenmekten sonra en büyük ikinci korkusuydu. Tüm bunlar bu ölüm tuzağında gerçekleşebilirdi.

Hemen gliflerin yanına gitmesi gerekiyordu.

Teçhizatın sallanması durdu ama Cyan'ın sinirleri durmadı. Bu görev berbattı.

Kendine gel. Daha kötülerini de yaşadın.

Kesinlikle. Sevdiklerini kaybetmek çok çok daha kötüydü.

Cyan annesinin acil durum modu adını verdiği bir numarayı kullanarak korkusunu bir kenara bıraktı ve her şeyi halletti. Yine de

sarsılmış olsa da, FOC'taki herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra mürettebat odalarına doğru yol aldı. Stryke "suları kuruyana kadar" ilk yardım uygulayacağını söylemişti.

Adamın pek çok kusuru vardı ama kimse halkını önemsemediğini iddia edemezdi.

Rüzgar soğuk geçitlerde uğuldarken dolambaçlı koridorlardan geçiyordu. Borular oluklu metal duvarlar boyunca uzanıyordu, bazıları boyalı Diğerleri ise çıplak ahşap veya çelik panellerle kaplıydı ve bunların hiçbirisi çığlık ve hırıltıları azaltmaya yetmiyordu. denizin altından yükseliyordu. Bir bina modülünden diğerine geçmek için iki kez dışarı fırlamak zorunda kalmıştı ve her ikisinde de neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. rüzgar esintileriydi, gerçekten büyük iblis kanatlarından kaynaklanan hava yer değiştirmesi değil.

Lütfen fırtına olsunlar.

Yağmur durmuştu, ama sis ona yapışmıştı. nemli, soğuk damlacıklar şeklinde. Saçlarını ağırlaştırıyor ve giysilerinin ıslak çarşaf gibi tenine yapışmasına neden oluyordu. Ne zaman

Mürettebat kamarasının kapağını açtığı anda, sıcak ve kuru hava onu bir kucak gibi karşıladı. Islak olmaktan o kadar bıkmıştı ki.

Kendini kurulumak için nfile bir çabayla kollarını ovuşturarak aceleyle koridordan ilk odaya geçti ama dört ranza

boştu. İkinci odadaki iki yatak, ranzalarında yüzüstü yatan iki sargılı erkek tarafından işgal edilmişti. Üçüncü odadaki ranzaların dördünde de yaralılar yatıyordu ama Stryke'tan iz yoktu.

"Patronu mu arıyorsun?" diye seslendi biri ranzasında oturduğu yerden.

"Stryke'ı arıyorum."

"Bir çılgılık duyduk." Adam dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Teçhizatın sallanması durduktan sonra kim olduğunu görmek için dışarı koştu. Biz de onunla giderdik ama bize kalmamızı söyledi."

Göğsünde ve kollarında yaklaşık bir düzine yara izi olan bir adam zayıfça başını salladı. "Stryke kal diyorsa, kalırsın."

Kahretsin.

Dışarı çıkmanın ne kadar aptalca olacağını düşünmedi. Aptalca bir şey yaptı ve dışarı koştu. delici soğuk bir gece.

Anında tenine bir ürperti yayıldı, ama bu Soğuktan. Küpeşteye doğru ilerleyip boynunu bükerek alt ve üst güverteleri kontrol ederken hava ağır ve tekinsiz geliyor, içine işliyordu. Sis rastgele yoğunlaşıp inceliyor, görüş mesafesini tutarsız hale getiriyordu...

Bir yönde birkaç metre, diğer yönde ise sadece birkaç metre. Bazen elini yüzünün önünde göremiyordu.

"Stryke?"

Etrafına ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Dalgaların metal yapıya çarpması bile sessiz görünüyordu.

"Stryke?"

Gürültülü bir çarpışma onu yerinden sıçrattı. Sesin geldiği yöne doğru döndü.

çıkışa yakın bir yerde duran baltayı kaptı. Çarpışmanın yankıları arasında bir boğuşma sesi duyuldu.

Kalbi küt küt atarken, acı dolu homurtuların ve ete çarpan yumrukların sesini takip etti.

Çatlak.

Kemiğe arpan metal sesi gibiydi.

Ekipmanların ve kirişlerin arasından geçerken ıslak güvertede kaydı, zaman zaman beline kadar gelen kabloların altında eğildi. Tam bir gümbürtü duydugunda sis dağıldı.

stndeki kata baktı. Stryke'ın bulunduğu yerin yakınındaki metal ızgaradan koyu renkli bir sıvı damlıyordu. elinde bir İngiliz anahtarı, ayaklarının dibinde seğiren sümüksü siyah bir şeyle duruyordu. Vücuduna tekme atarak onu platformun kenarına doğru itti.

Cyan merdivenleri tırmandı ve tam iblis yan taraftan denize yuvarlanırken ona ulaştı.

"Stryke, iyi misin?"

Bakışları hâlâ aşağıda sabit, başını salladı. "O şey ben onu durduramadan Ubundi'yi öldürdü."

şok ağzındaki nemi çekip aldı. "Cesedi nerede?" diye mırıldandı.

"Aşağıda. Gitmiş."

Çalkalanan denize baktı ve dokunaçları ve bir sürü dişi olan bir şey gördüğüne yemin etti.

Stryke'a dönerek, "Hadi güvenli bir yere girelim," dedi.

"Sen git. Ben yetişirim."

Aralarındaki boşlukta dönüp duran yoğun sis dallarının arasından ona baktı. "Seni terk etmiyorum burada yalnız."

Adam ona bakmamış ama kadın adamın "Onu kurtaramadım" gibi bir şey söylediğine yemin etmiş.

Çok da uzak olmayan bir mesafeden, metal üzerinde sürünen ıslak bir şeye benzeyen bir ses omurgasını ürpertti.

"Stryke," dedi giderek artan bir aciliyetle. "Hadi gidelim."

Adam başını çevirdi ve kadın adamın gözlerinde parlayan altın ışıltısı karşısında keskin bir nefes aldı.

"Yapamam," diye homurdandı. "Bu güvenli değil."

Sıcak bir uyarılma dalgası onu sardı ve anında anladı. "İlacını getirdin mi?"

Elini cebine attı ve ezilmiş bir enjektör kalemi çıkardı. "Bunun içinde dört doz vardı." Gözlerini kapattı. "Blade haklıydı. Ben kibirli bir pisliğim. Onu kurtaramadım."

"Ee...evet." Mantıklı konuşmuyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Belki de sinir krizi geçiriyordu. Çok fazla stres ya da öyle bir şey.

"Ubundi için elinden gelen her şeyi yaptın," dedi. Sakince, ama gözleri açıldı ve anlamamış gibi ona baktı.

"Ubundi değil."

Ubundi değil mi? O neden bahsediyordu?

Sisin içinde bir şey hırladı ve daha yakında bir şey tısladı. Stryke'ın nesi olduğunu daha sonra düşünmeye karar verdi.

"Tamam, bunu içeride hallederiz." Hareket etmedi ama gözlerini açtı. Her nasılsa, daha da parlak parlıyorlardı, damarlarında viski akıyormuş gibi hissettiren erimiş bir altın. En iyi şekilde yanıyordu. "Stryke." O

elini uzattı. "Gerçekten içeri girmemiz gerekiyor."

İngiliz anahtarı güverteye çarptı ama o hâlâ kıpırdamadı. Fırtınalı deniz kadar şiddetli bir kargaşa yüz ifadesini dolduruyor, neredeyse hastalıklı bir hayranlık duygusuyla onu içine çekiyordu. O ateşe dokunmak istedi. Onu ne kadar kötü kavuracağını görmek istiyordu.

Yaklaştı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki rüzgârın uğultusundan duyabiliyordu. Beyni tehlikede olduklarını haykırırken bile, karnında arzu çırpınıyordu. Tehlikenin o olduğunu haykırıyordu.

"Hadi," diye fısıldadı onun elini tutarak.

Adam kızın bileğini kavradı ve ikisini de yıldırım hızıyla döndürerek kızı devasa bir tanka çarptırdı. Bileklerini başının üstünde sabitledi ve büyük, sıcak bedenini onunkine bastırdı.

Dişlerini göstererek, yüzü onunkinden birkaç santim ötede hırladı.

Kaslarını gevşeten ve içini sıvı hale getiren bir ses.

Oh, vay canına. Şehvet iblislerinin bu kadar tehlikeli olmasının nedeni buydu. Onları öldürebilecek bir durumun içindeydiler, ve tek istediği kıyafetlerini çıkarıp ona ne isterse yapmasına izin vermektir. Tam burada. Soğuk yağmurda. Muhtemelen iblisler onları takip ederken.

"İçeri... gir," diye homurdandı, pelvisini onunkine doğru iterken bile, ereksiyonunun sert çıkıntısı onu içgüdüsel olarak kalçalarını ona doğru yuvarladı. Sert bir nefes çekti ve gözlerindeki altın rengi parladı.

"Sensiz içeri girmiyorum," dedi, sesi istediğinden daha nefes nefese çıkmıştı.

"Evet, öylesin."

Ne söylediğini anlıyor muydu? Gerçekten onu göndermek mi istiyordu? Onun nesi vardı böyle?

Şehveti anında öfkeye dönüştü, bu onun yanında çok daha rahat olduğu bir şeydi. Öfkeyle sarsılarak adamın elinden kurtuldu. "Anlaşmanız nedir? Eğer burada kalırsan, öldürüleceksin!"

"Biliyorum. Ama işlerini kolaylaştırmayacağım ve o piçlerin elinden geleni yapacağım."

Oh, Tanrım. Ciddiydi. Gerçekten ölümüne dövüşmeye hazırdı. Ve bu fikir onu rahatsız bile etmemişti. Her şey çok sıkıcıydı.

"Stryke, ölmek zorunda değilsin. İçeri gel."

Güldü, bir şimşek çakmasıyla mükemmel zamanlanmış manyakça bir gülüştü. "Twila çiftleşti ve sen de dünyadaki son erkek olsam bile benimle yatmayacağını söylemiştin." O korkuluklara döndü ve karanlığa baktı. "Sorun yok."

Lanet olsun. Haklıydı ve bu konuda tamamen ve sinir bozucu bir şekilde mantıklı davranıyordu. Yine, ho-hum ile.

Onun yanına geldi. "Evet, bunu söyledim. Senden hoşlanmıyorum-"

"Farkındayım."

"Öyle mi? Pekala, Bay Çokbilmiş, şu anda benim de inanılmaz derecede tahrik olduğumun farkında mısınız?"

Bunu söylediği için nefret ediyordu ama gerçek buydu. Ondan hoşlanmıyordu ama lanet olsun, çok ateşliydi. Hissettiklerinin çoğunda adamın yaydığı şehvet feromonlarının suçu olduğuna şüphe yoktu ama ne olursa olsun onun çekici bir erkek olduğunu bilecek kadar da kendine karşı dürüsttü.

Ve belki de yıllardır ona duyduğu aşk tamamen yok olmamıştı. Ayrıca, onun çalışanlarına nasıl baktığını da görmüştü. Hıyarın tekiydi elbette ama tam bir canavar.

Nefes aldı, geniş göğsü genişledi ve kızın sırlıslıkla gömleğinin altında kaslarının nasıl hissettiğini merak etmesine neden oldu.

"Evet," diye gürledi, "farkındayım." Bakışları onunkileri yakaladı ve yüzleşmek için dönerken onu esir aldı. "Nabzının atışını tenimde hissedebiliyorum. Arzunun kokusunu alabiliyorum. Sıcak bal gibi." Elleri iki yanında yumruk oldu. "Bu beni delirtiyor."

Oh. Sözleri zihninde resimler çizdi, korkulukları kavrayıp başını vecd içinde arkaya atarken bacaklarının arasına diz çöktüğü açık sahneler, rüzgar Dili bacaklarının arasında gezinirken tenine vuruyordu.

"O zaman neden...?" Durakladı, düşünmek için kendine bir saniye verdi. Düşünmeye çalışmak için. Şu anda hissettiği uyarılma seviyesi beynindeki ilkel bir düğmeyi çevirmişti ve Mantıksal düşünce, fiziksel ihtiyaçlarına karşı verdiği savaşı kaybediyordu.

"Neden... ne?" diye sordu, sesinde az önceki öfke yeniden yükseliyordu.

"Neden benden yardım istemiyorsun? Ölüyorsun, Stryke. Neden benden hayatını kurtarmamı istemiyorsun? Neden bunu yapmam için bana yalvarmıyorsun? Senin türünün tecavüzden hoşlanmadığını duymuştum, o halde neden şu anda beni yere atıp bir şehvet iblisine dönüşmüyorsun?"

Şaşırmış görünüyordu. "İstedğin bu mu?"

Şimdi şaşırmıştı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Seninle diş diş mücadele ederim ve söz veriyorum, benim türüm o kadar narin değil.

göründüğümüz gibi."

Hayır, onun türü kirli dövüşmeyi öğrenmişti. Buna mecburdular, çünkü binlerce yıldır hiçbir şey olmadan var olmuşlardı.

özel yetenekler. İnsan da olabilirlerdi. Aslında, insanlarla o kadar çok ortak yönleri vardı ki, onlarla çiftleşerek neredeyse tüm ırklarını yok etmişlerdi. Bu değildi

Teknolojinin icadına kadar, doğuştan gelen büyü yetenekleri kendilerini göstermişti.

"Hayır," diye hırladı, "narin değilsin." Bakışları kızın vücudunu boydan boya taradı, giderek daha sıcak ve karanlık bir hal aldı. "Tanıştığımız ilk andan beri bana karşı duruyorsun."

Adamın gözleri onunkilere kilitlendiğinde ürperdi. Burun delikleri alevlendi, göğsü kabardı ve bir an için- Bir an durup, onun savaşma kararlılığını test edebileceğini düşündü.

Sonra bir göz kırpma ve baş sallama hareketiyle Nefes nefese, başı öne eğik, elleri korkuluğu öyle sıkı kavramıştı ki, boruyu ezeceğinden korktu.

Lanet olsun ona! Onu, hayatını kurtarmak zorunda olduğu bir pozisyona soktuğu için ona lanet olsun. Onun ölmesini birden fazla kez istemişti, onun çektiği acıyı çekmesini istemişti.

pek çok insanın acı çekmesine neden olmuştu. Şimdi onun kibirli kıcını kurtarması gerekiyordu çünkü o ölürse kimse bu teçhizattan kurtulamayacaktı.

Onu kurtarmak istemenin tek sebebi bu değil.

Hayır, değildi. Bir yanı onun yaşamasını istiyordu çünkü kızgındı. Babası öldükten sonra annesinin yaptığı gibi pes ettiği için kızgındı. Bir daha kimsenin öylece bırakıp gitmesine seyirci kalamazdı.

"Kahretsin, Stryke! Senin derdin ne lan? Yaşamak ya da ölmek umurunda değil mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

İçlerinde çok fazla acı vardı - ihtiyaçları nedeniyle hissetmesi gereken fiziksel semptomların ötesinde bir acı.

karşılanmadı. Bir kolunu ortasına dolayarak iki büküm oldu ve omzunu korkuluklara dayadı.

Aniden arkasında bir gölge hareket etti. Sis içinde bir şekil belirdi, devasa, dokunaçlı bir şey.

Stryke bunu aynı anda fark etti. Sarsak ama hızlı bir hareketle ona doğru hamle yaptı, kolundan yakaladı ve en yakındaki kapağa doğru sürükledi. Canavar peşlerinden geliyordu, dokunaçlarının metal üzerindeki ıslak şakırtısı her çılgınca adımda daha da artıyordu.

Ambara bir saniye kala ulaştılar.

Stryke ikisini de içeri fırlattı ve kapıyı iblisin siyah, sümüksü uzuvlarından birinin ucuna çarptı. Dümeni çevirip kapağı kilitlerken, dokunaçların altı inçlik bir bölümü güverteye düştü.

Dışarıdaki şey çığlık attı.

Dehşet, öfke ve şehvet ateşlendi, bir adrenalin tarafından yakıldı

ve avucunu Stryke'ın kabaran göğsüne çarptı. "Yaşamaya mı karar verdin? Neden?"

"Başka birinin ölmesine izin veremezdim."

Ruhunun derinliklerindeki travmayı ima eden sert sözleri öfkesini yatıştırdı ama bu sadece tahrik olması için daha fazla alan açtı.

"Yardım etmeme izin vermeye hazır mısınız?"

"Bana tekrar sordurtacak mısınız?"

"Annenin partisinin olduğu gece senden yardım istediğim gibi mi?" Kibarca bir iyilik istemek zorunda bırakılmaktan hiç hoşlanmamıştı. "Hayır. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yumrukları ona doğru savruldu ve başının iki yanındaki duvara çarpınca neredeyse çığlık atacaktı. Yüzü onunkinin içindeydi, vücudu ağırlığıyla onu sıkıştırıyordu. Adam başını eğdi ve bir an için onun onu öpecekti. Ama kız yüzünü yukarı kaldırınca, adam ağzını kulağına dayadı, sıcak nefesi kızın tenini okşadı. Nemli dudaklar lobunu gıdıklıyordu.

"Neye ihtiyacım var?" Gırtlaktan gelen sesi kızın içinde titreşerek hormonlarını dans ettirdi. "Seni sikmeye ihtiyacım var, Cyan. Ve tanrılar bana yardım etsin, sadece ihtiyacım yok. Bunu istiyorum."

Bölüm 11

Altmış saniye önce Stryke ölmeye hazırdı. Derinlerde bir yerde, küçük bir parçası ölmek istemişti. Belki o zaman... belki Kaos'u bulabilirdi. Çünkü şu anda, nefes alan, bedensel bir insan olarak, hiçbir başarı elde edememişti.

küçük kardeşinin ruhunu bulmak. Ama kendisi de bir ruh olan Stryke'ın bir avantajı olabilir.

Yani ölüm hiçbir zaman korkulacak bir şey olmamıştı. Onunla defalarca flört etmişti. Bazen kasıtlı olarak, bazen umursamazca, daha çok da bilinçsizce. O değildi ölümü arzuluyordu. Onun için gelip gelmemesi umurunda değildi.

Ama şu anda yaşamak istiyordu. O istedi Cyan'ın ağzının tadına bakmak. Onun teninin metalik kokusunu içine çekmek istiyordu. Bacaklarının arasındaki kaygan ıslaklığı hissetmek istiyordu.

Bir dişiyi hiç bu kadar arzuladığını hatırlamıyordu, sanki her şeyini ona dökmek istiyordu.

Çaresiz. Hissettiklerini anlatan kelime buydu. Onun için çaresizlik. Bir kaçış için. Kafasından ve bu boktan durumdan.

Muhtemelen hepsi ölecekti, bu yüzden o da bir patlama ile gidebilirdi.

"Benimle gelin." Onun bileğini tuttu ve mürettebatın meraklı bakışlarını görmezden gelerek ikisini de özel kamarasına götürdü.

Küçük, sade bir şekilde düzenlenmiş odaya girdiğinde kapıyı çarparak kapattı ve Cyan'la yüzleşti.

Yağmurun kafatasına yapıştırdığı saçları, menekşe rengi gözleri ışıldayarak onu izlerken gözlerine takılıyordu. Kelimenin tam anlamıyla küçük kar küreleri gibi parlıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Gözlerin." Ona doğru bir adım attı ve yüzünü avuçlarının arasına alarak inceledi. "Olağanüstüler." Büyüleyici.

Gülümsemesi köşeleri kırıştırdı ve kirpikleri neredeyse nazlı bir şekilde aşağı indi. "Bunu biz yeteneğimizi kanalize ediyoruz." Kapıyı işaret etti. "Kilitledim."

"Güzel."

Elektronik kilidi çalıştırmak için zaman ayırmak istememişti. Kaos kafasında belirip her şeyi mahvetmeden önce Cyan'ın içinde olması gerekiyordu.

İki dakika. Cyan'ın ona sarılmış hissi dışında her şeyden uzak, zihnini boşaltacak sadece iki dakikalık bir özgürlüğe sahip olmak için servetinin yarısını verebilirdi.

"Stryke." Cyan onun yanağına dokundu. "İyi misin? Sanki biri senin duraklatma düğmesine basmış gibi."

"Her şey yolunda," dedi kadın avucunu çenesinden başının arkasına doğru kaydırıp ağzını kendi ağzına doğru çekerken. Diğer eli kemerine gitti ve çekti.

Pantolonunun düğmelerini iliklerken onu öptü, dili şimdiye kadar deneyimlediği en ateşli öpüşmede onunkine karıştı. Öpüşmekten hiç hoşlanmamıştı; gereksiz ve anlamsız bir eylem gibi görünüyordu. Ama Cyan bunu yapmıştı... İlginç. Küçük ısırıklar ve yalamalar, onun bunu vücudunun diğer kısımlarına da yaptığını hayal etmesine neden oldu. Ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe emdiğinde, dizleri neredeyse bükülüyordu.

Sonra onu avucunun içine aldı ve büküldüler.

Onu belinden yakalayarak ikisini de yatağa bıraktı. Daha önce hiç yatmadığı bir karyoladan biraz daha fazlasıydı ama yeterliydi. Yan tarafa kaydı ve

eli onun sikiyle uğraşırken pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi.

Sert vuruşlar onu tepeden tabana ve tekrar yukarı götürdü ve ağzına doğru inledi. Fırtına yüzünden ıslanan pantolonu ayak bileklerinde düğümlenmişti ama adam Bakım. Bir saniye daha bekleyemezdi. Kanı alev alev yanarken ve leğen kemiği dişlerine kadar hissedebileceği kadar sert zonklarken olmazdı.

Elini bacaklarının arasına daldırarak, ne bulacağını zaten biliyor olmasına rağmen onun kendisine hazır olup olmadığını test etti. Kıvrımları arasında kaydırđı parmaklarını sıcak bal kapladı. Tamam, belki biraz oynamak için birkaç saniye ayırabilirdi.

Oyuna başparmağını da ekledi, klitorisini daire içine aldı ve sonra hafifçe çimdikledi. Yumuşak çığlıkları alevleri körükledi damarlarından fışkırıyor, onu o kadar sıcak yapıyordu ki nemli giysileri buhar olmalıydı.

Tadı nasıl?

Bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki, bir an için irkildi.

Hiçbir zaman bir dişinin tadına bakmak istememişti. Bu da insanların çiftleşme sırasında yaptığı anlamsız şeylerden biriydi.

Her zaman hayat veren orgazm için yapmıştı bunu. Kalçalarını birkaç kez pompaladı ve iş bitti. Masumi Ona milyonlarca kez oral seks yapmayı öğretmeyi teklif etmiş ama o reddetmişti.

Ama birdenbire Cyan'ın üzerine gitmek ve kaybettiğı zamanı telafi etmek istedi.

Ama o anlamsız dakikaları sorunları çözmek ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kullandığı için kaybolmamıştı.

"Stryke," diye inledi Cyan, onun eline doğru eğilerek. "Evet... oh, evet."

Onu kızarmış ve tahrik olmuş bir halde, dokunuşuna doğru sallanırken görmek gururunu okşadı. Yine, hayatı boyunca seks tek bir şeyle ilgiliydi. Kendisiyle.

Ama dokunuşunun Cyan'a yaptıklarına bayılıyordu.

Eli adamın sikinin başında gezindi ve sonra onu kendine doğru çekti. Penisinin yanından.

Kutsal... lanet olsun, bu harika hissettirdi ve eğer onu daha yakın istiyorsa, bu işe yaradı. Onun içinde olması gerekiyordu.

Onun üzerine yuvarlandı ve bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı. Pantolonu ayak bileklerini birbirine bağlıyordu ama kalçalarını sallamak ve sikini onun kaygan sıcağına gömmek için yeterince yer vardı. Adam derinlere daldığında ikisi de inledi.

"Nasılsın?" diye homurdandı. "İyi misin?" "Evet," diye nefes aldı. "Acele et."

Tek yapabildiği buydu. Kadın çok dardı ve adam yanıyordu. Ellerini bel kemerinin altına soktu ve pantolonunu kıcının çıplak tenine kadar kaydırды, onu tuttu. Kalçalarını çılgınca pompalarken ona karşı. Coşkunun bir dalga gibi üzerine yuvarlanmasına, onu mutluluğa boğmasına izin verdi.

Ve bir an için, değerli, görkemli bir an için, zevkten başka bir şey yoktu.

Sonra patlamış mısır kokusu aldı. Kahrolası tereyağlı patlamış mısır. Kaos.

Zihinsel ıstırap dünyasını bir bomba gibi parçaladı. Kanındaki ateş soğuk bir çamura dönüştü.

Kalp atışları taşıkardik bir hal aldı, o kadar hızlı atıyordu ki patlayabileceğini düşündü. Cildi buz gibi ter içinde kalırken

Küçük kardeşinin ölümü kafasının içinde bir film gibi oynuyordu. Zaman hafızasının kenarlarını da bulanıklaştırmamıştı. Aksine, görüntüler daha keskin, cıgıllıklar daha yüksek sesli ve

kan daha kırmızı.

Lütfen, hayır.

Vücudu beyninden bağımsız olarak hareket ediyor, ihtiyaç duyduğu rahatlamayı arıyor ve buluyordu. Ama bu zevk, kafasındaki kâbus yüzünden körelmiş, geriye sadece uzak bir his kalmıştı fiziksel rahatlama.

Cyan onun altında haykırdı, vücudu coşku içinde kıvranıyordu. Sertçe boşaldı, onun aceleciliğini fark etmedi

bile

Geri çekilme. Bu bir Sem'in menisinin gücüydü. Vücudu tükenene ve bitkin düşene kadar tekrar tekrar doruğa ulaşırdı.

Çok az kadın yorgunluktan şikayet etmiştir.

Stryke hızla fermuarını çekti ve odadan dışarı çıktı. Kendine, hepsinin ölmemesi için yapması gereken bir şey olduğunu söylemeye çalıştı ama kendine yalan söylemekte hiç iyi olmamıştı. Ve Zaman kesinlikle çok önemliyken, aceleyle çıkışında başka şeyler de vardı.

Yine kendinden kaçıyordu.

Her zaman kendinden kaçıyordu. Ve yakında, gidecek hiçbir yeri kalmayacaktı.

Tamam, bu garipti.

Cyan dokuzuncu orgazmı olabileceğini düşündüğü bu an boyunca nefes nefese kaldı. Şimdi daha hafiflerdi, yeterince hafif

bir tanesinde pantolonunu yukarı çekebilmişti.

Zayıf bir şekilde Stryke'ın özel banyosuna gitti ve temizlendi, bu süreç onu tekrar boşalttı. Vay canına. El bezinin en ufak bir dokunuşu bile onu inletmiş ve dizlerinin bağını çözmüştü. Seminus menisiyle formüle edilmiş uyarılma kremleri için bir pazar olmasına şaşmamalı.

Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Saatini kontrol etti. Kahretsin, on beş dakika kaybetmişti.

Başka bir doruk noktası onu parçaladığında havayı emdi. Şimdiye kadarkilerin en hafifiydi ama yine de saçını düzeltirken, adamın dolabından kuru bir kot iş gömleği ödünç alıp kapıya doğru ilerlerken ayakları titriyordu. Bunun için zamanı yoktu.

Ama yapsaydım güzel olmaz mıydı? Stryke'la birlikte uzanıp dalga dalga gelen akıl almaz zevkin tadını çıkarabilseydim?

Bu düşünceden hemen vazgeçti. Stryke ile tekrar seks yapmayacaktı. Bu bir kerelik bir şeydi. Bu sefil platformdan canlı çıkabilmeleri için onu devam ettirecek bir şey.

Umarım şu anda bunun üzerinde çalışıyordur. Yoksa neden çiftleştikten sonra onu yemeye niyetli dişi bir Dire Mantis gibi ondan kaçsın ki?

Yine de en azından veda edebilirdi.

Kapıyı açıp boş koridora çıkarken parmakları titriyordu. Stryke'ın iki güverte aşağıda dalgıçla birlikte olduğu söylenen köprüye doğru ilerlerken kimse onu görmemişti.

Yağmur yine durmuştu ama sis onu içine çekmişti, Metal merdivenlerden aşağı inerken onu yakıcı, karanlık bir his sarıyor, bir kez daha doruğa ulaşmak için duraklıyordu. O korkuluklara tutunmuş, kötü niyetli güçler dönüp dururken zevk almanın ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydı. etrafında. Daha da kötüsü, bununla birlikte gelen savunmasızlık, soğuğa rağmen terlemesine neden oldu. Dikkati dağılmışken herhangi bir şey denizden çıkıp onu suya sürükleyebilirdi.

Keyfi geçince aceleyle denizaltıya doğru ilerledi. Metal küre, vinç benzeri devasa bir yapı tarafından ızgaradaki bir boşluğun üzerinde asılı duruyordu. Stryke yanında durmuş, Taran'la bir şeyler tartışıyordu.

O yaklaşırken Taran başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Stryke ona el salladı.

"Denizaltının dışını elektriklendirmenin bir yolunu bulduk. Leviathanlara karşı etkili olmayabilir ama daha küçük iblislere ve kötü niyetli radyasyondan etkilenen Dünya alemi hayvanlarına karşı bir miktar koruma sağlayacaktır."

"Harika," dedi. "Az önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bir bakış fırlattı. "Aramızda ne oldu? Hayır, hayır. Güzel gömlek. Şu epoksiyi bana ver."

"Kuruydu ve ben donuyordum." Çok büyük olması ve kalçasının ortasına kadar sarkması umurunda değildi. Ona elbiseyi uzattı.

Birkaç metre ötede güvertede yatan tüp. "Ne kadar zamanın var?"

"Tekrar sekse ihtiyacım olana kadar mı?" Koluyla denizaltının bir bölümünü silerken omuz silkti. "Dört ila altı saat, ama umarım o zamana kadar bu şeyden kurtulmuş oluruz."

"O zaman konuşabilir miyiz?"

Kuru noktaya dikkatlice bir kat yapıştırıcı sürdü. "Hayır."

"Hayır mı?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Affedersiniz ama bana borçlusunuz."

"Hayatımı kurtardığın için mi?" Homurdandı. "Tamam, teşekkür ederim." O. Öyleydi. Sinir bozucuydu.

"O değil, seni ahmak. Kendini öldürmek istiyorsan, umurumda değil. Bana ilk başta burada olduğun için borçlusun.

yer. Ve beni öldürttüğün için bana borçlusun çünkü muhtemelen olacak olan bu."

Cebinden çeyrek büyüklüğünde, kıpkırmızı bir cadı taşı çıkardı ve yapıştırıcıya yapıştırdı.

"Peki, tamam. Sana borçluyum. Tüm dünyayı kurtarmak yerine şu anda bunu tartışmamızı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

Lanet olsun ona. O haklıydı. Diyarlar arasında bir yarık açılmadan önce diğer teknombüyücünün çalışmasını nasıl onaracağını bulması gerektiğinde duygularının hüküm sürmesine izin vermişti.

Kızgınlığını bir kenara bırakarak, büyü kullanıcılarının büyülerinin erişim alanını genişletmelerine olanak tanıyan bir tür büyü emici taş olan cadı taşını inceledi. Çoğu büyücü büyü su altında işe yaramazdı ama cadı taşı yavaş salınımlı bir kapsül görevi görür ve teoride kötülüğe karşı geçici bir bariyer oluştururdu.

"İletişim ünitenizi denizaltının yan tarafına yapıştırırsanız, onu ikincil bir koruyucu bariyer yapmak için kullanabilirim."

"İyi düşünmüşsün." Bileğinden çıkardı. "Yine de kırılmadan önce ne kadar derine ineceğini bilmiyorum."

"Her şey yardımcı olur." Eliyle işaret etti ve adam da ona fırlattı. Avuçlarının içinde çevirirken ısıklık çaldı. Elmas olduğundan emin olduğu deri bant, para diye bağıırıyordu. "Önce bandını çıkarmak ister misin? On bin dolar değerinde olmalı."

"Otuz. Ve hayır, sorun değil. Elmaslar birimin performansını arttırıyor."

Tamamdır. "Sanırım bir bazilyoner olduğunuzda, otuz bin dolar hiçbir şeydir."

Bakışları onunkileri delip geçti. "Eğer saat benim için değerliyse tüm servet, umurumda olmazdı," dedi. "Benim umurumda olan bu teçhizattaki ve bu gezegendeki, eğer başarısız olursak ölecek olan insanlar. Kötülük kazanamaz, Cyan. Buna izin vermeyeceğim ve bunun ne kadara mal olacağı umurumda değil."

Ve o kadar hızlıydı ki, kendini bir pislik gibi hissetti. Nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden iletişim cihazlarının iç işleyişine odaklandı ve büyücünün bariyerini güçlendirmek için içine bir büyü gönderdi. İşi bittiğinde, ona geri verdi.

Onu gemiye bağladı ve yakınlarda bir şey hırladığında ya da çığlık attığında durakladı.

"Bu çok ürkütücü." Platformun etrafına ve sis dallarına bakarken tenini bir ürperti kapladı. güvertede sürünüyordu.

"Bu, Türkiye'nin AB'ye girmesi halinde olacaklarla kıyaslanamaz bile.

Gedik ardına kadar açılıyor ve Sheoul'u diyarımıza getiriyor," dedi. "Hiç oraya gittin mi?"

"Sheoul? Asla. Ben insan diyarında büyüdüm ve orada kalmayı tercih ediyorum. İblislerin çoğu korkunçtur." Ona baktı. "Neden? Sen yaptın mı?"

"Evet." Gemiden geri çekildi ve yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "Yine de uzun zaman oldu."

"StryTech Sheoul'daki iblislerle iş yapıyor mu?" "Var," dedi. "Ama onların bana gelmesini sağlarım ya da benim yerime temsilciler gönderin."

Ayak sesleri dikkatlerini çekti ve tam Taran merdivenin son basamağını inerken döndüler.

"Gitmeye hazırız," dedi acımasızca. "Geriye kalan tek şey seçtiğiniz tanrıya dua etmek. İhtiyacın olacak her türlü avantajı elde edebilirsiniz."

Bölüm 12

Tahtlar Azagoth'un kendilerine cevap vermesini sağlamakta zorlanmış olabilirler ama Gabriel bunu yapmadı. O ve varlık Azrail olarak bilinen bu adamla birbirlerini binlerce yıldır tanıyorlardı ve kesinlikle arkadaş olmasalar da Gabriel bu soğuk piç kurusuna saygı duyuyordu.

Gabriel, Azagoth'un diyarına erişmek için özel olarak tasarlanmış portalı kullandı ve çalıştığında rahat bir nefes aldı. Azagoth'un adadaki evine yeni eklenen bu geçidi her misafir için açmak zorundaydı ve eğer biri geçidi aktif değilken kullanmaya kalkarsa sonuç en iyi ihtimalle acı verici, en kötü ihtimalle de ölümcül oluyordu.

Gabriel sahil yolu boyunca yürüyerek malikaneye doğru ilerledi.

Sonunda Azagoth duruyordu, tam da Azrail'den beklenecek şekilde giyinmişti: siyah deri pantolon, kapüşonlu siyah bir pelerin ve bir elinde alevli bir tırpan. Kapüşonunu geriye iterek yüzünü ortaya çıkarmış ve Gabriel yaklaşırken tırpanı atmıştı. Görünüşe göre,

Başka bir şey giyemiyordu ve denediğinde onun yerine Azrail kıyafetleri ortaya çıkıyordu. Görünüşe göre ceza Sheoul-gra'yı yok etmek.

"Jim Bob," dedi Azagoth, Gabriel'in kod adını kullanarak. Azagoth'a kendini göstermeden önce de kullanmıştı. "Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum?"

"Bize bir içki koy, ben de sana anlatayım."

Azagoth karanlık başını eğerek başını salladı ve çizmeli ayaklarının üzerinde döndü. "Bu taraftan."

Gabriel Azagoth'u evin önündeki taş basamaklara kadar takip etti. "Güzel bir yer," dedi Gabriel, iki eve bakarak. Avludaki fiskyeler ve ağaç dallarından geniş yapraklı bitkilere ve tropik çiçeklere doğru uçuşan rengârenk kuşlar. "Şanslıydın. Neredeyse tüm melekler kelleni uçurmak istiyordu. Onun yerine bunu aldın."

"Güzellik sadece birkaç saat sürüyor," dedi Azagoth. "Ondan sonra, bu diyar bir kabus." Merdivenleri tırmandılar, Azagoth'un pelerini ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. "Ama bu daha çok umduğumdan daha fazla. Özellikle de en büyük bedeli ödeyen kızım olduğu için."

Gabriel, "Bu... saçmalıktı," dedi.

Azagoth'un karanlık kahkahası çınladı ve kuşlar çalılarının arasından fırladı. "Hepiniz bunun için değil misiniz? İnsanları sevdiklerine zarar vererek cezalandırmak mı?"

Gabriel bunu inkâr edemezdi ama her şey Cennet'ten kimin sorumlu olduğuna bağlıydı. Ayrıca kimin cezalandırıldığına da bağlıydı. Bazen birini incitmenin tek yolu -Bir iblis ya da düşmüş melek gibi aileleri aracılığıyla. "Bu benim seçeceğim bir ceza değil," dedi.

"Raika'nın kaderini seçmesine izin verilmeliydi. ona bir lanet şeklinde verilmesini istiyorum." Durakladı. "Yine de harika bir iş çıkardığını duydum."

"Hayatını benim serbest bıraktığım tehlikeli iblisleri yakalayarak geçirmek zorunda kalmamalı." Gabriel'e binaya girmesi için yol gösterdi. "Ama görevlerini ciddiye alıyor. Ben Şükürler olsun ki kaderi yüzünden beni hor görmüyor." "Neden hor görsün ki? Annesini kurtardın."

"Ve yaptığım şeyden pişman değilim. Ama Raika'nın seçimlerimin bedelini ödedim." Azagoth bar büyüklüğündeki bardan birkaç viski doldururken Gabriel saray gibi ortamı inceledi. Bunun ötesinde, evin arka tarafının tamamı Dışarıda, havuzun yanında bikinili iki kadın güneşin altında uzanıyordu. Biri Azagoth'un eşi Lilliana'ydı.

Diğeri, bronz tenli ve Azagoth'un ki kadar siyah saçları olan ince bir kadın, kollarını yukarı doğru uzattı ve esnedi,

İnce sırtını kamburlaştırıyor ve dolgun göğüslerini güneşe doğru itiyordu. Vay anasını, kız ateşliydi. Ve onu okşayan güneş ışınlarını kısıkanıyordu-

Bekle... O şey miydi?

"Eğer kızıma bir saniye daha bakarsan,"

Azagoth homurdandı, "Gözbebeklerini çıkaracağım ve martinideki zeytinler gibi içkinde servis edeceğim."

Gabriel, Azagoth'un ciddi olduğundan hiç şüphesi olmamasına rağmen güldü. Adamı bir savaşta alt edebileceğinden oldukça emindi ama bunu test etme riskine girecek kadar emin değildi.

Teori. Azagoth acımasız bir orospu çocuğuydu ve bir iblis ya da melek olsanız da onu geçmek akıllıca değildi.

Bardağı diğer erkekten aldı ve havuzun kenarındaki baştan çıkarıcı kadına döndü. "Cehennem Geçidi hakkında ne biliyorsun?"

Azagoth'un kaşları alnına doğru tırmandı. "Binlerce yıldır bundan bahsedildiğini duymadım. Ama Gaiaportal kapatıldığında çalışamaz hale geldiğini biliyorum. aşağı."

"Harvester'ı duymuşsunuzdur herhalde."

Azagoth'un zümrüt gözleri sıkıntılı bir hal aldı. "O gitti Gaiaportal'dan geçti ve öldürüldü. Ama neden?" Azagoth sordu. "Geçit çalışmıyordu. Ben cennetteyken çalışmıyordu. Hiç çalıştığını hatırlamıyorum.

İşleyen bir düzen. Peki neden böyle bir şey yaptı? Ve neden o günden bu yana oğullarım ve kızlarımdan bazıları kayıp?"

"Bunu sana söyleyemem." Zafkiel, Cebrail'e Cennetle ilgili her konuda çenesini kapalı tutmasını emretmişti.

"Öyle mi?" Azagoth'un sesi alçaktı. Karanlıktı. Kötü niyetli akıntılarla kaynıyor. "O zaman sana daha fazlasını söyleyemem.

Gehennaportal hakkında."

Gabriel'in elindeki cam paramparça oldu. Parçalar avucunu bir düzine yerden deldi. Kalın bir parça elinin arkasına kadar nüfuz etti. Viski cehennem ateşinden yapılmış olmalıydı çünkü yanıyordu.

"Bana herhangi bir şey için eli boş gelmemen gerektiğini biliyorsun Jim Bob."

Evet, öyle yaptı. Gabriel elinin iyileşmesini, kanlı cam parçalarının yere düşmesini izledi. "Ben de senin Bana kalbinin iyiliğinden dolayı yardım etmek istiyorsun."

Azagoth güldü. "Karım gibi konuşuyorsun."

"Umarım onu cam kırıklarıyla bıçaklamazsın." "Asla."

Ben sadece diğer meleklerin kanamasını görmekten hoşlanıyorum." O

bara geri döndü ve bir viski bombası daha doldurdu. "Bana cennette neler olduğunu anlat, Gabriel."

Gabriel çaresiz olmasaydı, Azagoth'a o bardağı şeytani kışına sokmasını söylerdi. Bir süredir Binlerce yıldır bu adamın peşindeydi ve çoğunlukla eşit seviyedeydiler. Ama şu anda Azagoth onu kısa tüylerinden yakalamıştı ve Azagoth herhangi bir açıklık, herhangi bir zayıflık gördüğünde, avının peşindeki bir cehennem köpeğinin acımasızlığıyla saldırdı.

Gabriel alçak topu kabul etti -zencefil gibi- ve Azagoth'un isteğini düşündü.

Zaphkiel, Gabriel'in Cennet sırlarını Azagoth'a açıkladığını öğrenirse çok öfkelenirdi. Bunu vatana ihanet olarak bile görebilirdi.

Ama ona ne yaparlardı? Cennetten mi kovarlar? Hiç şansları yok.

"Cennetin kapıları kapandı," dedi. "Çocuklarınız ve Cennet'te bulunan tüm melekler kilitli, orada sıkışmış. Sadece seninle konuşmak için dışarı çıkmama izin verildi." Gabriel'in bakışları tekrar havuza kaydı ve

Azagoth kürdan aramaya başlamadan önce gözlerini geri kaçırdı. "Tahtlar bir darbe düzenledi. Tüm Başmelekler ve Yağmacılar hapsedildi."

Azagoth nadiren şaşırırdı ama kadehini dudaklarına götürerek sustu. "Başmelekler hapsedildi mi?"

Gabriel başını salladı. "Onları yakalamak için yapılan savaş, Harvester'ın Gaiaportal'dan kaçmasına neden oldu. Gehennem Geçidi'ni etkinleştirdi."

Azagoth kaşlarını çattı. "Gehennemportal, Cehennem Dağları'nın güney ucundaki Acı Zirvesi'nin tepesine inşa edildi.

Ebedi Acı. Zirve bin yıl önce Çılgın Deniz'e çöktü. Belki de daha fazla."

"Yani, yok mu edildi?" Bu rahatlatıcıydı.

"Bilmiyorum. Ama eğer öyle olmasaydı, onu kullanan iblisler, en azından başlangıçta, suda yaşayacaklardı."

Gabriel bunu düşündü. Cennet kapısı Tapınak Dağı'na bağlanırken, Sheoulic portalı iblisleri güney Norveç'in bir zamanlar ıssız olan bir bölgesine taşımıştır.

"Bildiğim kadarıyla," dedi, "Norveç'te su iblislerinin öldüğüne dair herhangi bir rapor yok, bu yüzden aktif olmamalı. Eğer öyleyse, ya erişilemez durumda ya da iblisler henüz onu bulamadı." Bu da iyi bir haberdi.

"Hayır," dedi Azagoth, kara kaşları çatılmış bir halde, "ama Genhennportal'ın Sheoulic geçidi dağ çöktü. Ya insan krallığının geçit yeri de yer değiştirdiyse?"

Bu karnına bir tekmeydi. Gabriel bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı.

Azagoth medya ekranına geçti ve bir haberin 3D görüntüsünü getirdi.

"Harvester'ın kaybolduğu gün," dedi, "bir petrol şirketi Kuzey Denizi platformlarından birinde bir rahatsızlık olduğunu bildirdi. Bu konuda herhangi bir haber çıkmadı, ancak bir hafta içinde StryTech gizli bir anlaşma yaptı ve platformu satın aldı. Çok az kişi bunu biliyor. İnsanların çıldırmasını engellemeye çalışıyorlar."

Gabriel'in Azagoth'un nasıl bildiğini sormasına gerek yoktu. Muhtemelen küçülmüş olan geniş bir bilgi ağına sahipti.

Artık Sheoul-gra'yı yönetmiyordu ama Stryke'ın aile çevresinde de çalışıyordu.

"Petrol şirketinin Cehennem Kapısı'na sondaj yaptığını mı düşünüyorsun? Kuzey Denizi'nin dibinde?"

"Bir şeyi deldiklerini biliyorum. StryTech, bunun insan ve hayvan arasındaki bariyerde zayıf bir nokta olabileceğini düşünüyor.

ve iblis diyarları. Son duyduğumda Stryke gediği mühürlemişti. Ama eğer deldikleri şey Cehennem Geçidi ise, mühürleri dayanmayabilir."

"Şimdi neden burada olduğumu anlıyorsun."

Azagoth bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürdü, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Kargaşa yaratmayı Harvester'a bırakın." Azagoth'un kızı içeri girdi, bir koluna havlu sarmıştı, bronz, ince parmaklarından bir çift güneş gözlüğü sarkıyordu. "O ne yaptı?" Gabriel'i bir aşağı bir yukarı süzdü.

Kurnaz yeşil gözleri onu ölçüp biçiyordu. Duyduğu kadar iyiye, onun zayıflıklarını çoktan değerlendirmiş ve ona karşı en iyi hangi silahın işe yarayacağını belirlemişti. "Peki sen kimsin?"

Azagoth, Gabriel'in görüş alanını yumuşak bir şekilde engelledi. "O hiç kimse değil."

"Oh," dedi derin, boğucu bir sesle, tekrar onun görüş alanına girerken, "bundan şüpheliyim."

Gözle görülür bir şekilde sinirlenen Azagoth kızına döndü. "Raika, Norveç'te veya yakınlarında herhangi bir iblis olayı duydun mu?

Kuzey Denizi?"

"Hayır, neden? Bunun Harvester'la bir ilgisi var mı? Onu geri getirmenin bir yolunu buldun mu?"

Gabriel gözlerini kırptırdı. "Onu... geri getirmek mi?"

Azagoth ona doğru dönerek tekrar görüşünü kayıtsızca engelledi. "Görünüşe göre, Majesteleri Cennet'e hiç dönmemiş. Onun yerine bir insan beden bulmuş."

Gabriel'in nefesi kesildi. "Bir beden mi? Yüzyıllardır hiçbir melek bir taşıyıcı almamıştı. Birkaç günden fazla kalmadı ve iyi bir nedeni de yoktu." Bir melek insan âleminde öldüğünde, ruhları -Lütufları- ya Yaratıcılarına geri dönebilir ya da bir insana girebilirdi. Uzun süre kalamazlardı. bedeni yakarlar. Çoğunlukla sadece takılırlar, ancak bazen konakçıları veya

Hatta davranışlarını bile etkileyebilir. "Bu gemi aracılığıyla mı konuştu?"

Raika tekrar Gabriel'in görüş alanına girdi ve babasına sorgulayıcı bir bakış attı -kesinlikle bu yabancı havalı mı bakışı-

ve cevap vermeden önce başını sallamasını bekledi.

"İdess, Harvester'ın konuşacak kadar bilinçli olmayabileceğini düşünüyor," dedi Azagoth'un pek çok melek anneden olan çocuklarından biri olan üvey kız kardeşine atıfta bulunarak ve

Stryke'ın teyzelerinden biri. "Bir kişinin ölümü ne kadar travmatik olursa, uyum sağlamaları da o kadar uzun sürer."

Bu kesinlikle insanlar için de geçerliydi. Cennettekilerin ölümlerini kabullenmeleri yıllar sürebilir.

Melekler hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü çok az şey biliniyordu.

Cennete döndükten sonra lütuflarına -ruhlarına ve güçlerine- ne olduğu hakkında. Bazıları Yaratıcı'nın onları yeniden emdiğine inanıyordu. Diğerleri ise ruhlarının insanlar ve iblisler gibi geri dönüştürüldüğünü ve başka bir bedende yeniden doğduğunu düşünüyordu.

Göksellerin önemli bir kısmı bunu bir olasılık olarak görmeyi reddetti çünkü bu onların Aşağılık insanlar ve aşağılık iblislerle ortak bir yönleri vardı.

"Ee?" diye sordu. "Ona nasıl ulaşacağınızı biliyor musunuz? Getir

Böylece bedeniyle konuşabilir. Ona ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Ayrıca, sen kimsin?" O babasına ters ters baktı. "Ve bana onun hiç kimse olduğunu söyleme. Eğer yüksek rütbeli bir melek değilse, akşam yemeğinde bir torba sik yerim."

"Kesinlikle yapmayacaksın," dedi Azagoth ve Gabriel şu anda babasının kafasından geçiyor olması gereken grafik görüntü karşısında bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldı.

"Ben Gabriel," diyerek selamlamak için başını eğdi. "Baban ve ben eski dostuz."

Azagoth, "Dostlar biraz abartılı," dedi. "Doğru."

Gabriel bardağıyla işaret etti. "Bir arkadaş ellerindeki içkiyi patlatmazlar."

"Kafana değil de içkine geldiği için şükret."

Raika gülerek şöyle dedi. "Bu ürkütücü adam birkaç hafta

önce mi? Messsssy." Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Gabriel, ha? Başmelek. Beklediğim gibi değil. Çok fazla sorular."

Beklediği gibi değil miydi?

"Yakalaman gereken bir sürü iblis yok mu?" Azagoth sordu.

Gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden hâlâ havuzda değilim."

"Bikiniyle iblislerle savaşmak zor olacak."

Homurdandı. "Muhtemelen bikiniyle daha iyi dövüşebilirim.

Daha az kısıtlayıcı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Gabriel, siyah kumaştan küçük üçgenlerin zar zor örttüğü pürüzsüz et kabarıklıklarına bakmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Bana neden Harvester'dan bahsettiğini söyle ve

Norveç'te durdurmam gerekebilecek potansiyel iblislerle ne ilgisi var?"

Azagoth'un çenesi hayal kırıklığıyla gerildi. "Üzerine bir şeyler giy."

Tekrar gözlerini devirdi, ama bir saniye sonra siyah taktik pantolon, savaş botları, siyah bir atlet ve bir silah koşumu giymişti.

Azagoth kızını bikiniden çıkarmanın onu daha az seksi yapacağını düşündüyse... çok yanılmıştı.

Raika savaşçı kıyafetleri içinde tam bir tanrıçaydı.

Azagoth yine de tatmin olmuş görünüyordu. "Harvester cehennemde eski bir geçidin açılmasına neden oldu. İblisler aktif olduğunu keşfetmeden önce kapatılması gerekiyor. Gabriel burada

bilgi." Azagoth, Sheoul-gra'nın minyatür bir modelinin bütün bir rafı kapladığı bir kitaplığa doğru yürüdü.

"Cehennem Geçidi'nin yaratılmasından sorumlu büyücüler Sheoul-gra'yı da tasarlayıp inşa ettiler. Ne yazık ki kimse nerede olduklarını ya da hala hayatta olup olmadıklarını bilmiyor. Bu yüzden Hades'in Sheoul-gra'yı yeniden inşa etmesi bu kadar uzun sürüyor. Ancak," dedi, "hem Sheoul-gra'nın hem de

Gehennem portalı sonsuz ateşle besleniyordu. Yakıt kaynağını yok ederseniz, portalı da yok edersiniz."

Gabriel bunu düşündü. "Sadece kaynağa ulaşmak gibi küçük bir sorun var. Meleklerin çoğu suyun altında pek iyi değildir."

"Sonsuzluğa kadar gitmenize gerek olmayabilir Ateş," dedi Azagoth. "Geçidin hemen içinde melek enerjisini açığa çıkarmak işe yarayacaktır."

"Belki Stryke'ın sondaj platformunu kullanarak o."

Raika başını salladı. "Bir melek gücü bombası atabilirsin ve ebedi ateşi söndürün." Gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyordu. Tıpkı babası gibiydi. "Harika!"

Bakışlarını büyük bir çabayla ondan ayırdı. "Stryke'la temasa geçmem gerekiyor.

o platformda. "Hâlâ Primori mi, biliyor musun?"

"Hiç bilmedim. Artık o işte değilim. Ama," Azagoth, "Ne kadar güçlü ve nüfuzlu olursa olsun, Primori olduğunu neredeyse garanti edebilirim," dedi.

Bu da Azagoth'un kendisinden türetilmiş bir melek sınıfı olan Memitim tarafından korunduğu anlamına geliyordu. Kaderini tamamlamıştı ya da Cennet'in onu hayatta tutmak için bir nedeni kalmamıştı.

"Bilmek sana yardım etmez," dedi Azagoth, "tabii onu öldürmeyi planlamıyorsan."

"Aslında, olabilir. Primori varoluşun zaman çizelgesi için bir şekilde çok önemlidir. Bu konuda önemli bir rol oynayabilir. Muhtemelen öyle ve gördüğüm kadarıyla hizalama iyiye doğru eğilir, bu yüzden istekli olabilir benimle işbirliği yap." Kaderinde işbirliği yapmak olabilir. "Ama İlahi çağrılara cevap vermemesiyle ünlüdür. Bir keresinde bana cevap vermesi için bütün bir yıl beklemek zorunda kaldım."

Azagoth homurdandı. "Bir iblisin melekler tarafından çağrılacağını mı düşünüyorsun? İşte senin sorunun bu. Benimle bu kadar uzun süre uğraştıktan sonra, bundan daha iyisini bilmen gerekirdi,

Gabriel." Konuşurken içkisine baktı. "Ama Stryke senin sorunun değil. Revenant, eğer cehennemden çıkarsa.

Bu senin sorunun." Azagoth gözlerini kaldırdı ve dişlerini göstererek sırttı. "Cennet yanacak," diye hırladı, "ve bunu hak edecek."

Bölüm 13

Ne düşünüyordu ki?

Cyan, onu gemiye götürecek olan denizaltının küçük kapağından aşağıya baktı. büyümlü gliflerin onarılması gerekiyordu. Norveçli dost canlısı sarışın bir insan olan pilot, su altındaki ölüm tuzacağına çoktan sıkışmıştı.

Stryke elini kızın koluna koyarak, Twila'nın araçtaki buz gibi hava için ödünç verdiği ceketin fermuarını kapatırken onu durdurdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Onun ilgisini takdir ediyordu, her ne kadar Gerçek şu ki, tek seçenekleri buyken hayatını riske atmak zorunda olmadığını söylemek.

"İstediğimi biliyorsun."

Ağır bir nefes aldı. "Sadece korkunuzu kontrol etmeyi unutmayın. Kararlarını etkilemesine izin verme ya da performans."

Haklısın. Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. "Korkmuyorum," dedi ona, her ne kadar içinden bir parça dehşet geçse de. "Ben klostrofobik biriyim. Ayrıca en iyi baskı altında çalışırım. O yüzden ısır beni."

Baskı altında ne kadar başarılı olduğunu kanıtlamak için sinirliliğinin çok ileri gittiğine şüphe yok.

Yardım etmek için etrafta duran adamlar birbirlerine baktı, yüz ifadeleri şoktan meraka kadar değişiyordu. Belli ki, birinin patronlarıyla böyle konuştuğuna inanamıyorlardı. yol.

Umurunda bile değildi. Onun patronu değildi. Onunla istediği gibi konuşabilirdi.

"Sadece dikkatli ol," dedi. "Kafa araştırmacısını öldürtürsem Kynan çok kızar."

"Eminim Kynan'ın gazabı sizi korkutuyordur."

Yanıt beklemeden kendini merdivenden aşağıya ve dalgıç gemiye bıraktı. Derin bir nefes aldı, sakinleştirici nefesler aldı ve içerisinin ne kadar dar olduğunu ve bu küçük şeyin içinde aklını nasıl kaybedeceğini düşünmek yerine aracın içindeki düğmelere ve göstergelere odaklandı.

Pilot suya dalmaya hazırlanırken nefes almaya odaklandı ve sürekli olarak teçhizatındaki ekiple ileri geri konuştu. Neredeyse derisinden dışarı fırlayacaktı. kapak kapalı.

İçeride kilitliydi, dışarı çıkamıyor, kaçamıyordu. Her şey ters gidebilir ve karanlık, ıslak, soğuk denizde ölebilirdi.

Tanrım, bu bir hataydı.

"Hey." Pilot Oskar ona sempati dolu bir bakış attı.

"Oturun ve kemerlerinizi bağlayın. Gözlerinizi kapatın ve kafanızın içinde bir şarkı çalın. Ya da bir şiir oku. Sadece zihninizi

birkaç dakikalığına meşgul. Siz farkına varmadan aşağı inmiş ve yukarı çıkmış olacağız."

"Tamam." Başını salladı. "Tamam."

Bunu yapabilirim.

Sakin bir şekilde -en azından dışarıdan bakıldığında- çok rahatsız atlama koltuğuna oturdu ve kendini bağladı. Sonra başını arkaya attı ve bir şarkı çağırdı. Bir şarkı çağırmaya çalıştı. Shivers, bir Ed Sheeran klasiği. O

Az önce bir konser videosunu izledim. Altmışlı yaşlarındaydı ama hâlâ şarkı söyleyebiliyordu.

Ama nedense aklı onu Runa'nın partisinde çalan bir şarkıya götürüp duruyordu. Karanlık, karamsar Yeni bir filmin müziğinden bir parça, odanın içinde bir dalga gibi yuvarlanmıştı.

O güzel bir kafir, dürüst bir kaltak ve ruhunuzu karanlığa götürecekt...

Bir çınlama sesi onu irkiltti, ardından bir sarsıntı oldu ve Oskar güven verici bir gülümsemeyle ona baktı.

"Her şey normal. Şimdi inişe başlıyoruz."

"Siz ikiniz nasılsınız?" Stryke'ın kalın sesi hoparlörden geliyordu ve kadının midesinde bir şeyler kıpırdandı. Bunu ona seks sırasında sormuştu ve şimdi zihni o sahneyi tekrar tekrar oynamak istiyordu.

"Nasılsın?" diye homurdandı. "İyi misin?" "Evet," diye nefes aldı. "Acele et."

Adama katlanamıyordu ama hormonlarının mesajı almadığı kesindi.

"Her şey yolunda," dedi pilot. "İkimizi de görebilmeniz için kamerayı kaydıracağım."

Neredeyse inleyecekti. Stryke'ın olanları izliyor olması yeterince kötüydü. Stryke'ın kızın çırpınışlarını görmesine gerek yoktu.

panik atağı önlemek için. Denizaltı gıcırdadığında kadının nasıl neredeyse yerinden fırladığını görmesine gerek yoktu.

"Hey, Cyan. Bunu görüyor musun?" Oskar bir numarayı işaret etti

aletlerin gösterge panelindeki okuma. "Bu bizim derinliğimiz. Buna odaklanın."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. Taze endişe kıpırtıları onu boğazından yakaladı. "Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmıyorum-"

"Cyan?" Stryke'ın sakın, yankılanan mırıltılı sesi anında dikkatini çekti. "Beni dinle. Sesime konsantre ol. Bana kendin hakkında bir şey söyle. Bilmediğim bir şey."

Bu numarayı biliyordu. Psikolog annesinin bunu her zaman kullandığını görmüştü. "Bana bir şey söylemeye ne dersin?

Bu lanet şeyin ne kadar küçük olduğundan çok seninle ilgilenmemi sağla."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Seks sırasında neden korkup kaçtığını bilmek istiyorum. Ayrıca, sesin neden bu kadar derin ve seksi? "Sanırım

tahmin edebilirsin."

"Başka bir şey bul."

Evet, muhtemelen onu dinleyen onca insanın önünde bu kadar mahrem bir konuyu tartışmaya zorlamak hoş olmazdı. Gözlerini kapatarak, denizin derinliklerine doğru düşmekte oldukları gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve eğer bu şey bir sızıntı yaparsa...

"Blade ile aranızda ne var?" diye sordu. "Sıradaki soru."

"Neden böyle bir pisliksin?"

Oskar neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu.

Stryke, "Ah, eski ama güzel bir hikaye," diye düşündü. "Pek çok teori var. Şu anda hiçbirini paylaşmak istemiyorum."

"O zaman bir sorunumuz var çünkü senin hakkında bilmek istediğim başka bir şey yok."

"Anlıyorum." Adamın sesinde bir eğlence notası duyduğunu düşündü. Harika. Umarım bundan keyif alıyordur çünkü Sheoul'un Horun bölgesinde bir çift tırnak makasından başka bir şey olmadan savaşmayı tercih ederdi. Bu metal tabutun içine mühürlenmiş. "O zaman neden bana çocukluğundan bahsetmiyorsun?"

Çocukluğu mu? Neden umursuyordu ki? Sonra fark etti ki umurunda değildi. Sadece onun denizaltından çıkmaya çalışmasını engellemeye çalışıyordu.

Bu da ne böyle? Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve Los Angeles banliyölerinde büyüdüğünü düşündü.

"Babam Los Angeles'ta bir teknoloji şirketinde çalışıyordu, annem ise psikologdu. Okula Cehennem Ağzı Akademisi'nde gittim çünkü ailem okula gitmek zorunda kalmamı istemedi.

insan çocuklarına uyum sağlamak için kontakt lens ya da cazibe takın."

İnsan içine çıktığında ya da insan arkadaşlarıyla takıldığında zaten lens takıyordu ama en azından her zaman takmak zorunda değildi. Artık çoğu zaman güneş gözlükleriyle idare edebiliyordu.

"Ne zaman akademideydin?"

Adamın bu sorunun cevabını zaten bildiğinden emindi.
"Seninle aynı zamanda. Aynı yaşıyız."

Güldü. "Aynı yaşıyız ama ben senden altı yıl önce mezun oldum."

"Biliyorum. Mezun olduğunuzda on iki yaşındaydınız ve sonra üniversiteye sanal olarak devam ettiniz."

"Görüyorum ki araştırmanı yapmışsın."

Belli ki o da kendi işini yapmıştı. "Bu bilgiyi verdiğin her röportajda bulabilirsin. Ayrıca, StryTech web sitesinde de var." Biliyordu çünkü her röportajı okumuş ya da görmüştü ve StryTech web sitesine sahipti ezberledim. Ama ürkütücü bir şekilde değil. Gerçekten. "Ailen dikkat çekmeyecek yaşa gelene kadar üniversiteye gitmeni istemedi."

"İleri fizik derslerine giren on iki yaşında bir çocuk istemediğimiz bir dikkat çekerdı."

"Bu pek iyi sonuçlanmadı, değil mi? Sen dünyanın en tanınmış iblisisin."

Bir an sessizlik oldu. "İşler her zaman planladığımız gibi sonuçlanıyor, değil mi?" Adamın sorusunu ondan çok kendisine yönelttiği hissine kapıldı. "Peki," diye devam etti, "seni bu işe iten neydi? teknomancer?"

Denizaltı derindi. Bu kadar derin olması gerekiyor muydu? Oskar etkilenmemiş görünüyordu, bu da onu biraz daha iyi hissettirdi. "Benim türüm böyle yapar."

"Hepiniz teknolojiyi manipüle edebilme yeteneğine sahip değilsiniz."

"Sadece yarımız," diye kabul etti. "Annem yapamadı. Bu yüzden psikolojiye girdi." Zanaat ürperdi ve nefesini tutmak için bir an durdu.

"Babam bu yüzden onu neredeyse eş olarak kabul etmiyordu. Yavrularının bu hastalıkla kutsanacağından emin olmak istiyordu. hediye."

Bir duraklama daha oldu. Sonra Stryke'ın merakla karışık sesi, giderek kabataslaklaşan

Bağlantı. "Türünüzün en çok nefret edilen türlerden birinden en çok nefret edilen türlerden birine dönüşmesini ilginç buluyorum.

bir yüzyıl içinde kutlandı."

Aşağılanmak bunun için tek kelimeydi. Benzersiz güçleri olmayan iblisler olarak onun türü, çoğu iblisle kıyaslandığında zayıf oldukları için işkence gördükleri ve sıklıkla yenildikleri Sheoul'dan uzak durmayı öğrenmişti.

"Bu yüzden tatillerimizin çoğu elektriğin keşfi ve sanayi devrimi etrafında şekilleniyor."

Teknoloji mucizesi hayatlarını değiştirmişti. En zayıf Cyberis teknomancerları bile artık yüksek iblis aleminde talep. Statüleri, güçleri ve Maleconcieo'da koltukları vardı, temelde insan aleminin Birleşmiş Milletler'inin Sheoulic versiyonu. Kimse onlarla uğraşamazdı. ve eğer varsa, giymeseler iyi olur.

-Ya da her türlü ileri teknolojiye yakın olmak.

Güçleri aynı zamanda insan aleminde korkulmalarını ve ağır bir şekilde denetlenmelerini de sağlıyordu.

"Ailen şimdi nerede?" diye sordu. "Araştırma yaptın," dedi. "Sen söyle."

"Baban iş kazası geçirdi," dedi. "Annen altı ay sonra öldü, türünüzün kopmuş bir eş bağından ölümcül bir şekilde etkilenmesinin bir sonucu."

"Sadece ölmedi," dedi acı bir şekilde. "Vazgeçti." Evet, kopmuş bir bağdan sağ çıkmak nadir görülen bir şeydi ama oluyordu. "Babam da hatalı bir StryTech ürünü tarafından öldürüldü."

Sessizlik vardı. Oskar'ın yumuşak nefes alışları bile durmuştu. "Özür dilerim," dedi Stryke. Daha fazla sessizlik oldu ve

Sonra da "Sudan nefret ediyorum."

"Ne?" Konuşmacıya kaşlarını çattı. "Sudan nefret ettiğini mi söyledin?"

"Benden kendim hakkında bilmediğin bir şey söylememi istedin." Küçük bir parazit oldu ve gemi zıpladı ama o fark etmedi bile. Bu işin nereye varacağını çok merak ediyordu. Konuyu değiştirmeye çalışıyor olabilirdi ama kız bundan daha fazlası olduğunu hissetti. Adam

ona hayatının özel, kişisel bir parçasını veriyordu, Bir kırılğanlığı açığa vurmak, onun hiç yapmadığından şüphelendiği bir şeydi. "Su tenimde tuhaf bir his uyandırıyor."

Bu, üzerinde çalıştığı görünmez şemsiyeyi açıklıyordu. "Ama havuzunuz ve jakuziniz var."

"Onlar Masumi için. Ben de girmiyorum."

Eğer bir havuzu ve jakuzisi olsaydı, her gün onların içinde olurdu. "Duşlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Katlanılabilirler ama ben oyalanmıyorum."

Onu duşta sabunlanırken hayal edebiliyordu, Göğsünü ovarken kabarcıklar sert kesimli karın kaslarından aşağıya doğru akıyor ve sonra-

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Oskar, "ama nano enjektöre yaklaşıyoruz. Gözünüz monitörde olsun."

Duşta Stryke'la ilgili fanteziler kurmaktan başka yapacak bir şey bulduğu için sevinçle koltuğunda öne doğru eğildi, böylece

Oskar'a yaklaştığında onun misk kokulu tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu.

Stryke daha iyi kokuyordu. Bitter çikolata ve kanla beslenen tarlalarda yetişen dumanlı diablo biberleri gibi. Sheoul'un Scaldara Nehri kıyıları boyunca. Annesi bir keresinde eve biraz getirmişti ve Cyan bunu hiç unutmamıştı. Burnundaki baharatlı karıncalanma. Stryke'ın kokusu her yerinde baharatlı bir karıncalanmaya neden oluyordu. Şu anda onun nasıl koktuğunu ya da neresinin karıncalanmasına neden olduğunu düşünmesi gerekmiyordu.

Dikkatini monitöre geri vererek, geminin güçlü ışığının devasa bir sondaj muhafazası boyunca ilerleyişini izledi. Oskar gemiyi sabit tutuyor, anahtarları çeviriyor, düğmelere basıyor ve tecrübeli elleriyle dümen tutuyordu.

"Stryke ve benim hakkımda her şeyi duymalısın," dedi ona. "Senin hikayen ne?"

"Benim yok," dedi ona yan gözle bakarak. "Ben insanım ama bana para veren herkes için çalışırım ve Stryke iyi para veriyor."

"Evet," diye araya girdi Stryke. "Kalite için para ödemeye hazırım."

Her alanda en iyi insanları istiyorum."

"Ve sen onları hep alıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Stryke onu şaşırtarak. "Her zaman değil. Bazı insanlar ücreti ne olursa olsun bir iblis için çalışmazlar."

"Ve ne? Parlak zekanız ve çekiciliğiniz onları kazanmıyor mu?"

Güldü. "Bu," dedi, "hiç olmadı. Bende ne ışıltı ne de cazibe var."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı ve Oskar kıs kıs güldü. "İşte!" Ekranı işaret etti. "Bazı glifler görüyorum."

Oskar bir kolu kaydırdı ve kapsül hafifçe sallanarak durdu. "Ateşim yükseldi," dedi mikrofona sakince, açıkça onunla konuşmuyordu. "Okuyor musun-?"

Stryke, "Okuyoruz," diye cevap verdi.

"Beş derecelik bir artış olağandışı değil," dedi Taran. "Ama yarım mil güneyde yirmi derecelik artışlar görüyoruz."

Cyan konuşmaları duymazdan geldi ve Taran ile Stryke verilerin ne anlama geldiğini biliyordu. Onun görevi bozulan büyüü analiz etmek ve onarmaktı.

Kendi merkezinin derinliklerine, bu yeteneğe sahip halkının quanimas dediği, ruhun diğer boyutlar da dahil olmak üzere etrafındaki enerjiyle bağlantı kurabilen kısmına ulaştı. Halkına göre, insanlar ve hayvanlar da dahil olmak üzere herkes bir quanimas'a sahipti, ancak herkes ona erişemiyordu. Yine de, tüm büyüü ve doğaüstü yeteneklerin erişim noktasıydı,

Görünmeyen ama büyük bir güce sahip bir organ. Kalp gibi, tek farkı kan yerine ruhani enerjiyi dolaştırmasıydı.

Zihni glifleri yakalayıp onları yeni bir örgü ile değiştirirken vücuduna sıcaklık pompalandı, bu örgü adamdan uzanan koruyucu bir ağ yayacaktı-

okyanus tabanı boyunca teçhizatın bileşenlerini yaptı. Ağ, eğer nanoteknoloji ile doğru bir şekilde örülürse,

Sheoul'un krallığının sızdığı genişleyen yarık üzerinde kelebek bandaj görevi görecekti.

Kenarları yıpranmış gliflerden birine hızlıca bir yama yapıldı. Ama bir diğeri, kırık bir bağlantı, parçalardan başka bir şey değildi. Onu değiştirdi, ama fazladan zaman harcamadı.

kenarları yumuşatıyor. Dokumayı ondan önce yerleştiren teknisyen işinde iyiydi, büyüünün her unsuru kesin ve netti.

O biraz daha dağınıktı, güçlendirmek ve cilalamak için geri dönmenden önce kaba taslağı bitirmeyi tercih ediyordu.

Ellerinden ve parmaklarından güç akarken okyanus akıntılarının ara sıra gemiye çarpmasını görmezden gelmeye çalışırken onları şekil vermek ve glifler oluşturmak için kullandı.

Sonra denizaltı sertçe sallandı ve neredeyse onu duvara çarpıyordu. "Hey, sakıncası var mı-?"

"Güneyde daha fazla sıcaklık çiçek açıyor." Taran'ın sesi bağlantıda kekeledi. "Bence acele etmelisiniz."

"Bu aceleye getirilebilecek bir şey değil," dedi sinirli bir şekilde. Stres altındayken verimli olabilirdi ama aynı zamanda çok huysuzdu. "Diğer adamınız bunu yapabilirdi."

Denizaltı sertçe sallandı, onu ve Oskar'ı koltuklarında savurdu, sadece emniyet kemerleri tarafından tutuldular.

"Kahretsin." Oskar düğmeleri çevirip kolları çevirirken bir alarm sesi duyuldu.

"Neler oluyor?" diye sordu örgüye bir glif fırlatırken. Sadece birkaç tane daha...

"Çık oradan!" Stryke bağırdı ve yüreği ağzına geldi. Stryke panik yapacak biri değildi. "Acele et! Gidin!"

"Size doğru ilerleyen devasa bir ısı izi var," diye havladı Taran. "Oh, adamım, bu büyük. Buraya gel. Hemen buraya gel!"

"Acil durum yükselişi," dedi Oskar sakince ve ona hak vermek zorundaydı. Bırakın sakinleştirici bir monotonlukta konuşmayı, şu anda konuşabileceğinden bile emin değildi. "Kemerlerinizi bağlayın."

Zaten kemerini bağlamıştı, bu yüzden gemi yukarı doğru fırlarken sıkıca tutundu, eklemleri, cıvataları ve geçemediği diğer şeyleri geçerken ışığı teçhizatın yapısında parlıyordu. tanımla.

"Bir tane daha var," diye bağırdı Taran. "Bu tarafa doğru hareket eden birden fazla ısı sinyali var."

"Ne kadar sürecek?"

Stryke, "Yaklaşık altmış saniyen var," dedi.

Pilota baktı ve kalbi sıkıştı. Yüzündeki ifade başaramayacaklarını söylüyordu.

"Sanırım bu şey silahlı değil?"

Homurdandı.

Tamam, yani silahları yoktu. Ama... denizaltı ileri teknolojiye sahip dev bir makine parçasıydı. Kendisi gemide olduğu sürece, özellikle de Stryke'la birlikte yaptığı iyileştirmelerle silahlandırılabilirdi.

Geminin derisi.

Çabucak, öğrendiği ilk savunma büyüğü örgüsünü oluşturdu ve gemideki her elektronik parçaya enjekte etti.

"Ne yapıyorsun?" Taran sordu.

Denizaltı aniden yana ve öne doğru savruldu, bir platform kirişine çarptı. Metal inledi ve gıcırdadı ve sonra metal duvarların arasından bir şey çılgılık attı.

"Evet!" Stryke nefes aldı. "Cyan, ne yaptın?"

"Suyun içinden bir yıldırım gönderdim. Belki Denizaltının gücünü tüketmeden önce sadece bir kez daha şarj edilebilir."

"Geri geliyor-"

Her şey kararmadan önce ekranın önünde yanıp sönen devasa bir diş seti ve uzun, ürkütücü pençeleri görmek için tam zamanında kameraya baktı ve onlar karanlığın içinde yuvarlanıyor. Parçalanma sesi, Metal bükülüyor ve acı dayanılmaz hale gelene kadar öfkeli çılgınlık kulaklarında patlıyordu.

Ve sonra hiç ses çıkmadı.

"Geri sarın!" Stryke FOC'den denizaltının fırlatma ve kurtarma platformuna doğru koşarken avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Lanet şeyi içeri çekin!"

Mürettebat zaten işin içindeydi ve o da bunu biliyordu. Ama panik mantıklı düşüncelerini yok etmişti. Tek yapabildiği içgüdülerine ve korkusuna göre hareket etmektir - o zamandan beri yapmadığı bir şey...

Sikeyim.

Metal basamakları ikişer ikişer inmeye başladı, sadece saniyeler içinde üç seviyeyi temizledi. Platforma son hızla çarptı ve ıslak yüzeyde kayarak bir parmaklığa tutunmayı başardı.

Üç teknisyen dalgıç gemiyi yüzeye çıkarmak için çabaladı; biri suyu izliyor, biri asansörü çalıştırıyor, diğeri de alev makinesiyle nöbet tutuyordu. Üstteki iki katta, güvenlik birimlerinin birkaç üyesi, çeşitli silahlarını aşağıdaki çalkantılı sulara doğrultmuş, karakolları yönetiyordu.

Stryke'ın nabızı kulaklarında atmaya başladı ve küçük geminin tepesi yükselirken kalbi göğsünde çarpmaya başladı. yüzeye çıktı. Kararmış, bükülmüş pençe izleri ve parçalanmış diş delikleri denizaltının kalın derisini çizdi ve mürettebat gemiyi dengeleyip kapağı açarken Stryke nefesini tuttu.

"Yardım edin bana!" Oskar Cyan'ı kollarının arasına aldı, baygın bedeni göğsüne yaslanmıştı.

Stryke'ın kalbi ayaklarına çarptı. Hemen harekete geçti ve vinç operatörüyle birlikte çalışarak kadının gevşek bedenini dar kapaktan içeri taşıdı. Yüzünden kan damlıyordu.

Şakağındaki bir yarık yüzünden başı omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Oskar aşağıdan itti, ama gemi aniden sertçe kırıldı. Oskar ayağını kaybederken vinç operatörü de tutuşunu kaybetti ve Cyan neredeyse kapsülün içine düşüyordu. Sadece Stryke'ın bileğinden tutması güverteye çarpmasını engelledi.

Okların ve diğer mermilerin tiz vızıltısı havayı doldurdu ve dalgaların altındaki yaratıkların cehennemi kükremelerine katıldı. Devasa bir pençe sudan dışarı fırladı ve vinç operatörünü yakaladı. Erkek, ani bir felaket yaşamadan önce çığlık atacak zaman bile bulamadı. Kafa kesme olayı.

Kahretsin.

Stryke Cyan'ı yukarı çekti, gemi sarsılıp sallanırken Cyan'ın vücudu kapağın kenarlarına çarptı. İnledi, gözleri açıldı ve sersemlemiş bir şekilde tanıdı. Aciliyeti anlamış gibiydi ve boştaki elini yukarı doğru sallayarak adamın kolunu kavradı.

Gece gibi siyah, sarı gözleri parlayan, kaygan derisi soğuk havada dalgalanan ve buharlaşan bir iblis kendini sudan dışarı fırlattı ve kapsülün etrafını sardı. Stryke Cyan'ı da yanına alarak geriye doğru sıçradı. İblis dişleriyle kapsülün vincine saldırırken bir yığın halinde yere düştüler ve perdeli pençeleri vardı. Oskar kaçmaya çalıştı; vinç arızalanmadan önce umutsuzca gemiden çıkmaya çalışırken yüzündeki dehşet ifadesi insanın içini parçalıyordu.

Metal bir iniltiyle vinç çöktü ve kapsülü, iblisi ve Oskar'ı da beraberinde götürerek denize düştü.

"Hayır!"

Kan fokurdayarak yükseldi ve rıhtımın kenarına damlarken vinç operatörünün kanına katıldı.

Denizler çalkalanıp oklar ve yaylı tüfekler havada uçuşurken Stryke Cyan'ı kollarına aldı ve merdivenlerden yukarı doğru hücum etti. Aşağıda, iblisler platforma saldırırken çığlık atıyorlardı. Görünüşe göre sudan çıkamıyorlardı. Stryke

Yüzeye çıkanlar ise bunu sadece bir anlığına yaptı ve derileri buharlaştı.

Bu küçük nimetle teselli bulan Stryke, aceleyle temel tıbbi bakım için donatılmış, çift genişlikte bir nakliye konteyneri olan sağlık kulübesine gitti.

Kapıyı omuzlayarak açtı. "Yardıma ihtiyacım var!"

Hiçbir şey. Tabii ya. Burada görevli olan doktor öldürülmüştü. Panik içinde tamamen unutmuştu.

"Bekle, Cyan."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Tamam."

"Hayır, değilsin." Onu hasta yatağına yatırdı ve oturmaya çalıştığında omzunu hafifçe avuçlayıp onu geri itti.

"Oskar..." Gözündeki kanı sildi. "Nerede o?"

"Başaramadı." Stryke yeteneğini yükledi ve ona gönderdi. Blade ya da amcası Eidolon gibi iyileştiremiyordu ama vücudunun kan yapma ve kanamayı durdurma konusundaki doğal yeteneklerini hızlandırabiliyordu. Ayrıca onun sistemini

Acısını kontrol etti ve bir iç çekişle gözlerini kapatıp arkasına yaslandı.

Kapı patlayarak açıldı ve Taran orada durdu, yüzü kana bulanmış, bir kolu pençeler tarafından parçalanmış olmalıydı.

"İblisler desteklere tırmanıyor. Yüzlercesi. Şimdiye kadar platforma ulaşamadılar, ancak ulaşırlarsa hepsini çıkarmamız mümkün olmayacak. Biz sayıca az."

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. "O zaman tahliye ederiz."

Taran başını salladı. "Kaçış kapsüllerimiz bu şeylerle boy ölçüşemez."

"Burada kalırsak ölürüz. Eğer tüm kapsülleri indirebilirsek, belki içlerinden birinin güvenli bir yere ulaşma şansı olabilir." Başını kapıya doğru salladı. "En azından Tahliye."

"Emredersiniz efendim." Taran havalandı.

"Filikalarla güvenli bir yere ulaşamayacağız," diye mırıldandı, sesi sersemlemiş gibiydi. "Bunu biliyorsun."

"Ve burada uzun süre güvende değiliz."

"Hadi ama dahi," dedi, iyileştirme sihrini kullanırken sesi daha güçlü çıkıyordu. "Eminim bir şeyler bulabilirsin.

Kaçırdığın bir şey var. Sen

iletişim sistemini geliştirdi. Belki sen

şeytani enerjiyi sisin içinden bir yama olarak kullanacak şekilde yeniden yapılandırın." "Bu şekilde çalışmıyor. Sis enerjiden daha fazlasıdır.

Biyolojik. Canlı. Ona nüfuz edebilecek herhangi bir şey..."

Aklına bir düşünce gelince sözünü yarıda kesti. Tarih neydi?

Lanet olası tarih neydi? Telsizini kontrol edecekti ama o da dalgıçla birlikte yok edilmişti ve yedeği kamerasındaydı. Çabucak ve telaşla odanın içinde dolaşarak bir takvim aradı.

Doğrulup oturdu. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Tarih," dedi aceleyle. "Tarih ne?" "Ah... ayın on beşi."

Ayın on beşi... Tamam, yani ayın evresi...? "Ayın evresi mi?" diye sordu.

Yüksek sesle mi konuşmuştu? Fark etmezdi. Kafasında milyonlarca hesaplama yaptı ve...kahretsin.

Hayır. Bu imkansızdı. Bu kadar şanslı olamazdı. "Stryke?"

Zihni allak bullak olmuş bir halde ondan uzaklaştı.

Yapabilir miydi?

Yapmalı mıydı? Kardeşleri nasıl tepki verirdi? Vur onu.

Kardeşleri. Eğer bunu yaparsa, Crux ya da Rade'i dahil etmeyecekti.

Blade'e ihtiyacı vardı.

Blade yardım etmek ister miydi?

"Kahretsin, Stryke, ne oldu?"

Ona döndü. "Seminus iblislerinin kardeşlerine bağlı olduğunu biliyor muydun? Birbirimizin yoğun acısını hissedebiliyoruz. Ne zaman öldüklerini biliyoruz."

"Bu... inanılmaz olmalı."

"İnanılmaz mı?" Adam ona bön bön baktı. "Kardeşinin öldüğünü hissetmek inanılmaz mı? İnanılmaz, benim kullanacağım kelime değil.

Acı verici. Travmatik. İğrenç. Ben olsam bu kelimeleri kullanırdım."

"Öyle demek istemedim," dedi. "Ama sevdiğiniz biriyle böylesine derin bir bağınızın olması... özel görünüyor."

Hiçbir şey bilmiyordu.

Hiçbir şey.

"Bu tür bağlantıların bedeli çok yüksek," dedi küçümseyerek, düşünceleri çoktan ileriye sıçramıştı. "Ama aynı zamanda annemin genetik kurt adam materyalini de taşıyorum. Tıpkı

Kardeşlerim. Dolunay gecelerinde

birbirimizle iletişim kurabiliyoruz. En azından bazılarımız

bunu yapabiliyor." "Bazılarımız mı?"

"Kardeşlerimle aramdaki tüm bağları koparmıştım."

Gözlerini kırıştırdı. "Ama... neden?"

"Fark etmez." Bu uzun bir hikayeydi ve bunun arkasındaki nedeni kimseye borçlu değildi. "Önemli olan bunun bir Dolunay. Kurt adam bağlantısını yeniden kurabilirsem, yardım alabilirim."

O kadar hızlı ayağa kalktı ki, adam onun medikal yataktan düşebileceğini düşündü. "Bunu yapabilir misin?"

"Hayır, ama sen yapabilirsin." Parmak uçlarını şakağındaki küçük NeuroTech implantın, yani iletişim çipinin üzerinde gezdirdi.

Dünyadaki neredeyse herkes günümüz iletişim teknolojilerini kullanabilecek şekilde implante edilmişti.

StryTech tarafından tasarlanan ancak "şeytani cihazlara" karşı duyulan korkuyu hafifletmek için insanlar tarafından üretilen teknoloji. Bu kişiler implant takılmayanlar kulaklarının arkasına harici bir cihaz takabiliyordu, ancak bunun bedeli bazı işlevselliklerden mahrum kalmaktı.

Kaşlarını çatarak adamın şakağına baktı. "Bunu bir teknomancer yaptı. Şimdi baktığımda büyüü görebiliyorum."

"Yeniden bağla ki Blade'e ulaşabileyim." "Sadece

Blade mi?"

Başıyla onayladı. Crux'a bir hat açmak çocuğu sadece umutla dolduracaktı ve Rade muhtemelen bunu umursamayacaktı. Ayrıca Blade, DART'ın özel operasyonlar ekibinin bir üyesi olarak onlara yardım sağlayabilecek bir konumdaydı.

"Hazır mısın?" diye sordu ve adam tekrar başını salladı.

"Sadece sana söylediğimde bağlantıyı kesmeye hazır ol."

Şaşırılmış görünüyordu. "Kapatmak mı istiyorsun?"

"İhtiyacım olursa yeniden bağlamamı sağlarım. Bu arada, İblisleri teçhizattan uzak tutmak için bir şey yapabilir misin?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Genel bir kovucu büyü yapamam.

çünkü burada çalışan birçoğumuz iblisiz."

Bunu düşündü. "Sis... kötü niyetli. Bu Suyun içindeki şeylerin kısa bir süreliğine de olsa suyun dışında var olmasını sağlayan şeydir."

Sert bir nefes çekti, şimdi adamın ne demek istediğini anlamıştı. "Eğer sisi püskürtebilirimse-"

"Platforma çıkmaya çalışabilecek canlıları sınırlamak için teçhizat ile sis arasında yeterli boşluk bırakabilir."

Başını salladı. "Hemen makine dairesine gideceğim."

Bölüm 14

"Bu büyük bir ceset parçası yığını."

Blade kuzeni ve DART özel harekât takım arkadaşı Mace'e baktı ve homurdandı. "Neden öldürdüğümüz iblisleri üst üste yığmakta ısrar ediyorsun anlamıyorum. Parçalanıyorlar."

"Dostum. Burası kutsal bir yer. Her yerde yağlı lekeler bırakmak kabalıktır."

Scotty, Mace'e gözlerini devirdi. "Çok tuhafsın."

Kesinlikle katılıyorum. Mace'in bazı tuhaflikları vardı. "O sadece

Tıpkı babası gibi," dedi Blade, sadece Scotty'nin duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Güldü. "Hangisi?"

"Hangisi olduğunu biliyorsun." Mace'i büyüten erkek Lore oldukça seviyeli, ayakları yere basan bir babaydı. Ama Mace'in biyolojik babası Wraith maceraperest, fevri bir orospu çocuğuydu ve her zaman herkesin en sevdiği amcası olmuştu. Blade, Scotty'nin kız kardeşi Aleka'ya baktı. "İşin bitti mi?"

Aleka elindeki harita ile kaba, toprak oda duvarları arasına bakarken sinirli bir nefes verdi. "Pek sayılmaz. Buralarda bir yerde bir gemi olmalı. Harvester'ın kanı öylece yok olmadı."

Scotty başlarının üzerindeki yapıya baktı: üstlerindeki caminin zeminine. Çoğunun camiden haberi yoktu. Aleka'nın birkaç hafta önceki kan yağmuru olayından sonra melek Hasatçı'nın kanının aktığına ikna olduğu aşağıdaki birkaç geçit ve oda.

"Bu arada yardımlarınız için teşekkür ederim," diye devam etti Aleka. "Kynan'dan Scotty'yi ödünç almasını istediğimde hepinizi göndermesini beklemiyordum."

"Biz bir paket anlaşıyoruz," dedi Scotty. "Güvenliğe mi ihtiyacınız var? Hepimiz seninleyiz."

Bu doğrudu. Blade, Mace ve Scotty Çocukluklarından beri birbirlerinden ayrılmazlardı ve birlikte o kadar iyi çalışıyorlardı ki, Şeytan Etkinliği'ne katıldıklarında Müdahale Ekibi, Kynan onların etrafında bütün bir özel kuvvetler departmanı kurmuştu. Mace ve Blade'in teyzesi Tayla

On iki kişilik departmanı yönetiyordu ve diğerlerinin çoğu birbirinin yerine ekip olarak çalışırken Scotty, Blade ve Mace nadiren birbirleri olmadan bir yere gidiyorlardı.

"Güvenliğe ihtiyacım yok," dedi Aleka sert bir sesle. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ölü iblislere bir göz attı.

"Genellikle."

Evet, Savaş olarak bilinen Süvari'nin kızı olarak Aleka yetenekli bir savaşçıydı. Küçük kız kardeşi kadar yetenekli değildi ama Scotty'nin aksine Aleka hayatını savaşmaya değil araştırmaya adanmıştı.

"Evet," dedi Mace kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, silah koşum takımı siyah tişörtüne fısıldıyordu, "Sabre ile aranızda ne oldu?"

Blade yüzünü buruşturdu. Mace gerçekten de nezaketten yoksundu.

"Hiçbir şey yok." Aleka parmağını taş duvardaki bir dikişin üzerinde gezdirdi. "Konu kapanmıştır."

"Ama siz Limos'un partisinden birlikte ayrıldınız," dedi Mace, Harvester'ın kanının aktığı günkü buluşmaya atıfta bulunarak.

Dünya üzerinde sadece iki yere yağdı: burada Tapınak Dağı'nda ve partide. "Sonra eve döndük ve Sabre üzüntüsünden boğuluyordu ve çok huysuzdu."

Uzun, kısl saçları Scotty'ninkinden birkaç ton daha açık, tozlu havayı karıştırarak Mace'e doğru döndü. Öfke yeşil gözlerini parlattı ve Blade bir an için Mace'in Aleka'nın çağırıldığı ateş kılıcının yakıcını hissetmek üzere olduğunu düşündü. Blade bunu sadece bir kez yaşamıştı, yıllar önce.

Ares'in vesayeti altında idman yapıyordu. Kaburgaları bazen hâlâ ağrıyordu. Kömürleşmiş kemiğin iyileşmesi uzun zaman alıyordu ve amcası Eidolon bile belli bir noktadan sonra süreci kolaylaştıramıyordu.

"Acılarında boğuluyor muydu?" Aleka'nın dudakları koyu bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel. Şimdi, bırak onu ve beni takip et," dedi ve toz katmanları ve çatlak mozaiklerle işaretlenmiş dar bir geçide doğru ilerledi.

Blade diğerlerinin arkasına düştü, gözleri tehlike işaretlerine karşı tetikteydi. "Hey, eğer biz-"

Bir dalga... bir şey... onu yıkarken bir adımını kaçırdı. Bu his ince ama güçlü, garip ama tanıdıktı. Yıllardır deneyimlemediği bir his.

Kardeşim.

Ruhunun derinliklerine bir farkındalık mızrağı saplandı ve Rade ve Crux'un olduğu gibi Stryke birdenbire yine onun yanındaydı. Kaos'un eskiden olduğu gibi.

"Stryke," diye fısıldadı kısık sesle, duyguları o kadar kontrolden çıkmıştı ki yürümeye, nefes almaya, hatta ayakta durmaya bile odaklanamıyordu. Bir sütuna yaslandı ve dik durmak için elinden geleni yaptı.

"Blade?" Mace'in dengeleyici eli pazılarına indi. "Neyin var? Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Stryke'ı hissedebiliyorum."

"Ne?" Scotty de oradaydı, endişesi parlak dudaklarını çatık kaşlarla örtmüştü. Nadiren ruj sürer, parlak şeffaf şeyleri tercih ederdi. "Bağlantıyı yeniden mi kurdu?"

"Bunun kasıtlı olduğundan şüpheliyim." Farkındalığın ürpertisi gerginleşirken kaşlarını çattı. Rahatsız edici.

"Yardım edin."

Yardım mı? Bu bir numara olmalı. Bazı iblisler onunla uğraşüyor. Stryke, bırakın Blade'i, kimseden yardım bile istemezdi.

Mace'in tutuşu sıkılaştı. "Hey, dostum. Bize neler olduğunu anlat."

"Başım belada."

Her neyse, muhtemelen hak etmişti. Eğer o bile olsa. Blade zihinsel bir "siktir git" gönderdi.

Bağlantıdan bir sinirlilik patlaması geldi. Tamam, evet, muhtemelen Stryke'dı.

"Dünya tehlikede. Kynan'a söyle. Yardıma ihtiyacım var." "Tamam, ısırırım," diye karşılık verdi Blade.

"Neler oluyor?"

"Cehennem ve insan alemleri arasındaki dokuda meydana gelen bir yırtık, kötü niyetli bir Shoulic fırlatmasıyla sonuçlandı. Etrafımız bir kötülük sisi ile çevrili ve dışarı çıkamıyoruz."

"Neredesin?"

"Petrol platformu. Kynan'a ayrıntıları Kalis'ten alabileceğini söyle. Dakarai ile difüzör prototipi ve runik amplifikatör hakkında konuş. Acele edin. Fazla zamanımız yok."

Bağlantı koptu ve benzersiz bir ısırap, Kaos'un öldüğü günden beri yaşamadığı bir boşluk, onu sallanmaya itti. Scotty ve Mace onu yakaladı.

asağı indirdi ve onu nazıkçe eski karo döşemeye bıraktı.

"Blade." Scotty onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Konuş benimle."

"Sanki ölmüş gibi," diye homurdandı. "Belki de ölmüştür.

Lanet olsun.

Sadece...siktir."

İçinde çok fazla öfke, çok fazla acı ve belki de çok fazla nefret vardı. Ama Stryke'in ölmesini istemedi. Hayır, O piçin yaşaması gerekiyordu, böylece uzun ömrünü Onları hayatından çıkardığında ailelerine yaptıklarından pişmanlık duyuyordu.

"Ne yapabiliriz?" Mace sordu.

"Onu bulmamız gerek," dedi Blade. "Dünyanın tehlikede olduğunu söyledi. Bir çeşit Sheoulic ihlali."

"O olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Neden böyle bir konuda yalan söyleyin ki?"

Mace omuz silkti. "Yaptığı bokun yarısını neden yapıyor?" Güzel soru.

"Nerede olduğunu söyledi mi?" Scotty sordu.

Blade iletişim cihazına dokundu ve Kynan'a bir NeuroLink isteği gönderdi. "Bir çeşit petrol platformu."

Sanki bu, Stryke'ın yeniden ortaya çıkıp kaybolmasının açtığı taze deliği dolduracakmış gibi göğsünü ovuşturdu. Sanki biri ruhuna bir yumruk atmış gibi hissediyordu.

Tekrar.

Ve bundan gerçekten bıkmaya başlamıştı.

Bölüm 15

Cyan ne zamandır platformun makine dairesinde çalıştığını ve dışarıdaki kötü sisi dağıtmak için yeteneklerini kullandığını bilmiyordu. Dar bir sis bandı yaratmayı başarmıştı. teçhizatın etrafındaki pozitif enerji sisin dokunuyordu. Bant sadece üç metre genişliğindeydi ama bazı kötü niyetli yaratıkların platforma çıkmasını engellemeye yetiyordu.

Eğer örgülerini takip etmezse, Makine dairesinden ayrıldığı anda çözüldüler. Ama büyücülerden birinin gücünü kendi gücüne katmasını sağlayabilirse, sonunda bu sıcak ve boğucu odadan çıkabilirdi.

Ana kapı açıldı ve Stryke ile Taran kapaktan içeri daldı. "Büyücüler ve silahlarımız sayesinde iblisleri geri püskürttük," dedi Taran. "Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Yarıktan gelen ısı izleri gittikçe büyüyor ve çatlak büyüyor." Etrafına bakınırken saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Burası neden bu kadar sessiz? Genelde sesimi duyurmak için bağırmam gerekir."

"Gürültüden bıktım," dedi. "Makinelere bir sessizlik büyüsü yaptım."

Stryke başıyla onu onayladı. "Güzel." Başladı Ona doğru. "Yarığın görmek isteyebileceğiniz yeni görüntülerini aldık."

"Onları getirdin mi? Buraya bir büyücü getiremezseniz buradan ayrılamam."

Taran kapının koluna uzandı. "Bekleyin. Görüntüleri indireceğim. Bana on ver." Çıktı gitti, Muhtemelen FOC için.

Stryke bir şişe su uzattı. "Aç mısın? Kafeteryada sıcak yemek servisi var. Senin için bir şeyler hazırlayabilirim."

Minnetle suyu aldı ve kapağını kapatırken başını salladı. "Hayır. Sadece bu şeyden kurtulmak istiyorum. Yemin ederim Bir daha asla denize ya da okyanusa yaklaşmayacağım." Kocaman bir yudum aldı. "Blade'den haber aldın mı?"

"İletişim hala kesik."

"Belki de onunla bağlantıyı koparmamalıydın," diye önerdi, onun akıllıca olanı yapmayı reddetmesinden biraz daha fazla rahatsız olmuştu.

"Belki de bu seni ilgilendirmez."

"Affedersiniz?" Plastik şişe onun sıkıca kavradığı yerde kırıştı, sinirli bir şekilde. "Beni ilgilendirmez mi? Beni buraya insan ve iblis âlemleri arasındaki felaketle sonuçlanabilecek bir yarığı onarmak için getirdin ve muhtemelen öleceğim. Yani, evet, hepimizi tehlikeye atman beni ilgilendirir. Senin saçmalıklarına kandığıma inanamıyorum," diye tersledi. "Seni kabul ettiğime inanamıyorum zor cevaplar gerektirdiğini söylediğinizde zor kararlar. Burada zor kararı sen vermedin Stryke. Kolay olanı yaptın çünkü kardeşinle uğraşmak istemedin."

Kıpırdamadan durdu. "Ne dedin sen?"

"Oh, sinirlenme," diye tükürdü, onun inatçılığından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Kardeşinle uğraşmak istemediğin çok açık."

"O değil," diye mırıldandı. "Şu zor cevaplar meselesi." "Ah."

Kadın gözlerini kırıştırdı. Bazen onu takip etmek zor oluyordu. A

Şimdi biraz daha sakın, diye açıkladı. "Ben okuldayken, sınıfıma konuşma yapmak için mezun olduğunuz okula geri gelmişsiniz. Sen genç yaşta zor seçimler yapmak zorunda kalmaktan bahsetti."

"Bunu hatırlıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Kimsenin gerçekten dinlediğini sanmıyordum."

"Dinledim." Konuşmasının her kelimesini, her hareketini, her ayrıntısını hatırlıyordu. "Sen benim kahramanımdın, Stryke. Üniversitemde seni konuşurken gördükten sonra DART için çalışmak istememin nedeni sen oldun.

Laboratuvarı genişletmek ve kendi silahlarımızı ve savunmalarımızı yaratmak istememin nedeni sensin. Ama Aegis'in başına gelenler yüzünden fonlarımız kesildi."

"Silahım sayesinde demek istiyorsun."

"Nasıl istersen öyle al." Sadece kendisinin görebildiği sis karşıtı gliflerden oluşan duvara geri döndü, sonra işinin bitmediğini fark etti. Kesinlikle hayır. Ona borçluydu. Ona doğru geri döndü. "Sana ne oldu Stryke? Ne değişti? O gülen ve paylaşılan ukala dâhiye ne oldu? bilim sevgisini dünyaya yaymak için?"

Uzun, gergin bir an boyunca orada bir heykel gibi hareketsiz durdu. Gözleri perili bir hal aldı ve kadın karanlık derinliklerinde kıvranan gölgeler gördüğüne yemin etti. Orada gizlenen travma, sorduğu sorudan pişmanlık duymasına neden oldu.

"Ne değişti?" diye sordu sonunda, sesi de bakışları gibi periliydi. "Değişen şey kardeşimi öldürmüş olmam."

Cyan'ın ifadesi yavaşça öfkeden şaşkınlığa dönüştü. Ve sonra da inançsızlığa.

Kulübe katıl.

Stryke bunu gerçekten söylediğine inanamıyordu. Birkaç yılda bir Blade'in saçmalıkları dışında, o günden beri o gün hakkında hiç konuşmamıştı. Ta ki geçen gün babası ofisine gelene kadar.

Stryke hayatının bu kısmını derinlere gömmüştü, kimseye açılmak istemiyordu. Ve şimdi, tehlikeli bir durumun ortasında, ağzından kaçırmıştı. Sorulara davetiye çıkarmıştı. Boğazını açığa çıkarmış ve kendini savunmasız bırakmıştı.

Onu bu kadar aptal yapan şey neydi?

Yeniden yapmak istedi. Sonunda bir zaman makinesi icat etmeye başlamak istiyordu, böylece geriye dönüp bu anı değiştirebilecekti.

Dolt. Eğer bir zaman makinesi icat edersen, Kaos asla ölmek zorunda kalmaz.

"Başka bir kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi, onu zaman makinelerinin var olmadığı günümüze geri getirdi.

Göğsünde donuk bir ağrı hissediyordu. "Onun adı Kaos," dedi, sesi cızırtılıydı, konuya yabancıydı. "O Crux'un ikiziydi."

"Crux?"

"Geçen geceki partideki uzun boylu sarışın. Kynan'ın yeğeni gibi davranan çocuk."

Soluk kaşları kalktı. "Onu hatırlıyorum. Ama neden yalan söyledin?"

"Çünkü henüz geçiş sürecini tamamlamadı. Benim türüm hakkında bir şeyler bilen herkes onun ne kadar genç olduğunu fark edecektir."

"Ne kadar genç..." Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Sheoul-gra otuz bir yıl önce yok edildi ve iblis ruhlarının reenkarnasyonu durduruldu. O kaç yaşında? Yirmi bir mi, yirmi iki mi? Bu da demek oluyor ki doğmamalıydım."

"Aynen öyle. Şimdi, onun varlığını neden gizli tuttuğumuzu biliyorsunuz. Bazı psikopat iblislerin veya insan araştırmacıların onunla ne yapacağını kim bilebilir. Herkesin bildiği kadarıyla Crux ve Kaos birer anomali."

"Bu... inanılmaz." Birdenbire hayranlığı endişeye dönüştü. "Ve bunu bilen birinin

sırrını açıklayacak mı?"

"Pek sayılmaz. Babam kim konuşursa onu öldürürdü. Sonra ben onların mirasını yok ederdim, Rade tüm soylarını katlederdi ve Blade de cesetleri gömerdi. İkizler doğduğundan beri bu işi halletmiştik."

"Acımasız," diye mırıldandı takdirle, sesi bir okşayış gibi içinden geçen alçak, gürleyen bir mırıltıydı. Başını eğerek ona sorgulayıcı bir bakış attı. "İkizler nasıl doğdu? Sen biliyor musun?"

"Milyonlarca teori var," dedi omuz silkerek. "Bu konuda çok araştırma yaptım ve inanıyorum ki Azagoth Sheoul-gra'yı yok ettiğinde, orada bir avuç atanmamış ruhlar, yeniden bedenlenmeye hazır. Öldükleri bedenlere geri gönderilmek yerine Azagoth'un savaşında savaşmak ya da bekleyen fetüslerin içine gönderilmek için birkaç yıl boyunca etrafta dolaşıp ruhları için doğru bedenleri aradılar."

Ve şimdi, iblis ruhlarının gidebileceği hiçbir yer olmadığı için, Kaos ya bir yerlerde kayıp bir ruhtu ya da Stryke'ın şirketi tarafından yapılan bir ruh tuzağında esir tutuluyordu.

Lanet olsun.

"Ruhlarının insan olması mümkün mü? Yani, annen bir insan."

Bunun yanlışlığı karşısında neredeyse tıslayacaktı. Seminus iblisleri iblislerdi. İnsan değillerdi. "Annem bir warg," dedi, çoğu kurt adamın kendi türleri için kullandığı terimi kullanarak. "O artık insan değil."

"Ancak çoğu uzmana göre, doğmuş değil dönüştürülmüş kurtadamların insan ruhları vardır."

"Yine de mümkün değil," diyerek bu saçma düşüncüyü kapattı.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani, Kaos... Ona ne oldu da ailenizden uzaklaştınız? Seni suçluyorlar mı?"

Bu onun konuşmak istediği bir şey değildi. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Dışarıda bir şey homurdandı ve başka bir şey çığlık attı ve hâlâ Kaos hakkında konuşmaktansa o kötü niyetli cehennem sisinin içine girmeyi tercih edeceğini düşünüyordu.

Yine de dışarıdaki kötülük, bu konuda konuşmak için en iyi nedendi. Eğer başına bir şey gelirse, birilerinin hikâyesini bilmesini istiyordu. Ayrıca, Cyan'a borçluydu. Bunu ona itiraf edeceğinden değil.

"Blade'in beni suçladığından oldukça eminim," dedi, kelimeler zorla dışarı çıkarılıyormuş gibi hissederek. "Diğerleri suçlamadıklarını söylüyorlar ama nasıl suçlamazlar? Bu benim hatamdı. Kaos benim yüzümden öldü."

Suyundan bir yudum aldı. "Blade geçen gece sana bu yüzden mi saldırdı?"

Yanağı o eğlenceli küçük vuruşun yankısıyla zonkladı.

"Eskiden aramız çok iyiydi." Kafasını kaldırıp labirente baktı.

Tavan boyunca uzanan farklı renklerdeki borular. O nereye gittiklerini merak etti. "Rade'e karşı hep Blade ve ben vardık."

"Anlat bana," dedi usulca.

Şimdiden çok fazla şey söylemişti ve boğazı anafilaktik atak geçiriyormuş gibi kapanmaya başlamıştı. Her bir boru hangi işlevi görüyordu?

"Uzun zaman önceydi."

"Olabilir. Ama bugün hala hepinizi etkiliyor."

Onun haklı olmasından nefret ediyordu ama gerçek şu ki, bu yeni bir keşif değildi. Bütün bu saçmalıklar On beş yıl önceydi ve o zamandan beri ele alınmamıştı.

Ve bunun çoğu onun suçuydu.

"Lütfen evlat. Konuş bizimle. Annen ve ben endişeliyiz. Senin hakkında. Kaos öleli dokuz ay oldu ve biz hala ailece bu konuyu konuşmadık."

"Blade bu konuda hepimize yetecek kadar konuştu." Kardeşinin keskin sözleri, kullandığı silah kadar kesiciydi.

defalarca kesip biçti, derisini yüzdü.

İkizleri yalnız bırakmamalıydın.

Birinden onlara göz kulak olmasını istemeliydin.

Orada olmalıydın!

"Stryke," dedi Shade, "Rade ona bir mesaj bıraktığını söyledi. StryTech tesisini kardeşlerine ve kuzenlerine mi veriyorsun?"

"Sydney şehir merkezinde yeni bir kompleks inşa ediyorum. Orada yaşayacağım."

Avustralya kıtasının tamamı iblislere bırakıldığından, özellikle iş sektörlerinde büyük bir kısmı boştu. İnsan dünyasındaki şeytani valilik

realm bazı büyüme sancıları yaşıyordu ve

Sydney'in bulunduğu bölge sadece Ufelskala Bir ve İki sakinlerine ev sahipliği yapıyordu.

insan dünyası, aslında onlar hala iblislerdi. Ve iblislerin yönetme eğilimi vardı, liderlik etme değil.

Karmaşık şeytani politikalar, Stryke'ın içeri dalmasını ve terk edilmiş ultra-modern, insan-binaları neredeyse bedavaya inşa etti. Çoğu, insanlar kıtayı terk ettiğinden beri kullanılmıyordu ve kullanımda olanlar Stryke'ınkiler lehine boşaltıldı hızla büyüyen iş ve şöhret. Yetkililere para ve insan getireceğine dair güvence vermişti. Avustralya hükümeti için meşruiyet - ki insanlar hala bunu kabul etmeye çalışıyordu.

Sheoul-gra'nın yok edilmesinin üzerinden on yıldan fazla bir zaman geçmişti ki, insan dünyası İblislerin ve meleklerin, kurtadamların ve vampirlerin varlığı. Ve insanlar yüzyıllar boyunca yeni olan her şeye nasıl tepki verdilerse öyle tepki vermişlerdi: korku ve şiddet sonunda kendilerine de yöneldi.

Ancak Stryke'ın amacı gezegendeki sıcaklığı düşürmek ve insanlara Kaos'u öldürenler gibi iblislerden korumak için.

Bunu kardeşi için yapmaya yemin etmişti. Kimseyi engellemek için

Kaos'un yaşadıklarını başkalarının yaşamaması için. Tüm ailelerinin yaşadıklarını.

"Bize söylemek iyi bir şey olabilirdi," dedi Shade.

"Biliyorsun, ailen. Seni altı yıldır görmeyen aylar."

"Suçluluk duygusu not edildi. Bu yüzden buradayım baba. Sana kendim söylemek istedim. Şirketi büyütüyorum. Ruh tuzakları bölümü milyonlar kazandırdı.

Geliştirilmiş iletişim teknolojisi için tasarımlarım var. anti-iblis silahları. Ama beni en çok iblis tespit cihazları ve yazılımları üzerinde çalışmak heyecanlandırıyor."

"NASA ya da başka bir uzay ajansı için çalışmak istediğini sanıyordum."

Yapmıştı. Sonra Kaos öldü ve tüm hayatının yörüngesi bir anda değişti.

"İşler değişir."

"Stryke-"

"Gitmem gerek."

"Ama annen-"

"Onu kaçırdığım için üzgün olduğumu söyle."

Bu on beş yıldan fazla bir süre önceydi ve o zamandan beri ailesini sadece birkaç kez görmüştü. Kardeşlerini daha çok görmüştü, çünkü onun yerleşkesine taşınmışlardı ve Stryke'ın bu konuda onlarla iletişim halinde olması gerekiyordu. Ama etkileşimlerinin çoğu sanal ortamda olmuştu.

mesajlaşarak, yüz yüze değil.

"Stryke?" Cyan'ın sesi onu şimdiki zamana geri döndürdü; bu, yakın bir ölüm tehdidi olsa bile olmak için çok daha iyi bir yerdi.

"Öyle mi?"

"Ne oldu?"

Bu sorudan korkmuştu. Geleceğini biliyordu ve sadece sormak için neden bu kadar uzun süre beklediğini merak ediyordu.

Şakaklarından terler akarken tekrar borulara baktı ve kaç saat süreceğini hesaplamaya başladı. tasarlamak için harcayacağı zaman. Duygularının kontrolden çıkmaması için beynini meşgul etmesine yardımcı oldu.

"Yirmi iki yaşındaydım. Sadece on bir kez geçiş yaptım. ay." Ve üç hafta, iki gün ve altı saat. Takip ediyordu çünkü cehennemin tam olarak ne zaman Olgun bir Seminus iblisine dönüşme deneyimi sona ermişti. "Bir lunaparkta ikizlere göz kulak olmam gerekiyordu. Uzun lafın kisası, parkta biriyle sikişiyordum. iblisler saldırdığında çalışan. Kaos..." Yutkundu ve tavandaki boru labirentine odaklandı. Bir insan bunu tasarlamak için günlerini harcardı. YAPAY ZEKA MI? Altı saniye. "O öldü."

"Çok üzgünüm-"

"Yapma." Başını iki yana salladı. Ağır bir şekilde bölünmüş beyni acımaya başlamıştı. "Kendimi zor toparlıyorum zaten."

Kadının eli sırtına indi ve adam neredeyse yerinden sıçrayacaktı. İçgüdüsel olarak onu omuzlayarak uzaklaştırdı ama

Onunla birlikte hareket etti ve ona tekrar dokunduğunda, dokunuşu daha sertti.

Rahatlatıcı.

Parmaklarının altında teni titriyordu. Buna alışık değildi. Ruhunu ortaya koymaya alışık değildi. Ya da şefkatin alıcı ucunda olmaya. Ya da dokunulmaya.

Ne yapacağını bilmiyordu. Sadece sisteminin aşırı yüklendiğini, savaş ya da kaç durumuna geçtiğini biliyordu.

Kaçmayı bırak.

Blade'in sözleri, ardından gelen yumruklardan biri gibi Stryke'in kafasında çınladı.

"Senin hatan değildi."

"Ama öyleydi," diye öfkeyle ağzından kaçırdı. "O gün ikizleri izlemek istemedim. Bu yüzden kuantum inversiyon teorisi üzerine bir dersi kaçırdım ve çok sinirlendim. O kadar kızmıştım ki

ihtiyaçlarımı iyi planlamamış." "İğne yaptırmadınız mı?"

Boğazındaki utanç yumrusunu yuttu. "Blade ya da Sabre'den bir tane istemeliydim. Ama patlamış mısır standı Kız çok tatlıydı ve ben henüz dürtülerimi kontrol etmeyi öğrenmemiştim."

Geçişten sonraki ilk yıl kolay değildi. Eidolon bunun ergenlik çağındaki bir insana benzediğini söylemişti, Bir yıla sıkıştırılmış ve on kat daha yoğun olması dışında. Cinsel ihtiyaçlar öfkeleniyor, mantıklı düşünceyi ve mantığı silip süpürüyordu. Ama bu yaptığı şey için bir mazeret değildi.

Ve yapamadı.

"Saldırı başladığında insanla uğraşıyordum... Pantolonum aşağıdaydı ve tökezledim. Oraya zamanında varamadım." Karnı ağrıyordu ve anılar Blade'in yumrukları gibi ama çok daha acı verici bir şekilde ona çarparken kalbi sıkıştı. "Sonra, sonrasında... Bilmiyorum. Birçoğu bulanık."

Ne yazık ki bulanık bir kâbus yine de kâbustu. Takip eden saatlerin çoğunu hatırlamıyor olabilirdi ama asla unutamayacağı birkaç şey vardı. Bu onu hasta etti ve suçluluk duygusuyla delik deşik etti.

Annesinin haberi aldığı anda attığı iç burkan çığlıklar aklından çıkmıyordu. Babasının aylardır Stryke'in tanıdığı o canlı, hayattan daha büyük erkeğin sadece bir gölgesi olduğunu hatırladı. Arkadaşları ve ailesi Stryke'in hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır canlı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk olmalarının tam tersi, ağırbaşlı ve hüzünlüydü.

Crux bunu en ağır şekilde atlatmıştı. Haftalarca içine kapanmış, yatağında cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. bakışları duvara odaklanmıştı. Tüm aile sırayla ona yiyecek ve sıvı getirmiş, o da bunları afiyetle yemişti. tekrar kıvrılmadan önce zombi.

Blade öfkelenmişti; acısı, her zaman Stryke'a doğrultulan beyaz bir öfke mızrağına dönüşmüştü.

Ve sonra Rade vardı. Kardeşi Bebekken intikamcı bir iblis tarafından kaçırıldıktan sonra geri getirildiği günden beri duygulardan yoksundu. O zamandan beri Herhangi bir duygu göstermedi ama kırmızı çerçeveli gözleri her şeyi anlatıyordu.

Gerçi buna ihtiyaçları yoktu. Stryke onun acısının derinliğini hissetmişti, o kadar derine gömülmüştü ki yanma olarak bile adlandırılmazdı. Ama arada bir, bir kalp patlaması-Rade'den kaçacak ve Stryke'ı dizlerinin üzerine  kt recekti.

Quillax'ı o zaman bulmuştu. Stryke erkeğe bir yolunu bulması için adeta yalvardı. kardeşleriyle kurduğu bağ. Bırakın onlarınkini, kendi acısıyla bile baş edemiyordu. Ve hepsinin iyiliği için ipini kesmiş ve onları hissettiği her şeyden kurtarmıştı.

Cyan onun kolunu sıktı. "Yani tüm bunlarla tek başına mı yaşıyordun? Bunca yıldır?"

"İşimi yaptım. En önemli şey bu.
Bu olmadan Kaos'un ölümü hiçbir şey ifade etmez."

"İşte bu yüzden yaptığınız şeyleri yaratıyorsunuz," diye düşündü. "Silahlar, tuzaklar ve dedektörler. şimdi, bunların hepsi mantıklı."

"Bulmacayı  zmenize yardımcı olabildiğime sevindim."
İğnelemeyi fark etmemiş gibiydi. "Evet, ve... oh." "Oh, ne?"
"Seks," diye nefes aldı. "Kaos'un başına gelenleri seksle ilişkilendiriyorsun. Bu yüzden ondan kaçınmaya çalışıyorsun. Haklıyım, değil mi?"

Sadece kısmen. "Bundan kaçınıyorum çünkü zamanımı boşa harcıyorum."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama ben hala haklı olduğumu düşünüyorum. Seni Masumi'yle gördüm. Onun yerine iğneyi seçtin. Seni hastanede gördüm. İblislerle fırtına kopardın ve benimle seks yapmaktansa onlarla birlikte ölmeyi tercih ettin. Ve Sonunda bunu yaptığımızda da sanki yanıyormuşsun gibi oradan katın."

"İşe gitmem gerekiyordu," dedi, bunun hem doğru hem de saçma olduğunu biliyordu.

Tabii ki onu aradı.

"Saçmalık. Bir şey oldu. Sanki bir anahtar açıldı. Gördüm Stryke, o yüzden bana görmediğimi söylemeye kalkma."

Gözlerini kapatarak orada öylece durdu, tartışamayacak kadar yorgundu. Ayrıca, bu anlamsızdı. O bunu anlamıştı. Yalan söylemek sadece ikisini de aşağılayacaktı.

"Haklısın, ama konuşmamız bitti." Kardeşi yakında gelecekti. "Blade için hazırlanmalıyız."

Makine dairesinin en ucundaki kapı açıldı ve Taran seslendi. "Görüntüleri aldım. Hemen geliyorum. Çok hızlı bir şekilde bazı göstergeleri kontrol etmem gerekiyor."

Taran bir ekipman duvarının arkasında kaybolurken Cyan Stryke'a döndü. "Blade ile iletişime geçtiğinde bana ne söylediğini hiç anlatmadın."

Şimdiye kadar ilk defa, o da bu kadar memnun oldu. o özel kardeşe tabi. "Ona StryTech laboratuvarlarından bazı prototipler getirmesini söyledim. Bir difüzör Sisi dağıtacağını umduğum ilahi bir malzeme ve glifleri uzaktan onarmanızı sağlayabilecek bir amplifikatör."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Quillax petrol platformu işini yaptıktan sonra geliştiricilerin bunu tasarlamasına yardım etti. Denizaltına inmekten nefret ederdi."

"Test edildi mi?"

"Başarısız," diye itiraf etti. "Quillax buraya son gelişinde bir deneme yaptı. Ona göre yeterince güçlü değilmiş ama adamlarım üzerinde çalışıyor, yani artık ihtiyaçlarınız için yeterli olma ihtimali var."

Kaşlarını çattı, bakışları içe döndü. Konsantre olduğu zamanki görüntüsünü seviyordu: seksi bir profesör ya da bir Karmaşık bir denklemi düşünen bir bilim adamı. Hiç gözlük taktı mı? Çünkü bu onun daha çok hoşuna giderdi.

Kadınlarla ilgili fanteziler kuran biri olmamıştı. Birden onu bir DNA dizileme cihazının önünde, nasıl çalıştığını baştan çıkarıcı, bilimsel terimlerle anlatırken hayal etti. Kadının üzerinde laboratuvar önlüğü, gözlük ve yüksek topuklu ayakkabılardan başka bir şey yoktu.

Kesin şunu! Dünya tehlikedeydi ve onun Seminus içgüdüleri, onları soktuğu derin dondurucudan aniden çözülmeyi mi seçmişti? Uygunsuz ve kabul edilemez.

"Hmm." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Belki de büyülere olan budur. Belki de kasıtlı değildi. Eğer cihazı onlar üzerinde kullanmaya çalıştıysa, başarısızlık gerçekten de bozulma."

Bu çok mantıklı geldi. Quillax'ın kasıtlı olarak gliflerle oynadığını düşünmekten daha mantıklı.

"Umarım bu sefer işe yarar," dedi. "Büyülerinizi gerçekten oraya inmeden derinliklere ulaştırmamız gerekiyor."

Cyan uzun bir süre sessiz kaldı. "Ya yapamazsak?"

O zaman boku yemiş olabiliriz.

Gerçi liderler böyle şeyler söylemezdi. Ares şöyle demeyi severdi: "Savaş ne kadar kötü giderse gitsin, eğer Geri çekilemezsiniz, askerlerinize savaşa değdiğini ve her zaman umut olduğunu söylersiniz."

Cyan'a muhtemelen öleceklerini söylemek yerine, "Blade bizi bu şeyden kurtaracak. Onu ve Kynan'ı tanıyorum. Bir planları var."

"Bu harika," dedi. "Ama kaçmak demek gediği açık bırakmak demek, değil mi?"

Arkalarında, açılan kapının sesi Taran'ın gelişini haber veriyordu.

"Evet." Bunun ne anlama geldiğini yumuşatmanın bir yolu yoktu.

Ares bile umut bulamayacaktı. "Ve bir mucize olmazsa, gezegen İncil'deki gibi bir felaketle karşı karşıya kalacak. oranlarda."

"Yani... Dünya gezegeninde başka bir gün."

Konuşması soğukkanlı ve mükemmeldi. Darağacı mizahı en iyisiydi. Özellikle de bu kadar uygun olduğunda.

Cyan bir an Stryke'ı çözdüğünü düşündü. Bir sonraki sefer, yeni bir keşifle onu şaşkına çevirdi. Stryke Geçmişini, ıstırabını ve... savunmasızlığını ortaya çıkardığında ruhunu açığa çıkardı ve onun derisini yüzdü.

Adamın bunu kolay kolay ya da sık sık yapmadığı hissine kapıldı ve bir nedenden ötürü onu, şüphesiz çok ama çok küçük olan bir güven çemberinin içine sokmuştu.

Taran'ın onlara bıraktığı resimlere bakarken bunun ne anlama geldiğini düşündü. O yapamadı Stryke'ın taşıdığı yükü ya da sekse ihtiyaç duyan ama nefret eden bir seks iblisi olmanın zorluğunu hayal edin. O hiç Yardım istediniz mi? Danışmanlık mı?

Keşke annesi hayatta olsaydı da tavsiye isteseydi. Ama hayatta değildi. Çünkü anne ve babası arasındaki bağ koptuğunda gerçek anlamda kırık bir kalpten ölmüştü. Bir StryTech cihazı arızası yüzünden.

Yine de Stryke'tan bu yüzden nefret etmek gittikçe zorlaşıyordu. Özellikle de neler yaşadığını duyduktan sonra. ailesiyle birlikte. Zaten kendini aşırı derecede cezalandırıyordu ve itiraf etmeliydi ki onun soğuk, sert, pislik dış görünüşünün altında umutsuzca kırılmış içini görmek onu rahatsız ediyordu. Ve belki de içinde annesine dair çok fazla şey vardı çünkü yardım etme arzusu duyuyordu.

Perişan etmeye yemin ettiği erkeğe yardım etti.

"Bu çok garip," diye mırıldandı.

"Ne? Glifler mi?"

"Hayır. Şey, evet, ama düşündüğüm şey bu değil."

Baskı yapıp yapmamayı tartıyor gibiydi. Sanki Normalde kimseyi takip soruları soracak kadar önemsemiyordu.

Bu yüzden, adam "Ne düşünüyorsun?" dediğinde doğal olarak aptalca bir heyecan duydu.

Ancak içten içe gülümsüyor olması, onun tüm davranışlarını affettiği anlamına gelmiyordu. "Hiçbir şey."

Ona yan gözle baktı. "Bana bir ders vermeye çalıştığınızı hissediyorum."

Sırıttı. "Sen gerçekten bir dahisin."

Holografik görüntüleri işaret ederken yüzündeki eğlence ifadesi yumuşadı. "Ne görüyorsunuz?"

"İyi bir şey değil," diye itiraf etti. Glifler beklediğinden daha hızlı yıpranmıştı. "Belki de Blade ile tekrar bağlantı kurmalısın-"

"Henüz değil."

"Ama, Stryke-"

"Hayır dedim. Ne kadar zamanımız var?" İnanılır gibi değil. Tartışabilirdi, ama o bu-

Konuşma bitti tonu ikisini de huysuzlaştırdı. Ve açıkçası, kavga edecek zamanları yoktu.

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. Bitirdiğinde, midesi çalkalanıyordu.

"Cyan?"

Bundan nefret ederek başını kaldırdı. "Hesaplamalarım doğruysa," dedi kısık sesle, "belki sekiz saatimiz kaldı."

Bölüm 16

Stryke sonraki üç saatini Blade'in gelişine hazırlanarak, can sallarının envanterini çıkararak, mürettebatın tahliyeye hazır olduğundan emin olarak ve başarı şansını hesaplayarak geçirdi.

Biraz emdiler. Hem de çok.

Hâlâ makine dairesinde sis kovucunun bakımını yapmakta olan Cyan'ın

StryTech amplifikatör çalışacak. Her şey buna bağlıydı.

Makine dairesinin kapısına uzanırken telsizinden saati kontrol etti. Makine dairesine girdiğinden beri beş saat geçmişti.

Cyan ile dürtülerini dindirdi. Taşaklarının mendeneye sıkışmış gibi kasılmaya başlamasından önce en fazla bir saati daha vardı. Acıdan sayıklamadan önce bir buçuk saati vardı. İki ya da üç saat sonra da ölmek üzereydi. Elbette o zamana kadar, gediği koruyan mühürler kırılmaya yakın olacak ve platformdaki herkes aktif olarak ölüyor olacaktı.

Blade hangi cehennemdeydi?

"Selam." Cyan masadan başını kaldırıp, aşına olmadığı tasarımları çizdiği yere baktı. "Ne var ne yok?"

"Bir büyücü yarım saat içinde burada olacak ve sizin yerinize görevi devralacak."

"Güzel. Büyüyü basitleştirdim. Umarım yeterince büyücü bunu sürdürebilir. Yazdığım glifleri görebilmeleri gerekmiyor." Kalemi masanın üzerine bıraktı. "Buraya bana büyücüden bahsetmeye gelmedin, değil mi?"

Onun bu kadar gözlemci olmasından hem nefret ediyor hem de seviyordu. "Blade'in gelişinin son düzlüğe girdiğini düşünüyorum."

"Biliyorum. Yakında gliflerin yeni bir dizi görüntüsünü almayı umuyorum. O zaman zamanlama konusunda daha iyi bir fikir ediniriz."

"Ben bundan bahsetmiyordum."

Kaşlarını çattı ve sonra farkına vararak göz kapaklarını kaldırdı. "Ah, şu." Alt dudağını dişleriyle yakalayarak onu inceledi. Yine o seksi profesör edasıyla. Aleti kıpırdadı. "Bekleme riskini almak istediğine emin misin? Ya Blade gelmiyor mu?"

"Burada olacak," dedi ürkek bir sesle, kardeşinden bahsedince siki yerine oturdu. "Blade benden nefret edebilir, ama o ölmemi istemiyor."

"Ama ya bir şey olursa? Ya sisin içinden geçemezlerse? Ya da-" Nefes aldı, belli ki karar vermişti "Ya yaralanır ya da ölürse?" demeye karşı.

"Burada olacak," diye tekrarlardı. "Blade ata binip günü kurtarma fırsatını kaçırmaz." Adil olmak gerekirse, Stryke da istemezdi. Eğer kahraman olabilir ve kardeşini kötü gösterebilirse, bu hiç de zor değildi.

Hâlâ düşünüyordu. "Sadece... Bir fikrim var." "Ne tür bir fikir?"

"Seksten kaçındığını söylemiştin. Son saniyeye kadar bekliyorsun."

"Evet. Ne olmuş yani? Nefret ettiğin bir şeyi yapmak için hiç acele ettin mi?"

Kadın ona acıyarak baktı ve birdenbire yeniden yirmi iki yaşındaydı, Kaos ölmüştü ve insanlar ona ya acıyor ya da ondan nefret ediyordu. Yıllar almıştı ama sonunda bir Bir daha kimsenin ona acımamasını sağlayan bir imparatorluk. Nefret, tabii. Bunu anladı. Bencil bir bok çuvalıydı.

Ama adamım, acımdan nefret ederdi.

"Tamam," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Anlıyorum. Yani, seninle aynı şekilde değil tabii ki, ama ben de

dişlerimdeki çürükleri doldurtmayı yarım düzine kez erteledim."

"Gördün mü, ikimiz de sondajdan kaçınıyoruz."

Güldü. "Aman Tanrım. Gerçekten espri anlayışın var."

"Tüm başa çıkma mekanizmalarında ustalaştım," dedi kuru bir şekilde. Bununla birlikte, iş başa çıkmaya geldiğinde, genellikle kaçınma yolunu seçiyordu. Mizah çok fazla çaba gerektiriyordu. Ve tüm o gülümsemeler.

"Hep böyle miydi?" Kadın masanın etrafında dolaşarak yaklaştı ve adam onun neyin peşinde olduğunu merak etti. "Kaos'a olanlardan önce bile mi?"

Evet, çoğunlukla. Blade ve Mace'ten nasıl flört edileceğini öğrenmişti ama Stryke biriyle yatmak için gereken en az şeyi yapmış, sonra da sonuna kadar gitmişti. Dişiler ön sevişme eksikliğine aldırmıyordu, hele finalde düzinelerce orgazm yaşanacaksa. Yarım saat kadar sevişiyorlardı ve o da işine geri dönüyordu. Kazan-kazan.

"Her zaman," diye itiraf etti. "Neden?"

"Sen söyle. Beni psikanaliz eden sensin."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir şey yapmak zorunda kalmaya içerleyen bir tipe benziyorsun."

Etkileyici. Ve ona hayran olduğu kadar Davranışlarının iç yüzünü anladığında, onun kendisini bu kadar kolay okumasından hoşlandığından emin değildi.

"Bu," dedi, "yanlış değil. Seks yemek gibidir. Vücudun ihtiyacı olan ve çok fazla zaman alan bir şey. İhtiyacım olan tüm besinleri ve cinsel kimyasalları haplardan veya enjeksiyonlardan alabilseydim, bir daha asla yemek yemez veya sevişmezdim.

Seks gibi, yemek yemem gerekmesinden de nefret ediyorum."

Ağzı açık kaldı. Kapandı. "Bekle. Yemek mi? Yemekten nefret mi ediyorsun?"

"Yemekten nefret etmiyorum," dedi ona, "yemek zorunda kalmaya ierliyorum.

Arada bir fark var. Yemek yemek bir öncelik değildir."

"Karnım senin için ağrıyor." Kadın elini karnına götürdü ve adam ona mutfaktan bir yemek getirmediği için pişman oldu. "Yemekten hoşlanıyor musun?"

"İyi yemeği takdir edebilirim. Ve her şeyi bir kez denerim. Ama genel olarak yemek yemek sıkıcı ve zaman kaybı. Seks gibi, ona ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum."

"Oh, adamım." Kollarını gğ्सnde kavuşturdu ve başını salladı. "Bu... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Omuz silkti. "Kimsenin yok. Sorun değil. Ailem bile benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

Bu şekilde, Rade ile her zaman belirli bir akrabalık hissetmişti.

Onu da kimse anlamadı.

Aradaki fark, Rade'in yaşadığı travmanın kendi eseri olmaması ve hiçbirini hatırlamamasıydı.

"Ya seks ihtiyacın olan bir şey değilse?" diye sordu.

Saf. Bliss. "Bunun için şirketimin yarısından vazgeerdim. Ama takip etmiyorum."

Dönüp ona doğru ilerledi, kaşları düşünceli bir şekilde kırışmıştı. "Şey... Kaos'un ölümünden beri, son saniyeye kadar bekleyip bu deneyimi erteliyorsun. olumsuz çağrışımlar ve yan etkiler. Ama tüm bunlar onları güçlendiriyor. Ya seks yapmak yerine İhtiyacın var mı?"

"Ama ben seks istemiyorum."

Ofladı ve gözlerini devirdi. Sonra gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleği. Onun olduğunu bilmek, içini daha önce hiç yaşamadığı, beklenmedik bir ilkel sahiplenme duygusuyla doldurdu.

Daha nce. Hoşuna gitmişti. Onun istediği her şeyi giyebilirdi.

Büyük boy kot iş gömleği sıyrılarak açıldığında, siyah saten bir styenle sarılmış iki mükemmel gğ्स ortaya ıktı. Daha önce seviştiklerinde, sol tarafın sağdakinden birkaç gram daha büyük ve ağırdı ve bu onun için mükemmeldi.

"Ne yapıyorsun?"

Pantolonunun düğmelerini açtı. Yavaşça. Gerekenden çok daha yavaş. Özellikle de bir zaman diliminde olduklarını düşünürsek.

dünyayı kurtarmak için çıtırdıyordu. Onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Bu işe yaramazdı.

Aleti aksini iddia etmek ister gibi seğirdi.

Pantolonunu ayağına kadar indirdi, böylece üzerinde sadece uyumlu sütyeni ve külotu vardı.

Yukarıdaki sert ışıklar kremi tenini serin bir ışıltıyla yıkıyordu. Bakışlarını kızın yüksek kemerli ayaklarından balon gibi dar kışına uzanan uzun, ince bacaklarında gezdirirken nabızı hızlandı.

Bagajda biraz ıvır zıvır olmasını hep sevmiştir.

Pek de umurunda değildi. Seks seksti ve mecbur kalmadıkça sekse hiç katılmazdı. Ancak bu, kadın formunu takdir edemeyeceği ya da en sevdiği kısımlarına sahip olamayacağı anlamına gelmiyordu. Ne de olsa o bir erkekti. Ve bir şehvet iblisiydi. Sadece bir dişinin ona verebileceği şeyi arzulamak anlaşılanın bir parçasıydı.

Boğazını temizledi. "Eğer beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan-"

"Değilim." Yaklaşarak onun kişisel alanını işgal etti, göğüsleri her adımda hafifçe yuvarlanıyordu. "Seni aklımdan çıkarmaya çalışıyorum."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Bu konuda iyi şanslar." "Annem bir psikologdu," dedi, bir dokunuşla ses tonunda savunmacı bir ifade vardı. "Bu konuda biraz bilgim var."

"Ve? Babam bir sağlık görevlisi. Birine nasıl entübasyon yapılacağını söyleyemem." Aslında söyleyebilirdi, ama sadece Sıkılan bir çocukken babasının tüm tıbbi el kitaplarını okumuştı. Ama bilmekle yapmak aynı şey değildi. Uygulamalı deneyim çok değerliydi. Bunu o bile biliyordu.

"Özrünü dört gözle bekleyeceğim," dedi ve uzanıp uzun tırnaklarından birini adamın sırtında gezdirirken etrafında dolaştı. Onun kendine güvenine hayrandı, bu yüzden onun oyununu oynayacaktı. "Neye dokunuyorum ben?"

Garip bir soru. "Bana dokunuyorsun."

"Hangi vücut parçası?" Ses tonu keskindi. Dalga geçmiyordu. "Açık konuş."

"Omzum," dedi ihtiyatla.

Kadın tırnaklarını adamın derisine geçirdi ve adam beklenmedik ama hoş bir acıyla keskin bir nefes aldı. "Daha fazla özel."

"Evet, hanımefendi," diye gürledi. "Sağ deltoid kası." Kas, parmak uçlarının altında sanki seçilmekten heyecan duyuyormuş gibi seğirdi.

Onun önüne geçti ve iki elini gömleğinin yakasına götürdü. Parmakları çevikti ve düğmeleri hızla çözüyordu.

Onu durdurmayı düşündü ama şimdi bu işi nereye götüreceğini merak ediyordu.

Ayrıca aleti de meraklanmaya başlamıştı ve bu uzun zamandır olmamıştı. En azından doğal bir şekilde gerçekleştiğinden beri: karşılanmamış Seminus gerekliliklerinin gerektirdiği ani, umutsuz serbest bırakma ihtiyacı değil, biri için uyarılma.

Sıcak avucunu adamın göğsüne bastırdı. "Şimdi, neye dokunuyorum?"

"Dış dermis. Onun altında, sağ ve sol pektoralis major. Ve ortada, göğüs kafesim."

"Vay canına," dedi, tek kaşı alnının üzerinde yükselmişti. "Anatominizi biliyorsunuz."

"Beş yaşındayken babamın tıp kitaplarını okumaya başladım." Omuz silkti. "Bunlardan biri insan anatomisi üzerine bir kitaptı."

Şaşkın bakışları onunkilerle buluşmak için havalandı. "Beş yaşındayken mi? Ve bunu anladın mı?"

"Her kelimesini. İsim bittiğinde Eidolon'un iblis anatomisi kitaplarını okudum. Dört cildini de."

"Ne kadar sürdü?"

"Bütün bir hafta." Odasına kapanır ve saatlerce kitap okurdu. En güzel günlerim. "Bitirebilirdim

Ama ailem kardeşlerimle oynamak için okumayı bırakmamı istiyordu."

"Dehşet." Dramatik bir şekilde nefesi kesildi.

"Dışarıda," dedi adam. "Çok fazla insan var."

Güldü. "Büyürken ben de aynı şeyi hissettim. Ve o kitapları gördüm. Sadece bir tanesini okumak bir haftamı alırdı." Parmağını adamın karın kaslarından bel kemerine doğru sürükledi. "Seminus iblislerinin kendilerine özgü vücut parçaları ya da organları var mı?"

"Evet. Aslına bakarsanız, birkaç tane var."

Pantolonunun fermuarını açtı ve siki dışarı fırladı, "Hey, seni görmek güzel." "Sanırım hepsi üreme için uzmanlaşmış?"

"Onlar..." Kadın avucunun içini shaftının hassas ucunda gezdirirken, adamın sesi kesildi. Bir şimşek Zevk şimşeği içinden geçerek onu gerçek bir elektrik çarpması kadar sarstı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana ne yaptığımı söyledim." Kız ona bıkkın bir bakış attı. "Senin akıllı olduğunu sanıyordum."

"Ha. Ha." Ona tam olarak ne kadar zeki olduğunu söylemek için ağzını açtı, bu onu tarihteki ilk on kişi arasına soktu, ama sonra eli pantolonunun içine daldı ve yapabileceği tek şey nefesini kesmekti.

"Neye dokunuyorum?"

"Taşaklarıma."

Söz konusu topları parmaklarının arasında yuvarladı. "Açık ol." Aralarındaki deriyi öyle sert çimdikledi ki, adam hem zevk hem de acı içinde inledi. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Oh, lanet olsun. Dokunuşu inanılmazdı.

"Skrotumum. Onun içinde testislerim var. Onların içinde, türüme özgü paratestes adı verilen bezler var." Parmakları yukarı doğru kayarak adamın shaftının derisini sıyırdı, damarların izini sürdü ve adamın omurgasını titretti.

"Peki ne yapıyorlar?"

"Kimyasal üretiyorlar..." Oh, evet... dokunuşu sihirliydi.

"Bu kadınlarda çoklu orgazmı tetikler."

"Güzel." Gülümseyerek dudaklarını onunkilere bastırđı. iki elini de onun kıkına doğru itti. İçgüdüsel olarak kalçalarını kadının içine doğru pompaladı, siki kadının leğen kemiğinin kıvrımına yaslandı. Birden geri adım attı ve külotunu aşağı itti, ardından sütyenini çıkardı. "Dişilerin benden hoşlanmasını sağlayan feromonları üreten bezler nerede? deli mi?"

Pantolonunu indirdi ve parmaklarını kasıklarının iki yanına bastırđı. "İşte."

Kadın yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve adamın nabzı birkaç puan yükseldi. "Hassaslar mı?"

"Çok...ah...siktir..." Kadın hassas tenini öperken adam sarsıldı.

Ağzını aşağıya doğru kaydırđı. "Şimdi neyi öpüyorum?"

"Adduktor brevis," diye nefes aldı. "Belki de adduktor longus... Düşünemiyorum."

Dilini adamın kalçasına doğru kaydırđı ve adam lanet olası aklını kaybetti. Düşünmek yapmak istediğı son şeydi. Ve yine de... kadın haklıydı. Bu, aklının başka yerlere gitmesini engelliyordu. Şu anda bütün düşünceleri onunlaydı. Soruları. Dudaklarının tenindeki hissi. Parmaklarının tüylü dokunuşu.

Ağız sikinin başının üzerinde açıldı ve onu ılık, ıslak derinliklerine aldığıında bağırdı coşku. Dili tepede hafifçe gezindi ve Sonra onu öyle derin emdi ki, boğazının arkasını hissedebiliyordu. Kahretsin, bu... inanılmazdı.

Adam kıza baktı, kız da ona baktı, taştan gözleri parlıyordu ve kız adamın şaftının etrafında gülümsüyordu. Bir meleğın uyluk kemiğinden iliğini emen bir cehennem köpeğinin coşkusu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, sesi şımarık ve alaycı. Onun neyi arzuladığını biliyordu ama şu anki oyunu tamamen bunu ona söyletmek üzerineydi.

Bakışları o kadar şiddetli kilitlendi ki aralarındaki hava yanma tehlikesi geçirdi. Adam homurdandı. "Em onu."

Onu izledi, tüm vücudu diken üstündeydi, neredeyse içine boşalma ihtiyacıyla titriyordu. Genellikle Oral seksten kaçınıyordu ama şu anda tek istediği Cyan'ın onu bütünüyle yutması ve ona yeni anılar yaşatmasıydı. Yeni deneyimler. Yeni sinirsel yollar. Baktan bir beyin.

Hâlâ ona bakarken ucunu öptü. "Nasıl emeceksin? Yavaşça mı?" Onu ağzına aldı ve acele etmedi. aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıyordu. Bir iniltiyi güçlkle bastırabildi. "Hızlı mı?" Kadının hızı artıyor, başı sallanıyor, ağzı onu çılgına çeviriyordu. Kadın durduğunda, adam tuttuğu nefesi dışarı üfledi. "Sert mi?" Tekrar, kadın Onu yuttu, ama bu sefer, neredeyse kafasını uçuracak kadar sert bir emme uyguladı.

"Evet!" diye havladı. "Bu."

Durdu ve ona baktı, gözleri parlıyordu onu alçaltan bir tutku. "Anlat bana. Açıkça." Aletine doğru alçalırken ağzı açık bir şekilde durakladı. "Bekliyorum."

Tanrım, inanılmazdı. Her ne kadar onu yere yatırıp şehvet düşkünü bir iblis gibi ırzına geçmek istese de, bu deneyimi daha çok istiyordu.

"Em beni," diye emretti ve kadın onu ağzına alırken titredi. "Sert ve hızlı."

Kadın itaat ederken bağırdı, onu sıkıca avucunun içinde kavradı ve ona tarih boyunca kimsenin sahip olmadığı en iyi oral seksi yaptı. Ağzı sihirliydi, dili bir silahtı ve kesesini sıkıldığında, bu bardağı taşıran son damla oldu. Bir kükremeye boşaldı. Onun adını söylediğini düşündü. Belki de bir küfür. Belki ikisini de.

Zevk onu yoğun dalgalar halinde sürüklerken, tükenene kadar tekrar tekrar boşaldı. Kurumuş bir kabuktan başka bir şey değildi. Cyan topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yüzü kızarmış, gözleri parlamıştı.

"Oh," dedi elini açılmış kalçalarının arasına götürürken. "Bu doğru. Bu bir afrodizyak. Ben çok..." O Kendine dokunduğunda inledi. "Tahrik oldum."

O da öyleydi. Parmak ucuyla klitorisini daire içine almasını izliyordu.
onu tekrar yaktı. Yeni bir deneyim daha. Genellikle, işi bittiğinde, bitmişti.
Ama bu sefer, bu sadece bir başlangıçtı.

Cyan şehvetle uğulduyor, vücudu titriyor, seksi sırılsıklam oluyordu.

Ve Stryke'a odaklandığında bir sonraki seviyeye geçti. Nefes nefese kalmıştı, çenesi sıkılıydı, gözleri kızın içine dikilmişti.

Ona içinde ihtiyacı vardı. Doğru. Bu. İkincisi. "Stryke," diye mırıldandı, "ihtiyacım var-"

Adam onu yerden kaldırıp kıcını avuçladıktan sonra bir tür makine muhafazasının üzerine yatırırken, kadın sözünü kesti. Bacaklarının arasına girdi, sikinin ucu ağrıyan seksine yerleştirildi.

"İhtiyaç mı," diye sordu, sesi boğuk ve alçaktı, "yoksa istek mi?" "İkisi de." Başı kayarken nefesi kesilerek ona doğru eğildi.

bir santim içeride. Şu anda orgazmın eşiğindeydi. Eğer nefes alırsa-

Nefes aldı. Kadın
çığlık attı.

Zevk onu mahvetti. Ecstasy bir ateş fırtınasıydı. dalga dalga geliyordu, o kadar yoğun ki başka hiçbir şey kaydetmiyordu. Uyluklarının arasında çalkalanan Stryke'ın kendi şehvet girdabına kapıldığının belli belirsiz farkındaydı.

Vücudu ona verebileceği her şeyi talep etti ve sert, sıcak bir öpücükle ağzını aldığı anda, bu başka bir dizi platformu sallayan orgazmı tetikledi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Çılgınlığının izini kaybetti.
zihin. Ve fırtına nihayet dindiğinde, orgazmlar

daha seyrek geliyordu, on beş dakikanın geçtiğine inanamıyordu.

Ve Stryke tüm bu süre boyunca onu tutmuştu, güçlü kolları onu sert vücuduna hapsedmiş, siki onu defalarca doldurmuştu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi harika bir şekilde tükenmişti.

"Ah, evet," diye mırıldandı onun omzuna doğru. "Sen mi?" "Düşünüyordum da."

Başını kaldırıp ona baktı. "Düşünmemen gerekiyordu."

"Ben de seni düşünüyordum."

"O zaman sorun yok." Başını tekrar adamın omzuna koydu ve içine çekti. Adam deniz suyu gibi kokuyordu ve makineydi, ama altında ona özgü karanlık, şehvetli bir koku vardı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Haklıymışsın. Blade ile bağlantıyı yeniden kurmana ihtiyacım var," dedi. "Benim inatçılığım hayatlarımızın ve dünyanın kaderi söz konusu olduğunda mantıksızdır."

Adamın fikrini değiştirmesi karşısında hoş bir şaşkınlıkla uzanıp şakağına dokundu. "İşte."

Adamın nefesi kesildi ve kadın onun kardeşini hissettiğini biliyordu.

"Nerede olduğunu söyleyemem ama hayatta olduğunu hissedebiliyorum.

Sadece bir saniye." Gözlerini kapatarak konsantre oldu. Kadın bir kez daha orgazm oldu.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtığında yorgun görünüyordu. "Neredeyse geldiler. Her şeye rağmen buradan canlı çıkmayı başarabiliriz."

Bölüm 17

Askeri Sert Gövdeli Şişme Bot, Kynan'ın Stryke'in asistanıyla konuştuğundan sonra verdiği koordinatlara doğru dalgaların arasından ilerlerken Mace, "Bu çok destansı," diye bağırdı. "Daha önce hiç su görevi yapmamıştık. daha önce."

Scotty motorun gürültüsü arasında, "Ben daha önce hiç suda yaşayan bir iblis görmedim," diye bağırdı. Alev alev yanan kızıl saçları, sıkı bir örgü halinde geriye çekilmiş, rüzgarda savrulurken etraflarındaki uçsuz bucaksız su birikintisini dikkatle izliyordu. "Bu harika olacak!"

Mace, yüzünde sakın bir ifade olan Blade'e baktı. karanlık gözlerinde kıvranan kargaşayla uyuşmuyordu. Blade her zaman üçü arasında en çekingen, mantığın sesi, bir planı seven kişi olmuştu, Mace ve Scotty bir duruma aceleyle girmeyi ve içgüdü. O kaya gibi sağlam, güvenilir, sizi içine düştüğünüz beladan çekip çıkaran adamdı.

Blade'i kızdırmak için çok şey gerekiyordu ama birkaç saat önce Stryke'la ilk temasından beri eskisi gibi değildi. O günden sonra temas onu Mace'in onu hiç görmediği kadar gergin bırakmıştı.

Kynan, hedeften sadece iki mil ötede helikopter pisti bulunan bir ABD Donanma savaş gemisine nakil ayarlamayı başarmıştı, ancak teçhizatı edinmek zaman almıştı.

platform şemaları ve göndermeden önce bir brifing Bu görevde üçü de vardı ve Blade muhtemelen görüldüğünden çok daha gergindi.

Normalde Mace iyi bir aile dramından hoşlanırdı ama Blade'in aklından neler geçtiğini sormaya cesaret edemedi. Onun

Stryke ile ilişkisi hassas bir konuydu ve Blade ile kanka olsun ya da olmasın, Stryke Mace'in süper yayılmacı dikenli bir cehennem vebasası gibi kaçındığı bir konuydu. Özellikle de Mace'in biyolojik kardeşi Talon ile olan ilişkisi ve en iyisi yalnız bırakılması gereken bir konu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Scotty. "Şuna bakın."

Mace karanlığın içinden baktı, doğal gece görüşü ona ilerideki manzarayı net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Ve evet, lanet olsun.

Bir petrol platformu ve belki de biraz sis görmeyi bekliyordu. Beklemediği şey, kıvranan, kaynayan karanlıktan oluşan katı bir duvar gibi görünen şeydi. Ve bunlar... içindeki yüzler miydi? Çılgık atan, işkence görmüş yüzler. Ve dokunaçlar.

Pençeler.

"Hayatımda çok korkunç şeyler gördüm," dedi Scotty, solgun yüzü daha da solgun görünüyordu. fenomen, "ama bu... korkunç." Kızın elinde bir kılıç belirdi ve Mace kızın bunu fark ettiğinden bile şüpheliydi. onu çağırdı.

"Umalım da Stryke'ın bu mekanizması işe yararsın." Blade, bir kez çekildiğinde şeytani enerjiyi yerinden etmek için bir Cennet enerjisi dalgası patlatan bir tetiğe sahip bir üfleme borusuna benzeyen bir cihaz tuttu.

Onlara nasıl kullanılacağını gösteren teknisyen, bunun katı iblisler üzerinde işe yaramadığını, ancak kötü niyetli ruhları, görünmez iblisleri ve şeytani hava olaylarını (bunlar her neyse) ortadan kaldırması veya püskürtmesi gerektiğini söylemişti.

Mace yaklaşmakta oldukları sisin sayılmasını umuyordu.

Mace tekneyi yavaşlatırken, "Hazırlanın," dedi. "Bu Bilim adamı elli metre içinde aktif hale getirmemizi söyledi."

"Neredeyse geldik." Blade teknenin ön tarafına doğru ilerledi ve cihazı önünde tuttu. "Kahretsın, bu bok ürkütücü."

"Hazır," dedi Scotty, mesafeyi ölçerken bakışları sisle telsizleri arasında gidip geliyordu. "Hazır... neredeyse... şimdi!"

Blade tetiği çekti. İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama kıvranan, bükülen kara buluta yaklaştıklarında, bir delik oluştu, genişledi ve derinleşti. Zamanla anomaliye ulaştığında, oluşturduğu tünelden küçük bir yat büyüklüğünde bir tekne sığabilirdi.

Scotty etraflarından gelen çığlıklar ve kan donduran hırıltılar arasında, "İlerideki platformu görebiliyorum," diye bağırdı.

"Tetiği çekmeye devam et, dostum," dedi Mace. "İstemiyoruz-"

Scotty çığlık attı ve Mace ona doğru dönerken, dikenli bir dokunaç beline dolanmış halde teknenin kenarından geriye doğru savruldu.

"Scotty!" Mace kızın geçtiği kenara doğru fırladı. "Scotty!"

"Yardım edin-" Etrafından kan fışkırarak ortadan kayboldu.

Daha önce hiç olmadığı kadar dehşete düşen Mace umutsuz bir hamle. Adamın parmakları kadının parmaklarına değdi ve kadın suyun altına girdi.

Hayır! Hayır!

Elini yukarı doğru itti ve adam iki eliyle sertçe kavradı. Bu sefer gitmesine izin vermeyecekti. Hiçbir şekilde.

Adam tüm gücüyle çekti ve kadın yüzeye çıktı, gözleri dehşetle açılmış bir halde öksürüyordu.

Blade tekneye atladı ve onun diğer elini yakaladı. "Seni yakaladık!"

Milyonlarca dişi olan ve gözleri olmayan bir tür balık sudan fırladı ve Mace'in ön koluna yapıştı. Parmak uçlarından omzuna doğru acı çığlıkları atıyordu ama Blade'le birlikte Scotty'yi tekneye çekmeye çalışırken onu tutmaya devam etti.

O an güvertede yatıyordu, kan dökülüyordu. Tendon ve kemiği açığa çıkaran derin, düzensiz yarıklardan - ve belki bir veya iki organdan - Bıçak yedi inçlik bir bıçağı iblisin kafatasına sapladı. Tıslayarak Mace'in kolunu bıraktı ve sürünerek denize geri döndü.

Sis yaklaştı. "Blade! Sis! Kahretsin!"

"Biliyorum, biliyorum!" Cihazı düşürdüğü yerden kaptı ve bir daire çizerek, ağır metal parçasını sis geri çekiliyor. "Araba kullanabilir misin?"

Mace Scotty'den ayrılmak istemiyordu ama sondaj kulesinin güvenliğine ulaşmaları gerekiyordu ve bunu hızlıca yapmaları gerekiyordu. Çok fazla kan kaybediyordu. Ölümsüz olabilirdi, ama bu öldürülemez olduğu anlamına gelmiyordu. Doğru koşullar altında her şey ölürdü.

Sol kolu acıdan çığlık atıyordu ve neredeyse işe yaramıyordu.

Pençeli eller kış tarafına uzandı. İskele tarafında parlayan kırmızı gözler ve dişlerle dolu bir ağız belirdi. Bu kadar oyalanmak yeterdi.

Motoru çalıştırdı ve onları son hızda platform. Dayanamayan iblisler tekmeden düştü, ama kahretsin, bu sularda o piçlerden kaç tane vardı?

Onlar yaklaştıkça dalgalar devasa metal destek kirişlerine çarpıyordu. İşler iyiye gidiyordu. Scotty'nin babası su iblislerinin genellikle dalgaların kayalara ve iskelelere çarpmasından kaçındıklarını söylemişti. Adam binlerce yıldır iblislerle savaşıyordu ve işini biliyordu. Ares işini o kadar iyi biliyordu ki Bir tür savaş akademisiydi ve üçü de ayakkabılarını bağlamayı öğrendikleri günden beri haftada iki kez olmak üzere onunla sayısız saat eğitim görmüşlerdi.

Kıyamete hazırlanmalıyız.

Adam bunu her zaman söylerdi. Sürekli.

"Benim türümün beş yüz yıllık bir ömrü var," diyor Mace. bir zamanlar tartışmıştı. Çünkü, evet, belalı biri olmak istiyordu.

Ama Ares dövüş derslerini aşırıya götürdü. Mace'in biyolojik babası Wraith bile savaşmak için yaşıyordu ve Ares'in biraz fazla takıntılı olduğunu düşünüyordu. "Şeytan öldüğünde biz buralarda olmayacağız.

Hapis cezası kaç yıl sonra bitiyor, dokuz yüz elli küsur yıl mı?"

"Ömrünün sonuna kadar hayatta kalmak istiyor musun?"

Ares hırladı. "Evet mi? O zaman çalış."

Şu anda Mace, olabileceğinin en iyisi olmaya zorlandığı için memnundu. Hayır, Scotty'ninki onda yoktu.

Ölümsüzlüğü ya da silah çağırma yeteneği yoktu ama herhangi bir insandan daha güçlü ve hızlıydı, çabuk iyileşiyordu ve sadece Ares değil, tüm Atlılar, Wraithler ve hatta birkaç melek tarafından ölümcül bir silah haline getirilmişti.

Başının belası olduğun için teşekkürler, Ares.

"Ky rıhtımın güney tarafında olacağını söyledi," diye bağırdı Blade.

"Görüyorum." Gemiyi rıhtımın yanına yönlendirdi. Shade bir halat attı ve yapının üzerine atladı.

O bağlanırken, Mace gemiyi kapattı ve Scotty'yi kollarına aldı. Bilinci zar zor yerindeydi ama kolunu Mace'in boynuna doladı ve sıkıca sarıldı.

Merdivenlere doğru koşarlarken dokunaçlı ve pençeli şeyler, gözleri ve derileri olmayan şeyler onlara doğru uzandı. Ve

Metal basamaklar onları ikişer ikişer üst katlara çıkarırken titreşiyordu.

"Orada!" Blade bir kapıyı işaret etti. "İleri hareket merkezi."

Ona doğru koştular. Kilitli.

Blade ona vurdu ve hemen ardından "Kim o?" diye bir ses duyuldu.

"Stryke bizi aradı. Biz DART'tanız!"

Kapı hızla açıldı ve onları uzun boylu, sarışın bir adam karşıladı. "Tanrılara şükürler olsun. İçeri buyurun. Kilit için üzgünüm.

Şeytanlar."

Mace adamın yanından geçerken sadece yarım yamalak duydu ve

Scotty'yi yere indirdi. Blade hemen yanındaydı ve Scotty daha yere tam olarak uzanmadan, Blade'in iyileştirici gücü parmak uçlarına ve oradan da Scotty'nin vücuduna akarken kolu bir meşale gibi parladı.

Mace yeteneğini ateşledi ve ona da g verdi. Blade yırtılan damarlarını ve kesilen kaslarını onarabilirken, Mace acısını kontrol edebiliyor ve vücudunu

Hızlandırılmış bir oranda kırmızı kan hücreleri üretir. "Bu oldukça kötü," diye mırıldandı Blade.

"Hayır," diye inledi, şimdiden daha iyi görünüyordu. "Siz beni daha kötü durumdayken iyileştirdiniz."

"Altı Nightlash iblisi tarafından saldırıya uğradığın ve seni zm gibi soymaya çalıştıkları zamanki gibi mi?"

Homurdandı. "Evet. Aynen yle."

Bu tam bir karmaşaydı. Ama bu daha kötüydü. Blade de bunu biliyordu. İfadesindeki yoğunluk, gözlerindeki endişe... Çok şey anlatıyordu. Mace adamı, şu anda Eidolon Amcalarıyla daha fazla zaman geçirmediği için pişmanlık duyduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Blade, yeteneklerini geliştirmeyi seçmişti.

İyileştirme becerilerinden ziyade dövüş becerileri ve bunun gibi zamanlar, bu seçimi için kendini tekmelemesine neden oldu.

Blade uzanıp Scotty'nin elini tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Scotty ona minnettar bir gülümseme fırlattı.

Ve tam o anda, Mace hayatında ilk kez kıskançlığın kıpırtılarını hissetti.

İnanamayacağı kadar şaşırmış ve sinirlenmiş olan adam, kadının hipofiz bezini uyararak acı giderici endorfin salgılamasını sağladı. Kadın onu bir sırtışla ödüllendirdi ve kıskançlık eriyip gitti. Blade'i kıskanmak aptalcaydı. İkiisi de uzun zaman önce Scotty'yle birlikte olmayacaklarına dair yemin etmişlerdi. Hiçbir zaman, hiçbir koşulda. O bir arkadaştı. En iyi arkadaşlarıydı. Ve hiçbiri dostluklarının içine edemezdi.

"İkiniz de harikasınız," dedi neredeyse uyuklayarak.

"Öyleyiz," diye kabul etti Mace, ona sırtarak.

Kadın ona doğru hamle yaptı ama adam bileğini kolayca yakaladı. "İyi denemeydi, Prenses," dedi, taktıkları lakabı kullanarak.

çocukken onu rahatsız ederdi. Babası onun beşikten beri erkek fatma olduğunu söylemekten hoşlanırdı ve prenses olarak adlandırılmak en büyük hakaretti.

"Harika olduğunla ilgili söylediklerimi geri alıyorum."

"Ama ben hâlâ harikayım, değil mi?" Blade, Stryke'la temasından bu yana ilk kez gülümseyerek sordu. Bu, Scotty'nin yaraları konusunda kendini daha iyi hissettiğinin bir işaretiydi.

"Şimdilik," dedi. "Sen aptalca bir şey yapana kadar."

"Ona bir saat veriyorum," dedi Mace.

Blade ona "bana bir şans ver" der gibi baktı. "Sana beş dakika veriyorum."

Kapı açıldı ve Stryke ile Cyan içeri daldı. Blade'in gülümsemesi yüzünden sıcak bir bıçaktan kayan tereyağı gibi kaymıştı.

Stryke, Cyan'ı holografik görüntülere doğru itti. Yıkılmış birkaç pencerenin yanında asılı duruyordu, samimi ve nazik dokunuşu o kadar gizliydi ki Mace gözünü kırpsa kaçırırdı.

Onu beceriyor.

İlginç. Ayrıca, bu da ne? Yıllardır Mace'in flörtlerini görmezden geliyordu ama Stryke'la mı birlikte oluyordu?

Bekle, aslında mantıklıydı. İkisi de A tipi zeki insanlardı. Muhtemelen ön sevişme olarak matematik denklemleri çözüyorlardı. Gerçekten, Mace ucuz atlatmıştı.

Stryke rahatlamış bir sesle, "Nihayet," dedi. Baktı ve sonra hızla odayı taradı. "İstediğim ekipman nerede?"

Blade'in gözlerinde titreşen gölgeler, ayağa kalkarken tedirginleşti. Uh-oh. Mace ve Scotty birbirlerine Boktan bakışlar.

"Oh, hey, merhaba, Stryke," dedi Blade, alaycılık ve öfkeyle

Her kelimededen damlıyordu. "Teşekkürünü kaçırmış olmalıyım. Ayrıca, evet, hepimiz iyiyiz, Scotty'nin neredeyse

Senin zavallı kıcını kurtarmaya gelirken bağırsaklarını deştim ve parçaladım ama sorduğun için teşekkürler."

Mace sinmeli miydi yoksa gülmeli miydi emin değıldi. Bu ya şimdiye kadarki en kötü ya da en iyi görev olacaktı.

Bölüm 18

Selam, Stryke. Teşekkürünü kaçırmış olmalıyım. Ayrıca, evet, hepimiz iyiyiz, Scotty'nin neredeyse Senin zavallı kışını kurtarmaya gelirken bağırsaklarını deşip parçaladılar ama sorduğun için teşekkürler.

Evet, bu eğlenceli olurdu.

"Scotty?" Stryke halı kaplı zeminde otururken ona baktı, parçalanmış giysilerinden zaten ıslanmış olan yüzeye su ve kan damlıyordu. "İyi misin?"

Başını salladı ve Taran'dan bir havlu aldı. "Blade dramatik davranıyordu. İstedığınız tüm ekipman teknede."

Stryke, deniz iblisleri ele geçirmeden önce ekipmanları toplamak için yola çıkan Taran'a işaret etti.

"Sis ne kadar yoğun?" diye sordu, bakışları üç DART ajanı arasında gidip geliyordu.

Mace pencereden dışarı, sise bakıyordu; şimdi Stryke'a döndü. "Üç yüz metre, belki."

İyi haber değil. "Emin misin? Bu kadar kalın mı?"

Mace, "Ölmemeye çalışmakla o kadar meşguldük ki tam bir ölçüm yapamadık," dedi.

Scotty yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Eğer giysilerinin yırtıldığı her yerden bir yara aldıysa, Blade abartmıyordu. Freddy Krueger'la bir randevudan zar zor kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Neler oluyor Stryke?" diye sordu. "Bu bir kurtarma görevi mi, yoksa bu yarığı onarmaya mı geldik? Çünkü benim

Dürüst olmak gerekirse, diyarlar arasındaki yarığı nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

Harita masasına rahatça yaslanan Blade, operasyon merkezinin etrafına baktı ve Stryke hariç her şeyi inceledi. "Eminim kardeşim tüm hesaplamaları çözmüştür."

"Evet, biliyorum." Cyan'ı işaret etti, Cyan su altı monitöründen gelen en yeni görüntüleri incelediği yerden ona kısa bir gülümseme gönderdiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. "Getirdiğin amplifikatörü, sualtını mühürlemek için kullanacak."

yarığı su altı yerine buradan açacağız. Eğer bu başarısız olursa, yarık patlamadan önce herkesi platformdan çıkarmak için difüzörü kullanacağız."

"Üflemek mi?" Mace bir hançeri gelişigüzel çeviriyordu ama şimdi hareketsiz kaldı ve silah yere düştü. Küfrederek onu avucunun içine aldı. "Patlayabilir mi? O zaman ne olur?"

"Su iblisleri Dünya'nın denizlerini ve okyanuslarını dolduracak."

Stryke ona söyledi. Hepsine söyledi. "Sis yayılacak. Ne kadar uzağa ulaşır bilmiyorum ama karaya ulaşırsa, kilometrelerce içerideki su iblislerini destekleyecektir. Milyarlarca insan ya da öldürülecek. Okyanuslar ölecek. Gezegen, Şeytan hapisanesinden serbest bırakıldığında muhtemelen doruk noktasına ulaşacak olan yavaş, acı verici bir ölüm yaşayacak ve Armageddon geliyor."

Uzun, ağır bir sessizlik oldu.

Scotty sonunda sesini bozdu, sesi alışılmadık derecede ciddi idi. "Vay canına. Bu çok sertti."

"Yani, bu dünyayı kurtaracak türden bir şey, değil mi?"

Mace

patladı. "Çünkü A, övünme hakkından bahsediyoruz ve B, Wraith'in rekorunu kırmaya çalışıyorum."

Blade omzuna yumruk attı. Stryke daha yükseğe çıkabilirdi. Scotty takım arkadaşına sert bir aptalsın bakışı attı ve Stryke'a döndü.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Güvenlik ve savaş becerilerinizi kullanabiliriz. İblisleri teçhizattan uzak tutmamıza yardım edin. Büyücüler sisi tutarken

Cyan işini yapacaktır." Stryke'tan sonra gemide kalan X-Oil'in kıdemli mürettebat üyelerinden birine döndü satın aldım. "Bir tahliye planı hazırlayın. Herkesi platformdan çıkarmak için sisin içinden birden fazla sefer yapmamız gerekebilir."

"Emredersiniz efendim." Jackson havalandı ve Stryke ajanlara döndü.

"Neye ihtiyacınız var?"

Blade, "Silahlarımız hâlâ teknede," dedi.

"Adamlarım şu anda her şeyi ortaya çıkarıyor." Blade'in soğuk bakışlarını görmezden gelerek Mace ve Scotty'nin arasına baktı. "Başka ne var?"

Mace profesyonel moduna geçerek, "Ne tür iblislerle savaştığınızı bilmemiz gerekiyor," dedi. "Ayrıca onlara karşı neyin etkili olup olmadığını da bilmemiz gerekiyor."

"Taran döndüğünde sana bilgi verebilir. Başka ne var?"

Blade masayı itti. "Buna nasıl sebep olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben sormadım. Başka aptalca sorusu olan var mı?"

Blade'in hiddetlendiğini hissedebiliyordu ama akıllıca çenesini kapalı tuttu.

Kapı çarparak açıldı ve Taran omzuna astığı iki ağır çanta ve üç siyah sırt çantasıyla içeri daldı. Arkasında, Stryke'ın tanımadığı bir güverte görevlisi Difüzör cihazını ve runik amplifikatörü içeren metal bir kutuyu taşıyordu.

"Taran, bazı soruları var." Çantayı aldı güverteden. "Cyan, çalışmak için en iyi yeri bulmalısın."

Başını salladı. "Platformun şemalarına ihtiyacım olacak." Twila'ya işaret etti. "Bunları getirebilir misin?"

"Elbette."

Etrafındaki tüm beklenti içindeki yüzlere baktı, kendilerini bu durumdan kurtarması için ona güvenen insanlara. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yapamadı.

"Bu iş bizde," dedi. "Hepimiz kendi alanımızın en iyisiyiz. ve her şeyinizi vermenizi istiyorum. Hadi işe koyulalım."

Herkes harekete geçti ama Stryke planların olduğu yerde Cyan'a katılmak üzereyken Blade'in eli koluna indi ve onu durdurdu.

"Bunun nasıl olduğunu hiç söylemedin."

Bu mantıksız bir istek değildi, ama Blade bunu hıyarca bir talebe dönüştürmüştü.

"Kısa versiyon mu? Bir petrol şirketi Sheoul'da sondaj yaptı."

StryTech gediği kapatmak için teçhizatı satın aldı. Ama sızıntı yaptı ve işte buradayız."

Blade, Stryke'in cevabından tatmin olmuş görünüyordu ama yerinden kıpırdamadı. "Beni yardım için çağırmak senin için zor olmuş olmalı."

"Bu işe gerçekten şimdi mi bulaşmak istiyorsun?" Stryke tersledi. "Tanrım, Blade, her ne kadar berbat biri olduğum için bana bok atsan da, bana olan nefretin seni aptal yapıyor ve

etrafınızdaki herkesi riske atıyorsunuz. O yüzden ikiyüzlülüğünüzü alın ve kışınıza sokun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Blade inanamayarak sordu. "Benden nefret eden sensin. Underworld General'da kavga ettiğimiz zamanı ve nöbetçiyi unuttuğumu mu sanıyorsun?

sana saldırdı mı?"

"Nöbetçi mi?" Cyan sordu.

Scotty eğilip sessizce konuştu ama Stryke kulaklarındaki nabzın öfkeli uğultusundan bile onun ne dediğini duydu:

"Hastanenin içinde biri öldürmek istediğinde bunu algılayan bir heykel var. O kişiyi ısırıyor ve personelin onu zapt etmesine yetecek kadar felç ediyor. Çok acı verici."

Cyan kaşlarını çattı. "Yeraltı Dünyası Generali kavgaları önleyen bir şiddet karşıtı büyü kapsamında değil mi?"

"Ailemiz muafıdır," dedi Mace. "Birbirimizle istediğimiz kadar kavga edebiliriz."

"Stryke dövüşmek istemedi," dedi Blade öfkeli ve suçlayıcı bir ses tonuyla, bakışları Stryke'ınkilere kilitlenmişti. "Beni öldürmek istedi."

Orospu çocuğu. Stryke bu saçmalıktan bıkmıştı. Blade'in ona kum torbası gibi davranmasına izin vermekten bıkmıştı, bunu ne kadar hak etmiş olursa olsun.

"Seni öldürmek istemedim!" Stryke kükredi, elleri kenetlenmişti, öfkesi sonunda patlamıştı. "Seninle ilgili değildi! Her şey seninle ilgili değil!"

"Evet, kim o zaman?"

Herkes bakakaldı, mürettebat üyeleri muhtemelen bir kavganın başlangıcı gibi görünen bu durumdan çekinerek geri çekildi. Bu Blade'in hoşuna giderdi. Blade'in canı cehenneme. Stryke'in hiçbir şeyini alamayacaktı.

Bugün kan.

Öfkesini serbest bırakarak acı bir kahkaha attı. "Siktir git. Bir önemi yok. Ben buradan gidiyorum. Cyan, kararınla birlikte benimle ofisimde buluş." Hışımınla kapıdan çıktı ve Ofisine doğru yöneldi ama sadece birkaç metre gitmişti ki arkasından koşan ayak sesleri duyuldu.

"Stryke?" Cyan'ın eli onunkini yakaladı ve onu durdurdu. "İyi misin?"

İç çekerek ona doğru döndü. "Blade ile dövüşmek daha önce yapmadığım bir şey değil."

Dudaklarını büzdü ve tekrar yukarı bakmadan önce bakışlarını ıslak güverteye kaydırды. "Haklı mıydı?" diye sordu sessizce. "Onu öldürmek istedin mi?"

"O zaman mı? Hayır. Şimdi mi? Bu fikri düşünüyorum." Ciddi değildi ama lanet olsun, kardeşinin kırık bir çeneye ihtiyacı olabilirdi.

"Kimdi o zaman? Kimi öldürmek istiyordun?"

Derin, kesik kesik bir nefes alarak birkaç metre ötedeki kaynayan sis duvarına baktı. Sis içinde korkunç yüzler ve korkunç görüntüler oluştu ve ortaya çıkan sesler... bir ürpertiye bastırdı. Bakmayacaktı diğer tarafına geçmeyi dört gözle bekliyorum.

"Önemli değil," dedi. "Geçmişte kaldı ve kimse ölmedi."

Onu duymamış gibi görünüyordu. "Sana yakın biri mi? Bir düşman mı?"

İkisi de.

"Yani, eğer sen-"

"Ben, Cyan," diye birden ağzından kaçırdı. "Kendimi öldürmek istedim."

Orada öylece durdu, afallamıştı ama en az onun kadar. Bunu hiç kimseye söylememişti. Masumi bile söylememişti ve Masumi muhtemelen onun hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Kaos'a olanlar yüzünden mi?"

Dostum, bir sürü soru sordu. Ve bazı boktan nedenlerden dolayı, onları cevaplamaya devam etti.

"Evet." Sise bakarken aklının bir köşesinde acı dolu anılar uçuşuyordu. "Ne olacağını bilmiyorduk Ona ne oldu? Ruhuna yani. Kimse onu bulamıyor. Düşündüm ki... Eğer ben ölürsem onu bulmak daha kolay olur diye düşündüm."

Anlamış gibi başını salladı ama anlamamıştı. Anlayamazdı. Küçük kardeşini öldürmemiş ve birçok hayatı mahvetmemişti.

Sisin içindeki bir şey çılgılık attı. Şişman, kıpkırmızı damarlar sisin içinde yayılmaya başladı, nabız gibi atıyor ve kıvranıyor, sanki onun ruh halini hissediyormuş gibi daha da tedirginleşiyordu.

"Bak," dedi, "yapmamız gereken işler var ve bunları yapmak için fazla zamanımız yok."

"Haklısın." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu sonraya saklayabiliriz."

"Hiçbir şeyi kurtarmıyoruz." Evine doğru ilerlemeye başladı.

ama onun sessiz homurtusunu duydu ve daha sonra olacağını biliyordu ve kesinlikle bunun için para biriktiriyordu.

Cyan, Stryke'in itirafı karşısında hâlâ sarsılmıştı. Taran'ın Blade, Mace ve Scotty'yi olaylardan haberdar ettiği ileri harekât merkezine döndü. Ekip Taran konuşurken silahlandı, çantalarından silahlarını ve aletlerini çıkardı, ceplerine ve kılıflarına doldurdu ve farklı vücut parçalarına bağladı.

Ölü kardeşini bulmak için o kadar çaresizdi ki ölmeyi göze almıştı. Vay anasını. Böyle bir şeyi düşünecek kadar ne kadar acı çekmişti?

Odaklan. Yapman gereken bir iş var.

Cyan kafasını sallayarak planları inceledi ve amplifikatörü etkinleştirmek için mükemmel bir yer aradı. İdeal olarak elektronik makinelerin yakınında, ama aynı zamanda suya ve kırık gliflere mümkün olduğunca yakın olmak istiyordu.

"Patron." Jackson ekipman ekranını işaret etti. "Bir ısı sinyali daha aldık. Bu tarafa doğru hızla geliyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Mace sordu.

"Ya büyük bir iblis, ya küçük iblislerden oluşan bir kitle ya da fırtına gibi çarpıp sisi artıracak şeytani bir atmosfer patlaması." Taran bilek telsizine dokundu ve köprüdeki hoparlörler açıldı. "Deniz Fırtınası, çarpışmaya ya da saldırıya hazır olun. Büyücüler, kalkanı güçlendirin. Geliyor."

Birden platform sarsıldı. Çatlak olmayan tek pencereye bir şey çarptı ve neredeyse paramparça oluyordu. Sis, cam ve metaldeki en küçük boşluklardan sızarak içeri kapandı. Bir an sonra, büyücüler

kontrolü yeniden ele geçirdi ve sis teçhizattan çekildi.

"Bu çok boktan bir durum." Blade el cihazını indirdi arbaletini pencereye doğrulttu. "Dünyanın sonunu başlatmayı Stryke'a bırakın."

"Bunu Stryke başlatmadı." Cyan şemanın ortasındaki bir bölüme zum yaptı. "Petrol şirketi yaptı. Stryke bunu düzeltmeye çalışıyor."

Blade ona hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlattı. "Demek Stryke Takımı'ndasın."

"Ben hiçbir takımda değilim Blade," dedi kızgınlığını kontrol edemeyerek.

Kardeşler arasında ve tüm aile içinde neden bu kadar gerginlik olduğunu anlamaya başlamıştı. Stryke'ın ne kadar derinden etkilendiğini de görmüştü. Kendi suçluluk duygusu içinde boğulurken Blade'in suçluluk duygusuna ihtiyacı yoktu.

"StryTech'e başladığımda kesinlikle Stryke'ın en büyük hayranı değildim," diye itiraf etti. "Ama şimdi..." Omuz silkti. "Şimdi onun başka bir yönünü görüyorum."

Blade, "Sanırım giysisiz tarafı," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?" Ona ters ters bakmak için başını çevirdi çünkü kesinlikle hayır. Bu saçmalığa tahammül edemezdi. Öfkeyle bilek iletişim cihazlarına kötü bir şok büyüğü yaptı ve onun inlemesine neden olan bir sarsıntıyı tetikledi. "Onun hakkındaki görüşüm orgazmlara dayanmıyor." Onu bir kez daha şok ederek

yoğunluğu arttırdı. Bu kez bir küfürle geriye doğru sıçradı.

"Bir daha böyle bir şey söylersen, yemin ederim seni güzelce oturman ve komutla yuvarlanman için eğitirim. Ve merhamet gösterecek havada değilim." Blade'in dayak yediği bir görüntü

Stryke zihninde parladı ve onu bir kez daha çarptı.

Bu Stryke içindi, diye düşündü, Blade dişlerini sıkıp bunu bir şampiyon gibi karşıladığında acımasızca eğlendiğini hissetti.

"Anladın mı?"

"Dostum." Mace önce bir bıçağın kenarını test etti kolunun içinde kayboldu. "Sakla onu. Stryke'la aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum çünkü o tam bir pislik ama haklıydı. Başımız büyük belada ve onunla olan kavganız odağınızı boka çeviriyor. Şimdi bunun zamanı değil. Olmayı bırak

ve takım olun."

Scotty yumruğunu havaya kaldırdı. "Takım olun."

Yüzünde fırtınalar kopan Blade, minyon kızıl saçlıya baktı. "Yani Mace ile aynı fikirde misin?"

"Evet," dedi, "ve bunu benden önce söylediği için şanslısın. Ben olsam bu kadar nazik olmazdım. Çizgiyi aştın ve

Cyan sana çok yumuşak davrandı. Seni dışarı atmalıydı. Kişisel sorunlarını kendi zamanında hallet."

Blade'in kara gözlerindeki gölgeler öfkeyle kıvrandı, ama yavaş yavaş kayboldular ve takım arkadaşlarına boyun eğmiş bir yumruk attı.

"Takım olun." Cyan'a mahcup bir bakış fırlattı. "Bu yersizdi. Özür dilerim."

"Biz iyiyiz. Teşekkürler."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, üçlü silahlanmaya ve görevi tartışmaya geri döndü.

Birlikte senkronize bir şekilde, neredeyse tek bir organizma gibi çalışma yetenekleri DART'ta neredeyse efsaneydi. Cyan nedenini şimdi anlıyordu. Blade raydan çıkmıştı ama Mace ve Scotty onu çabucak yoluna ve görevine geri döndürmüşlerdi. Cyan'ın, takım arkadaşlarının sert çıkışlarına katlanma biçimine hayranlık duyması gerekiyordu. Kızmadan veya savunmaya geçmeden eleştiri.

"Pekâlâ," dedi Twila ve Cyan'ı tekrar ortaya çıkan krize döndürdü. "Nereye yerleşeceksiniz?"

Cyan sondaj kulesinin tam ortasındaki bir kontrol cihazını işaret etti. İki kat yukarıdaydı ama doğrudan derin su gliflerinin üzerindeydi.

"İşte orada." Kapiya doğru ilerlemeye başladı. "Bana şans dile!"

Aceleyle giderken bir iyi dilek korusu onu takip etti. koridordan dış çıkışa doğru ilerledi. Stryke'a nereye gittiğini söylemek için telsizini kullandı. Stryke onu şaşırtacak şekilde çoktan oradaydı; siyah saçları geriye doğru taranmış ve parmaklarıyla yiv açılmıştı, elinde küçük bir muz büyüklüğünde fildişi bir sütun vardı.

"Burayı seçeceğimi tahmin etmişim," dedi.

Tabii ki vardı. Eliyle nesneyi işaret etti. "Peki, nedir bu? Ve nasıl çalışıyor?"

"Nadir güç kaynakları konusunda uzmanlaşmış bir yeraltı tüccarından satın aldığım bir obje." Onu eline aldı. "Bu bir brojibeast boynuzundan oyulmuş."

"Vay canına." Neredeyse efsanevi olacak kadar nadir bulunan bir hazine olan pürüzsüz, özelliiksiz çubuğa huşu içinde baktı. "Bunlar tüm büyü kullanıcılarının gözdesi. Birisi bununla on fit yarıçaplı bir zehirli gaz büyüsünü tüm bir şehir bloğunu yutabilecek bir büyüye dönüştürebilir." Başını kaldırıp ona baktı.

heyecandan sinirleri titriyordu. "Büyücüler bunu sisi yarım mil ya da daha fazla geriye itmek için kullanabilir!"

"Bu bize yardımcı olmaz. Hâlâ sis duvarından geçmek zorundayız. Ancak son çare olarak, platforma çıkan iblislerle savaşmak için kullanabilirler."

Son çare konuşmasından hoşlanmamıştı. "Peki, StryTech bununla ne yapıyordu?"

"Esas olarak bunu kopyalamaya çalışıyoruz. DART büyücülerinin ve Underworld General şifacılarının böyle bir şeye erişimi olduğunu hayal edin."

Oh, yapabildikleri inanılmaz şeyler. Ancak güçlü nesneler genellikle daha az onurlu şekillerde kullanılırdı. Onun Heyecan acı verici bir şekilde öldü.

"Ve kötü adamların da buna erişimi olduğunu düşünün."

Bunun üzerine bakışları keskinleşti. "StryTech'in tüm ürünleri gibi, sıkı kontroller olacaktır."

"Sıkı kontroller Shanea ve Draven'ı kurtaramadı," diye karşılık verdi kendini durduramadan.

Kahretsin. Az önce Blade'in yaptığını yapmıştı. kişisel bir şikâyeti tehlikeli bir duruma getirmişti. Öfkesini olmasa da gururunu yutarak isteksizce özür diledi.

"Özür dilerim. Bunu bir denemeliyiz. Yine de sizi uyarayım, benim büyü türüm genellikle elektronik olmayan amplifikatörlerle çalışmaz."

"İşte bu yüzden," dedi onu ters çevirirken, "içine gömülü bir mikroçipimiz vardı. Quillax'ın gliflerini bozan şey bu olabilir. O zamandan beri çipte bazı güncellemeler yaptık ama henüz test etmedik."

"Evet, bundan bahsetmiştin. Yani ben kobay mıyım?"

"Tebrik ederim."

Yürüme yollarındaki çok sayıda ayak sesinin çıkardığı cınlama, denizin sondaj kulesinin dev desteklerine çarpmasına eşlik ediyordu

ve sisten ve sudan gelen ürkütücü sesler.

Tepeden tırnağa silahlanmış mürettebattan birkaçı korkuluklara dizilip izlemeye koyuldu. Köşelerden üçünde Blade, Mace ve Scotty, dikkatli bakışlarını bir o yana bir bu yana gezdirerek izliyordu.

Cyan ve çevresi.

"İyi şanslar," diye bağırdı Mace. "Baskı yok. Söz konusu olan sadece bizim hayatlarımız ve belki de tüm gezegen."

Cihazı Stryke'tan alırken, Mace'in telsizlerini Blade'inki gibi elektronik bir zapper ile donatmayı düşündü.

"Taran, bu şey de ne?" Göstergeleri ve kontrol paneli olan büyük bir kutuyu işaret etti.

"Bu yağ akışını, basıncı ve emisyonları izler."

"İçinden geçen elektrik hatları da gliflerin olduğu yere kadar uzanıyor mu?"

"Hatlar doğrudan bağlantılı değil ama aynı devreler üzerinde."

Tamam, güzel. Belki de bir şansları vardı. "Bir şey daha var. Teçhizat çalışmıyor, değil mi? Çalıştırmayacağım. kazara bir petrol sızıntısına ya da başka bir şeye neden olabilir, değil mi?"

"Yapmamalısın. Neredeyse iki aydır kapalı."

Mükemmel. Gözlerini kapatarak, tüm kaynaklardan gelen elektronları bir araya getirmesini sağlayan güçleri kanalize etti.

Büyüler. Uzun bir ipliği önce cihaza, sonra da kontrol paneline geçirdi.

Elektrik şebekesi, onu gliflere götürecek hattı görüyor.

Objeyi sıkıca kavradı. Güç desteğine henüz ihtiyacı yoktu ama iplik su yüzeyinin altına doğru ilerlemeye başladığında gücü azalmaya başladı.

Yumruğundaki cihaz bir parıltı yaydı. İlk başta sönük olan ürkütücü yeşil-beyaz ışık, enerjisini ittikçe yoğunlaştı. gittikçe daha derine iniyordu. Aklının gözünde, görebiliyordu

derinliği bir dizi sayı olarak görebilir ve hatta
Mevcut hat veri aktarırken sıcaklık ve basınç.

Cihazın parıltısı o kadar parlak oldu ki, dönmek zorunda
kaldı.

ondan uzak durdular. Diğerleri gözlerini korudu. Mace, Blade
ve Scotty düzinelerce ceplerinden çıkardıkları güneş
gözlüklerini taktılar.

Devam et, devam et.

İplik gerildi, aşağı doğru iniyordu.

İşte orada! En üstteki glifi görebiliyordu. En azından
parçalarını.

Neredeyse geldik.

Konu durdu.

Hayır! Hayır!

Dişlerini ve yumruklarını sıkarak, yeteneklerinin her
damlasını kullanarak gerildi. Obje avucunda ısındı, parıltısı
görebildiği kadarıyla teçhizata yayıldı ve parmaklıkların
ötesindeki karanlığı bile aştı,

Uçan şeyler kenarlarda uçuşuyor, derimsi kanatları ışığa
değdiğinde çığlık atıyorlardı.

"Bunu yapabilirsin, Cyan." Stryke'ın iyi bir viski gibi
yumuşak ve bir o kadar da iç ısıtan derin sesi ona çok-
gerekli destek.

İplik, uç kısmı duvara değene kadar daha da uzadı.
ve geri kalanını görebiliyordu. Umarım bu kadarı yeterliydi.

Düzeltmeyi hayal etti, büyüünün elektrik akımları
aracılığıyla oluşmasına izin verdi. Umut onu doldurdu-

Büyü kıvılcımlandı, söndü ve iplik geri çekildi.

"Hayır!" diye bağırdı, umutsuzca tekrar denedi. Ve tekrar.

Ama objenin etrafındaki parıltı azalıyordu ve gücü de
azalıyordu. Sınırlarını aşmıştı ve daha fazla
daha fazlası için kuyuya ulaşmaya çalıştıkça daha da
zayıfladı.

Umut umutsuzluğa dönüştü.

"Başarısız oldum," diye fısıldadı. "Hepimizi mahvettim."

Bölüm 19

İç güdüm sistemi onu Kuzey Denizi'ne yönlendirirken Gabriel uçsuz bucaksız okyanusların ve geniş kara parçalarının üzerinden süzüldü. Deniz Fırtınası'nın koordinatlarını bulmak kolay olmuştu, ve dahili GPS'i gerisini halletmişti.

Eski, artık soyu tükenmiş bir fae ırkı tarafından dövülmüş altın zırhını giymiş, uzayda ve zamanda hızla ilerliyor, dünyanın etrafında dönüyor ve doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Geçidi yok etmenin doğru bir şey olduğuna şüphe yok. Ama ya çok yanlış bir şeyle sonuçlandıysa?

Ya Cehennem Geçidi yok edildiğinde, ikizi olan Gai Geçidi de yok edilmişse? Bir zamanlar, Göksellerin Cennet ile Cehennem arasında seyahat edebilmelerinin tek yoluydu. ve insan alemini... ve gerekirse iblis alemini. Bin yıldır kapalıydı ama şimdi Cennet'in bariyerleri bir kez daha dikildiğine göre, belki de işlevsel tutulmalıydı.

İnsanın zalim bir yönetimden ne zaman kaçması gerekeceğini asla bilemezdi.

Ya bunun yerine Cehennem Geçidi'ni olduğu gibi bırakarak kapatabilseydi?

Platformdan yüz mil uzakta, açık gökyüzünde, patlama önleyicisi gazları dışarı pompalayan başka bir petrol platformunun üzerinde durdu. Stryke'ın platformunun artık çalışmadığından oldukça emindi. StryTech'in petrol şirketine bunun için ne kadar ödediğini merak ediyordu. Ayrıca Stryke'ın onu neden satın aldığını da merak ediyordu. Acaba

Gerçekten dünyayı kurtarmak için mi, yoksa StryTech bir şekilde Cehennem Geçidi'ne olan yakınlığından faydalananacak mı?

Stryke'ın iyi ve kötü arasındaki hizalanması hakkında pek bir şey bilinmiyordu. İblislere karşı insanların tarafını tutuyor gibi görünüyordu, bu yüzden Cennet ona karşı bekle ve gör yaklaşımını seçti. Stryke'a kadar, Cennet'in, bir krala izin vermesi düşünülemezdi. İblis insanlar üzerinde çok fazla güce ve etkiye sahipti ama şimdiye kadar insanlığa zarar vermekten çok daha fazla yardım etti.

Ancak ilk hatası, Primori olsa bile muhtemelen son hatası olacaktı. Özellikle de artık yönetimde Tahtlar varken ve Reaver onu savunmak için ortalıkta yokken. İblis arkadaşları ve ailesi. Ne de olsa, Gökseller geçmişte Memitim'e koruyucu melekler atamışlardı. Primori'yi zamanından önce yok etmek.

Ama her zaman sonuçları olmuştur. Bunlardan biri, Üçüncü Kölelik Savaşı, Spartacus'un yenilgisiyle sonuçlanmıştı. Altı bin kişinin çarmıha gerilmesi ve bir düzine meleğin cennetten kovulması.

"Selamlar, Gabriel."

Gabriel içgüdüsel olarak sağ eline bir ateş topu alıp sesin sahibine doğru döndü.

"Hutriel?"

Ateş topunu söndürmedi.

Hutriel, ceza meleği ve Baş Göksel İnfazcı, onun birkaç metre üzerinde süzülüyordu, büyük lavanta rengi kanatları genişçe açılmıştı ve uçları rüzgârla savruluyordu.

"Beni almanıza izin vermeyeceğim," dedi Gabriel, gücünü hazır tutarak, gerekirse Hut'ı gökyüzünden fırlatmaya hazırdı. "Görevimi henüz tamamlamadım."

"Seni Heofon'a geri götürmek için burada değilim," dedi, Cennet'in eski telaffuzunu kullanarak. Adonis yüzlü melek Yaşlı bir Gökseldi... yaşından dolayı değil, en havalı meleklerin çoğu gibi o da yaşlı olduğu için, geleneksel yöntemlere bağlı kalmış ve çok az zaman geçirmiştir.

insan aleminde. "Henüz. Buradayım çünkü Cehennem Geçidi'nin, etrafında döndüğünüz petrol platformunun altında olduğunu tespit ettik. Yardım etmek için buradayım."

"Bir, bunu zaten biliyordum. Ve ikincisi, yardıma ihtiyacım yok."

"Bu senin vereceğin bir karar değil." Hutriel'in tuzlu ve biberli saçları, görünüşe göre Hutriel kadar sinirlenmiş bir şekilde bozuldu. "Heofon'daki durum değişti. Cehennemin bir kölesi Gaiaportal'dan içeri girdi."

Gabriel şok olmuş bir şekilde soluğunu tutamadı ve ateş topu söndü. "Cennette... bir iblis mi vardı?"

"O bir su şeytanydı ve tam olarak ortaya çıkamadan öldü, ama şimdi durumumuzun önemini anlıyorsunuz. Gehennaportal'ı yok etmeliyiz." Boğazını temizledi buyurgan bir şekilde. "Terk Edilmiş Olan," dedi, bir diğerini kullanarak.

Azagoth için birçok modası geçmiş takma ad kullanıyordu ve bunu alaycı bir tavırla yapıyordu. "İşi nasıl yapacağını açıkladı mı?"

"Çaldı. Ve sonra nasıl çaldığını anımsadık Lilliana senden kurtuldu ve kendini beğenmiş kıcına öyle bir tekme attı ki bir ay boyunca tüylerini yolacaktın. Her şeyi bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Hutriel'in periwinkle gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı.

Arkasında bir fırtına bulutu oluştu ve Gabriel piçin kendisini bir şimşekle vurmaya çalışmasına cesaret etti. Ama bir an sonra bulut dağıldı. Akıllıca bir hareket.

"Eğer Azagoth sana geçidi nasıl yok edeceğini söylediye," diye çıkıştı Hut, "neden şimdiye kadar yapmadın?"

Bu iyi bir soruydu ve kendi kendine sorduğu bir soruydu. Tüm cevap bu olmasa bile en azından inandırıcı bir cevabı vardı.

"Çünkü sisin içinden en iyi yaklaşma açısını planlıyordum."

"Sis mi? Ne sisi?"

Gabriel onu takip etmesini işaret ederek platforma doğru ilerledi, Hutriel de kolaylıkla ona ayak uydurdu. Saniyeler içinde, platformu çevreleyen devasa, kaynayan karanlık bulut

platform görünür hale geldi. Platformun kenarında yavaşladı, sahip olduğu tüm meleksi hisler bir uyarı çılgılığı atıyordu.

Bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü.

"Bundan hoşlanmadım." Hutriel geri çekildi ve fenomenini dikkatli gözlerle izledi. "Ondan yayılan kötülük... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Gabriel de aynı fikirdeydi. Ve bir ya da iki kez Cehennem'e girmişti. "Sheoul'un farklı bölümleri farklı kötülük konsantrasyonları" dedi. "Bu yüzden giremediğimiz yerler var. Bu... iğrenç şey, bu diyara o yoğunlaşma alanlarından birinden sızmış olmalı. kötülük."

Hutriel biraz daha geri çekildi. "Buna karşı çok güçlü bir tepki veriyorum."

Çok güçlü bir tepki mi? İçine girme fikri O karanlık fırtına Gabriel'in ruhunun derinliklerine korku saldı.

Bağırsakları çalkalandı ve kendini korumanın her damlası sisin zehre benzer bir şey olduğu konusunda onu uyardı.

"Bizim lehimize olan tek şey kubbenin çok kalın değil," dedi. "Platform yakın."

Hut ona baktı. "Ya bu bir kubbe değilse? Ya platformu yuttuysa? Bu tür bir ortamda uzun süre hayatta kalamayız."

Evet, bu bir sorun olabilir. Umarım Stryke bu pisliği geri itecek bir şey yapmıştır. Gabriel'in zırhı ama Hut-boy tek başınaydı.

"Neden dalmak için pek de hevesli olmadığımı anladın mı?" Kıvranan kötülük yığınının, kulaklarında çınlayan acı seslerine baktı ve sonra omuz silkti.

Ne oluyor be?

Kıvranan karanlığa çarptı. Anında pişmanlık.

Her kası kilitlenmiş gibiydi, kolları ve bacakları sisin içinde uçarken işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

kontrol uçağı. Kanatları sarktı, her kanat çırpışında sanki bir tür şeytani jölenin içinde uçuyormuş gibi hissediyordu.

Nesneler onu pençeliyor, kaygan bir dokunaç ya da tırtıklı bir dişin sadece sıyırmasıyla bile açıkta kalan derisinin yanmasına neden olan ağır çekim bir saldırı.

Arkasında, Hutriel acı içinde tısladı ve "Şeytan'ın oyun alanından gelen şeytanları" lanetledi.

Ufacık, kötü niyetli bakteriler Gabriel'in akciğer dokusuna nüfuz etmiş gibi her nefes acı veriyordu. Burnundan kan damlıyordu ve gözleri eriyecekmiş gibi hissediyordu. Güçlerini devreye sokmaya çalıştı ama sis onu emdi ya da bozdu.

çağırdığı her silahın enerjisi. Onun ateş topu parmaklarının ucunda söndü. Buz fırtınası, büzüşen kanatlarını parçalayan dolu yarattı.

Platform hangi cehennemdeydi?

Orada!

Sonunda devasa metal yapı ortaya çıktı ve teçhizattan birkaç metre ötede tatlı, kötü olmayan havaya fırladılar.

Sisin içinden geçme mücadelesi yüzünden zayıf düşmüş olan Gabriel, atmosferdeki ani değişiklik yüzünden kanatların ve uzuvların kontrolsüz taklaları. Takla atarak güverteye çıktı ve ızgaranın üzerinden kaydı. Hutriel'in durumu da pek iyi değildi, metal bir sandığın yanına bir tüy yığını halinde çakıldı.

Aman Tanrım.

Bulanık bir görüşle diğer meleğin kıvranışını izledi, kanı güverte çıtalarının arasından damlıyordu. Kanatları parçalanmış, tüyleri kıvrılıp erimişti ve sağ kanadı kırılmış olabilirdi. Bir düzine yerden et parçaları ve dilimler kopmuştu.

Gabriel onun ne kadar kötü yırtıldığını görmek bile istemedi.

Yu

kar "Hey, pislikler!"

1. İnleyerek dört silahlı erkeğin bulunduğu yere baktı. silahlarını çekmiş ve onlara doğrultmuşlardı. "Kimsiniz siz?"

"Stryke ile... konuşmam gerek." Nefes almaya çalışarak durakladı ama ciğerleri hâlâ onu içten içe pişiriyormuş gibi yanıyordu. "Söyle ona... söyle ona Gabriel."

Adamlardan biri havalandı ve Gabriel vücudunun iyileşmeye başlaması için platforma geri döndü. Melekler iyileşti hızlı bir şekilde, genellikle doğru koşullar altında anında. Ancak kötülük ne kadar yoğunsa, hasar o kadar kötüdür ve yaraların iyileşmesi o kadar uzun sürer.

Gözlerini kapattığında, yaralarının birbirine bağlanırken sızladığını hissetti ve ciğerlerinin biraz daha iyi hissettiğini düşündü. İyileşirken gözleri kapaklarının altında yuvarlandı ve orospu çocuğu, acıyordu.

Ayak seslerinin mufflak sesi çınladı. Yanında birinin durduğunu hissetti ve gözlerini açtı.

"Stryke," diye mırıldandı.

Stryke başını eğerek ona baktı. "Bir meleği gördüğüme sevindiğimi söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Sevindim..." Öksürdü. "Gününüzü güzelleştirebildiğime sevindim."

Stryke başparmağını, doğrulup göğsüne yaslanmayı başarmış olan Hutriel'e doğru salladı. "Kim o?"

"Hutriel. Bana bakıcılık yapmak için burada."

Stryke buna kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. "Yaratıklar tekrar platforma tırmanmaya başlamadan önce sizi içeri alalım." Adamlarına gelmelerini işaret etti.

"Bu sis hiç yaklaşıyor mu?"

"Öyle. Şu anda onu tutan büyücülerim var."

Gabriel iyi olduklarını umuyordu çünkü o ve Hut hala yaralıyken büyüleri başarısız olursa, onlar da sisin içinden geri dönmek için zayıf. Sonunda denize düşebilir ve orada şeytani yaratıklar tarafından sonsuz, yaşayan bir cehennemde parçalanabilirlerdi. Bazı şeyler ölümden daha kötü.

Stryke'ın adamları platformun ön tarafındaki ofise girmelerine yardım etti. Çatlaklar her iki pencereyi de örümcek ağı gibi kaplamıştı.

duvarlardaki ve tavandaki sızıntılardan su toplamak için yerleştirilmişti.

"Peki," dedi Stryke. "Cennet melekleri gönderdiyse tüm bunlar ne kadar kötü?"

"Olabildiğince kötü, Stryke. Olabildiğince kötü."

Bölüm 20

Sea Storm'un konferans odası, sade, penceresiz ofis alanı, herkes on kişilik masadaki yerini almadan önce sıkışık görünüyordu. Şimdi ise herkes birbiriyle ilgilenirken Cyan'ın Stryke'ın yanına oturduğu yer bir sardalya kutusuna dönüşmüştü.

Ve yapılacak çok şey vardı.

Meleklerin, matkabın sadece insanlar alemine değil, Cennet'in kendisine de açılabilen devasa bir geçidi aştığını ortaya çıkarması hepsini şoka sokmuştu. Bu da sorunu çözme görevlerini daha acil hale getiriyordu, özellikle de iblisler efsanevi geçitten Cennet'e erişiyorsa.

Bir de masada iki meleklerle birlikte oturduğu gerçeği vardı. İki lanet melek. Ve onlardan biri baş melekti. İncil'den.

Başka kimse etkilenmiş görünmüyordu ama Scotty sadece Memitim meleklerinin bulunduğu bir adada büyümekle kalmamıştı, büyükbabası Reaver var olan en güçlü melekti. Blade ve Stryke da meleklerle yabancı değillerdi ve hayatları boyunca onlarla birlikte eğitim görmüşlerdi. Azagoth'un kızlarından biri olan Mace'in annesi, Primori'ye göz kulak olmak için doğmuş bir Memitim meleğiydi, bu da onu dörtte bir melek yapıyordu.

Dolayısıyla, bir Başmelekle sohbet etmek hepsi için sıradan bir gün gibi görünüyormuş olmalıydı. Bu arada Cyan dehşete mi kapılmıştı yoksa korkmuş muydu karar veremiyordu.

Gabriel ona döndü, muhteşem, rengarenk saçları ezik zırhının omuz plakalarının etrafında dönüyordu. Saçlarının insanoğlunun tüm renklerinden oluştuğu söylenirdi ve o da bundan şüphe duymuyordu.

"Eğer orijinal gliflere erişebilirsen," dedi ona, "onları onarabilir ve gediği kapatabilir misin?"

"Mühürlemiyoruz." Hutriel elini masaya vurdu, kulak tırmalayan çatırtı kadının sıçramasına neden oldu. "Onu yok ediyoruz. Azagoth sana nasıl yapacağını söyledi."

Gabriel sandalyesini diğer meleğe doğru çevirdi. "Bunu bir düşünün. Onu yıkmanın Gaiaportal'a ne yapacağını bilmiyoruz. Birini yok etmek muhtemelen diğerini de yok edecektir."

Hutriel etkilenmemişti. "Gaiaportal eski zamanlardan kalma bir kalıntı. Yararlılığı zaten sona erdi."

"Öyle mi?" Küçük, öfkeli şimşekler Gabriel'in gözlerini Parlak mavi gözleri plazma kürelerine dönüşmüştü ve Cyan havada çatırdayan gerilimi başka birinin hissedip hissetmediğini merak etti.

"Şu anda Cennet'in yüzde doksan dokuzu tecrit altında."

Kilitlenme mi? Cyan diğerleriyle bakış alışverişinde bulundu,

Onlar da en az onun kadar şaşkın görünüyorlardı.

Hutriel öfkeden küplere bindi. "Gaiaportal'ı yeniden açmamızı mı öneriyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Gabriel. "Belki de. Thrones aklını kaçırmış. Hepimiz kapana kısıldık. Sen ise güvenlik. Bir kaçış yolunun olması mantıklı değil mi?" "Haince bir çizgide yürüyorsun, Gabriel," Hutriel

dedi, sesinden uyarı damlıyordu. "Ve bunu iblislerin önünde yapıyorsun, bu da suçunu daha da korkunç hale getiriyor."

İhanet mi? Bu kadar haince olan neydi? Peki melekler neden kapana kısılmıştı? Ayrıca, şeytanları söyleme şekli inanılmaz derecede saldırgan. Muhtemelen bunu belirtmek için iyi bir zaman değildi.

"Umursamanın ötesindeyim." Gabriel'in sesi daha da yükseldi ve Hutriel'in yüzü daha da kızardı. "Geçici bir süreliğine

yarık açmak yerine. Herkese topyekûn yıkımın sonuçlarını düşünmesi için zaman verin."

"Benim emirlerim var, senin de öyle," diye tersledi Hutriel. "Tartışma bitmiştir, özellikle de bu cehennem döllerinin önünde. Bu konuda onlara güvenemeyiz."

Mace eğlenerek homurdandı, Blade Hut'ı bir tabut için ölçüp biçiyor gibiydi ve Scotty tırnaklarını inceledi.

Stryke ayağa fırladı, avuçlarını masaya vurdu ve Hutriel'e doğru eğildi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu cehennem dölleri kışınızı kurtardı. Bu benim teçhizatım. Benim ekipmanım. Benim adamlarım. Siz sik kafalı halolarla çalışmaktan ne kadar mutluysam, siz de biz aşağılık iblislerle çalışmaktan o kadar mutlusunuz. Aş artık bunu." Blade'e bir Hutriel ve Gabriel arasında bakışlarını kaydırmadan önce anlamlı bir bakış attı. "Bu durumdan kurtulmak için birlikte çalışmamız gerekiyor, bu yüzden yükünüzü bir kenara bırakın ve odaklanın."

Cyan, Stryke'ın tiradının çok ateşli olduğunu düşünüyordu ama

Hutriel kovarcasına dilini şaklattı. "Kışımızı kurtarmadın."

"Evet," dedi Stryke, "yaptım. Sen bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüzken seni şeytani köpekbaliğine atmadım. Bana sonra teşekkür edersin." Mace bir çığlık attı Stryke Gabriel'e dönerken güldü. "Bu lanet portalla işimi şansa bırakmayacağım. Cennetin sorunları ve Gaiaportal'a ne olacağı zerre kadar umurumda değil. Bu pisliği yok edeceğiz. Tartışma bitmiştir. Bunu nasıl yapacağız?"

Gabriel'in gözleri öfkeyle parladı ve ateşli bir aura etrafını titretti. Bakışları saldırı planları yapan iki rakip korkunç kurt gibi kilitlendi ve kalbi duracakmış gibi bir an için Başmelek'in Stryke'ı öldüreceğini düşündü durduğu yerde.

"Güçlerim suda sınırlı," dedi Gabriel sonunda, "ama kendim ve Cyan için yaşamı destekleyen bir baloncuk yaratabilirim. Onu gliflere ya da olması gerektiği kadar derine götürebilirim. Oraya vardığımda güçlerimi kullanarak

onunkini güçlendir. Birlikte geçidi yok edebiliriz."

Stryke bunu düşündü. "Riskler nelerdir?"

"Dediğim gibi, şu anda Cennet risk altında olacak-"

"Ona," diye araya girdi Stryke, Cyan'ı işaret ederek.

"Sana söyledim, senin Cennet iç savaşın umurumda bile değil. Onun için risklerin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ah. Beklenmedik bir sıcaklık hissi vardı. Shanea, Draven ne zaman bir şey söylese ya da yapsa Onu ne kadar sevdiğini gösteren bir şey. Ki bu hemen hemen her gün oluyordu. Birbirlerine çok aşıklardı.

Otomatik olarak Stryke'a baktı, Shan'ı her düşündüğünde ortaya çıkan öfkenin bıçak gibi kesilmesini bekliyordu. Bu kez öyle bir şey olmadı. Sadece her zaman var olan ve bir şekilde bir gram daha hafif hissettiren bir keder vardı.

Gabriel Stryke'ın sorusunu düşündü. "Ben güvende olduğum sürece," dedi sonunda, "o da muhtemelen güvendedir."

Cyan bundan hiç hoşlanmamıştı. "Muhtemelen mi?"

Gabriel sandalyesinde daha dik oturdu. "Suda şeytanlarla savaşma konusunda çok fazla deneyimim yok. Suda İblis istilaları son derece nadirdir. Binlerce yıldır denize ya da okyanusa girmedim. Bir balina gördün, hepsini gördün, biliyor musun?"

"En kötü senaryolara hazırlıklı olmalıyız." Scotty Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sandalyesinde boş boş sallanıyordu. "Bize ne tür şeyler olabileceği hakkında biraz fikir ver yanlış."

"Sen babanın kızısn, değil mi?" Gabriel düşündü.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Gabriel gülümseyerek başını eğdi. "Amaçlandığı gibi. Seni en son arenada antrenman yaparken gördüğümünden beri uzun bir yol kat ettin, yaşlılara ayak uydurmaya çalışıyordun. çocuklar." Gülümsemesini kaybetti ve herkese hitap ederken ifadesi ciddileşti. "En kötü senaryolar? Bir leviathan tarafından bütün olarak yutulabiliriz, bu durumda

ama Cyan muhtemelen hayatta kalamazdı. Ya da balonum patlayabilir, bu durumda Cyan ben yüzeye çıkamadan ezilebilir ya da boğulabilir."

"O gitmiyor," diye açıkladı Stryke. "Siz meleksiniz. Bunu kendi başınıza yapabilirsiniz."

"Belki de," dedi Gabriel yavaşça. "Buraya tam da bu niyetle geldim. Ama Cyan'ın yardımını almak başarı şansını artırıyor. Başarısızlığın bedeli riske atılamayacak kadar ağır."

Cyan ona döndüğünde sandalyesi gıcırdadı. "Bunu yapmak zorundayım, Stryke. Y yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Zamanımız tükendi ve bir Hail Mary'ye kaldık."

Kadın haklıydı ve o da bunu biliyordu. Tartışmadı. Tartışamazdı, çenesini öyle bir kilitlemişti ki yüzündeki ve boynundaki kaslar kasılmıştı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Hutriel. "Kendi baloncuğumda tabii ki."

Gabriel başıyla onu onayladı. "Hazır mısın?"

"Bekle." Stryke elini kaldırdı. "Cyan'la bir dakika konuşmam gerek." Başını kapıya doğru eğdi. "İçeride özel."

Koridorda yalnız kaldığında ona döndü. "Ne oldu?"

Muhtemelen kimsenin dinlemediğinden emin olmak için tekrar kapıya baktı. "Bence bunu yapmamalısın. Onlara güvenmiyorum."

Onun kimseye güvenmediğinden şüpheliydi. "Gabriel'i tanıdığını sanıyordum."

"Bir sürü melek tanıyorum. Bu yüzden onlara güvenmiyorum. Bir dava uğruna herkesi ve her şeyi feda edebilirler," dedi, ses tonuna karanlık çökmüştü. "Gabriel'le sadece birkaç kez karşılaştım, ikisi de kısa sürdü, ama ben olsam

En iyi arkadaş olsak bile ona güvenemezdim. Sheoul-gra'nın yıkımı sırasında Azagoth'la ilişkisi vardı ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum."

Vay be. Azagoth'un eylemleri sonucunda hem iblis hem de insan birçok kişi ölmüştü, ancak daha da fazlası

Tarihin akışı üzerindeki etkisi çok önemliydi. İnsanlar bu sayede yeraltı dünyasının varlığından haberdar oldular.

"Bir melek neden Sheoul-gra'nın yok edilmesini istesin ki?" "Bilmiyorum," diye itiraf etti, kaşları çatılmıştı.

kaşlarını çattı. Bir şeyi bilmemekten nefret ederdi. Bir keresinde bir röportajında cevaplanmamış soruların onun için takıntı haline geldiğini ve bir seferde haftalarca araştırma tavşan deliklerine girebileceğini söylemişti.

O daha fazla takıntı yapamadan, elini hafifçe koluna koydu. "Endişelendiğini biliyorum. Ama başka bir planın yoksa Gabriel'inkini kullanmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok, Stryke. Bunu sen de biliyorsun. İkimiz de biliyoruz."

"Evet, evet," diye mırıldandı ve ardından bir küfür savurdu. "Ama onlara sırtını dönmeyeceğine dair bana söz ver. Melekler bir amaçları olmadığı sürece iblislerle çalışmazlar ve

Bizi öldürmek için spor yapıyorlar. Hiçbirine güvenmeyin."

Bakışları onunkileri yakaladı, gözlerindeki yoğunluk nefesinin kesilmesine neden oldu. Eskiden onun gözlerinin soğuk, dipsiz ve boş olduğunu düşünürdü. Ama şimdi kayıtsızlık kaplaması altında çıplak duygulardan başka bir şey görmüyordu. Adam hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu ama artık gerçeği biliyordu.

Her şeyi önemserdi. Dikkatini dağıtacak kadar. Kendini korumak için bir bariyer kurduğu noktaya kadar.

Stryke'ın sorunu yeterince duyguya sahip olmaması değildi.

Çok fazla vardı.

Bir de onun genel olarak bir pislik olması meselesi vardı. Ama bunu takdir etmeye başlamıştı, Özellikle de kendisinden başka birine yönelik olduğunda.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle, bir elini kaldırarak yanağını.

Kalbi ani bir aciliyetle çarparken, o anda donup kaldı, adamın şefkati ve buna verdiği tepki karşısında şok oldu. Adam sadece bir dokunuşla tüm engellerini ortadan kaldırmıştı.

Aniden bir şey platformu sarstı. Fayanslar Ayaklarının altı büküldü ve duvara çarptılar, sadece Stryke'ın gücü onları aşağı düşmekten alıyordu. Yine de, omurgası alçı duvara çarptığında Stryke ona çarptı.

Acı fark edilmedi bile. Titreme ve sarsıntıdan ve ikisinden başka bir şey yoktu. Gözleri onunkine kilitlendi. Bir sarsıntı daha ve adam başını eğerek kısa, tutkulu bir öpücükle onun ağzını yakaladı.

Uzaklaştığında bakışları kavurucu bir sıcaklıktaydı ve kadın yanmak istediğini hissetti. "Dikkatli ol. DART'ın sana ihtiyacı var."

İçinden bir hayal kırıklığı süzüldü. "Sadece DART mı?"

Dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

"StryTech de."

O da gülümsedi çünkü "StryTech de" değil, "Ben de" dediğini duydu.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" Yüzünde şüphe maskesi olan Hutriel bakışlarını Gabriel'den platformun korkuluklarının üzerinden aşağıdaki dalgalara çevirdi.

Pek sayılmaz. 50/50 şans veriyorum.

"Kesinlikle," dedi Gabriel. "Kendime güveniyorum."

Hutriel ona döndü, harap olmuş siyah-ve-Kıpkırmızı zırh gıcırıyor. "Cyberis iblislerine güvenmiyorum." "Hiçbir iblise güvenmiyorum. Ama Cyan en iyi umudumuz." "Hey, melekler." Cyan gözlerini ikisinin arasına dikip

Gabriel'in yanındaki tekne iskelesinde. "Seni duyabiliyorum. Peki, bunu neden kendi başına yapamadığını tekrar söyler misin?"

Alaycılığı Hutriel'in kafasının üzerinden uçup gitti. "Yapabiliriz. Ama biz Deniz Gökselleri değiliz, bu yüzden güçlerimiz

suyun altında çok uzakta. Ve sihirli yetenekleriniz bunu telafi edebilir."

Gabriel kaşlarını çattı. "Tahtlar bunun için neden bir Deniz Gökselini göndermedi?"

"Çünkü suya hükmeden tek melekler Prensliklerdir," dedi Hutriel. "Güç elde etmek için Tahtlar'ın yanında yer almış olabilirler ama

Şeytan'ın isyanı devam ediyor. Böyle bir konuda onlara güvenilemez."

Onların güçleri de Gabriel'inkilere kıyasla zayıftı- ve hatta Hutriel'in. Ama yine de bir tane göndermek akıllıca olurdu. Throneslar aptaldı.

"Kesinlikle," dedi Cyan. "Gördün mü, bana ihtiyacın var. Eğer nazik olamıyorsan, en azından benim hakkımda bir şeymişim gibi konuşmayı bırak. ayakkabının altını kazımışsın." Birkaç metre ötedeki platformda bir çubuk gibi gergin duran Stryke'a baktı. Gabriel'e döndüğünde kararlı bir şekilde başını salladı. "Peki, bunu nasıl yapacağız?"

Bu şeytanı sevmiştı. Ona güvenmiyordu ama seviyordu. Bu arada Hutriel, muhtemelen işe yararlığı sona erdikten sonra onu öldürmeyi planlıyordu. Muhtemelen hepsini öldürmek istiyordu.

"Bizi bir hava kabarcığıyla kaplayacağım. Konuşabileceğiz ama yanlara dokunmamaya çalışın yoksa sızıntı olur."

"Tamam." Getirdiği el fenerini sıkıca kavrayarak uzun bir nefes verdi. "Hadi yapalım şu işi."

Arkasından yaklaştı ve omuzlarını kavradı. Baloncuk onları şeffaf bir yumurta kabuğu gibi sardıktan sonra, onları platformdan yukarı ve uzağa fırlattı. onları suya indiriyor.

Anlık, muazzam bir sessizlik etraflarını sardı. Cyan'ın el feneri onları sondaj muhafazasına yönlendirecek kadar ışık sağladı ve hızlı bir inişe başladı.

"Aşağıya kadar ışık sağlayacak mı?" diye sordu.

"Bataryalar dayandığı sürece." Açı yaptı el fenerini biraz indirdi. "Taran bazı canavarların

Silah olarak bir tür elektrik darbesi ve bazen pilleri kısa devre yaptırıyorlar. Neden? Işık yapamıyor musunuz?"

"Yapabilirim," dedi. "Ama melek ışıltısı şeytanları çeker. Lanet olası uygunsuz."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı, bilek telsizinin derinlik sensörüne bakarak. "Yetmiş metre. Yaklaşıyoruz."

Gabriel, üzerindeki baskının arttığını hissedemiyordu. Alçaldıkça etraflarındaki baloncuğun yüzeyini inceliyordu ama bir şekilde kendini daha da kapalı hissediyordu. Birkaç bin yıl önce bir mağarada mahsur kaldığından beri dar alanlardan nefret ederdi ve bu giderek daha da rahatsız edici bir hal alıyordu. Meleksi işitme duyusuyla algıladığı sesler -çarpık, muffled inilti ve çığlıklar- ona yardımcı olmuyordu. konfor faktörü.

"Dur. Glifleri görüyorum," dedi Cyan. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Sanırım melek enerjisini benimkine bağlayacağız ve nanomakineleri trilyonlarca küçük Cennet bombaları. Haksız mıyım?"

Bu harika olurdu. Nanomakineleri ebedi ateşe götürebilirse, onu Cennet'in gücüyle ıslatabilirlerdi. Ki bu da Gehennaportal ve Revenant'ı kapana kıştır.

Ama aynı zamanda Gaiaportal'ı da yok edebilir. Ve melekleri kapana kıştırabilir.

Lanet olsun.

"Gabriel?"

Tereddüt etti. Sesler giderek yaklaşıyordu. Zihni dönüyor, kendisine sunulan tüm hareket tarzlarını, tüm yansımaları, tüm senaryoları planlıyordu. Daha ürkütücü Sesler... ve sağında büyük bir gölge. Acele etmeleri gerekiyordu.

"Gabriel!"

"Evet. Bunu yapacağız. Hayır, bekle." Kararsızlık onu terk etti

nadiren olan bir şekilde felç oldu. Güçlü bir Melek -Başmelek standartlarına göre bile zorlu- kararlarından nadiren şüphe ederdi. Kim onu sorgulamaya cüret edebilirdi ki?

Ancak Tahtlar yönetimdeyken, burada yapılacak yanlış bir hamle yaklaşan Çile'sini etkileyebilir. Daha da kötüsü, yarığı terk etmek mühürlendi ancak Gehennemportal operasyonu çok kötü bir şekilde.

"Gabriel! Helloooo."

Lanet olsun! "Geçidi yok etmiyoruz," diye bağırdı neredeyse. "Gediği onarın."

"Ama düşündüm ki-"

"Tamir et!" diye bağırdı, kendi kararından nefret ediyordu ama diğerinden de aynı derecede nefret edeceğini biliyordu. "Acele et!"

Kalbi hızla göğüs duvarına çarptı ve ağzı kurudu. Bunun bir sır olarak saklanması gerekiyordu.

bilgi konusunda başkasına güvenebilirdi. Ama kime? Reaver komadaydı, Metatron gözetim altında tutuluyordu ve diğer tüm Başmelekler kafalarının içinde hapsedilmişlerdi. Zaten Gabriel'in de kimseyle konuşmasına izin verilmiyordu.

Bunu daha ne kadar kendine saklaması gerekecekti? Kendine ve Cyan'a. Cyan bir sorun teşkil ediyordu.

Onu öldürmek zorundayım.

Garip bir şekilde, bu düşünce hoşuna gitmemişti. Genelde, o

iblisleri öldürmekten zevk alırdı. Onlar işkenceyle katledilmeyi hak eden iğrenç yaratıklardı. Ama o da uzun zamandır

Yararlılıkları eninde sonunda sona erecek olsa bile bazılarının yaşamayı hak ettiğini bilecek kadar.

Cyan ona bunlardan biri gibi geldi. Kötülük skalasında alt sıralarda, sadece hayatını yaşamak istiyordu. Ve şu anda iyi ile kötü arasındaki savaşın doğru tarafındaydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Kıpırdamadan durdu, onun göremediği gliflere odaklanmıştı. "Neredeyse bitirdim."

"Cyan?"

"Öyle mi?"

Riskli bir hamle daha yapmak üzereydi. "Burada olanlar hakkında yalan söylemeni istiyorum."

"Affedersiniz?"

Nabızı hızla atmasına rağmen sakince, "Çalışmaya devam edin," dedi. "Bize doğru gelen... şeyler var. Fazla zamanımız yok." Yanlarında, Hutriel işaret ediyordu hareketli bir şekilde.

"Çalışıyorum. Konuşmaya devam et."

"Herkes geçidi yok ettiğimizi söyleyeceğiz."

Sessizlik. Sonra, "Neden?"

İşte burada ona bir Başmelek olduğunu söylemesi gerekiyordu ve nedenini bilmesine gerek yoktu. Ama o bir bilim adamıydı, bir büyü teknisyeniydi ve sebepsiz yere yalan söylemezdi. Bu yüzden, bu iblisle her şeyi yapacak ve ona güvenecekti.

Ne kadar aptalım.

"Çünkü onu yok etmenin yarardan çok zarar getireceğine inanıyorum. Daha sonra her zaman geri dönüp onu yok edebiliriz."

Elleri omuzlarında olmasaydı fark edemeyeceği bir şekilde vücudunun üst kısmı kaskatı kesilmişti. "Tabii ki."

Ona güvenmiyordu ve o da onu suçlamıyordu. Neden? Bir melek böylesine kötü ve geniş çaplı bir yıkıma yol açma potansiyeli olan bir şeyi yok etmek istemez mi?

Ona da delice gelmişti.

Feci bir hata yapmış olabilirdi. "Bana güvenmelisin."

"Öyle mi? Sen hangi takımdasın, dostum? Peki sırrınızı saklamak için ne yapmaya hazırsınız? Tek takımın ben olduğumu düşünürsek.

Kim bilir, sanırım yukarı çıkarken talihsiz bir kazayla karşılaşacağım." Nefesini dışarı üfledi. "Ben bitti."

"Daha işin bitmedi. Seni öldürmeyeceğim." "Hayır, yani, işim bitti. Onarımla-"

Bir şey onlara çarptı. Yuvarlandılar, çarptılar baloncuğun duvarlarını acımasız bir güçle yıktı. Şiddet el fenerini Cyan'ın elinden düşürdü. Kabarcık duvarlarını deldi ve derinlere düştü, ışığı bir anda yok oldu.

Gabriel tamir edemedi kalkanın içinden birkaç galon su aktı.

Etraflarını karanlık sarmıştı ve ışığını yaktığında neredeyse yakmamış olmayı dileyecekti. Denizin içi şeytan balıkları, grotesk, yarı şeffaf vücutları ışığının kenarlarında kıvranıyor, jilet gibi dişleri parlıyordu.

Aniden, kabuslar okulu ayrıldı ve nükleer denizaltı büyüklüğünde, gözleri lav gibi parlayan bir canavar için oda.

"Bizi yukarı çıkarıyorum!" Yukarı doğru fırladı. O şey peşlerinden hızla geldi.

Suyun yüzeyini kırdı ve hemen arkasındaki dişlek iblis de onu kırdı. Gabriel dönüp Stryke ve diğerlerinin beklediği yere doğru eğilirken, canavar ona doğru hamle yaptı. Canavar suya geri düşerken çıkan büyük bir sıçrama Gabriel'i neredeyse bayıltıyordu ama Cyan'a sıkıca sarıldı ve kendini düzeltip Stryke'a doğru yoluna devam etmeyi başardı.

Solunda, Hutriel platformun arkasında süzülüyor, kanatları olan bir tür dikenli yüzgeçli şey onu kovalıyordu.

"Unutma," diye hırladı Cyan'ın kulağına onlar bekleyen Deniz Fırtınası ekibine yaklaştı, "kimseye tek kelime etmedi. Stryke'a bile. Sondaj çalışmalarına devam etmediği ya da sondaj makinesini satmak istemediği sürece. Bu çok önemli iblis. Cennet'teki mevcut yönetim onu idam edecek."

Muhtemelen doğru değildi ama Gabriel, Cyan'ın onun durumunu umursayacağından şüpheliydi. Gabriel'in zaten başının belada olması umurunda bile değildi ve bu onun sadece

Hapsedilmişti ama başka bir âlemde, kimsenin onu bulamayacağı izole bir gezegende hapsedilmişti. En kötü suçlar için ayrılmış bir kader... Cennetten kovulma ya da idam edilme seviyesine ulaşmamış.

Hayır, teşekkür ederim.

Belirsiz bir şekilde Cyan'ı güvertenin üzerine bıraktı. Stryke'ın önüne geçti ve ateşli kılıcıyla yukarı doğru uçtu.

elinde. Hutriel'in uçan iblisle olan savaşını göremiyordu ama hissedebiliyordu.

Biraz kan dökme zamanı.

Bölüm 21

Stryke, Cyan güverteye düşerken onu yakaladı. Gabriel uçup giderken uzun boyunlu, kâbus gibi bir yaratık sivri pullarından buhar tıslıyordu. Arbalet oklarının vızıltısı kulaklarının dibinden fısıldayarak geçti ve bir alev silahının ısısı kolundaki kılları yaktı. İblis, onu tüm gücüyle çarptı, acı içinde çığlık attı ve denize geri düştü.

"Geçit yok edildi mi?" diye sordu ona. "Ah... evet..."

Kahretsin, arkanda!"

O şeyin kuyruğu desteklere ve duvarlara çarpıp onları parçaladıktan sonra dalgaların altında kaybolurken ikisi de eğildi.

"Stryke!" Taran merdivenden her seferinde iki basamak aşağı indi. "Gedikteki sıcaklık normal. Hiç ısı izi yok. Sanırım gedik kapatıldı. Ama şimdi bu iblisler burada sıkışıp kaldı."

Stryke platformun yürüme yollarını kaplayan güvenlik görevlilerine bağırdı. "Tetikte olun. Bu iş bitmeden daha fazlası olabilir."

Platformun diğer tarafından patlamalar, çığlıklar ve korkunç kükremeler yükseliyordu.

"Gabriel," diye geveledi Cyan nefes nefese. "Öyle

olmalı." Savaş seslerine doğru aceleyle yola koyuldular. Tepelerinde şimşekler çakıyor ve kırmızı kıvılcımlarla dolu kara bulutlar dolaşıyordu ama helikopter iniş pistine yaklaştıklarında her şey sessizleşti.

Ölüm sessizliği. Sisin içindeki şeyler bile ses çıkarmıyordu.

Sonra bir ses sessizliği bozdu. Damla. Damla. Damla.

Kan. Korkuluklardan ve borulardan kan damlıyordu- Bir düzine oyulmuş iblis eti parçasının bir oyun tahtasındaki küçük kayalar gibi titrediği sırlı sıklam güverte. A Tüyleri etrafa saçılmış devasa, parçalanmış kanat üst yapının çatısından sarkıyordu.

"Gabriel!"

Melek uzak küpeştenin yanında, elinde kılıcıyla duruyordu. Artık alev almamıştı ve ucu güvertede duruyordu. Boş boş bakarken silahı tutmak için çok ağır görünüyordu. ayaklarının dibindeki cesede baktı.

"Bu... bir kafa mı?" Cyan kanlı bir nesnenin yanından geçti. Stryke, "Sanırım bu Hutriel'in," dedi.

Gabriel'e yaklaştıkça tek kanatlı, başsız cesedin Hutriel'e ait olduğu anlaşıldı. Birkaç metre ötede, Hutriel'i helikopter pistine kadar kovalamış olan iblisin Land Rover büyüklüğündeki kesik başı duruyordu.

"Ne oldu?"

Gabriel başını kaldırdı, saçlarına kan bulaşmış ve zırhı çizilmişti. "O şey... onu parçalara ayırdı."

"Stryke!" Etrafında döndü. Güvenlik ekibi ve üç DART ajanı merdivenin tepesinde aniden, şok olmuş bir şekilde dururken Cyan uzakları işaret etti.

Sis inceldi, kendi üzerine katlandı. Loş, süzölmüş ışık şeytani perdenin arasından sızdı. Yaratıklar artık sisin derinliklerinde kıvranmıyor ve çığlık atmıyordu ve aşağıdaki deniz artık çırpınmıyordu. Bir dakika içinde sis kayboldu ve bulutsuz mavi bir gökyüzü platformu aydınlattı.

Evet.

"Taran," diye bağırdı Stryke. "İletişim sistemini kontrol et ve StryTech'i hatta bağla. Gerekli olmayan ve yaralı tüm personelin bu şeyden çıkmasını istiyorum."

"Geri dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi Cyan. "Yüzümü pizza ile dolduracağım ve bir şişe şarabın tamamını içeceğim."

Bu ona da iyi geldi. Ama ona katılmasını istemek
Şu anda ona uygun görünmüyordu. Çok iyi bir sosyal nezakete sahip olmayabilirdi, ama birisinin
Bir katliamın kana bulanmış yerinde dururken biriyle buluşmak.

"Gabriel," dedi meleğe dönerek. "Arkadaşın için üzgünüm."

"Ne?" Gabriel sanki nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi irkilerek başını kaldırdı. "Oh. Hutriel." Tekrar yere baktı vücut. "Üzülme. Hepinizi öldürecekti."

Elini sallayarak cesedi havaya kaldırdı, kesik kafatası da onunla birlikte havaya kalktı. Bir an sonra, Gabriel ve Ölü melekler gitmiş, cennete ya da her nereye gidiyorlarsa oraya göz kırpmışlardı.

Hutriel platformdaki herkesi öldürmeyi mi planlamıştı?

O ve Cyan endişeli bakışlar atarken
DART üçlüsü onlara doğru koştu.

"Hutriel'in boynunu gördün mü?" diye sordu.

Ona sıkıntılı bir bakış fırlattı. Onu görmüştü. Temiz bir kesik.

Sanki bir iblisin pençesi ya da dişleriyle değil de bir kılıçla yapılmış gibi.

Bölüm 22

Cennete yeniden giren meleklerin çoğu aynı yerden çıkar.

Güneş Terası, kristal bir volkan kraterinin üzerinde yüzen yuvarlak, altın kiremitli bir platformdu. Buradan, güvenlik güçleri tarafından durdurulmadığınız takdirde, diyarda gitmek istediğiniz her yere ışınlanabiliyordunuz.

Gabriel, Zaphkiel'e rapor vermeden önce eve gitmeyi umuyordu ama şans eseri Petulas adında bir Taht, elinde bir Ligorial ile onu bekliyordu.

"Zaphkiel günler önce dönmeni bekliyordu," dedi Petulas, Gabriel'in takması için metalik gümüş bileziği uzatarak.

"Günler mi?" Şaşkınlığı, güçlerinin engellenmesinden duyduğu rahatsızlığı bastırdı. Ligorial sade bir mücevher gibi görünebilirdi ama hem melek güçlerinin kullanımını kısıtlıyor hem de sahibinin tek bir düşüncesiyle takan kişinin vücudunu bir piton gibi sarıyordu.

"İnsanlar âleminde neredeyse bir hafta geçti. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bir hafta mı? Şeytani sis, Sheoul'da zamanın daha hızlı aktığı bir bölgeden Dünya'ya sızmış olmalı, Deniz Fırtınası'nı zaman tüneline

hapsediyor. "Beni Zaphkiel'e götür."

Petulas boynunu bükerek Gabriel'in arkasına baktı.

"Hutriel nerede? Bize onun size eşlik edeceği söylenmişti."

Gabriel ifadesini düzeltti ve tüm Başmeleklerin mükemmelleştirdiği soğukkanlı, üstün kayıtsızlığı topladı. Bu

zor değildi. Şu anda uyuşmuştu. Her şey harikaydı. Sadece harikaydı. Kahrolası şeftali.

"Hutriel gelmiyor." Hutriel asla gelmeyecekti.

Taht Karargâhı'na geçtiklerinde uşak ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Gabriel, Zaphkiel'in odasına girdi ve burada diğer iki yüksek rütbeli Taht ile birlikte bir kürsüde oturuyordu.

Zaph ayağa kalktı, resmi mor cübbesi mücevherli terliklerinin etrafında sallanıyordu. Gabriel Metatron'u özlemişti. Genelde rahat, gündelik kıyafetler giyerdi ve dangalağın teki değildi.

"Nihayet," dedi Zaphkiel. "Ne haberler getirdin?"

Gabriel sözlerini dikkatle seçti. "Cehennem Geçidi artık bir tehdit değil."

"Yani, onu yok ettin mi?" Gabriel'in başını sallamasıyla Zaphkiel'in

Ağzını büzdü. "Azagoth sana bunu yapman için gerekli aletleri isteyerek mi verdi? Peki Hutriel nerede?"

Diğer meleğin adı anıldığında Gabriel'in ruhunun üzerinden bir gölge geçti, varlığının içine işlerken kıvrılıp büküldü.

"Öldürüldü," dedi. "Savaşta."

"Öldürüldü mü?" Zaphkiel'in sağındaki dişi Morasha, kıpkırmızı cüppesini savurarak ayağa fırladı. "Nasıl?"

Sahne ona ağır çekimde ve kristal netliğinde geri geldi. İblis dişleri, parlayan kılıçlar, kan ve tüyler. Normalde demirden olan midesi çalkalandı.

"İblisler platforma saldırdı." Yutkundu. "Hutriel... cesurca savaştı."

"Cesedi ne olacak?"

Hutriel'in bedeninin dalgaların altında batışını gösteren bir görüntü gözlerinin önünden geçti ve diline safra getirdi.

"Denizlerde kayboldum."

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi Morasha. "O bizim en büyük savaşçılarımızdan biriydi." Gözlerini Gabriel'e dikti. "Ölümüne tanık olan var mıydı?"

Onu sert bir bakışla süzdü ve

Başmelek tavrı. "Hesabımı mı sorguluyorsun?"

"Sadece tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. O benim arkadaşımды."

"O benim de arkadaşımды," dedi Zaph. "Bu işin aslını öğreneceğiz. Ama önce, bu olayla ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

sen yokken oldu. Kiminle konuştun? Ne Azagoth söyledi. Evinin neye benzediğini, duvarlarının rengine kadar. Anladın mı?"

"Sonra ne olacak?"

"O zaman Çile'nize kadar hücrenize geri döneceksiniz."

Hayır. Yapması gereken çok şey vardı ve bunu başarmak için çok az yolu vardı. Hapse atılırsa kesinlikle hiçbir şey yapamazdı. Ama o nasıl-?

"Önce Reaver'ı görmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Reaver?" Zaph irkilmiş görünüyordu. "Neden? Tepki vermiyor."

"İstediğim kişiyle görüşmek benim anlaşma öncesi hakkım. Ben Reaver'ı seçiyorum."

Aptallar birbirlerine baktılar ve sonunda omuz silktiler. "Yasalarımız o kişinin bilincinin kapalı olmasına izin veriyorsa bunu kabul ederiz."

"Anlaştık. Hadi sohbet edelim."

Çoğu Cennet hapishanesi gibi, Reaver'ınki de özelliiksiz, sonsuz bir hiçlikti. Yerden yaklaşık bir metre yükseklikte süzülüyordu.

zemin... tabii buna zemin denebilirse. Teknik olarak ne zemin, ne tavan, ne de duvar vardı. Sadece boşluk vardı. Hem karmaşık hem de inanılmaz derecede basitti.

Gabriel'in, Reaver'ın dinlenen formunun yanında durmak için kanatlarına ihtiyacı olmasa da, meleğe hürmeten kanatlarını açık ve alçak tuttu.

Reaver bir efsaneydi.

Ve tam bir ahmak.

Ama bronzla süslenmiş pırıltılı beyaz bir cübbenin içinde yatıyordu, pırıl pırıl saçları erimiş altın gibi sarkıyordu

şelale, kral gibi görünüyordu, dinlenen bir kral gibi.

En azından eskiden olduğu gibi esir tutulmuyordu. Thrones'un darbesinin hemen ardından. Reaver'ı kontrol altına almak için zapt edilmiş Baş Melekleri güç bankaları olarak akıllıca kullanmışlardı.

Ama şimdi, kendi bedeninin içinde bir mahkûmdu.

"Selam," dedi, tüm dünyası boka batmış gibi değil de neşeli görünmeye çalışarak. "Ben Gabriel, senin ikinci favori Başmelek."

Belki de. Reaver, kendisini yetiştiren amcası Metatron dışında hiçbirini sevmezdi. Geri kalanlara küçümseme ve saygısızlık. Ama Gabriel'in kardeşlerinin çoğu da Reaver'a aynı şekilde davranıyordu. Bir Radiant olarak statüsünü hak edip etmediği konusunda sürekli tartışıyorlardı.

Gabriel'e göre bunu hak etmişti. Adam Kelimenin tam anlamıyla cehenneme gidip gelmiş, kendini defalarca feda etmişti. Gabriel onu pek sevmeyebilirdi ama o ona saygı duyuyordu. Birini kilitleyecek kadar güçlü biri Şeytan'la aynı hapishanede bulunan Başmelek büyük saygı görmeyi hak ediyordu. Ve belki biraz da huşu.

"Bak, umarım beni duyabiliyorsundur çünkü bazı şeyleri gözden geçirdim." Son zamanlarda yaptığı her hareketi sorgularken uzun bir nefes verdi. "Birinden vazgeçtim

Bana gerçekten yardım edebilecek biriyle konuşma şansı buldum, böylece size kalın kafanızın dışındaki durum hakkında bilgi verebilirim. kafatası."

Mizah çabası onun için bile yavan kalmıştı. Çok fazla şey oluyordu ve başı çok fazla beladaydı.

"Muhtemelen zaten tüm Başmeleklerin durağanlıkta tutuluyor. Sadece Metatron ve ben bilinçliyiz. Sadece ben özgürüm"-bileğini kaldırdı, kısıtlayıcı bileziği "Eğer buna özgür diyebilirsiniz, çünkü Azagoth'la olanlardan dolayı beni cezalandırmaya çalışıyorlar. Metatron hala buralarda çünkü ona ihtiyaçları var. Yaratıcı'ya ses verebilecek başka biri. O değil. hiçbir şey duymadık. Hiçbir rehberimiz yok ve işler

kötüleşiyor. Thrones'lar yönetimde ve ağır kontrol dışında nasıl yönetecekleri konusunda hiçbir fikirleri yok. Cennet kilit altında ve herkes birbirinin casus olduğunu düşünüyor."

Volta atıyor, Çile öncesi avukat seçiminden pişmanlık duymaya başlıyordu. Çok endişeli olduğundan değil. Ama mümkün olan en az cezayı almak istiyordu. O olmak istemiyordu

Başka bir diyara ya da gezegene sürgün edilirler ya da kötülüğe karşı Son Savaş'ta ihtiyaç duyulana kadar yüzyıllarca bu şekilde tutulabilen diğer Başmelekler gibi olurlar.

"Gördüğüm kadarıyla ailenizin durumu iyi. Kafanda her ne oluyorsa, bu seni rahatlatacaktır. Ve... Harvester'dan haberlerim var."

Bir tepki için dikkatle izledi. Herhangi bir tepki. Bu yüzden buradaydı. Reaver'ın geri getirilmesi gerekiyordu. Eğer kaçabilir ve bir şekilde Başmelekleri serbest bırakabilirse...

Uzak bir ihtimaldi. Kesinlikle. Ama Reaver daha büyük ihtimallerle karşılaşmış ve galip gelmişti.

Ayrıca birkaç kez fena halde başarısız olmuştu. Ve bedelini ağır ödemişti.

Reaver kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı.

"Onu artık hissedemediğini biliyorum," dedi Gabriel. "Özür dilerim."

Reaver'ın ne kadar acı çekiyor olabileceğini anlayamıyordu. Gabriel yüzyıllar boyunca birkaç kez aşık olmuştu ama hiçbir zaman bir eş edinme arzusu duymamıştı. Hayattaki amacı ona kendini bir görevdeymiş gibi hissettiriyordu.

Farklı bir yol, bir şekilde büyüklüğe doğru giden bir yol. Evet, kulağa kibirli geliyordu, ama içten içe bir fark yaratacağını hissediyordu -kritik bir fark-.

dünyanın kaderi. Bir eş almak bunun bir parçası değildi.

"Harvester'ın Gaiaportal'dan geçtiğini biliyorsun." Gabriel'in söylediğı aptalcaydı çünkü elbette Reaver biliyordu. şu anki durumu bunun doğrudan bir sonucuydu. "Bu sadece onu öldürüp aranızdaki bağı koparmakla kalmadı, aynı zamanda Cehennem Geçidi'ni de harekete geçirdi. Bir sürü

şeyi karıştırdı.

Lanet olsun. Yani, düşündüğünüzde, yaşadığı gibi gitti."

Sevgiyle gülümsedi, bu da Harvester'ın hiç de sevimli biri değildi. Düşmüş bir melek olarak, babası Şeytan'ın yanında sadakatle hizmet ederek o kadar çok zaman geçirmişti ki, karanlık onun bir parçasıydı. ışığa geri döndü.

"Ama şöyle bir şey var, Reaver." Radiant'ın başının yanında durdu ve kulağına doğru eğildi. Kimsenin bunları dinlememesi gerekiyordu ama Gabriel bu kadar hassas bir bilgiyi şansa bırakamazdı. "Harvester'ın Zarafeti Yaratıcı'ya asla geri dönmedi. O

torununun dışısı Eva'da bir taşıyıcı kap buldu." Hiçbir şey yok. Değişiklik yok.

Hayır...bekle. Reaver'ın gözbebekleri kapalı göz kapaklarının altından mı hareket etti?

Heyecanı artan Gabriel tekrar eğildi. "Beni duydun mu? O ölmedi. Ama o insan bedeni sadece Onu bu kadar uzun süre zapt edemezsin. Sana ihtiyacı var, Reaver. Özellikle de Thrones onun nerede olduğunu öğrenirse. Onu Eva'dan koparabilirler. Bunun ölümcül olabileceğini biliyorsun. Ya da daha kötüsü." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Zavallı Logan."

Evet, bunu sağlıyordu ama yalan söylemiyordu. Reaver'a tüm sonuçların hatırlatılması gerekiyordu.

"Peki onu ele geçirdiklerinde ne yapacaklar? Şüpheliyim. onu Yaratıcı'ya geri bırakacaklar. Onu bir şekilde hapsedecekler. Belki onu başka bir konağın içine koyarlar. Şeytan'ın kızı olarak sadece onun Son Savaş için sağlayabileceği istihbarat için onu kullanabilirler. Ona işkence edebilirler."

Reaver'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gabriel neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Hey. Orada mısın?

Eğer öyleyse, gözlerini kapatmalısın. Şu anda en ufak bir farkındalığınız olduğunu bile kimsenin bilmesine izin veremezsiniz."

Reaver'ın göz kapakları çok yavaşça indi, uzun kirpikleri teninde gölgeler bıraktı.

Evet! Evet! Heyecan Gabriel'in ellerinin titremesine neden oldu.

Reaver'ın kolunda. "Eğer gözlerini açmaktan başka bir şey yapabiliyorsan, pazularını esnet."

Bir seçirme bile yok. Hiçbir şey. Reaver muhtemelen farkındalığın sınırındaydı. Bu da geriye doğru kayabileceği ya da yavaş yavaş kendine gelebileceği anlamına geliyordu.

Gabriel, yaptığı son şey olsa bile onu yola getirecekti.

"Beni dinle, Reaver. Çilem yakında başlıyor. Bilincin yerine gelirse harika olur.

ondan önce kafaları kırmaya başladı. Ve bu sadece çünkü saçma sapan bir cezadan kaçınmak istiyorum. Birçok insanın buna ihtiyacı var. Ailenin. Tüm Cennet'in. Harvester."

Bir gong sesi zamanının dolduğunu işaret ediyordu.

"Bizi hayal kırıklığına uğratma, Reaver," dedi aceleyle.

"Kıyamet yaklaşıyor ve en iyi savaşçılarımızın hazır olması için Cennet'in düzene girmesine ihtiyacımız var. Sana güveniyoruz." Derin bir nefes aldı ve nefesini yavaşça bıraktı, içindeki ağır duyguya karşı koymak istercesine kontrollü bir akış. "Üzerimize bir karanlığın çöktüğünü hissediyorum. Benim üzerime..." Sesi titredi ve tekrar alçalttı, neredeyse bir fısıltıya kadar.

"Korkunç bir şey yaptım, Reaver. Ruhumu karartan bir şey. Yaptığım seçimin doğru olması gerekiyor ve bu da ancak Başmeleklerin güçlerini geri kazanmasıyla mümkün olacak." İsteddiği ve umduğu her şeyin mümkün olabileceği yanılığısına neredeyse gülecekti. "Yani, bilirsiniz, uyanın ve Cennet ile Dünya'yı kurtarın. Tekrar." Başını kaldırdı çıkışa doğru yöneldi, kapıdan geri döndü. "Ama baskı yok."

Hayır, şimdi tüm baskı onun üzerindeydi.

Bölüm 23

Platformdan tahliyeyi birkaç saat içinde tamamladılar, ancak Stryke geride kalıp ve ilerlemenin yolunu bulmak için. Görünüşe göre, bastırıcılarını teslim ettirmiş ve Cyan'a veda etmeden Taran'ın emirleriyle onu yoluna göndermişti.

Elbette, son derece meşguldü. Tüm iletişimin yeniden sağlanmasıyla birlikte tebliğ bombardımanına tutulmuştu. Hepsinin vardı.

Ama yine de. En azından ne yapabilirdi? Onu öpebilir miydi? Gabriel'le suya girmeden önce onu öptüğü gibi mi?

Hatırladıkça içini bir sıcaklık kapladı. Onun yoğunluğu, onun tutku... ürperdi, tehlikede olmasalardı, yalnız olsalardı ve bir yatakta olsalardı bu tutkunun nasıl tercüme edileceğini merak etti. Ya da yerde. Ya da her neresi olursa.

Artık ona ihtiyacı olmadığına göre ilgilenecek miydi? Kesinlikle bir ilişki içinde değillerdi.

Dairesinin kapısını açtığında bu fikre güldü. StryTech'in milyarder CEO'su ve dünyanın en gözde bekârı Stryke ile bir ilişki mi? Ne kadar saçma.

Dairesine adım attığında neşesi kayboldu ve yerini ani bir yalnızlığa bıraktı. Shanea'nın olmadığı bir yer kesinlikle boş geliyordu. Ama kapıyı kapattığında arkasında, hissettiği şey onu yeni bir şey olarak çarptı. Farklı bir yalnızlık.

Ya da belki sadece aşırı yorgundu. Öyleydi de. Çok yorgundu. Fiziksel ve zihinsel olarak.

Bir Başmelek ondan son derece tehlikeli, son derece önemli bir bilgi hakkında yalan söylemesini istiyordu. Omuzlarında bu yükü nasıl çalışacaktı? Şüpheli görünmeden Stryke'a Deniz Fırtınası planlarını sormaya nasıl devam edecekti?

Meleğe güvenebilir miydi? Arkadaşının kafasını kesmiş olabilecek bir meleğe?

Ani bir ürpertiyle titreyerek duşa doğru yöneldi. Sıcak buhar onu hem rahatlatmış hem de canlandırdı, Stryke'ın sudan nefret ettiğini düşündürüyor. Ve seks. Ve yemek. Hayattaki en büyük zevklerden bazıları. Ne yaptı Eğlenmek için mi yapıyor?

Temizleyici spreyin altında biraz zaman geçirdi ve saçlarını kurutup eşofmanlarını giydiğinde kendini neredeyse yeni biri gibi hissetti.

Dünyanın kaderi onun ellerinde olan biri. Önemli bir şey değil.

Yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını karıştırdı, bozulmuş ya da küflenmiş olmayan bir şey bulamayınca karnı itiraz etti. Bu da onu yulaf ezmesi, ramen eriştesi ya da su kullanarak hazırladığı kutu makarna arasında seçim yapmak zorunda bıraktı. süt yerine.

Ramen en hızlısı olacaktı, o yüzden ramen oldu. Boyun eğerek, kapı zili çaldığı sırada buzdolabının kapağını kapattı. Mutfığa monte edilmiş görüntü ekranında Parker'ın koridorda kameraya baktığı görüldü.

Onun burada ne işi vardı?

"Kapı açık," diye seslendi, tezgahın üzerindeki kurutulmuş erişte paketine özlemle bakıyordu.

Kapı açıldı ve Parker elinde birkaç çantayla içeri girdi. "Hey, tekrar hoş geldiniz. İyi bir yemeğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Sıcak biftek ve patates kızartmasının kokusuyla midesi guruldadı ve poşetleri kapmak için kendini durdurmak zorunda kaldı

ve dişleriyle onları parçaladı. "Parker, sen benim kahramanımsın."

Ona mahcup bir sırıtış attı. "Sen gideli bir hafta oldu ve ben de projeye takıldım. Yemek yerken sana hızlıca anlatırım diye düşündüm."

Bir hafta mı? İmkânı yoktu. En fazla birkaç gün.

Bilek telsizini kontrol etti ve yedi gün geçtiğinden emin oldu. Zaman anomalinin içinde farklı işliyor olmalıydı. İlginçti. Fırsat bulduğunda bunu incelemesi gerekecekti.

"İyi misin?" diye sordu, onu endişeyle izliyordu. "Hikâyenin tamamını öğrenemedik ama duyduklarımız kulağa kötü geliyordu."

Yalnızlığına rağmen gerçekten konuşacak havada değildi ama açlıktan ölüyordu ve Parker ona yemek getirmişti, bu yüzden birkaç dakika sohbet edebileceğini düşündü.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Mutfak masasını işaret etti. "Biram ve maden suyum var. Sanırım bir şişe de bir yerde şarap..."

"Seltzer iyi," dedi poşetleri yere bırakırken. "Merak etme, fazla kalmayacağım. Yorgun olmalısın."

Bu hafif bir ifade oldu. "Ne duydun?" diye sordu buzdolabının kapağını açarken.

"Bir petrol platformunun altında cehenneme açılan bir tür kapı varmış." Poşetlerden yiyecek kaplarını çıkarırken konuştu. "Şirketteki çoğu insan platformda neler olup bittiğini bilmiyordu, bu yüzden Cehennemden gelen bir sızıntı tarafından yutulması büyük bir haberdı." Baharatları masaya döktü ve poşetleri bir kenara koydu. "Peki... ne oldu?"

Cyan birkaç şişe maden suyu açıp tabakları getirirken ona temel bilgileri verdi.

"Kahretsin," dedi Parker, masadaki yerlerini aldıklarında sesi biraz afallamış geliyordu. "Bu çılgınca bir şey. Dakarai, bir DART özel operasyon ekibinin birkaç

prototipleri oraya götürecekti ama durumu tam olarak bilmiyordu."

"Bu... bir deneyimdi." Adamın sandviçini aldı teklif etti ve sıcak bir rulo üzerinde biftek ve kaşarın ilk ısırığında neredeyse inledi.

"Peki, geçit yok edildi mi?" diye sordu. "Yoksa sadece mühürlendi mi?"

Neredeyse boğuluyordu. "Ne?"

"Melekle birlikte sızıntıyı durdurduğunuzu söylediniz. Nasıl olduğunu söylemedin." Sandviçinden aldığı büyük bir ısırığı bir yudum maden suyu ile yıkadı. Bitirdiğinde başını salladı ve küfretti. "Bir melek çalıştığına inanamıyorum. Ve Herhangi bir melek. Bir Başmelek. Lanet olsun, Cyan! Sen miydin korktun mu? Demek istediğim, melekler iblisleri canlı bırakmazlar."

Mayonezin kenarlarından birine bir frite sürükledi. "Evet, Gabriel bize diğer meleğin bizi öldürmek istediğini söyledi." Omuz silkti. "O oldukça havalıydı. Diğer adam tam bir pislikti."

Gabriel'in onu öldürmüş olmasına sevinmişti. Eğer olan buysa. İblisin onu gerçekten öldürmüş olması tamamen mümkündü.

süper temiz bir kesikle adamın kafasını koparmayı başardı.

Süper temiz.

"Peki... ihlalle ilgili sorunu nasıl çözdünüz?" Parker tekrarladı.

Lanet olsun. Sorgulama için hazırlanmamıştı. Ve Parker aptal değildi. Uyduruk bir hikâyeyi ya da başka bir kaçamağı yutmazdı.

Ağzını bir peçeteyle silerek zaman kazandı. "Önce, gediği mühürlü tutan glifleri onardım.

Ancak sonuncusunu onarmadan hemen önce, borudan aşağıya ve gediğe melek gücüyle çalışan bir tür bomba gönderdi."

Parker boş boş başını salladı, şişman ve iyi pişmiş bir frite seçerken onun cevabını düşünüyordu. "Neden en başta bunu yapmadı? Neden önce glifleri onarmanız gerekti?"

Ona ve meraklı zihnine lanet olsun. "Çünkü gedik büyük ölçüde kapatılmış olsaydı, patlayıcı enerji gücün bir kısmını denize kaptırmaktansa kontrol altında tutmak." "Ah. Mantıklı." Frite'ı ağzına attı ve çiğnedi. "Yok edildiğini nasıl doğruladınız?" "Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi sandviçini alırken. "Kim olmaz ki? Gehennem Geçidi'nin varlığı her zaman tartışma konusu olmuştur."

"Gerçekten mi? Birkaç gün öncesine kadar adını bile duymamıştım." "Eh, bazı tavşan deliklerine iniyorum bazen." Sandviçinden bir ısırık aldı, çiğnedi ve yutkundu. "Mesele şu. Okuduklarıma göre, Cennet ve Cehennem söz konusu olduğunda, belli bir simetri olması gerekiyor. Bu yüzden kötü insanlar var ve iyi iblisler. Bu yüzden Cennet'in Parlak Meleği ve Sheoul'un Gölge Meleği vardır. Cennet'i yaptıklarında Gaiaportal'ı Cennet ve Dünya arasında meleksi bir geçit olarak, Gehennaportal'ı ise şeytani bir geçit olarak yarattılar.

Sheoul ve Dünya arasındaki geçit - cehennem ağızları ve Harrowgate'ler yokken."

"Evet, bunların hepsini zaten biliyorum."

"Tamam, ama şöyle bir şey var." Öne doğru eğildi, sesi komplocu bir tona büründü. "Cennete bir iblisin girdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi yavaşça, adamın bununla nereye varacağından emin değildi.

"Görmüyor musun? Bu hiç mantıklı değil." Frite'ını sallayarak sözlerini noktaladı. "Gaiaportal'ın yapımcıları neden iblislerin geçmesine izin versin ki?"

Haklıydı. Bir an için bunu düşündü. "Belki de bu olasılığı gözden kaçırmışlardır," diye önerdi.

"Belki de ilk etapta bu yüzden kapattılar. Bilmiyoruz."

"Hmm. Belki." Bir süre kaşlarını çatarak sandviçine baktı, sonra başını salladı ve yukarı baktı. "Sadece... sen

meleklerin böyle bir şeyi mahvetmeyeceğini düşünüyorum."

"Pekala," dedi çöplerini bir konteynırın içine yığarak, "cevap almamızın bir yolu yok, o halde buraya tartışmaya geldiğiniz sorun hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

Ona gönülsüzce başını salladı. "Neredeyse İlginç," dedi peçetesini bir kenara fırlatarak. "Ama termal demlikle ilgili bir sorunumuz var..."

Cyan hangi cehennemdeydi?

Stryke, kendisine Reaper proje laboratuvarının görüntüsünü veren monitörün önünde volta atıyordu. Bütün sabah Dakarai ve Parker'ı gören Cyan ortalıkta yoktu.

Muhtemelen uyuyordu ve biraz dinleniyordu. ama en azından ona mesaj atabilirdi.

Takıntı haline getirdiğinden değil. Bir hafta boyunca ofisten uzak kaldıktan sonra arayı kapatmakla meşguldü.

Lanet bir hafta.

Görünüşe göre, şeytani kubbenin içindeki zaman normal insan alemindeki zamandan daha yavaş akıyordu. Yirmi dört saat gibi görünen süre yedi gün olmuştu. Neyse ki zaman kayması gerçekleştiğinde vücudu ileri sarılmamıştı ve Cyan'la son sevişmelerinden bu yana sadece üç iğne yaptırmak zorunda kalmıştı.

Ve hayatında ilk kez, kendine enjekte ettiği gibi Hayatında sekiz milyonuncu kez, neredeyse soğuk bir iğne yerine gerçek bir şey diliyordu.

Neredeyse. Artık her şey normale döndüğüne ve ölüm kalım mücadelelerinin yoğunluğuna maruz kalmadığına göre, Cyan'la birlikte olmanın aynı olup olmayacağından emin değildi.

Ve şimdi normal hayatlarına geri döndüklerine göre, tekrar seks yapmak isteyecek miydi?

Bu soru, onun Dire Wolf One'da uçup gitmesini izlediği andan itibaren dikkatini dağıtmıştı. Onun kalmasını istemişti ama elinde hiçbir makul sebep yoktu. onu teçhizatta tutmak için bir neden. Tek yapabildiği kuş havalanırken onu izlemek ve el sallamaktı.

Acil durum sona erdiği anda kendini ne kadar garip hissettiğini hatırlayınca iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Sanki

Okula geri dönmek, öğretmenler dahil herkesten daha zeki olmak, isteksiz olsa da mükemmel bir atlet olmak ve eğitim ortamında rahat olmak. Ama sosyal ortamlar ona göre değildi.

Çok fazla endişe duyduğu söylenemezdi. Başa çıkmanın ve olayları daha ilginç hale getirmenin ana yöntemi kafasının içinde takılmaktı. Bir keresinde, bir okul dansında, kafasının içinde o kadar çok zaman geçirmişti ki, sihir kullanıcılarının karıştırdıklarında yaşadıkları sorunu çözmüştü elemental hava ve ateş büyülerini, önce ateşi toprakla yumuşatmadan aşırı yüksek irtifalarda. Büyü topluluk yine de bunun için ona teşekkür etti.

Ve Maysea Childress ona dans teklif ederek neredeyse her şeyi mahvediyordu.

Hayır demişti. Helikoptere el salladığı zamanki gibi garip bir şekilde, Cyan'ın muhtemelen arkasına bile bakmadığını bilerek. Aradaki fark, Maysea'nin kafeteryada kucağına meşrubat döktüğü günden beri ondan hoşlanmıyor olmasıydı.

Cyan mı? Onun kucağında istediği her şeyi yapabilirdi. Kalis'in sesi duyuldu. "Efendim, Kynan'dan bir telefonunuz var. Morgan. Onu bağlamamı ister misiniz?" "Evet, lütfen."

"Mesaj kayıtlarını gördünüz mü efendim?"

"Evet, teşekkür ederim. Kynan'ı bağlayın." Lanet olası mesajlar konusunda asistanı tarafından dürtüklenmeye ihtiyacı yoktu.

Bir sürü mesaj vardı. Hiçbiri Cyan'a kafayı takmakla meşgul olduğu için.

Tam bir aptaldı.

Kynan'ın kendisini tekrar zihinsel oyuna sokacağına güvenen Stryke, masasındaki iletişim cihazında bir düğmeye bastı ve Ky'nin hayat-büyükükte bir hologram önünde yerde belirdi, bacaklarını açmış, ellerini bir general gibi arkasına kilitlemişti askerlerine sesleniyor.

"Stryke," dedi Kynan. "Her şeyin yoluna girdiğini gördüğüme sevindim. Mümkün olan en kısa sürede bir brifing istiyorum. Ekibimden bir özet aldım ama senin de görüşünü almak istiyorum. Görünüşe göre Cennet'te neler olup bittiğine dair bazı içgörüleriniz var."

Stryke başını salladı. "Biraz. Melekler pek bir şey söylemedi ama görünüşe göre Cennet bir tür siyasi karışıklık içinde. Görünüşe göre kapatılmış ve kimse girip çıkamıyor."

"Bu da Atlıların neden Reaver'ı çağıramadığını açıklıyor." Başını hızlıca, küçümseyici bir şekilde salladı. "Bu bizim sorunumuz değil. Ama Gehennem Geçidi öyle. Yok edildiğinden emin misin?"

"Gabriel ve Cyan'a göre, evet."

"Tanrı'ya şükür." Kynan hafifçe gevşeyerek duruşunu değiştirdi. "Bu bir kıyamet felaketi olabilirdi. Seni bilgilendireceğim WCSG. Günlerdir ensemde nefes alıp veriyorlar."

Stryke bundan şüphe etmiyordu. Görmezden geldiği mesajların yarısı Konsey'den geliyordu.

Stryke, "Onlarla temasa geçme konusunda endişelenme," dedi. "Bir saat içinde onlarla konuşacağıma dair içimde bir his var."

"Sen benden daha iyisin," diye mırıldandı Kynan. "Cyan nasıl?" Cyan... inanılmaz. "Bugün biraz dinlenmek için izin aldı." "Güzel. Peki ya proje?"

"Henüz adamlarımla konuşmadım. Gelişmeleri öğrenir öğrenmez size geri döneceğim."

"Harika. Teşekkür ederim. Yakında bir toplantı daha ayarlayalım."

"Sana birkaç potansiyel randevu göndereceğim."

Ky başını sallayarak bağlantıyı kesti. On saniye sonra Stryke, Aegis'ten bir telefon aldı. Ondan sonra WCSG aradı, Tıpkı söylediği gibi. Bir saatini, devasa bir masanın etrafında oturup onu sorularla sıkıştıran dört kendini beğenmiş aptala bakarak geçirdi.

Tehlike geçtiğine göre platformla ne yapmayı planlıyorsunuz?

Petrol şirketine geri satacak mısınız?

Petrol için kendiniz mi sondaj yapacaksınız?

Hiçbir fikri yoktu. Deniz Fırtınası'nın geleceğini düşünmek şöyle dursun, nefes alacak zamanı bile olmamıştı. Yine de emin olduğu bir şey vardı: O şeyi satmayacaktı. Bir daha asla petrol üretemeyebilirdi ama değeri ölçülemezdi ve sayısız araştırma fırsatı sunabilirdi.

Adamları çoktan avlanmaya ve yeni kayıtlar yapmaya başlamıştı.

Yarıktan kaçan iblis türleri ve sisten aldığı bir örneği analiz ediyordu.

Bu bilgiyi WCSG aptallarıyla yaptığı brifingin dışında tutmuştu.

Bir düzine daha çağrı aldı, bir o kadarını da geri çevirdi. Amcası Eidolon'dan gelen bir telefon da dahil olmak üzere, muhtemelen iğneler konusunda kışına tekme basmak istiyordu. Ama aslında kendini daha iyi hissediyordu. Cyan'la birlikte olduktan sonra vücudu sanki sıfırlanmış gibiydi. Ne kadar iyileşmişti? Hiçbir fikri yoktu ama enerji artışı, zihinsel berraklık ve

Genel ruh halindeki iyileşme, uzun zamandır olmadığı kadar sağlıklı olduğunu açıkça ortaya koydu.

Elbette, son iğne biraz başını döndürmüştü ama sadece bir dakikalığına.

Son iletişim bağlantısını kestiğinde, Çin'in en büyük güvenlik şirketinin CEO'su ile bir toplantı Bilek telsizinde bir mesaj belirdi.

Cyan'dan.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve sandalyesine çöktü, teni sıcaktan kızarıyor ve midesi garip bir şekilde çırpınıyordu. Belki de iğneler onu düşündüğünden daha fazla etkiliyordu. O Bu histen nefret ederdim.

Sayılır.

Bunu daha önce hiç hissetmemişti ve yeni şeyler deneyimlemeyi seviyordu. Ve doğrusu... bu his belki biraz... hoştu.

Stryke, konuşabilir miyiz? Akşam yemeği için senin evinde buluşmaya ne dersin? Yemeği ben getiririm.

Bu komikti çünkü ilk içgüdüğü hayır demek olmalıydı. Bütün işleri kendi şartlarına göre yürütmeyi severdi. Tarihi, saati, yeri ve etkinliği belirledi. Mesaj başka birinden gelmiş olsaydı, seçeneklerle birlikte onlara geri döneceğini söylerdi.

Onun yerine, anında verdiği cevap çaresizlik kokuyordu.

Merhaba, Cyan. Kulağa harika

geliyor. Kulağa harika mı

geliyor?

Ezik ve çaresiz.

Ve karnındaki çırpıntılar daha da kötüleşti.

Bölüm 24

Cyan hayatı boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştı. Neden böyle hissettiğini bile bilmiyordu. Bu noktada Stryke'la çok zaman geçirmişti, bu yüzden neden böyle hissettiğine anlam veremiyordu.

Onunla akşam yemeği beklemek onu bu kadar endişelendirmeliydi.

Ona ofisine girmesi için bir kod ve Harrowgate'teki ofisinden Kanada'daki evine gitmesi için bir başka kod göndermişti. Bu

Böyle özel bir Harrowgate'e sahip olmanın ona neye mal olduğunu merak etti.

Ve kime ödeme yaptığını. Sadece en üst düzey iblislerin kişisel Harrowgate'lere izin verme yetkisi vardı.

Yiyecek torbalarını kavradı ve kapıdan çıkıp onun güvertesine adım attı. Karı temizlemişti ama hafifti, Yürürken kuru taneler etrafında dönüyordu. Soğuk havayı her zaman sevmişti, özellikle de dışarıda olabildiği zamanlarda.

Ve dışarıda olmak... bu geceki planının bir parçasıydı.

O yaklaşırken kapı otomatik olarak açıldı.

Stryke orada duruyordu, üzerinde hala siyah iş pantolonu ve özel dikim siyah düğmeli. Yine de kolları kıvrılmış ve gömleğinin düğmeleri kısmen açıktı.

O kadar ateşliydi ki hormonları neredeyse titreyordu.

Çantaları ondan aldı. "Nedir bu?"

Onu mutfağa kadar takip etti ve pantolonunun poposunu nasıl sardığını hayranlıkla seyretti. "Madem yemek yemeyi sevmiyorsun, sana seveceğin kesin bir şeyler getireyim dedim."

Güldü, sonra ayıldı ve ona aptalmış gibi baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Hiç. Hiç." Aferatıfları paketinden çıkardı ve tabağı ona uzattı. "Bir tane dene."

Başını eğerek küçük gofretleri inceledi. "Nedir bunlar?"

"Sadece bir tane dene."

Gözlerini ona dikti. "Neden?"

"Gofretlerden birini ye, sana söyleyeceğim."

Şimdi gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Peki ya bir tane yemezsem?" "O zaman bu deneyin nasıl sonuçlanacağını asla bilemeyeceksin."

Dışarı," dedi küstahça, onun doğuştan gelen merakıyla alay ederek.

Tahmin edildiği gibi, tek kaşı havaya kalkmış ve koyu renk gözlerinde bir kıvılcım çakmış halde ilgisini çekmiş görünüyordu. "Bu bir deney mi?"

Bir nevi. "Azagoth'un kızı Suzanne'ı tanıyor musun?"

"Kimin yok ki? An Angel in the the Mutfak. Melek güçlerini yiyeceklere duygu aşlamak için kullanıyor." Elindeki gofrete baktı. "Bu Bu ne?" Tabağa geri koydu ve ona doğru itti. "Yapay duygular istemiyorum-"

"İşler böyle yürümüyor. İşin içinde büyü ya da hile yok. Daha çok... kahkahanın nasıl bulaşıcı olduğunu bilirsiniz. Ya da birlikte olduğunuz biri iyi bir ruh halindeyse, bu sizin ruh halinizi iyileştirmeye yardımcı olabilir. Bu da onun gibi bir şey. Bir deneyin."

"Kimse bana kahkaha bulaştırmıyor ve ruh halim de buna bağlı değil-"

Adamın elini tuttu ve avucuna bir gofret sıkıştırdı.

"Sadece dene."

Ona gülümsemesine neden olan huysuz bir bakış fırlattı ama bir ısırık aldı. Bir ısırık, gerçekten. Gözlerini dikip baktı. Bir ısırık daha aldı, bu sefer daha büyüktü.

"Fena değil."

"Gördün mü, şimdiden işe yarıyor."

Kalanını ağzına attı. "Bunun ne işe yaraması gerekiyor?"

"Beynini yeniden düzenlememe yardımcı olacak." Çiğnemenin ortasında dondu kaldı. "Ne?"

Güldü. "Endişelenme, bu temel psikoloji. Şu anda olumsuz olan şeylerle olumlu duyguları ilişkilendirmenize yardımcı olacak."

Sanki havada cesaret varmış gibi derin bir nefes aldı, kazağını çıkardı ve büyük bir hata yapmadığını umdu. Son birkaç haftadır, özellikle de Deniz Fırtınası'nda geçirdikleri süre boyunca Stryke'ın farklı bir yönünü görmüştü ve bir şekilde ondan nefret etmekten ona yardım etmek istemeye geçmişti. Kötü adamın kurtarıldığını, en sevdiği filmlerdeki gibi iyi adam olduğunu görmek istiyordu. Grinch'in kocaman bir kalbi olduğunu görmek istiyordu.

Severus Snape'in sadakatini ve sevgisini ortaya koyması. Darth Vader'ın karanlık taraf yerine ailesini seçmesi.

Ve itiraf etmeliydi ki, bilimsel merakı onu öldürüyordu.

"Bak, bunu yedikten sonra," dedi, "yüzmeye gideceğiz ve seks yapacağız."

Stryke bir kahkaha attı. "Cidden bunu yemenin beynimi değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Sihirli bir hap değil," dedi kot pantolonunu aşağı iterken. "Ama evet, kesinlikle. Annem her zaman beynin kendini yeniden yapılandırma kapasitesi hakkında. Hatta çığır açan birkaç çalışma bile yaptı."

"Nöroplastisite hakkında konuşuyorsunuz. Beynin değişme, uyum sağlama ve iyileşme yeteneği."

"Aynen öyle. Beyniniz tekrar ve olumlu çağrışımlarla yeni nöronlar ve yollar oluşturabilir."

Adam gofret tabağını incelerken kadının söylediklerini düşünüyor gibiydi. Sonra omuz silkerek bir tanesini aldı. yere bıraktı ve ağzına attı.

"Sanırım göreceğiz." Ona baktı. "Mayo getirdin mi?"

Sütyenini omuz silkerek çıkardı. "Hayır. Bu bir sorun mu?"

Kızın külotunu çıkarmasını izlerken gözlerinde altın benekler parlıyordu. "Hiç de değil." Gözlerini havuza dikti. "Ama sana katılacağımı sanmıyorum."

Sırıttı. "Bunu göreceğiz." Bununla birlikte, o Aç bakışlarının onu takip ettiğini hissederek sürgülü cam kapıya doğru yürüdü.

Ilık suya adım atarken onu izlediğini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu ama ona dönüp baktığında güldü.

Bir gofret daha yiyordu.

Suzanne'ın gofretleri olağanüstüydü. Tuzlu, baharatlı ve tatlıydı. Yemek yemekten hoşlanmazdı ama mecbur kalırsa, bu tür yiyecekler ilgisini çeker ve tat tomurcuklarını uyandırırды.

Yine de onları yemenin gözle görülür bir etkisini hissetmedi. Belki de Suzanne'ın yeteneği bir aldatmacaydı. Ya da etkileri psikosomatikti. Çünkü daha önce hissettiği gibi hissediyordu.

kurabiyeleri yemeden önce.

Bu tam olarak doğru değildi. Cidden tahrik olmuştu ama bunun daha çok çıplak kadınla ilgisi vardı. onun havuzunda yüzmek, biber reçelli peynirli bisküviden daha iyidir.

Çünkü, lanet olsun, Cyan bambaşka biriydi. Onun uzun, Bir uçtan bir uca yüzerken kıvrak vücudu suyu bir köpekbalığı gibi kesiyor, yüzeyde neredeyse hiç dalgalanma yaratmıyordu. Bunu bütün gün izleyebilirdi.

Ve bu sadece çıplak olduğu için değildi. Ona pek çok yönden hayranlık duymaya başlamıştı. Zekiydi, fikrini söylemekten korkmuyordu ve en az onun kadar meraklıydı. Onun da istediği

İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmek ve onları daha iyi çalışır hale getirmek. Büyülerden silahlara ve kendisine kadar.

Bu düşünce onu hoş, coşkulu bir duyguyla doldurdu. Bu neredeyse coşkulu bir duyguydu. Eidolon dışında biri onu iyileştirmek istemeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Neredeyse hayatının yarısı boyunca onu aşağı çeken şeyleri atlatmasına yardım etmeyeli?

Birinin bunları yapmak isteyecek kadar yaklaşmasına izin vermemeyeli ne kadar olmuştu?

Evet, insanların onu nasıl bulduğu konusunda biraz sorumluluk taşıyordu. ona tepki gösterdi. Çoğundan sıkıldım. Yüzde doksan dokuzunu. Ve hiç umursamamıştı. Şu ana kadar, o umursamamıştı.

Birdenbire istedi. Cyan'ın hayatına girmesine izin vermek istedi.

Ama... belki de sonuna kadar değil. Buna hazır değildi.

Buna asla hazır olmayabilir.

Suyun yüzeyinin altına daldı, ince vücudu loş havuz ışıklarının parıltısında belirginleşti. Elini tuttu dayanışma içinde nefes aldı ve başını sallayıp gözlerini silerken her yere su sıçratarak bir domuzbalığı yaptığında rahatlayarak nefes verdi.

Yüzünden ve boynundan damlalar akıyordu, Göğüslerinin üst kısımlarında dönen hafif bir akıntının içinde kayboluyordu.

Bunu diliyle yapmak istedi.

Pantolonu rahatsız edici bir şekilde dar gelmeye başladı. onları çıkardı. Ardından tişörtü, onun ardından da boxer külotu çıktı ve sonra kendini havuzun kenarında buldu. Aç bakışlar Cyan'a yapıştı.

Sırıtarak yanına yüzdü. "Hey."

"Selam."

Neden birdenbire kendini bu kadar garip hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu, yeni geçiş yapmış bir erkeğin ilk kadınıyla konuşması gibi.

"İçeri gel," dedi. "Su çok güzel."

"Tabii ki öyle. Vücut sıcaklığında tutuyorum."

Gözlerini devirdi. "Haydi, Bay Literal. Atlayın."

Hiç havuza girmemişti. Yılda bir kez, yüzme hakkındaki hislerinin değişip değişmediğini görmek için ayaklarını daldırırdı.

Hayır. Hiç yapmadılar.

Bu yüzden hafif serin suya adım attığında farklı bir şey beklemiyordu. Ve tabii ki beline kadar havuza girdiğinde tüyleri diken diken olmuştu ve ne halt ettiğini merak ediyordu. Sonra Cyan yüzerek geldi, bakışları onunkilere kilitlendi. Önünde durduğunda, ıslak teni tepesindeki ayın ışığı altında parlıyordu, o bir tanrıçaydı ve hareket edemiyordu.

"Merhaba," dedi, dudakları ıslaktı ve sevimli, öpülesi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Merhaba," dedi beceriksizce.

Evet. Lanet olsun. Ezikçe. Gerçekten de o geçiş sonrası aptalın tekrarı gibiydi.

Yaklaştı. Yavaşça. Baştan çıkarıcı bir şekilde. Birkaç santim yaklaştığında parmakları suyu şakacı bir şekilde okşadı.

"Islanmak ister misin?" diye mırıldandı ve bir parmağını göğüs kafesinden göbeğine doğru uzattı. Adam ona doğru uzandı ama kadın bir sıçrama ve kahkahayla suya geri düştü. "Gel beni al," diye seslendi.

Tembel tembel sırtüstü yüzmeye başlarken gözlerini kaçırmadı.

Derin uca doğru, göğüsleri suyu yarıyor, kalçaları yüzeyin hemen altına batıyor. Çok kışkırtıcı.

Bir hırıltıyla onun peşinden atladı, yırtıcı bir içgüdü uyanmış, onu yakalamasını istiyordu. Hayır. uyandı. İçindeki avcı her zaman avlanmıştı ama iblislere kötülüklerinin bedelini ödetmeye odaklanmıştı. On Onunla uğraşan güçlü insanları alaşağı ediyordu. Gücünü, servetini ve katil içgüdüsünü tüm ülkeleri kemiklerine kadar dize getirmek için kullanmıştı.

Ama şimdi... şimdi, tek istediği bir dişiyi dizlerinin üzerine çöktürmektir. Tercihen önünde, ağzıyla sikini ısıtıyor.

Ve sonra çok geçmeden önünde diz çökecek, ağzını ve dilini kullanarak ona adını haykıracaktı.

Gülerek daha sert yüzdü ve neredeyse onu yakalayacağı her seferinde adamın ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrıldı. Onun aksine, suda doğuştan yetenekliydi, yüzmeyi sadece hayatta kalmak için öğrenmişti. boğulmaktan.

Ama onun çevik ve hızlı olduğu yerde, adam acımasızdı. Onu havuzun etrafında takip ederek yavaşça yıprattı.

"Seni yakalayacağımı biliyorsun."

"Beni yakalamana izin vereceğim."

Göğüs derinliğindeki suyun içinde durdu, kafası karışmıştı. "O zaman neden uzatıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Buna ön sevişme denir, Stryke."

Ön sevişme. Belli ki bunun ne olduğunu biliyordu. Sadece hiç yapmamıştı. Hiçbir zaman.

Atık. Of. Zaman kaybı.

"Hadi," dedi, havuzun sığ ucundan parmağını ona doğru uzatarak. "Ben buradayım."

"Sadece yüzüp gideceksin. Senin oyununu biliyorum."

"Evet," dedi. "Oyunun adı ön sevişme."

"Peki ne kadar oynamamız gerekiyor?" "Ben söyleyene kadar."

"Peki neden kuralları sen koyuyorsun?"

"Çünkü seni boşaltacak olan benim." Aleti beklentiyle sarsıldı, o yüzden bu konuda hemfikirdi.

Ama beyni... lanet olası beyni tam tersini yapıyor, tüm yeni hisleri ve deneyimleri işlemek için kendine zaman tanırken frene basıyordu.

"Ama sana ihtiyacım yok," diye belirtti. "Masumi var. Ve iğneler."

Bir anlığına gözleri incinmiş gibi parladı. Ya da öfkeyle. Emin değildi. Ama her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

Cyan ondan uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı sıçradı.

"Bekle!" Ona doğru yüzdü ve onu dirseğinden yakaladı. en üst basamağa ulaştı. "Özür dilerim. Bu çıkmadı

Doğru. Öyle görünmesini istememiştim-"

"Sanki beni istemiyorsun ve benimle seks yaparak bana iyilik mi yapıyorsun?"

"Ah, hayır. Kesinlikle hayır. Sana ihtiyacım olmadığını söylüyorum.

Seks için değil. Bir sonraki iğneme kadar hâlâ birkaç saatim var. Ama seni istiyorum."

Vücudundaki gerginlik eridi ve yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü, adamın nefesini kesen yaramaz bir sırıtış. Havuzun kenarına oturacak şekilde eğildi, bacaklarını iki yana açtı ve ayaklarını en üst basamağa dayadı.

"Göster bana. Bana ne istediğini göster."

Çok fazla. Yapmak istediği ve daha önce hiç yapmadığı o kadar çok şey vardı ki. Ama nereden başlamalıydı?

"Karar vermekte zorlanıyorsan," dedi, "bir öpücük başlamak için iyi bir yer olabilir."

Bir öpücük.

Her zaman görünen şeylerden biri Gereksizdi ama Cyan'la yapmaktan çekinmiyordu. Aslında, onun dolgun ağzına bakarken gözleri yaşardı. Göğsünün içinde kalbi heyecanla ve belki biraz da endişeyle çarpıyordu. Öğrenmek istiyordu ama aptal gibi görünmekten de hoşlanmıyordu.

Ellerini kalçalarının iki yanındaki çıkıntıya dayayıp eğilirken elleri titriyordu.

Yüzünü onunkiyle buluşturmak için kaldırdı, menekşe rengi gözleri berrak gökyüzünde parıldayan yıldızları yansıtıyordu.

Yavaşça, tedirgin bir şekilde ağzını onunkine indirdi.

Kadının ıslak, sıcak dudaklarının ani hissi kasıklarında bir şehvet sarsıntısı yarattı. Bu muhtemelen olağandışı bir şey değildi ama bir sevgi dalgası halinde içinden akıp giden derin, yatıştırıcı sıcaklık olağandı. En azından onun için.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Karın çırpıntılarından bile daha iyiydi.

Nefes nefese, seksi bir inilti ile ona doğru eğildi, öpücüğü derinleştirirken göğüsleri göğsüne bastırdı.

Dili onunkiyle buluştu, hafifçe emerken ve iç uyluklarını onun kalçalarına sıkıştırırken birbirine dolandı ve yaladı.

Şaftı, kadının merkezinden sadece birkaç santim ötede, ona ulaşmak için zorlanıyordu. Daha önce olsa, şimdiye kadar onu çoktan almış, bu işi bitirmek için derinlere dalmış olurdu.

Ama şu anda tek istediği bu yeni, heyecan verici hislerin tadını çıkarmaktı.

Bacaklarına vuran küçük dalgalar gibi. Cyan'ın teni onunkine sürtünüyor. Dişleri alt dudağını ısırtıyor.

Yakınlarda bir yerde kurtlar uluyor, şarkıları buz gibi gecenin içinde titreşiyordu.

Bu mükemmeldi, istediğini bilmediği bir şeydi. Şimdi... istiyordu.

Merdivenlerden aşağı inerken, kızın teninde öpücük izleri bıraktı. Boynunu köprücük kemiğine kadar okşadı. Göğüslerine ulaştığında öpücükleri ısırlara dönüştü ve bir meyveyi emdiğinde inledi-renkli meme ucunu ağzına aldı.

Kadının kalçaları adamın belini sıkıca kavradı ama adam kadının tutuşunu kırdı ve daha aşağılara doğru yalayarak uzun, yavaş hareketlerle kadının tenindeki suyu temizledi. En alt basamakta diz çökerek

Gözlerinde parıldayan beklentiyle onu izlerken ona hayranlık duyuyordu. Sırttı ve bacaklarını daha geniş açarak

Kızın pırıl pırıl, pembe merkezinin sikini kaldıran görüntüsü.

Ağzı sulandı.

Kalbi heyecanla çarparken, diliyle onu nazikçe yokladı.

"Evet," diye fısıldadı başını geriye atarak. Onun Omurga kemerli, süt gibi göğüslerini gecenin içine doğru itiyor, ayın parıltısı onu süt gibi bir ışıkla yıkıyordu.

O mükemmeldi, bütün gece tapabileceği bir tanrıçaydı.

Onu açlıkla yaladı, dilinin düz kısmına bastırdı. pürüzsüz etine sıkıca bastırıyor, dokuları, tatları ve tepkileri not alıyordu. Onun keskin nefeslerini ve derin inlemelerini duymak kanının ısınmasına ve sikinin zonklamasına neden oldu.

Kahretsin, bu hoşuna gitti. Takıntıları yüzünden çok fazla zaman boşa gitti. Çok. Çok. Zaman.

Ama hiçbir şeyi değıştirmezdi. Cyan onu gerçek zevkle tanıştıracak doğru kişıydi. Kafasından çıkıp anın içine girmesine yardım etmek için.

Dilinin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kız haykırdı, ses kurtların şarkısına katıldı. İçinde bir şeyler kıpırdandı, vahşı ve elemental bir şey.

Annesi bir kurt adamdı ve hayvani doğasının kontrolü ele geçirmesini önlemek için aşılanmış olsa da DNA'sı değışmemiştı. Bir parçası canavarlara uzandı, onların aile çağrılarını tanıdı. Eşlerine.

Alçak, derin bir hırıltıyla Cyan'ın içine girdi. dilini onun yarığını sprmeden önce. Daha fazla bekleyemezdi. Onu şimdi, karanlık gecede, azalan ayın ışığı altında sahiplenme ihtiyaı ilkel bir hale gelmiştı. İçindeki şehvet iblisinin buna ihtiyaı olduğu için değil... İçindeki canavar bunu istediği için.

Cyan aranıyor.

Hızla içine kaydı. Sıkı, ıslak et sıkıştı. Aletinin etrafında güçlü dalgalar halinde aşığı yukarı dalgalanıyordu. Kalçalarını zar zor pompaladı; hisler çok güçlüydü. Ve henüz hazır değildi-

Kurtların ulumasını durduracak bir kkremeyle boşaldı. Zevk o kadar yoğundu ki acının sınırlarında geziniyor, sikinden ayak parmaklarına ve başının tepesine kadar yayılıyordu. Beynindeki sinapsların aşırı yüklenmeden dolayı kıvılcımlandığını hissedebiliyordu.

İnanılmazdı. Akıllara durgunluk veriyordu. Kendi orgazmı azalırken ve Cyan'ınki başka bir seviyeye ulaşıırken, lunaparktaki o günü bir kez bile düşünmediğini fark etti. Vücudu kilitlenmemiş, midesi bulanmamıştı ve Bir keresinde, tenindeki nem soğuk terden başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Cyan inlerken onu tekrar derinlere çekti, başka bir zevk fırtınasını tetikledi. Orgazm üstüne orgazm onu mahvederek devam etti.

Bir şehvet iblisi olarak, seks her zaman böyle olmalıydı. Hafif bir zevk, fiziksel rahatsızlık ve zihinsel ıstıraptan oluşan eziyetli bir karışım yerine erotik tepkiler dizisi.

"Cyan," diye nefes aldı onu suya sürüklerken, böylece sadece yüzebilecek ve mutluluğu hissedebileceklerdi.

"Mmm," diye mırıldandı. Sonra inledi, başka bir orgazm onu ele geçirirken ona doğru eğildi.

"Çok güzelsin." Kollarında çırpınırken, su göğüslerini yalarken, alt bedeni beline sarılmışken onu izleyebilecek kadar geri çekildi.

Gözleri kapalıydı, başı geriye atılmıştı ve hayatı boyunca hiç bu kadar erotik bir şey görmemişti. Onu her gün, günde birkaç kez böyle görmek istiyordu. Ve geceleri.

Zevk nöbetleri arasında dinlenerek, on beş yirmi dakika boyunca bu şekilde süzöldüler. Stryke tüm zaman duygusunu yitirmişti,

Her zaman farkında olduğu bir şeydi. Ama şu anda umurunda değildi.

Zevk nihayet dindiğinde Cyan'ı kollarına aldı ve durulanması için duşa götürdü. Cyan'ın doygun gülümsemesi ve boğucu sesi, daha kurulamadan tekrar gitmek istemesine neden oldu ama Cyan yorgundu, o da öyle.

Onu nazikçe yatağına yatırdı ve ona bir tabak getirmeye gitti.

Bir fincan papatya çayı içti, ama geri döndüğünde, vücudu yastığının etrafında kıvrılmış, yumuşak bir şekilde horluyordu.

Çok dikkatli bir şekilde onun yanındaki yatağa tırmandı ve saniyeler içinde çıktı.

Ama onu yanağından öpmeden ve hayatına girdiği için teşekkür etmeden önce değil.

Bölüm 25

Cyan kahve kokusuyla uyandı.

Esneyerek bilek telsizine baktı. Sabah saat beş on beş. Gözlerini kırptırdı. Tekrar baktı.

Sabahın beşi on beşi mi? Lanet olası bir pazar günü mü?

Ayaklarını şilteden sarkıtıp kaslarındaki ağrıdan ve kalçalarının arasındaki hassasiyetten dolayı inledi. O ve Stryke birkaç raunt daha yapmışlardı.

Gece boyunca, hayatı boyunca kaçırdığı her şeyi keşfederken seks hem yavaş hem de aceleci.

"Öğret bana," diye homurdandı kulağına, derin sesi kızın ta içine kadar işliyordu. "Beynimi meşgul et."

Ona öğretmişti. O hızlı, hevesli biriydi. öğrenci de. Pratik yapan mükemmel olur türünden bir adamdı ve bir kez bir şeyde ustalaştığında, bu bilgiyi yıkıcı bir erotik etki için kullanırdı.

Sadece bir kez işler karanlık bir hal almıştı. İkisi de bir bardak su içmek için ayağa kalkmış ve susuzluklarını giderdikten sonra, kadın mutfak duvarına yaslanmış, adam da kadının bacaklarının arasına girmişti. Kalçalarını yavaş, gıcırdayan daireler çizerek pompalayan adam, onu salyangoza getirmişti-

Sonra durdu. Yüzündeki renk çekilirken gözlerine gölgeler düştü.

Hızla uzanıp adamın ağzını kendi ağzına yaklaştırdı, sonra da onu duvardan çekip yere yatırdı.

"Becer beni, Stryke," diye homurdanırken kalçalarını döndürdü ve sadece ucu içine girene kadar kaldırdı. Sonra tekrar aşağıya indi.

Belini kavradı ve onu yukarı aşağı kaldırdı, bakışları yine onunkilerle bütünleşti, o an dikkat dağınıklığı unutuldu.

Daha sonra, bu pozisyonun onu geri getirdiğini söylemişti. Patlamış Mısırcı Kız'la geçirdiği zaman boyunca vücudu bir şekilde kapanmıştı. Kendisini bu durumdan kurtardığı ve yerde geçirdikleri zamanı beyninin işleyebileceği yeni bir şey haline getirdiği için ona teşekkür etmişti.

Yani, evet, yoğun bir gece geçirmişlerdi. Ama o da karanlıkta kalkmış, kahve yapıyordu.

Esneyerek adamın ona verdiği siyah saten bornoza uzandı. Anlaşılan Masumi için her dolapta bir tane bulunduruyordu. Masumi'nin bornozu hakkında ne hissettiğini anlamaya çalıştı.

succubus giysinin içine girerken, ama doğrusu, emin değildi. Masumi onu yıllarca hayatta tutmuşken kıskanmaya pek hakkı yoktu. Masumi Onu desteklemiş, onunla ilgilenmiş ve ona duyması gereken gerçeklerin dozlarını vermişti. Cyan minnettar olmalıydı ve öyleydi de.

Ama bu onun ileride Masumi'yle birlikte olmasını istediği anlamına gelmiyordu.

Masumi meselesini bir kenara bırakıp koridorda mutfağa doğru ilerledi ve kahve makinesinin yanında bir fincan ve bir not buldu.

Buzdolabında hindistan cevizi kreması var.

Vay canına. Onun hakkında gerçekten araştırma yapmış.

Onun titizliğinden etkilenen kadın, mutfağın hemen dışındaki açık merdivenden gelen ritmik sesler eşliğinde birasını hazırladı. İşini bitirdiğinde basamakları indi ve en altta öyle aniden durdu ki neredeyse içkisini döktü.

Stryke'ın burada harika bir laboratuvarı vardı. Ve, kapalı İyi aydınlatılmış bir koyda, ikinci ama daha küçük, son teknoloji ürünü bir spor salonunda bir kum torbasını parçalıyordu.

"Bugünün Pazar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Çantayı bir yumruk-çapraz yumruk kombinasyonuyla yumruklamadan önce ona bir bakış attı. "Farkındayım."

"Yani, uyumaya inanmıyor musun?" "İşe gitmem gerekiyor."

Kahvesini yudumladı. "Neden? Acil bir durum mu var?"

Jab-jab-uppercut. "Her gün çalışıyorum."

Ah. "Neden şaşırmadım?"

Jab-hook-slip. "Çünkü bu benim işkolik kişiliğime uygun."

"Bu aynı zamanda zihninizi meşgul etme ve başka şeylerden uzak tutma ihtiyacınıza da uygun."

Saldırının ortasında durdu. Kukladan uzaklaştı ve ellerini indirdi.

Kupasının kenarından ona baktı. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Bir an için çenesi ve yumrukları kadının söylediklerinin doğruluğunu anlamaya çalışırken sıkıştı. Hayatının büyük bir kısmı

ama aslında bu konuda kendine karşı dürüst görünüyordu.

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama ben iş konusunda takıntılıyım. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Hiçbir şey yapmamakta hiçbir zaman iyi olmadım."

"O zaman neden bugün izin almıyorsun? Daha önce hiç yapmadığın bir şey yaparız." Sessizlik. Sadece daha fazla sıkma. "Sen

rutininizin bozulmasından hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

Adam gülümsedi ve kadının kalbi biraz çarptı. Tanrım, bunu yaptığında muhteşem oluyordu. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Sorunun farkındayım. Benim annem de böyleydi," diyor. "Yapıyı ve rutini severdi. Ben de buradan anlıyorum. Sadece... senin ölçülerinde değil."

"Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?"

Laboratuvarın etrafına boş boş bakarken bir an için bunu düşündü. Ekipman ilginçti elbette, ama Çoğuyla çalışmıştı ve geri kalanına da aşinaydı. Hayır, onun ilgisini çeken şey kişisel dokunuşlardı.

Evin başka hiçbir yerinde yoktu, belki içki dolabı ve oturma odasındaki dart tahtası dışında.

Ama bunlar bile onun hakkında pek bir şey anlatmıyordu.

Ama burada, çok sevdiği belli olan laboratuvarında pek çok şeyi açığa çıkarmıştı.

Satranç tahtası gibi. Belki de onu bir oyuna davet etmeliydi. Oldukça iyiydi.

"Satrançta nasılsın?" diye sordu.

"Çok az insan beni yenebilir." Boks eldivenlerini çıkarmaya çalıştı.

"Ve az sayıda derken, sadece bir tanesini kastediyorum."

Güldü ve sonra onun ciddi olduğunu anladı. "Tamam, ama seni dünya satranç listesinde gördüğümü hatırlamıyorum. şampiyonlar."

"Dikkat çekmek istemiyorum." Eldivenlerini dikkatlice serbest ağırlık setinin yanındaki rafa yerleştirdi. "Ama yaşayan tüm şampiyonlarla oynadım ve onları yendim."

Ağzı açık kaldı. "Her biri mi?"

Omuz silkti. "Para özel oyunlar kazandırır."

Vay canına. "Seni yenebilecek tek kişi kim?"

"Ares," dedi. "Arada sırada benden bir oyun koparabilir. Ama aynı zamanda binlerce yaşında ve usta bir taktisyen."

Yani... satranç bir seçenek değildi. Bakmaya devam etti. Bir duvarda tüm dereceleri ve ödülleri vardı, çerçeveli dergi kapakları serpiştirilmişti. Ancak raflarla kaplı diğer üç duvarda kristal bir kafatasından... muhtemelen kristal kafataslarından birine... kadar çok çeşitli eşyalar bulunuyordu.

NASA uzay mekiklerinin ve roketlerinin modelleri. Dünyanın dört bir yanından gelen antik eserler ve Sheoul da çok fazla yer kaplıyordu.

Belki de bir müzeyi ziyaret etmeliler. Gerçi o muhtemelen hepsine gitmiştir. Bakışları tekrar uzay mekiğine kaydı.

"Uzun zaman önce NASA merkezinde senin fotoğraflarını görmüştüm," dedi onun fotoğraflarını hatırlayarak etrafı güvenlikle çevriliydi ve bu haber adı bir magazin dergisinin kapağında yer almıştı. Haberde, son derece gizli teknolojilere ve hassas bilgilere sahip bir devlet kurumunun neden Bilgi, bırakın bir iblisle çalışmayı, tesislerinden birinin yakınında bir iblisin bulunmasına bile izin verirdi. "Oradan mı aldın modeller ve yamalar?"

Rafa doğru yürüdü ve parmağını roketlerden birinin üzerinde sevgiyle gezdirdi. "NASA müdürü beni işe almamasını telafi etmek için onları gönderdi. Ya da tasarımlarım ve araştırmalarım için bana ödeme yapmak için. Bir iblisle işbirliği yaparken görünmek istemediler, biliyorsunuz."

"Sesin biraz sert geliyor."

Bir omzu omuz silkmek için büküldü ama ifadesindeki hüznü gizleyemedi. "Büyürken orada çalışmak benim hayalimdi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. ve benim onlardan daha fazla param var, bu da acısını biraz olsun hafifletiyor." Elini yanına bırakmadan önce gülümsedi, yüz ifadesi hüzne dönüştü. Kadın biliyordu ki Kaos hakkında düşünüyordu. "Ayrıca, hayatım farklı bir yöne gitti."

Onun hayatında bu kadar az neşe olmasından nefret ediyordu. Birkaç ay önce, onun varlığının Temelde neşeden başka bir şey yoktu. Parası, şöhreti, gücü vardı. Kadınlar onu istiyor, erkekler de onun gibi olmak istiyordu. Her şeye sahipti.

Mutluluk dışında her şey.

Bu arada, büyüleyici bir hayat sürmüştü, ancak son kayıpları, önceki yılların neşesi yerine kederine odaklanmasına neden olmuştu.

O neşeyi geri istiyordu ve Stryke için de istiyordu. Ama nasıl?

Model roketleri düşündü. Belli ki onu gerçek bir rokete bindirememişti ama eski bir roketi vardı.

Kennedy Uzay Merkezi'nde ona iyilik borcu olan bir arkadaşı. Büyük bir iyilik.

Ve Cyan onu çağırmaya hazırdı.

Dairesine vardıklarında Cyan, "Daha önce hiç özel bir NASA turuna katılmadığına inanamıyorum," dedi.

"Sana iyilik borcu olan üst düzey bir bağlantın olduğuna inanamıyorum," dedi. "Bu kadar büyük bir geri ödemeyi hak etmek için ne yaptın?"

"Bir cesedi gömmesine yardım ettim." Biyometrik tarayıcıya göz attı.

"Ciddi misin?"

"Evet." Kapısı gürültüyle açıldı. "Sana üniversiteye birlikte gittiğimizi söylemiştim," dedi ve başını salladı. "Bir gece geç saatlere kadar bir araştırma üzerinde çalışıyorduk ve Jamie benden önce eve geldi. Sadece birkaç blok ötede oturuyordum, bu yüzden her zaman yürürdüm ve duyduğumda neredeyse oradaydım

Eski bir evin arkasında hıçkırarak ağlayan birini. Onu bir kulübede buldum." Onu kapı aralığından geçirdi.

"Çıplaktı, kanlar içindeydi ve korkudan ölmek üzereydi. Ona saldıran kişinin göğüs kafesine bir balta saplanmıştı ve son nefesini veriyordu."

"Öldüğüne sevindim," diye homurdandı kapı kapanırken.

Kış tatili baharatlarının kokusu anında öfkesini dindirdi ve içini rahatlatıcı bir sıcaklıkla doldurdu, onu rahatsız etmeyen ve hoş çocukluk anlarıyla ilişkilendirdiği birkaç kokudan biriydi. Ailesi, yakın ve geniş ailesi, tatilleri çok severdi ve büyük kutlamalar yaparlardı. Dört Atlı'nın mekanlarında bir sürü toplantı ve bir sürü

Ailesinin evindeki şenlikler ve ziyafetler. Kardeşlerinin aksine Stryke yemekleri, müziği ya da oyunları pek umursamazdı ama aile duygusundan keyif alırdı. Yakınlık. Kahkahalar.

O...bunu özledi. On yıldan uzun bir süredir ilk kez gerçekten özlemişti.

"Duydun mu bilmiyorum ama Jamie'ye NASA'nın StryTech'e daha fazla danışması gerektiğini söyledim." dedi çantasını girişteki bankın üzerine bırakırken.

vardır."

"En yeni projemi duyduklarında, olacaklar." NASA ve diğer tüm uzay ajansları, özel ya da devlet destekli, yakında bu işe dahil olmak için yaygara koparacaklardır.

"Peki bu ne?" diye sordu mutfağa doğru ilerlerken.

"Ay'ı kolonileştirmek için bir operasyonu finanse ediyorum."

Olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. "Sen ciddi misin?"

"Kıyametin yaklaştığını biliyorsunuz, değil mi? Bu artık belirsiz bir kavram değil. Gerçek bir zaman çizelgesi var."

"Halktan saklanan bir zaman çizelgesi."

"İyi bir sebepten dolayı. İnsanlar sadece dokuz yüzyıl kaldığını bilselerdi paniğe kapılırlardı."

"Aslında," dedi mutfaktaki görevine devam ederken, "ilk panikten sonra olayların yatışacağını iddia edebilirim.

İnsanların umurunda değil gibi görünüyor

gelecek nesiller için. Sorunu, çözülmesi gerekene kadar erteleyecekler. Ve o zamana kadar çok geç olacak. Yapmayın Bunu görmek için kristal bir küreye ihtiyacım var."

"Hmm." Bunu hiç düşünmemişti. İnsanlar bazen onu şaşırtıyordu. "Haklı olabilirsin."

"Yani," dedi, "Armageddon'dan bahsettiniz. Kıyamet kopması ihtimaline karşı uzaya bir nüfus yerleştirmek istediğinizi mi söylüyorsunuz?

yolumuza çıkmazsa ve gezegen kötülük tarafından ele geçirilirse ne olacak?"

"Evet."

"Bu çok güzel. Neden Mars değil?"

Konuşurken dairesinin etrafına bakındı, her şeyi hafızaya almak ve not etmek onu daha iyi anlamasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Ve dehşet içinde, onun parlak renkleri ve kabarık yastıkları sevdiğini anladı.

"Mars, Dünya'nın uydusundan çok daha az yaşanabilir bir yer," dedi, tüm bu kutuların neyle ilgili olduğunu merak ederek. İçeri mi taşınyordu, dışarı mı? "Mesafe ve lojistik de işin içine girince

Bunu yapmak için sahip olduğumuz kısa süre göz önüne alındığında, bunu olanaksız kılıyor."

"Zaman çizelgen var mı?" Buzdolabından birkaç Belçika birası çıkardı. "Benim ömrüm boyunca mı?"

"Senin ömrün de benimkine benziyor, değil mi? Beş yüz yıl falan mı?"

Çekmecedan bir açacak çıkardı. "Aşağı yukarı. Bu bok çukurundan kalkacak ilk roketten bana da bir yer ayırabilir misiniz?"

Güldü. "Sanırım bu ayarlanabilir. Yolculuğu birlikte yapabiliriz." Az önce bir çift olduklarını nasıl ima ettiğini görünce biraz tökezledi. Bir şey. Ve bir koloni kurmak için ihtiyaç duyduğu tahmini iki yüz yıl içinde hâlâ yaşıyor olacaklarını.

Neyse ki fark etmedi ya da fark ettiyse bile görmezden geldi ve ikisini de rahatsız edici bir andan kurtardı.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. şişelerin kapaklarını patlattı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Harrowgate'e sadece bir blok uzaklıktayım."

Teklif edilen içeceklerden birini aldı. "Evinizi görmek istedim."

Kız ona "sen berbatsın" der gibi baktı. "Nasıl yaşadığımı görmek istedin."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Çok şey anlatabilirsin kişisel alanlarında ne bulundurduklarına ve ona nasıl davrandıklarına bakarak biri hakkında fikir sahibi olabilirsiniz."

"Peki kişisel alanım benim hakkımda ne söylüyor?"

Kutu yığınının işaret etmek için birasını kullandı.

"Taşınmanın ortasında mısın?"

"Shanea öyleydi."

Tabii ki. Shanea onun oda arkadaşıydı. Şimdi ne diyeceğini bilemiyordu ve genellikle suskun kalmazdı.

Sonunda yumuşak bir "Özür dilerim" diyebilirdi.

Küstah bir cevap ya da en azından nefret dolu bir bakış bekliyordu. Bunun yerine, hareket eden tüm malzemelere baktı ve üzgün görünüyordu. "Onu özlüyorum."

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için raflardaki kitaplara göz attı - çoğunlukla bilimsel ve mühendislik metinlerinin yanı sıra çok sayıda büyü kitabı ve sihirle ilgili kitaplar.

Tamamen beklenen bir şeydi. Anne ve babası olduğunu tahmin ettiği kişilerin fotoğraflarının yanı sıra birkaç üniversite fotoğrafı ve Shanea ve nişanlısı Draven ile çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı.

Yerde de Stryke'ın yırtılmış resimleri vardı.

Dergi makaleleri. Ayrıca StryTech tesisinin havadan çekilmiş bir fotoğrafı üzerinde konfeti çalışması yapmıştı.

Yanıma geldi ve dağınıklığa baktı. "Sana gerçekten çok kızmıştım."

"Anlıyorum."

"Sana söyledim; sana hayranım, Stryke." Ona baktı, yanakları sevimli bir pembeyle kızarmıştı. "Yani, tamam, belki bir süre sana biraz takıntılıyım. Sen benim rock yıldızı aşkımdı, biliyor musun?"

Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğrattığı için nefret ediyordu.

herkes gibi. Ve bu olduğunda onu tanımıyordu bile. Oldukça başarılıydı. Stryke gerçekten de her şeyde iyiydi, değil mi?

"Ve sonra seni hayal kırıklığına uğrattım." Hay sikeyim. Stryke orada öylece durdu, sersemlemiş hissediyordu. Hayatının çoğunu farklı olduğunu bilerek geçirmişti. Birçok yönden ortalamanın üzerindeydi. Görünüşü, zekâsı, gücü ve zenginliğiyle kıskanılıyordu.

Ve yine de, hayatının diğerk pek çok alanında tam bir başarısızlık.

Yetkili olmadığı durumlarda sosyal olarak beceriksizdi. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Pislik olmak onun için sorun değildi. Yani, evet, temel kişilikten sınıfta kaldı.

Neden biri onu rock yıldızı aşığı olarak görsün ki?

Ne düşüneceğinden ya da ne söyleyeceğinden emin değildi ve belirsizlik göğsünün sıkışmasına ve başının zonklamasına neden oldu.

"Ben, ah..." Başparmağını ön kapıya doğru salladı. "Ben gidiyorum. Geç oluyor."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, hayır... İstiyorum." Şişesini mutfak adasının üzerine koydu. "Beynim arızalanmak üzereymiş gibi hissediyorum."

"Kapatıp tekrar açmayı denediniz mi?"

Teknik mizah girişimi onu güldürdü ve kargaşanın bir kısmını serbest bıraktı. Bunu ona bu kadar kolay yapabilmesi hoşuna gitmişti.

"Bugün iyi vakit geçirdim," dedi, bunu ruhunun derinliklerine kadar hissederek. "Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. eğlenceli bir şey."

"Çünkü dünyayla ilgilenmekle o kadar meşgulsünüz ki kendinizle ilgilenmiyorsunuz."

"Ben kendi başımın çaresine bakarım," diye itiraz etti.

"Gerçekten mi?" Başını kapıya doğru salladı. "Peki, tam şu anda, ayrılmayı mı planlıyordun?"

Enjeksiyon yaptırıp sonra da beni çırılçıplak soyup gerçekten eğlenmek yerine birkaç saat laboratuvarında mı çalışacaksın?"

Suçlu olduğu kesin. NASA'da bulundukları süre boyunca kendine bir kez enjekte etmişti ve ya sekse ya da Bir saat içinde enjeksiyon yapılacak.

Hayatında ilk kez Blade'e imrenmişti. Blade şu anda ne söyleyeceğini biliyordu. Ne yapacağını bilirdi. Ama bunların hepsi Stryke için yeni şeylerdi. Aptal kardeşi nötron ile kanguru arasındaki farkı bilmiyor olabilirdi ama dişiler arasında nasıl dolaşacağını biliyordu.

Yani, evet. Bakın şimdi kim salakmış.

"Bakın," diye söze başladı ve ilişkiler hakkında ne kadar az şey bildiğini açıklamaktan çekinerek durakladı.

"Laboratuvarımda rahatım. Yalnızken rahatım. Bilmediğim durumlarda rahat değilim. Şimdi olduğu gibi." Hayal kırıklığına uğramış bir

elini saçlarının arasından geçirdi. "Neler olduğunu bilmiyorum Aramızda. Bunu daha önce hiç yapmadım. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli," diyerek onun biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Ne olmasını istiyorsun?"

Hiçbir fikri yoktu ve bu onu huzursuz ediyordu. Son birkaç günle ilgili duygularını bir kenara bırakıp bunları düşünecek zamanı bile olmamıştı.

"Ne olmasını istiyorsun?" diye sordu, kızın bu konuda kendisinden daha iyi olduğunu umarak. Bu da onun geçmiş ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmesine neden oldu. Şimdi bilmek istiyordu.

Ne tür erkeklere ilgi duyuyordu? Kaç tanesiyle birlikte olmuştu? Hiç aşık olmuş muydu?

Parker'la yatmış mıydı?

Bu fikir çenesini sıktı ve kanını buharlaştırdı. Belki de onun geçmişini bilmek istemiyordu.

Bir elini tezgâha dayayarak onun sorusunu düşünüyor gibi göründü. "Bilmiyorum. Seninle ilgili duygularım değişti ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

Bu yönden birbirlerine çok benziyorlardı.

"Belki de," diye devam etti, "sadece kulaktan kulağa oynamalıyız. Önümüzdeki birkaç hafta işlerin nasıl gideceğine bakalım.

Laboratuvarda yapacak çok işim var ve eminim sizin de Gehennaportal, WCSG'nin soruşturması ve şirketiniz arasında uğraşmanız gereken bir karmaşa vardır. Hadi kanatlanalım."

"Kanatlanmak mı?" Siktiğimin kanadı mı? Onun hakkında yanıliyordu.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. "Hiçbir şeyi kanatlamıyorum."

"Bugün yaptın," diye işaret etti. "Okuldan kaçtın İşten çıkıp bir son dakika kaçamağı yaptım. Her şey çok spontane gelişti."

Elbette, bunu ona verebilirdi. Ama belirli koşullar altında değişikliklere uyum sağlamaya hazırdı. Pazar günü olması ve işe gitmek zorunda olmaması gibi.

Ve Cyan'la vakit geçirmek istemişti.

"Ama anlıyorum," dedi. "Biraz düzene ihtiyacın var."

"Ve kurallara."

Kadının şüphesi ifadesi onu eğlendirdi. "Kurallara uyduğunu sanmıyordum."

Sırıttı. "Bilmiyorum. Ama en azından onları tanımam gerekiyor." "Buna saygı duyabilirim." Kollarını iki yana açtı

ve pazarlık gibi görünen bir şey için yerleşti. Bu konuda rahattı. "Tamam, günde en az bir kez buluşmaya ne dersiniz?"

Mantıklı geldi. "Anlaştık. Özel miyiz?"

"Bu bizi resmi bir çift yapar. Buna hazır mısınız? Çünkü ben hazır olduğumu sanmıyorum."

Kendini başka bir kadınla birlikte görmüyordu ama resmi bir ilişki içinde olma fikri çok fazlaydı. "Anlaştık."

Başını salladı. "Güzel, çünkü bu hafta bir ara Parker'la akşam yemeği için buluşmam gerekiyor."

Kıskançlık Stryke'ın göğsünde bir delik açtı ve konuştuğunda sesi çarpık çıktı. "Onunla çıkıyor musun?"

"Hayır." Elini kovarcasına salladı. "Sadece pizza yerken projemizin birkaç yönünü tartışmak için buluşacağız. Deniz Fırtınası'ndan döndüğüm gece bana yemek getirdiği için ona borçluyum."

Erkek burada mıydı? Dairesinin içinde mi?

Ani, sahiplenici öfke alevlendi ve Stryke aptalca bir şey yapmadan önce bastırmak. Adamı kovmak gibi. Ya da Behvyn'in ona kötü şans getirmesini sağlamak gibi. Bu her zaman eğlenceliydi.

"Peki, gitmeye hazır mıyız?" diye sordu.

Stryke bu anlaşmayla yaşayabilirdi. Ama Parker'la yiyeceği yemek son yemeği olsa iyi olurdu. "Öyleyiz."

"Güzel." Tişörtünü çıkarırken yavaş, yaramaz bir gülümseme kasıklarının gerilmesine neden oldu. "Şimdi bunu resmileştirelim."

Bölüm 26

Stryke, Cyan'la her görüşmesinden önce yaptığı gibi ofisinde endişeyle volta atıyordu.

İki haftadan fazla bir süre sonra, fiziksel ve ona karşı duygusal tepkileri azalırdı, ama hayır. Aksine, ona karşı hissettikleri daha da yoğunlaşıyordu. Onu her gün görmek için sabırsızlanıyordu ve ikisinden birinin gitme vakti geldiğinde, dünyasının sulandığını hissediyordu.

Onunla seks yapmak harikaydı, inanılmaz bir deneyimdi. Ama sadece onunla birlikte olmak da öyleydi. Aynı filmlerden ve kitaplardan hoşlanıyorlardı - çoğunlukla bilim kurgu.

Kadın

Shanea'nın onu tanıştırdığını söylediği romantik komedileri de seviyordu. İkisi de açık hava gibi şeylerden hoşlanmıyordu. Kamp yapmak ya da yürüyüşe çıkmak ve her ikisi de hayatlarını bir kütüphane ya da araştırma tesisinde kilitli olarak geçirmekten mutlu olurlar.

Ona Almanya'da yeni inşa edilmiş, hiper-modern astroloji laboratuvarında özel bir tur ayarladığını söylemek için sabırsızlanıyordu. NASA turundan bu yana dışarıdaki ilk gerçek randevuları olacaktı ve korumalarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. İnsanların içinde olmaktan nefret ederdi. Bir koruma bulabilirse o oradayken kapatılacaktı, kapattı. Ve her şeyi ödemeye hazırdı. Daha iki gün önce, Harrods'ta alışveriş yapmayı ayarlamıştı.

Noel hediyeleri satın alırken bir saat boyunca güvenlik ekibiyle görüştü.

Genellikle alışveriş için Kalis ya da Leilani'yi gönderirdi ve alışverişin çoğunu da onlara yaptırdı.

Cyan kendi kendine bir şey söyledi. İnsanların tatil sezonundan hoşlanmadığını iddia ediyordu ama Shanea'yla birlikte Noel elfleri gibi giyindikleri resimler aksini söylüyordu.

Böylece, ilk kez alışverişe çıktı ve evini dekore etti. Tamamen abartılı ve saçmaydı ama kulübesinin bir Noel tuvali olarak işe yaradığını kabul etmek zorundaydı. Hatta kendini ile süslediği ışıklı çelenk ve mükemmel simetrik ağaca hayranlıkla bakarken birkaç kez gülümsedi. İtalya'dan el yapımı cam süsler.

Astro-laboratuvarı gezdikten sonra Cyan'ın onu görmesi için sabırsızlanıyordu.

Bilek telsizine baktı. Neredeydi? Hiç geç kalmazdı.

"Teknik İletişim," dedi ve binanın yapay zekâ asistanı devreye girdi. "Cyan kompleksin neresinde?"

"Cyan şu anda Newton Kütüphanesi'nde."

Sanal bir ekran havaya fırladı ve Cyan'a yakınlaştı. Aceleyle çıkışa doğru yürüyordu. Parker, o pislik, ona katıldı, bir şeyler söyledi ve o da güldü. Binadan çıktılar, sohbet ediyorlardı. Daha fazla gülüşme.

"Efendim," diye araya girdi Kalis, "Taran Ross'tan acil bir mesajınız var."

Stryke kamera görüntüsünü kaydırdı. Lanet Parker. Ayrıca, beynine saplanan keskin acı olmadan da yapabiliirdi. Sabahtan beri hafif bir baş ağrısı vardı ama birdenbire sıkıntıdan çıkıp yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar acı vermeye başladı.

"Teşekkürler, Kalis. Ben hallederim." Masasındaki telsizlere dokundu ve Taran, çenesi gergin ve ağzı acımasız bir kesikle önünde belirdi. "Taran. Ne oldu?"

Karnına saplanan bir bıçak darbesi ve bir başka acıyla irkildi. Belki de hoşuna gitmeyen bir şey yemişti. O ve Cyan'dan beri pek çok yeni şey yemişti. Birbirimizi düzenli olarak görmeye başladık. Ve o her zaman

Yalnızken yemek yemenin zorluğundan hâlâ nefret etse de onunla birlikte yemek yemeyi dört gözle bekliyordu.

"Umarım bir şey yoktur." Taran döndü ve yeni ya da yenilenmiş izleme ekranlarından oluşan duvarı işaret etti. Onarımlar şu ana kadar iyi gitmişti ve Taran onunla son konuştuğunda

İleri harekât merkezi birkaç gün içinde güvende olacaktı.

"Gehennem Geçidi yok edildiğinden beri her şey sessizdi.

Ama birkaç saat önce garip bir haber aldık.

Sıcaklık okuması. Bunun bir anormallik olabileceğini düşündüm, ama tekrar oldu. Ve tekrar. Bir düzen var."

"Bir...model?"

"Evet. Olay şu. Tüm eski okumalarımıza geri döndüm ve aynı modeli buldum. Çok fazla şey olduğu için gözden kaçırmışız. Ama geri geldi.

Kulağa çılgınca gelecek ama bunun bir tür... kalp atışı olduğunu hissediyorum."

Stryke bir bulantı dalgası üzerine çökerken sandalyesinin arkalığını kavradı. "Ne için bir kalp atışı?"

"Cehennem Geçidi," dedi Taran. "Her şeye rağmen yok edildiğini sanmıyorum."

"Bu imkansız. Cyan bunu doğruladı."

Taran bakışlarını kaçırdı, belli ki konuşmakta tereddüt ediyordu. Ama o bir profesyoneldi ve lafı dolandırmazdı,

Stryke da onu bu yüzden işe almıştı. "Sanırım Cyan yalan söyledi." "Olamaz," dedi Stryke, sesi yumuşacık çıkıyordu, sanki

dili ağzına büyük geliyordu. "Yalan söylemezdi." Bir peçeteye uzandı ve alnındaki teri sildi. Belki de gıda zehirlenmesi geçirmiştir. "Eğer kapı

İşlevsel, onun yaptığı bir şey yüzünden değil. Birkaç dakika içinde onu göreceğim. Ona soracağım-"

Acı vücuduna yayılırken sözünü kesti.

Tüm organlarına kramp giriormuşçasına iç organlarını sıkın, büken bir basınç vardı.

"Stryke?" Taran'ın sesi uzaklardan geliyordu.

Muffled. "Stryke! Neyin var?"

Ciğerleri çalışmıyordu. Masasının altındaki acil durum düğmesine doğru tökezledi, nefes nefese kaldı, görüşü azaldı ve bacakları altına çöküyordu. "Stryke!"

Düğmeye basmayı başaramayacaktı. O... gitmiyordu...

Cyan, Stryke'a aşıktı.

İki buçuk hafta boyunca onunla her gün, çoğunlukla ofisinde ve bazen de kütük evinde görüştüktan sonra artık inkar edemem.

İlk birkaç gün biraz gergin geçmişti ve açıkça Parker'ı kıskanıyordu, projelerinden bahsederken iş arkadaşından her bahsettiğinde geriliyordu. Stryke yine de Parker'ı hiç sormadı, koydukları sınırlara saygı göstererek.

Aralarında hiçbir şey olmadığı için sorsa da aldırmazdı. Parker'ı pizza gecesinden beri ofis dışında bile görmemişti. Ona birkaç kez çıkma teklif etmişti ama o kibarca reddetmişti.

Parker, Stryke olmasaydı ilgilenebileceği türden bir adamdı. Zeki, komik ve tatlıydı. Shanea Cyan'ı ona doğru itebilirdi.

Ama hayır, aklındaki tek erkek Stryke'dı. Her buluştuklarında özel bir şey. Bazen ona Paris'ten gelen altın kaplama çikolatalar ya da kadının rolü hakkında en sevdiği kitaplardan birinin imzalı bir kopyası gibi bir hediye verirdi. gelecekte teknoloji. Diğer zamanlarda ise akşam yemeği hazırlıyordu -herkesin lezzetli yapabileceğini garanti eden Suzanne tarifi- ya da yemek getirtiyordu. Bir keresinde onun evinde buluştular.

Bodrum katındaki laboratuarda Deniz Fırtınası sisi örneğinin farklı ahlaki hizalara sahip iblislerden alınan hücre örnekleri üzerindeki etkilerini test etmek için bir deney gerçekleştirdi.

Kötü varlıkların hücreleri sisin içinde gelişti. Örnekler daha az şeytani varlıklardan çok daha kötüydü. Küçük melek tüyü örneği büzüştü.

Onu kesinlikle bilimle baştan çıkarmıştı.

Ama en çok hoşuna giden şey, son bir haftadır tüm toplantılarının Ay projesi hakkında olmasıydı. Ve seks. Ama seksten sonra, ona her şey hakkında fikrini sormuştu. Tesisin nerede inşa edileceğinden en iyi çalışanları bulmak için nereye gitmesi gerektiğine kadar.

Ama... böylesine muazzam bir projede onunla çalışmayı ne kadar sevse de, bir yandan da endişeliydi. Onun enerjisi çıldırmış gibi görünüyordu ve fazla uyumadığından şüpheleniyordu. Gittikçe daha da dikkati dağılmış görünüyordu.

Gerçi onun da dikkati dağılmamış değildi. Ekibi Reaper projesinde bir engelle karşılaşmıştı ve sorunu çözmek çok uzun zaman alıyordu. O artık Giderek daha fazla yoruluyordu, o kadar ki birkaç kez eve erken gidip kestirmişti. İştahı bile stresinin ve yorgunluğunun kurbanı oldu. Dün, Stryke, akşam yemeği sırasında Çin yemeği tabağını kenara ittikten sonra bunu fark etti ve yorumladı.

Yine de şu anda açlıktan ölmek üzereydi, belki ofisine gittiğinde pizza getirtmesi için onu ikna edebilirdi. Kurt adam ailesi tarafından işletilen yeni bir İtalyan New York'ta denemek istedi ve hatta Harrowgate üzerinden teslim edildi. Teslimatçılardan birinin avlunun hemen dışındaki şirket kapısından çıktığını görmüştü.

Stryke'ın ofislerine giden uzun, steril koridorlardan geçerken herkese gülümsedi ve başını salladı. StryTech'teki insanlar ilk başta ona karşı temkinli davranmışlardı, ama büyük ölçüde gelmişti. Hatta bir buluşmaya bile davet edilmişti.

NeuroLink bölümünden bir bilim insanının Sydney'deki evi.

"Geliyorum!" diye bağırdı arkasından biri.

Sağlık görevlileri koşarak yanından geçerken, siyah üniformaları ve duffle çantaları onları Underworld General personeli olarak tanımlarken irkilerek duvara doğru sıçradı. Ama nereye gidiyorlardı? Elbette, değil-

Stryke'ın ofisine doğru gidiyorlardı.

Ani bir korku midesini bulandırdı. Paniğe kapılarak ona yetişmek için koştu, topukları takırdıyor, nabızı hızla atıyordu. İleride, Kalis asansörün önünde bekliyordu, yüzü solgundu ve dudakları ince, acımasız bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"Kalis!" Sağlık görevlileri asansöre adım atarken Cyan, Stryke'ın asistanının önünde durdu. "Neler oluyor?"

"Burada olmana sevindim," dedi Kalis, Cyan'ın dirseğini tutup onu asansöre doğru yönlendirirken. "Stryke'ın bir sorunu var. Taran'la konuşuyordu ve yere yığıldı. Eğer Taran

beni uyarmadı..." Kapı kapanırken sesi titreyerek kesildi.

Sağlık görevlilerinden biri, bir Seminus iblisi, kızıl saçlı ortağıyla endişeli bakışlar alışverişinde bulundu.

"Stryke ile akraba mısınız?" Cyan sordu.

"Uzaktan." Adam dirseğinin yanındaki dolabına işlenmiş spiral bir sembolü işaret etti. "Ama babası benim patronum, amcası da Büyük Patron."

"Bu görüşmeyi berbat etmek istemeyiz, orası kesin," diye homurdandı diğeri kapılar açılırken.

Stryke. Onun masasının yanında yattığını, göğsünün kabardığını, vücudunun acı içinde iki büklüm olduğunu görünce dehşet içinde nefesi kesildi. Uçsuz bucaksız zeminde koştuğunu hatırlamıyordu, diz kapaklarının çatırdayarak onun yanındaki zemine çarpmasının acısını kaydetmemişti. Adam inliyordu ama onun varlığının farkında olduğunu sanmıyordu.

Kızıl Seminus sıhhiyeci onun yanına çömeldi ve Stryke'ı omzundan kavradı. Siyah çizgileri İyileştirici enerjisi vücudundan geçerken dermoire aydınlandı.

Kolunu. Bir an sonra başını kaldırıp ortağına baktı. "Onu UG'ye götürmeliyiz. Hemen."

"Haydi," dedi ayağa kalkarak. "Onun özel Harrowgate'ini çalıştırabilirim."

İki Sems Stryke'ı kapıdan içeri çekti ve kapı kapanır kapanmaz Stryke ışıklı sembole bastı
ünlü iblis hastanesini temsil ediyordu. Neredeyse anında, Underworld General'ın Acil Servis.

Cyan buraya sadece bir kez, on yıllar önce çocukken buz pateni dersi sırasında bileğini kırduğında gelmişti. Kaosu, iblislerin ve insansıların karışımını ve duvarlardaki garip yazıları hatırlıyordu.

Hatırlamadığı şey ise kan akan oluklar ya da duvarlarda ve tavanda asılı duran tuhaf tıbbi aletlerdi. Burası gerçekten ürkütücüydü.

Sağlık görevlileri Cyan'ın bildiği ama dış suratlı bir adam olarak düşünmeye hazır olmadığı bir sürü tıbbi terim saydılar. önlüklü bir kadın onları boş bir odaya yönlendirdi.

Sağlık görevlileri Stryke'ı yatağa yatırırken Cyan dehşet ve şaşkınlık içinde Stryke'ın elini tuttu. Anında bir ses duyuldu. bir sürü insan, aktivite ve tıbbi jargon vardı, ama o her şeyi ayarladı. Gözlerini Stryke'ın yüzünden alamıyordu, çok yakışıklı ama çok gölgeli ve çöküktü.

"Stryke," diye fısıldadı. "Lütfen. Konuş benimle."

Gözlerini açmadı. İnlemedi bile.

Çaresizlik içinde sağlık personeline döndü. Dinleyecek olan herkese. "Nesi var? Ona yardım edin!"

Eidolon kalabalığı yararak içeri girdi ve bir rahatlama hissi nefes almasına yardım etti. Stryke'a yardım edebilecek biri varsa, o da oydu. "Biri Shade'i getirsin," diye bağırdı.

"Talon'u da istiyorum.

Acele edin!" Hemşirelerden birine döndü. "Bir sıra oluşturun ve bir acil durum arabası hazırlayın."

Çarpışma arabası mı? Cyan'ın yüzündeki kan çekildi. Kulağa kötü geliyordu. Gerçekten kötü.

"Doktor?"

Ona doğru döndü. "Cyan, değil mi?" Kız başını sallayınca devam etti. "Onunla birlikte misin?"

"Onunla mı?" diye sordu, kafası karışmıştı. Tam orada duruyordu. Tabii ki onunla birlikteydi.

"Yani, onu beceriyor musun?"

Bu dobra soru karşısında ağzı açık kaldı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Evet ya da hayır," dedi. "En son ne zaman seks yaptığını ve en son ne zaman iğne kullandığını bilmem gerekiyor."

Oh, tabii ki. Doktor sapıklık yapmıyordu. Tıbbi açıdan önemli sorular soruyordu.

Kendini aptal gibi hissederek, "En son ne zaman iğne olduğunu bilmiyorum. Yaklaşık yirmi üç saat önce yakınlaştığımızı biliyorum."

"Teşekkür ederim." Eliyle kapıyı işaret etti. "Gitmenizi istiyorum."

"Ama-" Shade kapıdan içeri girdiğinde Kapının eşiğinde, yüzünde kalbini parçalayan bir yıkım ve korku maskesi vardı. Belki de dışarıda beklemek en iyisiydi. Bu bir aile meselesiydi ve o tam olarak öyle biri değildi.

Ama şu anda, şu anda, olmak istiyordu.

Dehşete kapılmış ve Shanea öldüğünden beri hissetmediği bir şekilde kaybolmuş hissederken, Stryke'ın bir başka adamı olan Talon'un Kuzenleri içeri girdi, en az amcaları kadar endişeli görünüyorlardı.

Bölüm 27

Dünya bulanıktı ve tadı sirke gibiydi.

Stryke gözlerini kırpıştırarak tavana baktı. Neden zincirler vardı? Ve bu cehennemi bip sesi de neydi?

Kafa karışıklığı onu sersemletti. Peki neden hiç renk göremiyordu? Sadece siyah ve grinin tonlarını.

"Stryke?"

Sesi tanımaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Babasının sesine benziyordu -belki de- ama kulaklarındaki uğultu her şey bozuldu.

"Oğlum." Babasının yüzü görüş alanını doldurdu ve Stryke'ın solunda Eidolon'un ki rahat edemeyeceği kadar yaklaştı. En azından renkliydiler. "Uyanmışsın. Tanrılara şükürler olsun."

Şimdi tavandaki zincirler anlam kazanmıştı. O Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi. Ama buraya nasıl gelmişti?

"Ne-?" Öksürdü, vücudundaki gerginlikten dolayı yüzünü buruşturdu.

Göğüs. "Ne oldu?"

Amcası ve babası tekrar ona bakmadan önce bakiştılar. Eidolon bileğini kavradı ve Stryke doktorun iyileştirici gücünün sıcak titreşiminin vücuduna aktığını hissetti.

"Bastırıcı ilaçları almaya devam edersen ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Oh, evet. İşte bu. Kahretsin. Bunun sonunu asla duyamayacaktı.

"Ne oluyor Stryke?" Shade homurdandı. "Aklından ne geçiyordu?"

Babasını görmezden geldi ve Eidolon'a odaklandı. "Bana doğruyu söyle."

"Sana açık açık söyledim ama dinlemedin. Belki şimdi yaparsınız." Doktor geri çekildi ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak siyah önlüğündeki caduceus sembolü. "Organlarınız kapanıyor," dedi açıkça. "Beş dakika sonra buraya gelseydiniz ölümcül olabilecek bir kalp krizi geçirdiniz."

"Aman Tanrım." Yeni ses -annesinin sesi- Stryke'ın midesinde bir çukur açtı. "Kardiyak bir olay mı? Ölebilir miydi?"

Runa koşarak geldi ve babası yatağın başına geçmesi için ona yer açtı. "Şimdi nasıl? Bu olabilir mi? tersine mi döndü?"

"Olabileceğine dair ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Organları yenileniyor ve fonksiyonları geri dönüyor. Geçici bir hafıza kaybı yaşayabilir ama şimdilik durumu stabil."

"Gördün mü?" Stryke annesinin elini tutarak şöyle dedi. "O kadar da kötü değil. Ben iyiyim."

Bu ona babası ve amcasının sert bakışlarını kazandırdı ama en azından çenelerini kapalı tuttular. Runa'yı olduğundan daha fazla üzme istemiyorlardı.

Annesinin kan çanağına dönmüş, koyu renkli gözleri onu yırttı.

Onu üzgün görmekten hiç hoşlanmamıştı. Çocukken, her zaman

Üzgün olduğunda onu neşelendirmek için dışarı koşup çiçek toplayan oydu. Kızgın olduğunda sarılmakta özgürdü. Ve mutlu olduğunda gülümserdi.

Uzun zamandır ona mutlu olması için bir sebep vermemişti, değil mi? Gerçi onun kolyesini takıyordu. Umarım, Bu onu mutlu etti.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedi ve kız gülümseyip ifadesindeki gerginlik azalınca rahatladı.

"Korkuttuğun sadece ben değildim," dedi. "Bekleme odasında bir sürü endişeli arkadaşın var."

Arkadaş mı? Pek olası değil. "Benim hiç arkadaşım yok," diye mırıldandı. "Neden yalan söylüyorsun?"

Güldü, gerginliğin son izleri de kayboldu.
"Ben değilim. Blade ve Rade de burada." Neredeyse inliyordu.
Şu anda ihtiyacı olan son şey Blade ve onun tavırlarıydı.
"Blade ikinizin bir petrol şirketinde birlikte çalıştığınızı
söyledi.
platformu."

İşbirliği yapmışlar. Stryke birlikte çalıştıklarını söylemezdi.
Ama annesinin sesindeki umut ışığını söndüremezdi, o yüzden
kibarca başını salladı.

"O ve ekibi pek çok iblisi ortadan kaldırdı." Onun
arkasından kapıya baktı. "Cyan burada mı?" Çok hevesli
görünmediğini umuyordu. Ya da dışarıda olmadığı için
endişeli.

bekleme alanı.

"Seninle birlikte geldi," dedi babası. "Onu içeri
göndermemi ister misin?"

Kötü bir şekilde. Nedense Stryke'ın onun iyi olduğunu
bilmesi gerekiyordu. Hastane yatağında yatan o olduğu için
bu çok saçmaydı. Belki buraya nasıl geldiğini açıklamasına
yardımcı olabilirdi.

"Lütfen. Teşekkür ederim, baba."

Stryke yatakta oturmak için mücadele ederken annesi onu
kaldırdı.

bir düğmeye basarak kafasına vurdu. Kendini biraz aptal gibi
hissederek pembe ve sarı tavşan benekli hastane önlüğüne
baktı ve sessizce küfretti. Bundan Talon'un sorumlu olduğuna
dair her şeye bahse girerdi. O ve doktor kuzeni
Çocukken birbirlerine çok şaka yaparlardı ve şimdiye kadar
Stryke bir sayı öndeydi.

Eidolon stetoskopunu boynunda düzeltilti ve kapıya doğru
ilerledi. "Durumunuz ve tedaviniz hakkında daha sonra
konuşabiliriz."

Amcası ve babası odadan çıktılar. Amcası ve babası
Kapı kapandığı anda annesi uzandı ve parmaklarını onun
saçlarında gezdirdi.

"Anne!" Onu durdurmaya çalıştı ama kadın elini
tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Kardeşin ayrıca seninle Cyan arasında bir şeyler
olduğunu düşündüğünü söyledi. Kıpırdamadan otur. Seninle
konuşmaya çalışıyorum.

Seni şık bir hale getirmek için." Kaşlarını çatı. "Her zaman uslu durmayı reddeden bir kıvrımın vardı..."

Prezentabl mı?

"Anne." Elini yakaladı ve nazikçe itti. "Yeter artık. Cyan beni daha kötü durumda gördü." Tavşan elbisesine baktı. "Çoğunlukla. Ayrıca," diye ekledi, "Blade'in çenesini kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Öyle bir şey demek istemedi." Sesinde belirgin bir anne tonu vardı. "Cyan'ı seviyor. Ben de seviyorum. Ciddi bir şey mi?"

Evet. "Ben gerçekten-"

Kapı açılarak onu daha fazla gariplikten kurtardı. Bu konuyu annesiyle konuşmak istemiyordu. Cyan dışında kimseyle konuşmak istemiyordu.

Ona ciddi gelmişti ama o nasıl hissediyordu? Ya duygusal olarak onun olduğu yerde değilse? Bilmek istiyor muydu ki?

Orospu çocuğu. Belirsizlikten nefret ediyordu. Duyguları üzerindeki kontrol eksikliğinden nefret ediyordu. İlişkiler sinir bozucuydu.

Cyan içeri adımını attı ve kalbi hassas göğüs kafesinde biraz daha sert çarpmaya başladı. Siyah topuklu ayakkabıları ve pırıltılı taytından, uçuşan beyaz elbisesine kadar her şeyiyle şıktı.

gece yarısı gül desenli bluz.

Ve hâlâ laboratuvar önlüğünü giyiyordu. Adamım, kız gülünç bir şekilde yatağa girebilirdi ve birden kucagındaki kalın battaniyeden memnun oldu.

Runa daha yatağın yarısına gelmeden Cyan'ı kucakladı. "Onu getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Cyan geri çekilirken. "Onun hayatını kurtardın."

"Hiçbir övgüyü üzerime alamam," dedi Cyan. "Sağlık görevlilerinin Harrowgate ofisine gitmelerine yardım etmek dışında hiçbir şey yapmadım. Bütün işi onlar yaptı."

"Yine de teşekkür ederim." Runa kapı koluna uzanırken omzunun üzerinden ona baktı. "Ben

biraz yiyecek göndereceğim. Birazdan görüşürüz."

"Teşekkür ederim anne," dedi, hissettiği kadar içten konuştuğunu umarak. "Her şey için."

"Elbette. Sen benim oğlumsun," dedi basitçe. İkisine de başıyla veda etti ve koridora çıktı.

Cyan yanına geldiğinde kapı fısıldayarak kapandı, Konsantre endişe gözlerinin etrafında çizgiler oluşturunuyordu. "Çok endişelendim," dedi yatağın yanına oturarak.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. "Durumu ciddi olan birine tavşan elbisesi giydirmezler."

Bu onu gülümsetti ama bakışlarındaki endişeyi yok etmedi. "Ne oldu?"

"Sen söyle," dedi, başını yastığa yaslayıp tavana bakarak. O zincirleri ne için kullanıyorlardı? "Pek bir şey hatırlamıyorum. Ofisimde olduğumu biliyorum. Seninle buluşmam gerekiyordu." Ona doğru baktı. "Beni bulan sen miydin?"

Başını iki yana salladı. "Oraya sağlık görevlileriyle birlikte gittim. Görünüşe göre Taran'la konuşuyormuşsun. Kalis'i uyaran oydu."

Beyninde o anıyı aradı ama dosya kayıp gibiydi. "Bu adamla tanıştığımı hatırlamıyorum. ama Eidolon bazı hafıza kayıpları yaşayabileceğimi söyledi." Umarım o dosya yakında geri yüklenir. Takıntı haline getirmemek için konuyu değiştirerek kapıyı işaret etti. "Annem dışarıda insanlar olduğunu söyledi. Sanırım iş yerinden?"

Ama gerçekten, neden Taran'la konuşuyordu? "Parker ve Dakarai duyar duymaz geldiler. Ben de Kalis'i güncelliyordum."

Parker. Harika. Harika. Adam muhtemelen Stryke hâlâ hayatta olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı. İyi tarafından bakarsak, akıllı Taran'da değildi. Onun yerine kıskançlık ve sıcak bir sahiplenme duygusu devreye girmişti.

"Onunla görüşüyor muydun?" diye sordu, sesinin hissettiğinden daha sakın çıkmasını umarak.

"Kim?" Sağ kulağındaki üç gümüş halka piercing'den birini ayarlamak için uzandı. "Parker mı?"

Sakin ol. Stryke dişilerle flört etmeyi öğrenirken Blade ona bunu söylerdi. Kızlar kokuyu alabilir çaresizlik.

Stryke omuz silkti, sanki Parker'la çıkıyor olması önemli bir şey değilmiş gibi. Ama öyleydi. Adamı mahvedecekti. Bu tavşan elbisesini çıkardıktan hemen sonra.

"Onunla yemek yedin ama nasıl geçtiğini hiç söylemedin."

Bacak bacak üstüne attı ve biraz savunmacı bir tavırla sandalyesine geri oturdu. "Çünkü başkaları hakkında soru sormama konusunda anlaşmıştık."

"Hayır," dedi, "münhasır olmama konusunda anlaştık."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve soluk bir kaşını ona doğru kaldırarak tartışmaya cesaret etti. "Diğer sevgililer hakkında soru sormamak ima ediliyor."

Mantıklı olduğunu düşündü. Onun ilişkiler konusundaki bilgisine güvenerek tartışmadı.

"Sana Masumi'yi sormadım," diye işaret etti ve adam bir kalp atışı kadar kısa bir süre için Sesinde en ufak bir kıskançlık belirtisi yoktu.

"Olabilirdi. Deniz Fırtınası'na gittiğimizden beri onunla birlikte olmadım."

Gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?" Kızın sesinin memnun olmuş gibi çıkması hoşuna gitmişti. "Yani sadece ben ve senin iğnelerin mi var?" Adam başını eğdiğinde kız kaşlarını çattı. "Neden bana söylemedin? Bunu bilseydim, daha fazla orada olabilirdim. O iğneler senin için o kadar da sağlıklı olamaz."

Hadi canım.

Birden öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bastırıcının senin için iyi olmadığından bahsettiğimde yüzünde bir ifade belirdi."

Onun kendisini bu kadar kolay okumasından hem nefret etmesi hem de sevmesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Dökül." Tekrar kollarını kavuşturdu ve bekledi.

Lanet olsun. Ona söyleyebilirdi. Nasıl olsa öğrenecekti.

"Bastırıcı yüzünden buradayım." Nefes aldı.
Göğsündeki hassasiyet sancıları sözlerini nokt alıyor.
"Görünüşe göre, bu beni öldürüyor."

"Affedersiniz?" Sanki onu doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "Seni öldürmek mi? Tehlikeli olduğunu biliyor muydun?"

"Evet." Vücudunun her hücreğine nüfuz etmiş gibi görünen acıyı bastırarak yüzünü ona çevirdi. "Eidolon birkaç hafta önce beni bu konuda uyarmıştı."

"Birkaç hafta önce mi? Ve sen onu kullanmaya devam mı ettin? Ne oluyor, Stryke? Masumi'ye sahipsin! Bastırıcının seni öldürdüğünü bildiğin halde neden onunla birlikte olmadın?"

Onun öfkesinin kokusunu aldı, temiz, metalik kokusuna karışan bir miktar duman ve tüm vücudu sıcaklık ve uyarılma ile doldu. Onun yakınında olmayı seviyordu. Onun yanında olmanın kendisine yaptıklarını seviyordu. Ona kızgın olduğunda bile.

"Yani, Masumi ile birlikte olmamı mı istiyorsun?"

Öfkeyle ayağa kalktı. "Hayır, istemiyorum. İtiraf ediyorum. Ama biyolojik zorunluluklarınızın da farkındayım. münhasır olmama konusunda anlaştık, bu yüzden kıskanmaya hakkım yok-" "Kıskanıyor musun?"

"Oh, lütfen, öyle olduğumu biliyorsun," diye tersledi.
"Ve yüzündeki o sırtışı sil."

Güldü ve onun elini tuttu. "Masumi'yle birlikte olmak istemiyorum," dedi. "Havaalanından döndüğümüzden beri Sea Storm, bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyor. Ama özel olmasaydık senden çok şey isterdim."

Uzun bir duraklama oldu. "O zaman belki de öyle olmalıyız," dedi sessizce.

Bir arzu acısı ve daha derin ve daha güçlü bir şey Göğsünün ortasında. Her zaman istediğini elde etmişti ve şu anda bu kadına "benim" demekten daha çok istediği bir şey yoktu.

"Emin misin?" diye sordu, sesi sertti. "Bu çok-"

Kız eğilip ağzını onunkinin üzerine eğerek onu en iyi şekilde susturunca sözünü kesti.

"Eminim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Kolunu kıza doladı ve onu yatağa çekti, böylece kız onun üstünde yatıyordu, bacakları birbirine dolanmıştı onunkiyile. Leğen kemiğini onunkine doğru eğerek ereksiyonunu açıkça belli etti.

Kendini dirseklerinin üzerine iterken "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Kapıyı kilitlememe izin ver..."

Çabuk hallettiler. En azından olabildiğince çabuk, çünkü sonrasında on beş dakika boyunca Cyan'ın orada yatması ve her doruğa ulaştığında iniltilerini bastırması gerekiyordu.

"Herkes ne yaptığımızı öğrenecek," dedi.

Stryke'ın boğazını sıkarken bir tane daha nefes aldı. "Bunun için endişelenme." Sesi kızın içinde titreşiyordu, derin ve rahatlatıcı, ve o daha da sokuldu. "Benim halkım için seks nefes almaktan farksızdır. Burada nefes aldığımızı herkes biliyor ve umursamıyorlar, anlıyor musun?"

Daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti.

Seksin genellikle damgalandığı, ayıplandığı ve hatta düzenlendiği insan dünyasında büyümüştü. Ancak Stryke ve ailesi için bu, yemek yemek, uyumak ya da nefes almak kadar hayati ancak sıradan, hayatın bir başka yönü ve gerekliliği idi.

Yine de bekleme odasındaki herkesle yüzleşmek için sabırsızlanıyordu.

Stryke'ın orada yatariken kolunu okşayan parmakları hareketsiz kaldı. Göğsü inip kalkıyordu. Derin, eşit nefesler aldı ve dolgun dudaklarının arasından birkaç mırıltılı horultu süzüldü.

Güzel. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Orgazm fırtınası dindikten sonra temizlendi ve özel banyoda giyindi. Birkaç dakika sonra parmak uçlarında odadan çıktı ve uzun, gri koridorlardan özel bekleme odasına doğru yürüdü.

Runa, Cyan içeri girer girmez kitabından başını kaldırdı, yorgun ve endişeli görünüyordu. "O nasıl?"

"Dinleniyor." Etrafındaki boş sandalyelere baktı. "Herkes nerede?"

"Kafeteryaya gittiler." Runa kitabını bir kenara bıraktı. "Bir şey istiyor musun? Onlara mesaj atabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Belki biraz su? Biraz kızarmış görünüyorsun ve yorgun olmalısın."

Sıcaklık Cyan'ın yüzünü yaktı. Tabii ki kızarmıştı ve yorgundu. Vücudu buruşmuş bir erişteydi. Ve Runa biliyordu ki

tam olarak neden. "Ben, ah..."

Runa yanındaki koltuğu sıvazladı. "Utanacak bir şey yok. Sadece oğluma yardım ettiğin için mutluyum. bunu atlatmak."

Cyan gülümseyerek yerine oturdu. "Bahse girerim sen harika bir

Anne." Runa ona sabırlı ama kararlı, sevgi dolu ama kolay lokma olmayan biri gibi gelmişti. Kimsenin çocuklarıyla uğraşmasına izin vermeyen bir anne ayı. Ya da daha doğrusu, bir ayıdan çok daha korkunç olan bir anne kurt adam.

Runa güldü. "O çocuklar beni her gün test ettiler."

"Tahmin edebiliyorum." Cyan minderin üzerinde kaydı, Hastane personeli ve aileleri için özel olarak inşa edilen bekleme odasındaki konforlu dokunuşları takdir ediyor.

"Stryke küçükken nasıl biriydi?"

Stryke'ın odasına doğru bakan Runa sevgiyle gülümsedi. "Mutluydu. Her zaman meraklıdır. Ne zaman

Kardeşleri çizgi film izlemek istediğinde, o belgesel izlemek istiyordu. Onlar dondurma istediğinde, o sadece dondurmanın nasıl yapıldığını öğrenmek istedi."

Cyan da hemen hemen aynıydı. Dondurma istemesi dışında. "Onun yetenekli olduğunu ne zaman anladın?"

"Oldukça erken." Önlüklü biri yanından geçerken el salladı ve o da Cyan'a dönmeden önce karşılık verdi. "Kitap okurken onda farklı bir şeyler olduğunu anlamıştık.

Üç yaşındayken kardeşlerine beşinci sınıf düzeyinde hikayeler anlatıyordu. Dört yaşındayken sadece var olan tüm dinozorların adını bilmekle kalmıyor, aynı zamanda isimlerini heceleyebiliyordu." Başını sallayarak küçük bir kahkaha attı. "Her zaman ya yeni şeyler öğrenmek isterdi ya da öğrendiği şeyleri size anlatırdı. Çok zekiydi."

"Ve inatçı, tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Cyan.

"Ha! Hiçbir fikrin yok," dedi Runa. "Çoğu zaman onunla nasıl başa çıkacağımızı bilemedik. Eidolon bile yardım edemedi." Başka birine el salladı. "Bir keresinde yüksek ses yüzünden bir eyalet fuarını terk etmek zorunda kaldığımızı hatırlıyorum. Stryke

Müziğin tadının limon kabuğu gibi olduğunu ve kusmadan duramadığını söyledi. Eidolon'un ona nasıl yardım edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Biz

Sonunda her yere kulak tıkacı taşımayı öğrendim." İç çekti.

"Ve ona yemek yedirmek her zaman zor olmuştur. Ta ki On iki yaşına geldiğinde, kahvaltısını bitirmesi için sabahları zamanlayıcı kurmam gerekiyordu. Hala yeterince yemediği için endişeleniyorum."

"Eğer yemek yeterince ilginçse, onu yiyeceğini öğrendim. Ama hayır, yemek kesinlikle bir öncelik değil."

Runa onu inceledi, solgun gözleri Cyan'ı biraz terletti. Kendini büyüteç altındaki bir böcek gibi hissediyordu. Güneşin altında.

"Siz onun tanıştığımız ilk kadınısınız."

Cyan kıvrınmamak için kendini zor tuttu. Birileriyle çıkmıştı elbette ama hiçbir erkek arkadaşının ailesiyle tanışmamıştı. Hiçbir şey o kadar derinleşmemişti. Yani, bu... rahatsız ediciydi.

"Biz... Yani, o kadar da ciddi bir şey değil."

Runa kaşlarını kaldırdı. "Sana nasıl baktığını gördüm. Seni içeri aldı, Cyan. Hiç kimseyi içeri almazdı. Ailesini bile."

Gözlerini kapadı ve Runa'nın söylediklerini düşündü. Cyan'a daha önce hiç ilişki yaşamadığını söylemişti ve Cyan onun daha önce hiç kimseye açılmadığı izlenimini edinmişti.

"Her zaman bu kadar içine kapanık ve kapalı mıydı?"

"Özel mi? Evet, ama ben bunun daha çok mahremiyet ve daha çok başkalarıyla aynı düzeyde ilişki kuramamakla ilgilidir. Çocukken bile oyun oynamaktan hoşlanmazdı.

diğer çocuklarla. Yine de savaş eğitiminden hoşlanıyordu. Bu ona eğitmenleriyle benzer konular hakkında konuşma şansı veriyordu.

ilgisini çekti ve bu da onun aklını başından aldı." Hüzünle gülümsedi. "Ama Kaos'u kaybettikten sonra içine kapandı. Bir nevi... bizi terk etti."

Cyan'ın kalbi onun için kırıldı. Ve Stryke için. "Sanırım onu görmenin aileye daha fazla acı getireceğinden endişeleniyor."

"O çok yanılıyor." Runa'nın gözleri buğulandı ve Cyan'ın gözleri acıdı. "Bize acı veren şey onun yokluğu."

Çok yürek parçalayıcı. Cyan'ın ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve zaten ağzı da bir şey söyleyemeyecek kadar kurumuştı. Ayağa kalktı, En yakın su çeşmesini bulma niyetindeydi, ama aniden oda döndü.

"Cyan?" Runa onun kolunu yakaladı ve düşmeden önce onu sabitledi. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum." Cyan sandalyeye geri yaslandı. "Sanırım sadece yorgunum."

Runa kaşlarını çatarak elinin tersini Cyan'ın alnına koydu ve ateşi olup olmadığını kontrol etti. "Belki de Eidolon sana bir bakmalı."

"Önemli bir şey değil," diye ısrar etti. "Muhtemelen susuz kalmışımdır."

Runa ona saçma sapan bir bakış attı. "Belki Eidolon Sana bir bakmalı," diye bu kez daha kararlı bir şekilde tekrarladı ve Cyan gülümsemekten kendini alamadı.

Annesi de aynı şeyi söylerdi.

Bölüm 28

"Ne yapıyorsun?"

Stryke gömleğinin düğmelerini iliklerken amcasına baktı.

"Neye benziyor? Giyiniyorum."

"Taburcu olmaya hazır değilsin."

"Harika hissediyorum. Her şey yolunda."

Eidolon elindeki panoyu Stryke'ın sıçramasına neden olacak kadar yüksek bir sesle tezgâha vurdu. "Dinle beni, sen

Kibirli göt. Senin saçmalıklarından bıktım. Herkesin senin etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürümesinden bıktım çünkü korkuyorlar

onlardan daha da uzaklaşacaksın." Parmağını Stryke'ın göğüs kafesine soktu ve bacaklarının arkası yatağa çarpana kadar onu geriye doğru itti. "Kıcının üstüne oturacak ve beni dinleyeceksin."

Stryke bön bön baktı. Küstah herif mi? Amcası onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı ve Eidolon'un da dediği gibi, bu onu oturtmaya yetecek kadar büyük bir şoktu.

Soykırımcı diktatörlerle burun buruna gelmiş ve düşmanlarının etlerini henüz hayattayken yiyen iblis elçileriyle yüzleşmişti. Çok az kişiden korkar ve çok az kişiye saygı duyardı.

Ve amcası onu şımarık bir çocuk gibi kıcının üstüne oturttu. "Neredeyse ölüyordun," diye havladı Eidolon, Stryke'ın

göğüs kafesi. "Bunun ailene ne yapacağını biliyor musun?

Bunun ailen için ne anlama geldiğini biliyor musun?

Tüm dünyayı mı? Yaptığın iş önemli, başkasına emanet edilemeyecek kadar önemli. Ama senin lanet olası bir ölüm arzun var" - parmağını Stryke'ın yüzüne doğru itti

tartışmak için ağzını açtı-"ve sakın bunu inkâr etmeye kalkma. Beni daha fazla aptal yerine koyma, Stryke."

Eidolon geri adım attı, yumrukları sıkılıydı, öfke gözlerini altın rengi beneklerle doldurmuştu. "Bastırıcı seni öldürüyor. Bunu biliyorsun ve kullanmaya devam ediyorsun. Kes şu saçmalığı. Sen

yenilmez olduğunuzu düşünebilirsiniz, ama değilsiniz ve-"

"Mesele yenilmez olmak değil," diye itiraz etti Stryke, her ne kadar gerçek çok daha iyi olmasa da.

"Haklısın," dedi Eidolon başını sallayarak. "Yaşamak ya da ölmek umurunda değil."

Bingo. Stryke Kaos öldüğünden beri iş dışında pek bir şeyle ilgilenmemişti. Ama son zamanlarda işler değişmişti. Cyan ona iş dışında ilgi alanları bulmasında yardımcı olmuştu. Artık havuzdan bile hoşlanıyordu.

O da içinde olduğu sürece.

"Umursuyorum Eidolon," diye karşı çıktı. "Bir zamanlar umursanıyordum. Ama artık önemsiyorum."

Eidolon'un gözlerindeki kızgın altın parıltıda şüphecilik titreşti. "Güzel. Ailen yeterince şey yaşadı."

"Anlaştık." Stryke'ın bu konuşmayla işi bitmişti. Ayağa kalkmaya başladı ama Eidolon onu geri itti.

"Daha işimiz bitmedi." Sanki söyleyeceği şey için kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "StryTech'in iblis-Algılama yazılımı en yakın rakibinizden fersah fersah ileride. Muhtemelen herkesten bire on üstünsünüz."

"Yirmiye bir," diye karşılık verdi Stryke öfke patlamasıyla. Amcası ona bir çocuk gibi davranıyordu. Daha da kötüsü, Stryke

bu konuda ne yapacağından emin değildi. Çocukken bile kendisine nadiren çocuk gibi davranılmıştı.

"Evet, nedenmiş o?"

"Çünkü benim teknolojim çok daha üstün." Stryke amcasının bakışlarıyla karşılaştı ve şirketiyle ilgili bir hata bulması için ona meydan okudu. "Veri tabanımızdaki iblis türlerinin sayısı Demonovation'inkinin üç katı. Ufelskala Beş iblislerinin sayısının dört katı."

"Ve nasıl," diye başladı Eidolon, bakışları Stryke'inkilere kilitlenmişti, agresif gerginlik havayı kalınlaştırıyordu, "bu kadar çok genetik materyali elde etmeyi başardınız? türler?"

Oh, kahretsin.

Stryke'ın midesi ayaklarına kadar indi. Amcası Stryke'ı bir tuzağın kenarına kadar götürmüş ve maksimum aşağılanma için kendisi yay.

O biliyordu.

Eidolon ondan uzaklaştı ve tavana baktı. "Kısa bir süre önce güvenliğimizi, verilerimizi ve depolama yazılımı ve hastanenin DNA kütüphanesinde bazı garip aksaklıklar yarattı. Bir uzman getirdik. sorunu tanımlayın." Başını iki yana salladı, ellerini arkasına kilitleyerek tekrar Stryke'a döndü. "Görünüşe göre Birisi orijinal yazılımımızı hackledi ve her yeni tür kaydettiğimizde onları uyaran bir kod ekledi. Bir süre sonra biraz daha kaz-"

Stryke, "Adli tıbbı boş ver," dedi, utanç sesini hırçınlaştırmıştı. "Beni yakaladın."

Eidolon'un ifadesindeki hayal kırıklığı onu paramparça etti.

"Kahretsin, Stryke." Eidolon'un sesinde üzüntü ağır basıyordu. "Yıllardır benden çalışıyorsun. Neden? Neden sadece bana sormadın? Ne istersen verirdim sana!" Ellerin havaya kaldırdı ve küfretti. "Sen bana Wraith gençken. Ne istersen al

Çünkü yapabilirsin. Yardım isteyemeyecek kadar gururlu olmak. Acınızı etrafınızdaki herkes için zehirli olmak için bir bahane olarak kullanıyorsunuz." Kapıyı fırlatıp açtı. "Kendini topla evlat. İster inan ister inanma, ailenin sana ihtiyacı var."

Stryke hırladı ve ayağa fırladı ama Eidolon, Stryke kendini savunamadan kapıyı çarparak kapattı.

Kendisi. Evet, örnekleri hastaneden almıştı ama tam olarak çalmamıştı. Sadece genetik haritasını çıkarmış ve kopyalamıştı.

Tamam, belki de sormalıydı ama sormamıştı. amcasını, zaten Yeraltı Dünyası Generali'ne karşı temkinli olan WCSG ile uzlaşmacı bir konuma sokmak istemiştir. New York'un altında gizli bir iblis hastanesi olduğunu öğrenmek onları o kadar korkutmuştu ki UG'nin varlığı henüz insan nüfusuna açıklanmamıştı.

Hay sikeyim. Öfkeli, incinmiş ve kendinden nefret eden Stryke, bilek telsizini titreştiği anda taktı.

Taran.

Cyan'dan başka biri olsaydı bunu görmezden gelirdi. Ama görünüşe göre olay sırasında ustabaşıyla konuşuyordu ve soruları vardı.

Taran'ın hologramını odaya fırlattı ve onlar konuşurken giyinmeyi bitirdi.

"Patron," dedi Taran. "İyi olmana sevindim."

"Evet. O konuda." Gömleğini pantolonunun içine soktu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne oldu?"

Taran omuz silkti. "Bir dakika önce Cehennem Geçidi'ni tartışıyorduk, bir dakika sonra sen yerdeydin."

Stryke kemerini çekiştirirken sustu. "Neden limanı tartışıyorduk-?" Hatıra ona bir tuğla gibi çarptı. Yüzü. Geçit muhtemelen hâlâ aktıftı. "Boş ver. Ben hatırlıyorum. Bir şey değişti mi?"

"Hayır, ama en yeni kasa görüntülerini Quillax'a gösterme cüretini gösterdim. İzni sırasında rahatsız edilmekten hoşnut olmadı. Çok huysuz. Her neyse, gliflerin ama bunların yok etme büyüü olmadığını da söyledi. Onlar kontrol altına alma büyüleri."

"Yani? Gabriel'in yıkıcı enerjisini yarığın içinde tutmaları gerekirdi."

"Ben de öyle dedim. Quillax mühürlerin yanında başka bir glif daha olması gerektiği konusunda ısrar etti. Yıkımın mühürleri gevşetmesi ihtimaline karşı bir çeşit yedek. Dediğim gibi, Cehennem Geçidi sağlam ve Cyan'ın bu mühürleri bunu bilemezdim."

Stryke buna inanamadı. Buna inanmayı reddetti. Cyan ona geçidin yok edildiğini söylemişti. Neden ona yalan söylesin ki?

Kadının onu Deniz Fırtınası hakkında sorguya çektiği onca zamanı düşündü. Kadının onun operasyonlarıyla ve sondaj makinesiyle ne yapmayı planladığıyla tuhaf bir şekilde ilgilendiğini düşünmüştü.

Yeniden başlatmak mı? Satmak mı? Araştırma için kullanmak mı?

Ona bunu elinde tutmayı planladığını birden fazla kez söylemişti. İstiladan sonra ne tür kalıntı etkiler göreceklarını kim bilebilirdi? Sheoulic elementleri

deniz tabanına ya da suya karışmış olabilir. Su şeytanları derinliklerde gizleniyor ve yerli türlerle çiftleşiyor olabilir.

Hatta portalın yok edilmesinin

iblis alemini insan aleminden ayıran zarda bir zayıflamaya neden oldu. Bölgenin onlarca yıl boyunca izlenmesi gerekiyordu. Yüzyıllar, belki. Ve Stryke

tek başına kontrol etmek istedi.

Gediğin tekrar açılmasından korktuğu için mi bu kadar meraklıydı?

"Patron?" Taran'ın sesi onu günümüze geri getirdi. "Evet. Seni duydum. Bu konuyu Cyan'la konuşacağım. Hepsi bu kadar mı?" Taran başını salladı. "İyi olduğunu duyduğuma sevindim."

O iyi değildi. Eidolon tarafından tokatlanmıştı ve sevdiği dişi, hayır, hakkında güçlü hisler beslediği dişi onu kandırmış olabilirdi.

Taran'la bağlantısını kesti ve oradan uzaklaştı. Şu anda kimseyi görmek istemiyordu. Bu çok aşağılayıcıydı. Dibe vurmak. Kendini işe, sayılara ve onu işinden alıkoyacak her şeye boğma zamanı gelmişti.

nasıl işleyeceğini bilmediği duyguların ezildiğini hissediyordu.

Neyse ki koridorlarda tanıdığı kimse yoktu ama özel bekleme odasının önünden geçerken

Aile. Durdu. Geri çekildi. İçeri baktı.

Annesi, Blade, Crux, Parker... hepsi bir sandalyeye yığılmış oturan Cyan'ın etrafında toplanmıştı. Blade'in dolabı

ön kolunu kavradığı sırada aydınlandı.

Onun nesi vardı?

Panik Stryke'ın içine işledi. Cyan solgundu, teni nemliydi. Onun yanında olması gerekiyordu-

"Lanet olsun, Cyan." Blade gözlerini kocaman açarak Cyan'a baktı. "Sen hamilesin."

Stryke adımının ortasında dondu kaldı. Hamile miydi? İmkansız. Neredeyse imkânsız. Crux ve Kaos iblisler için yavrunun olmadığı bu dönemde doğmuştu. Ama yine de. Blade onunla dalga geçiyor olmalıydı.

Gözlerini devirdi. "Gerçekten komik, Blade."

"Ben ciddiylim." Cyan'ın yanında diz çöktü, dermoire'ı yanıyor, gücü Cyan'ın bedeniyle Stryke'ın bile yapamayacağı bir seviyede bağlantı kurarken hafifçe titreşiyordu. "Fetal dokuyu hissedebiliyorum."

Stryke'ın kalbi durdu ve ciğerleri sertçe kilitlendi. Hamile olamazdı. Stryke s'genesis'e kadar doğurgan olmazdı. Yani, eğer hamileydiyse...

Onun değildi.

Parker.

Parker dönüşmüş bir kurt adamdı, bu yüzden çocuk insan ruhuna sahip olabilirdi ve bu nedenle şeytanların doğmaması Sheoul-gra'nın yıkımından beri.

Parker uzanıp onun elini tuttuğunda Stryke'ın kalbi burkuldu. Ne kadar centilmence.

Erkek ölecekti.

Buz gibi soğuk öfke tüm hücrelerine yayıldı. Hastane şiddet karşıtı bir büyü altında olmasaydı, Parker'ı yerden yere vurabilirdi.

Stryke, Cyan'la gebe kaldıkları sırada resmi olarak bir çift olmamalarını umursamıyordu. Durumun mantığı şu anda önemli değildi. Şu anda sadece acı, burukluk ve hayatının devasa bir bok yığını olduğu hissi vardı.

Sanki bir rüyadaymış gibi ailesinin -ve Parker'ın- Cyan'ın etrafında toplanmasını izledi. Artık ne söylediklerini duyamıyordu, belki de nabızı o kadar hızlı atıyordu ki

yüksek sesle kafasının içinde bir kanyondaki davullar gibi yankılandı. Oksijen kıymete bindi ve avuçlarını kafatasının yanlarına dayayıp kulaklarını kapatırken sığ nefesler alıyordu.

Bu çok fazlaydı. İçinde bir şeyler kırılıyordu, sanki organları çatırdayarak açılıyordu. Özellikle de kalbi. O enayi bir peynir rendesinin üstünde ve altında tırmıklanıyordu.

Aşırı duyusal yüklenme.

Sensoryoverloadsensoryoverload...içinde olup biten her şeyden uzaklaşırken başı dönüyordu.

ve Harrowgate'e doğru tökezledi. Onun vizyonu soluklaştı ve dalgalandı, ama bir şekilde geçidin arayüzünü çalıştırmayı ve eve gitmeyi başardı.

Daha önce hiç boş hissetmediği bir eve girdi. Şimdi, çok sessizdi. Çok hareketsizdi. Karanlık bir boşluktu. Tıpkı ruhu gibi.

Cyan sersemlemiş ve şaşkın bir halde otururken yarım düzine göz ona bakıyordu.

"Ben... Blade, bu olamaz."

Blade omuz silkti ve Eidolon'a el salladı. "İkinci bir görüşe ihtiyacımız var."

Eidolon yaklaştı, ifadesindeki yoğunluk ona Stryke'ı hatırlatıyordu. "Ne üzerine?"

"Hamileliği."

Bir kara kaşını kaldırdı. "Cyan, bunu özel olarak yapmak ister misin?"

Blade'in yanaklarına pembe lekeler yayıldı ve ona mahcup bir bakış attı. "Ah, evet... hey, özür dilerim. Öyle ağzımdan kaçırmak istememiştim. Blade için çalışmamın bir nedeni var. DART, hastane değil."

"Sorun değil." İ ekti. "Zaten yanılıyorsun." Parıltılı şeyini yapabilmesi için Eidolon'a elini uzattı. "Devam et."

Eidolon onun bileğini kavradı ve dermoire'ı aydınlandı. Endişeye gerek yok. Blade'in yanıldığını ve tüm bunların aptalca bir hata olduğunu anlayacaktı-

"Hamilesin," dedi Eidolon ve neredeyse kendi nefesinde boğuluyordu. "Sizin türünüzün gebeliği
Yani tahminimce üç haftadan daha uzun bir süre içinde değilsiniz."

Bu da onu petrol platformuna koyacaktı. Stryke ile birlikte. Şok onu koltuğunda sallanırken bıraktı, beyni kısa devre yaptı.

"Bu mümkün değil," diye homurdandı. "Bunların hiçbirisi mümkün değil. Ben kimseyle birlikte olmadım." Yanakları yanıyordu. "Yani, Stryke dışında..."

"Stryke doğurgan değil," dedi Blade. "Altmış beş ila yetmiş yıl daha değil."

"Biliyorum. Yani, hamile olmam imkansız." ılgınca Eidolon'a baktı. "Değil mi? Yani, hiçbir iblis Sheoul-gra'dan beri bir kadın hamile kaldı-"

"Bu," diye araya girdi Eidolon, "tamamen doğru değil."

"Tamam, biliyorum..." Crux ve Kaos. Runa'ya eliyle işaret etti ama o başını salladı.

"Bahsettiğim şey o nadir istisnalar değil."

Runa uzandı ve Cyan'ın elini tuttu. Sonra Eidolon hariç tüm erkekleri el sallayarak uzaklaştırdı.

"Bize bir dakika ver, tamam mı?" Adamlar gittikten sonra Cyan'a döndü. "Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Sadece Stryke'la birlikte olduğunu biliyorum." Durakladı ve tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. Anlayışlıydı.

Şefkatli. "Ama bir noktada size ilaç verilmiş olması mümkün mü? Hiç zaman kaybettiğinizi hissettiniz mi?"

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Geçen ay yaşadığım her şeyi çok net hatırlıyorum. Hiçbir zaman bir büyüün, uyuşturucunun ya da başka bir şeyin kurbanı olmadım."

"Peki ya rüyaların?" Eidolon onun karşısına oturdu. "Bazı şehvet iblisi türlerinin uykunuzu erotik görüntülerle doldurduğu bilinir, böylece siz rüya görürken sizi hamile bırakabilirler."

Ürperdi. Anne ve babası onu bir Kendi türüne tehdit oluşturan ibislere karşı sağlıklı bir korku duyuyordu ve her zaman size saldıran ama sizi öldürmeyenlerin en kötüsü olduğunu düşünmüştü.

"Hiç böyle bir rüya görmedim." Gözyaşlarının eşiğinde, yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu olamaz. oluyor."

"Birkaç test yapmama izin verin," dedi Eidolon nazikçe. "Eğer babanın türünü belirleyebilirsek, oradan devam edebiliriz."

Babası. Yine ürperdi. Stryke olmalıydı. Lütfen, o olsun.

Başını kaldırarak gözyaşlarını geri kırıptı. "Stryke nerede? Hâlâ odasında mı? Onunla konuşmam gerek."

"Emirlerime karşı gelerek kendini terhis etti," dedi Eidolon, sesine sinirlilik karışmıştı. "Bana karşı oldukça öfkeli."

Cyan'ın hissettiği kadar telaşlanmış görünen Runa ona döndü. "Neden?"

"Çünkü ona yüksek dozda hakikat enjekte ettim."

"Eminim bunu duymaya ihtiyacı vardı," dedi Runa, ama

Cyan'ın soruları vardı.

Ne yazık ki, herhangi bir şey sorma şansı olmadı. Çünkü Eidolon ayağa kalktı ve elini Cyan'a uzattı. "Hazır mısın?"

İçinde bir canavar taşıyıp taşımadığını öğrenmek için mi? Tabii ki.

Kim istemez ki?

Yine de daha iyi ellerde olduğunu hayal bile edemezdi ve Eidolon'un kontrolü ele almasına izin vermek rahatlatıcıydı. Sadece diledi ki Stryke oradaydı.

Boyun eğerek doktorun elini tuttu ve kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Runa, "İstersen seninle gelmekten mutluluk duyarım," diye

teklif etti.

"Minnettarım," dedi Cyan, endişeden etkilenmiş bir ifadeyle. "Ama ben iyi olacağım. Sadece bunun nasıl olduğunu bilmem gerekiyor." Sonra da bu konuda ne hissettiğini çözmesi gerekiyordu.

Runa sandalyesini işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin-"

"Cyan." Runa ona sert bir bakış attı. "Ne zamandır birlikte çalışıyoruz? Sen DART ailesinin bir parçasısın. Ve şimdi, Stryke'ın hayatının bir parçasısın. Bu yüzden, ne yapacağını öğrenene kadar kalıyorum. iyisin. Anladın mı?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Evet, hanımefendi," diye mırıldandı, yüzeye çıkmaya başlayan duygularını kontrol edemiyordu.

Bildiği kadarıyla Şeytan'ın yumurtasını taşıyor olabilirdi ama en azından Shanea öldükten sonra kaybettiğini hissettiği bir destek sistemi vardı.

Şimdi, bunun başından beri orada olduğunu fark etti.

Bölüm 29

Stryke o gece hiç uyumadı. Hem de hiç. Oturma odasında oturup Deniz Fırtınası'ndaki materyallerin üzerinden geçerek Cehennem Geçidi'ni nasıl yok edeceğini bulmaya çalıştı. Zamanının yaklaşık yarısını bunu yaparak geçirmişti. Geri kalanını ise düşünerek geçirmişti.

Cyan hakkında. Neden ona yalan söylemişti? Gabriel geçidin yok edilmediğini biliyor muydu?

Ve başka bir erkeğin yumurtasına hamile.

Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli ve Eidolon'un giydirmesinden sonra hâlâ aşağılanmış olan Stryke, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı ve kükredi. İçinde tuttuğu her şeyi dışarı çıkardı.

gece... ve belki de tüm hayatı boyunca. Neden her şey bu kadar baktandı?

Ayağa kalktı ama sonra orada öylece durdu. Nereye gidiyordu? Belki de biriyle konuşmalıydı. Masumi'yi çağırabilmek için Seminus ihtiyacı hızla yaklaşıyordu. Her zaman onu konuşturmaya çalışırdı.

Sürekli onu da seks yapmaya ikna etmeye çalışıyordu ve Cyan'dan başka kimseyle birlikte olmaya hazır değildi.

Onu aramasının imkanı yoktu.

"Crux'u daha sık arasan ölmezsin. Seni özlüyor."

DART ekibi Deniz Fırtınası'ndan tahliye edilmeden önce Blade'in ona söylediği son şey Stryke'ın aklına geldi. Doğru düzgün vedalaşmamışlardı. Blade

Stryke yardımları için onlara teşekkür ederken Mace ve Scotty'yi atlamış, sonra da kuşa doğru yarı yolda dönüp Stryke'a Crux'u aramasını söylemiş.

Blade pisliğin tekiydi ama haksız da sayılmazdı. Ve Stryke'in kafasını toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Bir mesaj gönderdi ve bir dakika sonra Crux'un sanal gerçeklik gözlüklerini takmış bir şekilde oyun koltuğunda oturduğu bir görüntü Stryke'in oturma odasında belirdi.

"Selam, Stryke!" Crux seslendi. "Bir saniye. İblisleri vuruyorum."

Crux'un etrafındaki oda bir savaşa dönüştü, her yerde patlamalar ve lazerler vardı. Crux birkaç korkunç sülüğü ortadan kaldırdı ve sonra görüntü kayboldu. Gözlüklerini çıkardı ve sırttı.

"Merhaba!" diye tekrarladı.

"Hey. Görüyorum ki gönderdiğim yeni oyunu oynuyorsun."

Sarışın kafası coşkuyla sallandı. "Bu harika.

StryTech'in oyun bölümü için her gün beta testi yaparım."

Oyun bölümü Stryke'in en son bir eğlence geliştiricisini satın aldıktan sonra satın aldı ve şu ana kadar sonuçlardan memnun kaldı. Crux'un yazılım mühendisliği diplomasını aldıktan sonra Stryke için çalışacağını ve şöyle bir oyun geliştireceğini umuyordu insanları bilmeden iblislerle savaşmaya hazırlayacaktı. Şirketi ilk etapta satın almasının nedeni de bu amaçtı.

"Drone'u da aldın mı?" diye sordu.

Crux sandalyesine yığıldı. "Mace onu bir haftalığına aldı."

"Neden?"

"Yatak odasının penceresinden onu gözetlemek için kullandım," diye mırıldandı.

"Sen ne?"

Crux, "Sadece şaka yapıyordum," diye itiraz etti.

"Projektörü kullanarak bir cehennem zebanisi olduğunu düşünmesini sağlamak istedim.

onunla yatakta. O iki kadının orada olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Tüm bu şeyleri yapmaktan hoşlanmamız gerektiğini biliyorum ama nasıl olduğunu anlamıyorum." Tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Gördüğüm şeyi geri alamam."

Stryke gülmemek için kendini zor tuttu. Zavallı Crux. Ve Mace'in araflarının arasına yansıtılmış şeytani bir kemirgene verdiği tepkiyi görmek için para deyebilirdi. StryTech teknolojiyi hiper gerçekçi yapmak için çok çalışmıştı.

"Kendi hayatından geçtikten sonra anlayacaksın. Geçiş," dedi Crux'a, her kelimedede sesini neşeden uzak tutmak için mücadele ederek.

"Bunu yaşamak istemiyorum," diye sızlandı Crux. "Ben sordum Eidolon amca durdurabilirse." Ofladı pufladı. "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, hayır dedi ve denemenin tehlikeli olacağını söyledi."

Kulağa Eidolon gibi geliyordu. "Merak etme, her şey yoluna girecek."

Crux, Stryke'in onu teselli etme çabasından etkilenmemiş görünüyordu. "Masumi sürekli benimle konuşmaya geliyor. Zamanı geldiğinde onun yanında kendimi rahat hissedebilmem için olduğunu söyledi." O etrafına bakındı ve sesini alçaltarak eğildi komplocu bir şekilde. "İşe yaramıyor. Ve neden sürekli görünüşünü değiştiriyor?"

Stryke bu kez gülümsemesini engelleyemedi. Vurmuştu Masumi'yi bulduğuunda büyük ikramiyeyi kazandı. Ailesini gerçekten önemsiyordu.

"Tipiniz hakkında bir fikir edinmek için tepkilerinizi izliyor," diye açıkladı.

"Benim tipim mi?"

"Evet. Ne tür bir dişinin seni tahrik ettiğini bilmek istiyor. Sarışın, kıvırlı, koyu tenli, açık tenli, zayıf, kıvrımlı, sivri dişli, pençeli, pullu, krkl..."

"Ne?"

"Senin kıvrımlarını test etmeye başlayana kadar bekle." Crux bir deliğe girmeye hazır gibi görünüyordu, bu yüzden Stryke onu geri çevirdi. "Bütün bunlar hakkında seninle kimse konuşmadı mı?"

"Hepsi denedi," dedi Crux sefil bir şekilde. "Ama ben onlara bunu zaten başka birinin yaptığını söylüyorum."

Stryke uzanıp kardeşine sarılabilmeyi diledi ama şu anda yapabileceği en iyi şey tavsiye vermek ve kulak vermektir. "Hey, dinle. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Crux başını salladı.

"Emin misin? Masumi-"

"Eminim!" Crux aniden gözlüklerini yere attı ve ayağa fırladı. "Beni yalnız bırak, tamam mı? Neden Bunca yıl gittikten sonra birdenbire beni önemsemeye mi başladın? Geri çekil, Stryke! Herkesin geri çekilmesi gerek!"

Ekran kapandı.

Ve bu Stryke'ın boktan dondurmasının üstündeki lanet kiraz değil miydi?

Küfrederek kendini koltuk minderlerine geri attı. Bilek telsizleri gelen bir mesajı işaret ediyordu, ama o bunu görmezden geldi, tıpkı bir süredir her mesajı görmezden geldiği gibi

son altı saattir. Onun yerine, bastırıcı enjektör kalemmini almak için cebini karıştırdı.

Yapması gereken bir seçim vardı. Masumi'yi çağırmak, Cyan'ı aramak ya da bir iğne yaptırmak.

Tabii ki bir de D seçeneği vardı, yukarıdakilerin hiçbiri.

Lanet olası bir ölüm arzun var. Eidolon'un sesi kulaklarında yankılandı.

Elbette, bu bir noktada doğru olabilirdi. Ama işler değişmişti. Stryke değişmişti.

Cyan yüzünden.

Lanet olsun!

Enjektör kalemmini tutarak koltuğuna oturdu, ihtiyacı arttıkça vücudu ağrıyordu.

Bastırıcı seni öldürüyor.

Lanet olası Eidolon. Bu adamın sesi kafasından çıkmıyordu. Kulak solucanı gibiydi.

Akılda kalıcı bir melodi durmaksızın tekrar tekrar çalarsa, iğrenç bir ders alırsınız.

Bilek telsizi yirmi dakika içinde onuncu kez tekrar titreşti. Sonunda yere baktı. NeuroTech'i İmplant etkinleştirildi ve son on iki saatlik mesajların yer aldığı bir ekran açıldı.

Kulak Solucanı Eidolon'dan iki arama. Ailesi ikişer kez aradı. İkisi Kalis'ten.

Cyan'dan otuz bir. Son on arama ona aitti. "Stryke?"

Masumi'ye baktı. Bir çift yüksek topuklu ayakkabı dışında çıplak bir şekilde önünde duruyordu.

"Sana ihtiyacım yok," dedi.

"Yalan söylüyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

Parmakları enjektörün etrafında sıkılaştı. "Ben iyiyim."

Yavaşça, duysal bir şekilde, önünde dizlerinin üzerine çöktü. Adam gerildi ve onun pantolonunun fermuarını çekmesini bekledi. Bunun yerine ellerini kucağında birleştirdi ve onu izledi.

"Cyan nerede?" diye sordu ve lanet olsun ki bu soru adamın karnında bir asit düğümü oluşturmadı.

"Bilmiyorum." Muhtemelen bebeğinin babasıyla.

"Blade bana ne olduğunu anlattı. Neredeyse ölüyormuşsun." Enjektörü işaret etti. "Bu yüzden."

"Blade'in koca bir ağzı var."

"Ona kızma." İnce, altın manikürlü parmağını adama doğru uzattı. "Elinde seni neredeyse öldüren nesne, bunu tekrar yapmaya hazır. Kendinize kızın."

"Oh, inan bana," diye hırladı. "İnanıyorum. Bana yalan söyleyen birine güvendim. Bana ihanet etti."

Avuçlarını adamın kalçalarına koydu. "Bunu yapmayacağım," diye mırıldandı, boynunun yan tarafına sokulmak için yükseldi. "Bırak sana yardım edeyim."

Öyle yapmalı. Cyan'a hiçbir şey borçlu değildi. Ona yalan söylemiş ve bu yalanla tüm dünyayı tehlikeye atmıştı. Ayrıca başka bir erkeğin yavrusuna hamileydi.

Acı ve kıskançlık onu bir elektrik şoku gibi kalbinden vurdu. Ekstra şok ediciydi çünkü hiç çocuk istememişti. Onlar onu önemli işlerinden alıkoyacak, sinir bozucu küçük zaman ağrılarıydı.

Ama şu anda Cyan'ın bebeğinin babası olmak için her şeyini verebilirdi. Onun çocuğu zaman kaybı olmazdı. Olurdu

Öğrenmesi, öğretmesi ve hatalarını telafi etmesi için bir fırsat.

Ve onun nesi vardı? Baba olmak mı istiyordu? Belki de geçirdiği kalp krizi beyin hasarına yol açmıştı.

Masumi'nin dudakları boynunu ısırırken elleri kalçalarına doğru kayd ve ilk kez libidosu yükselmedi, Vücudunun sekse ihtiyacı olmasına rağmen. Aksine, biraz söndü. Aleti değil... O piç ağrıyordu.

Hayır, sönen şey Masumi'nin ona yardım etmesine izin vermesi gerektiğine dair ilk düşüncesi idi. Ama yapamadı. Onu istemiyordu. Sadece Cyan'ı istiyordu, o yalancı, hain-

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Kapısının önünde kot pantolonu ve siyah bluzuyla duran, etrafında kar taneleri dönen, saçları rüzgarda savrulan Cyan'ı görünce şok içinde başını çevirdi soğuk rüzgar. Normalde derin, zengin bir ametist olan gözleri şimdi kırmızımsı altın tellerle parlıyordu ve öfke yüz ifadesini sert bir maskeye dönüştürdü. "Cyan?"

İçeri adımını attı ve kapı arkasından kemik kıran bir çarpmayla kapandı. tamamen sessizlik için programladım.

"Harrowgate'imi nasıl çalıştırdın?" Şaşkınlık ve öfke sesini sertleştirdi. "Nasıl geçtin benim güvenlik önlemleri?"

"Ben lanet olası bir tekmomancerım, seni göt!" diye bağırdı. "Ben dünyadaki en güçlü Cyberis iblislerinden biriyim. Teknoloji ve büyü temelli önlemlerinize karşı koyamayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Masumi'yi ayağa kaldırdı ve onun yanına geldi. öfke dalgası. Ne cüretle onun evine girip onu yanlış yapmakla mı suçluyorsun? "Bana kızmaya hakkınız yok-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ellerini havaya kaldırdı, giderken eliyle öfkeyle işaret etti. "Bir süredir

Bana ihtiyacın olduğunu bilerek saatlerce sana sarıldım. Bir daha iğne kullanacak kadar aptal olmayacağını biliyordum. Ama hiçbir mesajıma cevap vermedin, ben de buraya geldim, belki yine başın beladadır diye düşündüm... ve işte karşımda elinde lanet bir iğne ve kasıklarında Masumi ile duruyorsun!" Masumi'ye el salladı, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Üzgünüm Masumi, sana kızgın değilim. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen, bencil bir pislik olan o." Tekrar onun üzerine yürüdü. "İnsanlar Endişeliler. Korkuyorlar, Stryke! Ve sen kimsenin ölmediğini bilmesine izin verme zahmetine katlanamıyor musun?"

Haklı olabilirdi, ama o buna hazır değildi. Bunu kabul et. Haklı öfke ödülünü aldığında değil.

"Hiçbir şeye kızmaya hakkınız yok!" Deniz Fırtınası'nın tatbikat fotoğraflarından birini kaptı ve ona fırlattı. "Geçit hakkında yalan söyledin, Cyan. Lanet yüzüme karşı yalan söyledin ve tüm dünyayı Risk! Seni kendime güvendirdim ve bunu ne kadar sık yaptığımı biliyor musun? Sen biliyor musun?"

Yüzündeki öfke boşaldı. Ağzı açık kaldı. Kapalı.

Kız hâlâ şaşkınen saldırdı. İnsanların en dürüst oldukları zamanın beyinleri olduğunu keşfetmişti. çalışmıyordu.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu?" Etrafında döndü ve

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, duvarı yumruklamadan önce elleriyle bir şeyler yapmak istiyordu. "Kahretsin, Cyan, neden?"

Kimin için çalışıyorsun? Cennet öğrendiğinde ne olacağını biliyor musun? Gabriel, lanet bir Başmelek, öğrendiğinde? Seni nasıl güvende tutacağım?"

"Beni güvende tutmak mı?" Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bunun için mi endişeleniyorsun?"

"Evet," diye bağırdı, ellerini iki yanına indirerek. "Cennetin sana suikast düzenlemesine izin vermeyeceğim. Ben bir pisliğim ama canavar değilim ve senin en iyi şanssınım.

güvende kalmak." Kız ona inanamayarak baktı ve bu da adamın öfkesini bir kat daha arttırdı. "Ne? Parker'ın seni cennetten koruyabileceğini mi sanıyorsun?" Yemin etti.

"Ben gerçekten

Şu anda çok kızgıyım, o yüzden sorularıma cevap ver. Gehennem Geçidi'ni neden sağlam bıraktın ve bu konuda bana neden yalan söyledin?"

"Tamam." Ellerini sakinleştirici bir hareketle uzattı ama bu onu sakinleştirmede. "Tamam. Sana yalan söylemek istemedim, yemin ederim. Gabriel beni zorladı. Eğer bu ortaya çıkarsa, tehlikede olabileceğini söyledi. Sadece sondaj yapmaya ya da sondaj makinesini satmaya karar verirsen sana gerçeği söylemem gerekiyordu."

Şaşkınlıkla ona bakma sırası ondaydı. "Gabriel biliyor musun?"

Seksi, bakır-gümüş kokusunu ve zaten ihtiyaçtan zonklayan vücudunu da beraberinde getirerek yaklaştı, yeni bir şehvet dalgasıyla karşılık verdi. Bir an için, onun Beyni kısa devre yaparak zihnini Cyan'ın yatağındaki erotik görüntüleriyle doldurdu.

Kadının sesi onu kendine getirdi ama daha ne kadar mantıklı kalabileceğini bilmiyordu.

"...suyun altındayken," diyordu. "Bölgeye vardığımızda bana geçidi yok etmek yerine gediği onarmamı söyledi ama nedenini söylemedi. Üzgünüm, Stryke." Kadının sesindeki, gözlerindeki yalvarış onu kalbinden bıçakladı. İnsanların yalvarması her zaman hoşuna gitmişti ama lanet olsun, Cyan'ın değil. Kimsenin, en azından onun önünde ayaklarına kapanmamalıydı. "Gabriel bir Başmelek. Ne yaptığını bildiğine inanmak zorundaydım."

Ona göre Cebrail'in bir melek olması adama inanmamak için iyi bir nedendi. Ama Cyan bunu bilemezdi. İmkânsız bir durumun içine sokulmuştu.

ve elindeki bilgilerle elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Açıkçası, artık o lanet portal umurunda değildi. Ya da Gabriel. Ya da önündeki kadından başka hiçbir şey. Şu anda, tüm kanı ve enerjisi yüksek beyninden en temel içgüdülerine yönlendirilmişti. Bu tepkiydi

Her zaman nefret ettiği bir şeydi. Onu aklını kullanmaktan alıkoyan her türlü temel ihtiyaçtan hoşlanmazdı ama bu en kötüsüydü.

En azından şimdiye kadar öyleydi. Şimdi sadece Cyan'la birlikte olmak istiyordu. Beyninin dinlenmesine, tüm işi kalbinin ve bedeninin yapmasına izin vermek istiyordu.

Göz ucuyla Masumi'nin vazosunun içine girdiğini ve onu birlikte olmak istediğı tek kadınla baş başa bıraktığını gördü.

"Stryke?" Cyan daha da yaklaştı, sanki ona dokunmak istiyormuş ama nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi elini kaldırdı.

"Özür dilerim. Sana asla ihanet etmek istemedim-"

Onu bir öpücükle susturdu. Onun özrüne ihtiyacı yoktu. Ona ihtiyacı vardı.

Ve onun tam olarak anladığından emin olması gerekiyordu.
Ne kadar?

Masumi vücudu saran taktik pantolonunu ve parlak siyah spor sütyenini silkerek giyerken gülümsedi.

Stryke eşini Cyan'da bulmuştu ve artık zamanı gelmişti. Sadece duygularını değil, hayatını da yönlendirmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. Her ne kadar zeki olsa da, iş kendi başının çaresine bakmaya geldiğinde kafayı bulmuş bir orktan daha aptaldı.

Onu göğsünün derinliklerinde hissetti, aralarındaki bağ ona orgazmın eşiğinde olduğunu söylüyordu ve daha da büyük gülümsedi.

Çok uzun yıllar boyunca, onun tek seks kaynağı olmuştu. Geri kalan her şey onun iğneleriyle geliyordu.

Bunu hak etmişti ve onun adına mutluydu.

Böyle giyinmesinin nedeni olan botlarını çekiştirirken içinde başka bir his titreşti.

Blade kadınlarının egzersiz ya da dövüş kıyafetleri giymesini severdi. Onları fiziksel olarak severdi. Güçlü. İştahına dayanabilmelerini.

Çünkü her ne kadar şefkatli ve özenli olsa da, hükmetmeyi ve biraz sert olmayı da seviyordu. Ona dövüşmeyi öğretmişti ve bazen bir saat boyunca dövüşürlerdi.

Sonunda terden sıırsıklam olmuş kıyafetlerinden sıyrılıp dušta işlerini bitirdiler.

Sabre ve Mace'i de uzaktan hissedebiliyordu ama ihtiyaçları saatler uzaktaydı. İkisiyle de birlikte olmamıştı. Ama Rade ve Blade son günlerde onu özel olarak kullanarak doymasını sağlamışlardı.

Evinin taşındığı hissi içini kapladı ve bir an sonra Blade'in çağrısı onu çektiirdi

Varlığının ta kendisi. Otomatik olarak fiziksel formu başka bir madde türüne, Stryke'ın deyimiyle "viskoz, Newtonyen olmayan bir sıvıya" dönüştü. Evinden Blade'in yatak odasına taşınma hissi neredeyse erotikti ve Blade'in yanında tamamen cisimlendiğinde onu nefessiz bıraktı

Yatağının başucuna yerleştirdiği ikincil vazoyu. "En sevdiğin kıyafeti giyiyorum," diye mırıldandı.

Gülümsemesi yırtıcı, sesi boğuktu. "Evet, öylesin."

Kendi savaş teçhizatını giymiş olan kız ona doğru yürürken bakışları karanlık ve aç bir şekilde onu izledi. Onunkini gerçekten kullanması dışında. Ter, duman, kan ve öfke kokuyordu.

"Tartışmak isteyebileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre zaten dövüşüyormuşsun," dedi parmağını takip ederek göğsünden aşağı. "Mace ve Scotty ile mi?"

Gözleri her zaman olduğu gibi parladı.

Scotty'den bahsederdi. Bazen, seviştiklerinde, kendini kaybettiğinde, kontrolünü yitirdiğinde Scotty'nin adını sayıklıyordu.

Ve o tek değildi.

Mace bir keresinde Masumi'ye Scotty'nin adıyla seslenmişti, dişlerini onun boğazına geçirip öyle bir boşalmıştı ki

ve o kadar uzun süre damarındaki delikleri kapatmayı başaramadı ve çarşafı kana buladı.

Blade soruya cevap vermedi. "Kardeşimi gördün mü?"

"Rade?" diye sordu, onun konuştuğunu çok iyi biliyordu. Stryke hakkında. Bazen seksten önce onu çalıştırmayı severdi. Karanlık yönü, genellikle çok düzgün olan birinden her zaman beklenmedik bir şeydi. "Birkaç saat önce. Ve ne hakkında konuştuğumuzu sorma. Çok az şey söylüyor."

Göğsünün derinliklerinde hırladı, titreşim o kadar somuttu ki bacaklarının arasında hissetti ve neredeyse inliyordu. "Rade değil."

"Crux, o zaman?" Blade'in küçük kardeşiyle son karşılaşmasını hatırlıyormuş gibi yaparak çenesine vurdu. "Dün onunla konuştum. Değişiminin yakın olduğuna inanıyorum. Huysuz, ürkek ve son birkaç ziyaretimde nabızı düzensizdi.

Ayrıca," dedi, "ve bu ilginç, cilt tonum, saç stilim veya vücut şeklim ne olursa olsun, süper kahraman veya anime tarzı bir kıyafet giydiğimde hafif bir hormonal artış gösteriyor. İlginç bir sapkınlık."

"Hayır. Crux," dedi Blade, sabrı tükenmişti. Vücudunun artan ihtiyaçlarıyla ondan doğru dürüst bir cevap alma ihtiyacını karşı karşıya getirirken ince. "Stryke."

Onu kızdırmanın bu kadar kolay olması hoşuna gittiği için kirpiklerini kırpıştırdı. "Stryke ile yaptıklarımız hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ne yaptığın umurunda değil. Bilmek istiyorum..." Adam bir küfür savurarak ondan uzaklaştı, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Ne?" Onun önüne geçti ve şefkatle sağ elini avucunun içine aldı, oyun zamanı sona ermişti. "Ne yapıyorsun? bilmek ister misin?"

Tavan boyunca uzanan renkli boyalı borulara baktı ve tekrar lanet okudu. "Neredeyse ölüyordu, Masumi," dedi, sesi alışılmadık bir şekilde duygu yüklüydü. "İyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Onu, kalbine girmesine izin verdiği tek kadın olan Cyan'la nasıl bıraktığını düşündü. Masumi bile o soğuk taş kaleye girmesine izin verildiğini iddia edemezdi.

"Artık öyle," dedi ve bunun doğruluğunu bir rahatlama dalgası içinde hissetti. Yıllarca onun için korkmuş, göremediğı bir yıkımın eşiğinde sallanmasını izlemişti. Fakat Cyan'ın sihirli bir dokunuşu varmış gibi görünüyordu, ona saçmaladığını söyleyebiliyor ve bir şekilde onu uçurumdan aşağı indirebiliyordu.

Blade'in omuzları rahatlayarak çöktü. "Tanrılara şükürler olsun. Onun ölmesini hiç istemedim Masumi. Sadece çok kızgıyım. Bize ne yaptığını bilmesini istiyorum."

"Biliyorum." Yukarı uzanarak adamın çenesini kavradı. Ve sonra, türünün baştan çıkarıcı güçlerini kullanarak saç rengini dalgalı ve ateşli bir kızıla çevirdi. Göz rengini zümrüt yeşili parçacıklarıyla ela yaptı. Cildi soldu, ve bir tutam çil topladı.

Blade'in bakışları daha da ısındı, libidosu duygulara karşı savaşı kazandıkça umutsuzluğu azaldı. Onun arkasına uzanarak onu ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Kadın adamın göğsüne çarptı ve dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

Gözleri onunkilere dikilmiş, derinliklerinde şehvet alevleri parlıyordu. "Yatağa girdiğinde nasıl görünüyorsun? Stryke?"

"Güneşin altındaki her kadın kombinasyonunu denedim," dedi, dudakları onunkilere o kadar yakındı ki sıcaklıklarını hissedebiliyordu.

"Ve hiç tercih göstermedi." Cyan'a kadar. "Ama bahse girerim şimdi o da senin gibi kısa platin saçlı ve menekşe gözlü, ela gözlü kızıl saçlılardan hoşlanıyordur."

Alçak bir hırıltıyla onun ağzını yakaladı ve sertçe öptü, bir eliyle ensesindeki saçlarını avuçlarken diğer eliyle bacaklarını beline dolayabilmesi için kıcını yukarı çekti. Keyifle mırıldandı. Bu gece çok güzel olacaktı. çılgın ve öfkeli.

Bu gece ona kesinlikle Scotty diyecekti.

Bölüm 30

Esneyen Cyan, salonda kükreyen ateşin önünde yere uzandı ve ardından Stryke'in onları sardığı kabarık battaniyelerin içine daha da gömüldü. Saatler geçirmişlerdi Birbirlerine dolanmış, erotik bir mutluluk içinde boğuluyorlardı. Son raundun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı, çığlıkları devasa pencereden sızan şafakla birlikte yankılanıyordu.

Kahve kokusu ona doğru sürüklendi ve Stryke elinde iki fincanla yere diz çöktüğünde gözlerini açtı.

Minnettarlıkla inleyerek kendini yukarı kaldırdı. kanepenin arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim," dedi ve fincanlardan birini aldı. "Dün gecedен sonra buna ihtiyacım olacak."

Yaramaz gülümsemesi kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. "Özür dilemek isterdim, ama sen bu eksikliğe aldırıyor gibiydin.

Uyu."

"Kesinlikle buna değer." Ellerini eldivenin etrafına sardı. ve sıcaklığın içine sızmasına izin verdi. "Ama bir gözlem yapmamın sakıncası var mı?"

"Performansımla ilgili bir eleştiri olmadığı sürece," dedi battaniyenin üzerinde rahatlayarak, "buyurun."

Güldü. "Performansınız örnek niteliğindeydi."

Kupasını selamlamak için havaya kaldırarak ona ukala bir göz kırptı.

Tekrar güldü.

"Yine de biraz fazla... yoğun görünüyordun," dedi biraz daha ciddileşerek. "Meşgul olmaya çalışıyormuşsun gibi hissettim."

Kaşları çatılmış bir halde bardağının içindekileri inceledi. Bir süre sonra, "Senin bu yönünü seviyorum," dedi. "Beni görüyorsun. Hatalarım da dahil olmak üzere her şeyimi."

"Sende çok var," dedi, alaycı bir tavırla, karşı çıkmasını bekleyerek.

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam kabul etti. "Ediyorum. Ve düşüncelerimden kaçmak da bunlardan biri. Ben bencil bir pisliğim, Cyan."

"Bu konuyu ele aldığımıza inanıyorum," dedi, hala işleri hafif tutmaya çalışıyordu, karanlık bir yere kaymasından korkuyordu Delik. Konuşmaları gereken şeyler vardı ve onun zihinsel olarak sağlıklı bir yerde olmasına ihtiyacı vardı. "Bir kereden fazla."

Aslında güldü ama hemen ayıldı. "Şirketim başladığımdan beri benim tek odak noktam oldu. Dünyayı iblislerden kurtarmak ve insanları Kaos'un ölümünün aileme yaşattığı acıdan kurtarmak için yanıp tutuşuyordum. Ne kadar asil bir amaç, değil mi?" Tekrar güldü, ama bu kez gülüşünden acı damlıyordu. "Yaptığım her şeyi haklı çıkarmak için Gezegeni kurtarmak. Çoğunu değiştirmedim ama sebep olduğum acıyı... Geri alırdım. Hepsinden pişmanım."

Neredeyse sormaya korkuyordu ama sormak zorundaydı. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Annesinin de dediği gibi, enfekte olmuş duygusal bir yarayı deşmesi gerekiyordu. "Neyden pişmanlık duyuyorsun?"

O karanlık gözler onu delip geçti, onu ölçtü. Onun cevabıyla başa çıkma yeteneğini değerlendiriyor.

Bir sonraki sözlerine vereceği tepki onun için önemliydi. A

ço
k. "Amcam Eidolon'dan çaldım." Vay anasını. "Ne yaptın-?"

Keskin bir nefes aldı, daha önce yaptığı konuşmayı hatırladı.

StryTech'in laboratuvar teknisyenlerinden biriyle görüşmüş. Stryke'ın DNA örneklerini almasının bir gizem olduğunu söylemişti.

"DNA," diye nefes aldı. "Tabii ya! DeTech'iniz için genetik materyali oradan alıyordunuz."

makineler."

Bakışları uzaklaştı ve ateşe sabitlendi. "Eidolon beni bu konuda aradı. Sonra Crux'la konuştum, neden birdenbire onu önemsemişti sordu ve Blade'in haklı olduğunu anladım. Tam bir hıyar -tanrım, tam bir hıyar- ama haklı. Ailemi incittim ve bunu dünyayı kurtarmanın bedeli olarak adlandırdım, oysa gerçekte yaptığım şey kendimden kaçmaktı. acı."

"Anlıyorum," dedi Stryke'in gözleri kadar koyu olan kahve fincanına bakarak. "Ben de aynı şeyi yapıyordum. Senden nefret etmek, acımı sindirmekten daha kolaydı. Kahretsin, daha mektubun kapağını bile açmadım.

Shan bana nedime hediyesi verdi çünkü ben çok korkağım."

Dudaklarına götürdüğü fincandan buhar yükseldi. Kahve hamile Cyberis iblisleri için uygun muydu? Eidolon'a vücut kimyasının ne kadar değişeceğini sormayı unutmuştu.

Kupayı indirirken, keşke annem yanımda olsaydı da bu konuda ona yardım etseydi diye düşündü.

Derin bir hüzün onu boğmakla tehdit ediyordu ama ilk kez annesini düşünmek acı verici anılar yerine güzel anıları getirdi. Anne ve babasını kaybetmenin acısı, hala orada olsa da, bir güneş gibi körelmiş görünüyordu.

Stryke'a duyduğu nefret.

"Nefreti bıraktığınızda, kalbinizi açarsınız." Başka bir anne-izm.

Teşekkürler anne, ama neden sevdiğin erkeğe hamile olduğunu söylemek zorunda kalacağın zaman için biraz bilgelik bırakmadın? Evet, şu anda biraz anne tavsiyesine ihtiyacı var.

"Cyan?" Stryke elini onun dizine koydu. "Sen iyi misin?"

Çok uzak bir ihtimal değil. "Uh..." Kupayı yere koydu. tek bir yudum bile almadan. "Sana bir şey söylemem gerek."

Fincanının kenarından ona baktı. "Hamile olduğunu biliyorum."

Ne? Adam sakince kahvesinden bir yudum alırken kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Biliyordun ve dün gece hiçbir şey söylemedin mi?"

"İşler yoğunlaştı."

Evet, ama yine de molalarından birinde "Hey, hamile olduğunu biliyorum?" demek aklının ucundan bile geçmemişti.

"Ama nasıl?" Başını iki yana salladı, olanları anlayamıyordu. "Kim söyledi sana?"

"Kimse bana söylemedi. Hastanede seni arıyordum ve Blade'e kulak misafiri oldum."

Hâlâ mantıklı gelmiyordu. Ve şimdi de onun öğrendikten sonra gitmesine sinirlenmişti. "Madem biliyordun, neden kalmadın?"

Odanın sıcaklığının düştüğüne yemin etti. "Çünkü," dedi, sesi o kadar soğuktu ki kadın ürperdi, "Parker'ı otoparka sürükler ve öldürürdüm."

Parker mı? Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Tabii... hayır. Stryke onunla yattığını düşünmüyordu. Düşünüyormuydu? "Parker'la yattığımı mı düşünüyorsun?"

"Yapmadın mı?"

Çok şaşırmış görünüyordu... lanet olası bir iş arkadaşıyla yatmamış olmasına şaşırmıştı.

"Hayır, seni koca pislik." Battaniyenin altından dışarı fırladı ve külotunu aradı. İşte orada, televizyonun köşesinde asılı duruyordu. Öfkeyle onları kaptı. "Ve başka kimseyle de yatmadım. Kimseyle ama bir yıldan fazladır." Onlara adımını attı. Yırtılmışlardı ve şimdi gülünç görünüyordu. "Ve Eidolon bir yıl boyunca Uyuşturulmadığımdan ya da şeytani bir ele geçirmenin ya da rüyada seksin kurbanı olmadığımından emin olmak için yapılan milyon test... bunun gibi şeyler."

Şaşkın görünen Stryke ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Giyiniyorum," diye bağırdı. "Neden?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı, gözyaşları birdenbire kabardı. "Ben sadece... Kafam karışık ve korkuyorum." Ayağa kalktı

Orada harap olmuş iç çamaşırlarıyla ve başka hiçbir şeyle, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve hayatında hiç hissetmediği kadar savunmasız hissediyordu.

Sonra Stryke kollarını ona doladı ve birden kendini hayatında hiç hissetmediği kadar güvende hissetti. Stryke Parker'ın bebeğini taşıdığını düşündü ve yine de onu korumak istedi.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Eidolon dünyanın en iyisi." Elini uzun, yatıştırıcı vuruşlarla kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Test sonuçlarını aldın mı?"

Başını salladı. Kokladı. "Fiziksel ya da zihinsel herhangi bir ihlal olduğuna dair bir kanıt yok. Babası bir Seminus iblisi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sen olmalısın."

Gerginleşti, tüm kasları o kadar sert kilitlendi ki nefes bile alamadı. "Bu mümkün değil."

Geri çekildi ve gömleğini yerden alarak ona biraz zaman tanıdı. Söylediklerini düşünmesi için bir iki dakika. Kahretsin, hâlâ düşünüyordu.

Ellerini saçlarında gezdirirken dar bir daire çizdi, çıplak vücudunun üst kısmındaki kaslar esnedi. Nasıl Dün gece parmaklarının ve dudaklarının altında dalgalanan o kasları kaç kez hissetmişti? Adam doyumsuzdu ve o da bundan zevk alıyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Nasıl doğurgan olabilirim? Doğuşumdan en az altmış yıl uzaktayım."

"Doğurgan olup olmadığınızı öğrenmenin kolay bir yolu var, biliyorsunuz." Mutfağın yanındaki kapı aralığını işaret etti. "Bir laboratuvarınız var."

"Benim türüm mastürbasyon yapamaz."

"Evet, biliyorum." Bazen gerçekten kalın kafalı olabiliyordu. "Merhaba, oral seks."

Nedense hâlâ isteksiz görünüyordu, sanki sonuçlardan korkuyormuş gibi. Bazen bilmemek daha kolay bir seçenektir. Bunu anlıyordu. Bazen kutudaki ölü şeyin ne olduğunu bilmek istemezsiniz.

Bir başka eğlenceli anne-izm.

Sorun değil. Artık Stryke'in düğmelerini biliyordu. "Bunu bilim için bir oral seks olarak düşün." Gümleğini rahatça giydi, düğmelerini açık bıraktı, göğüsleri ipeksi kumaşla oynayıyordu. "Senin laboratuvar asistanın olacağım." Yer değiştirerek meme uçlarını ortaya çıkardı. "Hevesli laboratuvar asistanın."

Başını çevirdi, bakışları ısındı. "O zaman bunu yapalım," dedi. "Bilim için."

Stryke'in bacakları hala o inanılmaz olaydan dolayı titriyordu. oral seks yapmıştı. Gittiğinden beri numune kabına bir şey koymayı nasıl başardığından emin değildi. zevkten yarı kördü.

Son birkaç spazm onu kurutup bardağı doldururken Cyan diliyle onun şaftını yalamaya devam etti. Parmakları kesesiyle oynadı, toplarını sıktı ve yuvarladı, doruk noktasını yeni bir rekora uzattı.

"Kahretsin," diye nefes aldı ondan uzaklaşırken, en nazik dokunuşu için bile çok hassastı. "Daha sık numune almam gerekebilir."

Akıcı ve kıvrak bir hareketle ayağa kalktı ve yıkanmak için lavaboya doğru adım attı. Göründüğünden daha güçlüydü, bu ona sık sık hatırlattığı bir şeydi. "En sevdiğin yerde inmeyi seviyorsun. Senin de bir yatak getirildi."

Eşofmanını yukarı çekti. "Ne yani, adrenalın patlamasını kaçırp bir şişe Biz tezgahın üzerinde sevişirken Ebola yere mi düşsün?"

"Aynen öyle." Ellerini kuruladı ve işleme başladı mikroskobun altına koymanın bir yolunu buldu. "Ama umarım Ebola konusunda şaka yapıyorsunuzdur."

"şaka yapmıyordum ama yanlış söyledim." Lavaboya doğru ilerledi, bir yandan temizlenirken bir yandan da konuşuyordu. "Bu DEbola. Bu Ebola'nın iblis versiyonu." Kadının dehşet dolu bakışları karşısında kıkırdadı. "Virüs iblis diyarının dışında aktif değil."

"Evet, şeytani hemorajik ateş kulağa pek Sanki yere düşürmek istediğimiz bir şey gibi," dedi lamı mikroskobun altına tutarken.

Ellerini kuruladı ve ona doğru yürüdü, avuçlarındaki nemin artık nem olduğunu ve sıvılaştırılmış endişe. Ama lanet olsun, gergindi. Mantıklı tarafı numunenin canlı sperm içermesine imkân olmadığını söylüyordu. Ama Cyan'ı seven tarafı öyle olmasını istiyordu.

Onu seviyorum.

Vay anasını, görmüş. Şimdi ona söylemenin sırası değildi ama- "Yüzücüler görüyorum."

Yüzücüler. Canlı sperm. Orada öylece durdu, imkansızlık karşısında felç olmuştu. Nasıl olmuştu? Bu nasıl olmuştu?

Cyan mikroskoptan başını kaldırarak, "Bunu sindirmenin çok zor olduğunu biliyorum," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini anlamak için ikimizin de zamana ihtiyacı olacak." Doğruldu ve

Bluzunun düğmeleriyle oynarken elleri titriyordu. "Ben sadece... Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum."

Zaman mı? Çünkü Cennet, Cehennem Geçidi'nin teknik olarak hâlâ var olduğunu bildiği için ikisinin de peşinde olabilir, aktif değilse işlevsel mi?

Ayakları beyninden önce hareket etti ve aniden önündeydi, elleri omuzlarında, yüzü onunkinin içindeydi.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin etti. "Dünya kadar vaktimiz var. Bu çocuk-"

"Doğmayacak," diye fısıldadı.

Geri adım attı, daha doğrusu tökezledi. "Sen... ondan kurtuluyor musun? Ama artık benim olduğunu biliyorsun-"

"Özür dilerim." Elini tuttu, sesi yalvarır gibiydi, gözleri nemliydi. "Babası olduğunuzu teyit etmek, bilmeyi çok daha kötü hale getiriyor."

"Neyi bilerek?"

"Eidolon'un bana söylediği bir şey." Derin, tıkırtılı bir nefes aldı. "Sheoul-gra'nın yok edilmesinden bu yana Crux ve Kaos dışında bilinen hiçbir iblisin doğmadığı doğru. Ama çoğu insanın bilmediği şey, hamileliklerin

durmadım." Diğer elini hafifçe karnının üzerine koydu.
"Sadece canlı doğumlar."

Bölüm 31

Lütfen cevap verin. Lütfen cevap verin. Cevap ver, lanet olası!

Stryke nefesini tuttu, Eidolon'un telsizinin her cevapsız çalışında göğsü daha da daralıyordu. Beş kez çaldı ve henüz teknik postaya bile gitmemişti.

Altı. Orospu çocuğu.

Yedi. Kahretsin.

Sekiz. Kahretsin!

Stryke, Eidolon'un soğuk omzunu hak etmişti. Ama siktir et. Bu Cyan'la ilgiliydi. Amcasının peşine düşecek ve bunu yüz yüze yapacaktı. Adamın ofisinde olması umurunda değildi.

ameliyatta ya da lanet olası duşta. Önemli olan tek şey Cyan'dı.

Tam bağlantıyı kesmek üzereyken, Eidolon birkaç metre ötedeki ofisinde, gerçek boyutlarda ve önlük giymiş olarak belirdi. Ameliyat başlığı siyah saçlarını gizliyordu ve çenesinden bir maske sarkıyordu. Sinirli görünüyordu.

"Stryke," dedi Eidolon, biraz daha az sert olan amca sesi yerine müstakil doktor sesini kullanarak. "Bu önemli olsa iyi olur."

Özür dile.

Bunu yapması gerektiğini biliyordu. Sadece... hatalı olduğunu kabul etme konusunda pek iyi değildi. Çünkü sık sık yanılmazdı.

Ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Eidolon bunu kolaylaştırmadı, sadece orada durup bekledi, karanlık bakışları onu delip geçti.

"Cyan hakkında," dedi Stryke. "Ne kadar zaman önce...?"

Doktorun gözlerindeki buzların çoğu eriyip gitti.
Stryke'in ne sorduğunu biliyordu.

"Türlere göre değişiyor gibi görünüyor." Eidolon maskesini aşağı çekti. "Ama genellikle ilk üç aylık dönemin sonunda."

"Nedenini biliyor musunuz? Düşüklerin çoğu fetal anormalliklerin bir sonucudur, ancak bu nasıl Sheoul-gra'nın yok edilmesi mi?"

Eidolon, "Yıllarca kapsamlı testler yaptım ve hiçbir zaman bir yanıt alamadım," dedi. "Ben de Azagoth'a danıştım." Başındaki şapkayı çıkarıp saçlarını dümdüz bıraktı ve kafa derisine sıvanmış. "Düşüklerin sebebinin bir ruhun yokluğu olduğuna inanıyor."

Vay be. Tamam, ilginç.

"Görünüşe göre," diye devam etti Eidolon, "doğumdan kısa bir süre öncesine kadar ruh verilmeyen insan fetüslerinden farklı olarak

Bebeğin canlı doğacağından emin olunduğunda, iblis fetüsler ilk üç aylık dönemin sonuna kadar köleleştirilir. Bu onların daha fazla kötülüğü özümsemelerine ve acımasızca hayatta kalmalarına yardımcı olur. içgüdüleri."

Yani doğmamış iblisler şeytani süngerler miydi?

Yüksek sesle konuşmuş olmalı çünkü Eidolon başını salladı. "Ancak ne kadar absorbe ettikleri konuma bağlıdır. Bu yüzden

Rahimde ne kadar kötülüğe maruz kalırlarsa, o kadar kötü olurlar. Bu, bazı iblis türlerinin hamileliklerini geçirmek için neden Sheoul'un en kötü bölgelerini aradıklarını açıklar. Aynı zamanda insan aleminde doğan iblislerin Sheoul'da yaşayan kardeşlerine göre neden daha az kötü niyetli olduklarını da açıklıyor."

Stryke amcasının yaşayan, nefes alan bir bilgi hazinesi olmasına bayılıyordu.

"Belli ki Cyan'la konuşmuşsun," dedi Eidolon. "O nasıl?"

Şu anda Stryke'in ofisine doğru gidiyordu. Güvenlik sistemi onu takip ediyor ve güncellemeleri ona bildiriyordu.

Stryke amcasına, "Onun da kafası benim kadar karışık," dedi. "Ama babasının kim olduğunu biliyoruz."

Meraklı bir kaş Eidolon'un alına tırmandı. "Kimin?"

"Öyleyim. Görünüşe göre, doğurganım." Önemli değildi. Bebek doğmayacaktı. Ruhu olmadan, bir bebek bile değildi. Bebeğim.

Ama kalbindeki ağırlık gerçekleri ve mantığı umursamıyordu. Bu belki de ilk kez oluyordu.

Bir gizemin tanıdık cazibesi Eidolon'un gözlerini aydınlattı.

Onun

Bilime ve bilgiye olan bağlılığı Eidolon'u büyürken idollerinden biri haline getirmişti ve Stryke bir kez daha Amcasından çalarak onu hayal kırıklığına uğrattığı için suçluluk ve üzüntü.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu belirlediniz mi?" Eidolon sordu.

Başını salladı. O ve Cyan teoriler üzerinde saatlerce çalışmış ve sonunda bir cevap bulmuşlardı.

Eidolon ile gerçekten paylaşmak istemediği bir cevap.

"Şirketimin geliştirdiği bir cinsel baskılayıcı," dedi.

dedi ve amcasından gelecek bir bakıştan kaçınmak için bakışlarını pencereye doğru kaydırды. "Seninkini yaratmak için yaratılış öncesi Sem'leri kullandın. Ben ise doğurganlıklarını düşünerek yaratılış sonrası erkekleri kullandım.

formülümü güçlendireceğini düşündüm. Öyle de oldu ama sanırım beni doğurgan da yaptı." Elini kaldırarak Eidolon'un bir sonraki sorusunu savuşturdu. "Evet, onu piyasadan çektim."

"Bu artık onu kullanmayacağınız anlamına mı geliyor?"

Asansörün kapıları açılıp Cyan içeri girdiğinde Stryke başıyla onayladı; yıpranmış kot pantolonu, tenis ayakkabıları ve bol, mor-beyaz-polka desenli bluzuyla yorgun ama güzel görünüyordu. Stryke onu hamile bluzu içinde hayal etmekten kendini alamadı ama gerçekler araya girince bu görüntü kayboldu.

"Merhaba Eidolon," dedi.

"Nasılsın Cyan?" Eidolon, Stryke'a karşı kullandığından tamamen farklı bir ses tonuyla sordu. Gitmişti.

Hayal kırıklığına uğramış amca ve onun yerinde bir şefkat vardı,

yatıştırıcı doktor. "Stryke bana cevaplarınızı aldığınızı söyledi."

Omuz silkti, ama Stryke onun gibi olmadığını biliyordu. Görüldüğü kadarıyla bu konuda kayıtsızdı. "Çok da önemli değil." İçini bir sahiplenme dalgası kapladı.

Sahiplenme ve kararlılık. Bu olmamalı

ikisinin de başına gelebilir. Doğa kanunları, fizik ve tüm evren lanetlensin. Şüphesiz.

StryTech'in yapabileceği bir şey. Ya da belki yardım edebilecek birini tanıyordu. Çok sayıda güçlü arkadaşı ve aile üyesi vardı. Cennet Prensi olan bağlantıları vardı. ve cehennem. Ayrıca hemen hemen herkes hakkında şantaj malzemesi vardı.

"Neden önümüzdeki hafta için benden bir randevu almıyorsun?" Eidolon dedi ki. "Bunu atlatmana yardım edeceğiz, tamam mı?"

Cyan'ın gözleri buğulandı ve başını salladı. Bir an sonra Eidolon bağlantıyı kesti.

"Hey." Stryke Cyan'ın yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. Sarılmaya ya da rahatlatmaya alışık değildi ve onu kucaklarken bile beyni aşırı hızdaydı, bunu düzeltmenin yollarını arıyordu.

Belki de bir şekilde Hades'in yeni Sheoul-gra çalışıyor. Eğer Hades ruhları tekrar geri dönüştürmeye başlayabilirse, belki-

"Affedersiniz, Bay Stryke." Kalis'in sesi odayı doldurdu. "Gabriel adında bir melek sizi görmek istiyor. Önemli olduğunu söylüyor."

Gabriel mi? Burada mı?

Anında alarm durumuna geçti. Ya bu Gehennem Geçidi'yle ilgiliyse? Ya da ölü melek. Stryke Cyan'ın bu konuşmaların yakınında olmasını istemiyordu. Gabriel izini kaybettirmeye çalışıyor olabilirdi, bu da onu tehlikeye atabilirdi.

Diğer yandan... Gabriel üst düzey bir melekti. Belki Cyan'a bir şekilde yardım edebilirdi.

Yani, temel olarak, ya zamanlama harikaydı ya da gerçekten çok kötüydü.

Gabriel binada mıydı?

Hayır. Hayır, bu olamaz. Cyan'ın söylediğini biliyor muydu? Stryke'a Gehennem Geçidi hakkındaki gerçeği mi anlatacaktı? Onu cezalandırmak ya da Stryke'ı öldürmek için mi buradaydı?

"Benim evime gitmen gerekiyor," dedi ve kızın elinden tutarak onu ofisinin arka tarafındaki Harrowgate'e doğru sürükledi.

"Affedersiniz?" Ayaklarını dikti ve yerinden kıpırdamayı reddetti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Eğer mesele Cehennem Geçidi ise, benim de burada olmam gerekiyor."

"Bu müzakere edilemez-"

Aniden asansörün kapıları açıldı ve Gabriel, diğer iki melek ile birlikte içeri girdiler. Gabriel, giyinmiş çuval gibi görünen bir şeyin içinde, odanın ortasına doğru ilerleyen diğerlerine hançer gibi baktı, mücevher-ellerinde kabuklu bıçaklar.

Stryke onu serbest bıraktı, sadece gelişigüzel bir şekilde önüne geçerek onu yeni gelenlerden korudu. "Buraya nasıl girdin? Kalis'e izin vermedim. Güvenliğin izin vermesi gerekirdi.

seni durdurdu."

"Denediler," dedi esmer adam, güvercin grisi kanatlarını açmış, sesi Kalis'inkinin mükemmel bir taklidiydi. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca omurgasında bir korku titremesi belirdi. Bu melek Stryke'ın asistanını değil, Gabriel'i anons etmişti. "Hepsi çok iyi insanlardı."

"Neredeydin?" Stryke'ın dudakları vahşi bir hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. "Ne yaptın sen?"

Gabriel başını öne eğdi ama diğerleri arasında gidip gelen gözleri saf bir meydan okumayla parlıyordu. "Tahtların onuru yoktur."

Altın yelesi hipnotize edici bir şekilde omuzlarının üzerinden akan diğer melek öne çıktı. "İhtiyacımız olan bilgi."

"Gidebilirsin-" Görünmez bir güç onu odanın diğer ucuna fırlatırken Stryke boğazı düğümlendi ve boğazını sıktı. O bir kitaplığa çarptı ve bir yığın halinde yere düştü. "Hayır!"

Cyan ona doğru koştu ama Gri Güvercin onu yakaladı. onu kolundan tuttu.

"Bize petrol platformunda neler olduğunu ve Hutriel'e ne oldu?" diye tersledi ve onu öyle sert salladı ki dişleri takırdadı. "Şimdi anlat bize."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırdı, kendini onun demir pençesinden kurtarmaya çalışarak. Kendini yeteneğine açtı, en yakın teknolojiye bir savunma büyüğü örmeye hazırlandı.

Ama orada hiçbir şey yoktu. Büyülü enerjinin bir kıvılcımı bile yoktu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye bağırdı, daha da sert mücadele etti ama bir heykelle savaşmaya çalışıyor da olabilirdi.

"Benim dokunuşum bir iblisin gücünü yok eder," dedi sakince ve sonra ona öyle sert bir ters vuruş yaptı ki lekeler gördü.

Öfkeli bir kükreme odayı titretti. "Bırakın onu!" Stryke onlara doğru fırladı, dermoire'ı parlıyordu, gözleri kıpkırmızı öfke havuzları.

Altın Yele yarı saydam bir kalkan fırlatarak araya girdi. "Ya sana bende istediğin bir şey olduğunu söylersem?"

Stryke yumruğunu kalkana indirdi, çarpmanın etkisiyle kalkan titreşti. "Tek istediğim senin ölmen."

Sanki Stryke'ın öfkesi bir sivrisinekten daha rahatsız edici değilmiş gibi, piç kurusu sakince elini kaldırdı, küçük bir ışık topu

parmak uçlarında zıplıyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, iblis?"

Stryke alay etti. "Göksel bir fener mi? Meleksi bir anal boncuk mu? Hiçbir fikrim yok."

Gri Güvercin homurdandı ve Cyan'ı sertçe sarstı.
"İblislerden nefret etmeyeceğim bir zaman asla olmayacak."

Evet, meleklerin de aziz olmadığını hızla öğreniyordu.

Altın Yele küreyi havaya fırlattı ve tekrar yakaladı. "Bu," dedi ışık topunu incelemek için havaya kaldırarak, "bir ruh. Güzel, değil mi?"

Stryke'ın gözlerindeki kızıl öfke soldu ve Cyan Stryke gibi kafası karışmış görünüp görünmediğini merak etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen," dedi Altın Yele, "krallığımda çok tartışılan bir konusun. Ne kadar güç ve nüfuza sahip olmalısın? izin veriliyor mu? Eğer silahlarınız iblisleri öldürmek için yaratılan yaratıklar insanlara karşı mı kullanılıyor? Ve geçmişinizin sizi nasıl şekillendirdiği hakkında yazılmış koca koca kitaplar var. Bu büyüleyici. Gerçekten. İğneleme niyetim yok. O kitaplardan birini ben yazdım. Bu yüzden Thrones beni gönderdi. Ben bir tür bir uzman."

"Belki benim için bir kopyasını imzalarsın," dedi Stryke. "Sana daha fazla acı çektirmeden önce."

Altın Yele güldü ve onu yakalayana baktı. "Çok tatlı, değil mi? Sana boş bir tehditle geleceğini söylemiştim."

Cyan burnundan soluyordu. Bu dangalak Stryke konusunda uzman olduğunu mu sanıyordu? Geri zekâlı.

Stryke boş tehditler savurmadı.

Dangalak tekrar Stryke'a döndü. "Uzun zaman önce küçük kardeşini öldürttün," dedi ve Stryke'ın yüzü soldu. "Ruhunun nereye gittiğini merak etmiş olmalısın, İblis doğumlarının olmadığı bu eşi benzeri görülmemiş ve görkemli dönemde doğduğu göz önüne alındığında. Ruhu şeytani miydi? İnsan mı? Diğer dünyadan mı?"

Oh...oh, tanrılar. Cyan giderek artan bir dehşetle ışık saçan küreye baktı, dizleri titriyordu.

Kaos. O küre... Kaos'tu.

Altın Yele küreyi elinin tersiyle yuvarlayarak parmaklarının arasında bir o yana bir bu yana savurdu. "Bize Hutriel'in nasıl öldü."

"Bilmiyorum." Stryke parlayan topa baktı, alnında boncuk boncuk ter vardı. "Ben orada değildim."

"Sen ne bilirsin ki?" Altın Yele kalkanı bıraktı, belli ki artık fiziksel bir saldırıdan endişe etmiyordu. "Çok az varlığın ruhları yok etme gücü vardır," diye düşündü, Küreyi tekrar tutarak. "Benim de onlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun?" "Eğer o ruha bir şey yaparsan," dedi Stryke, sesi

"Söz veriyorum, seni yok etmenin bir yolunu bulacağım. sen."

"Deneyeceğinize inanıyorum."

Stryke bir mezar kadar soğuk bir sesle, "Araştırmanı yaptıysan," dedi, "başarılı olacağımı bilirsin."

Altın Yele çok endişeli görünmüyordu. "Onu yok etmek zorunda değilim. Ona başka şeyler de yapabilirim." Parmağının ucunda bir alev belirdi. Gülümseyerek alevi küreye doğru tuttu.

Stryke çığlık attı, Cyan'ın kalbini paramparça eden, ruhunun derinliklerinden gelen, kan dondurucu bir ses. Altın Yele'ye doğru hamle yaptı ama Gri Güvercin onu bıraktı ve Stryke'ın arkasında parladı. Sert ve hızlı bir hareketle Stryke'ı dizlerinin üzerine çökertti.

"Dur!" diye bağırarak ona doğru koşmaya başladı.

Gabriel yoluna çıktı ve onu engelledi. "Yapma," diye uyardı onu. "Seni öldürecekler."

Altın Yele parmağını ıslattı, Stryke onu esir alanın tutuşuna karşı mücadele ederken gülümsemesi acımasızdı.

"Bana Hutriel'in nasıl öldüğünü anlat," diye tekrarladı.

"Kaos," diye homurdandı Stryke, bakışları parlayan küreye yapışmıştı. "Lütfen, yapma. Ona tekrar zarar verme. Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum."

Altın Yele ona şüpheyle baktı. "Peki ya Cehennem Geçidi?"

Oh, kahretsin. Cyan'ın kalbi boğazına kaçtı ve onu öyle bir tıkadı ki zorlukla nefes alabildi. Doğru olan neydi?

bu adamlar için cevap? Gabriel onlara ne söylemişti?

Bugün öleceklerdi, değil mi?

Stryke'ın yüz ifadesi artık donuktu, tamamen taş suratlıydı. "Ne olmuş yani?"

Dove Gray onu kulağından kelepçeledi. "Yok edildi mi?"

Stryke'ın bir anlık tereddütü ona pahalıya mal oldu. Kaosa mal oldu.

Altın Yele küreyi tekrar ateşe tuttu.

Stryke acı içinde çığlık attı. "Dur! Geçit-"

Gabriel aniden Altın Yele'ye çarptı. Karışıklık anından faydalanan Cyan, bir

Stryke'ın masasındaki zımbayı alıp Dove Gray'in kafasına fırlattı, tam o sırada Stryke dirseğini meleğin kasığına sapladı.

Cyan başka bir şey görmedi. Geriye doğru fırlatılıp yere düşerken her şey dönüyordu.

Gabriel mi?

"Beni dinle," diye tısladı Gabriel onun kulağına.

O kadar hızlı konuşmuştu ki imkansız gibi görünüyordu ama kadın her şeyi duydu ve şok içinde dizlerinin üzerine çöktü.

Stryke uzaktan "Karşı önlem," diye bağırdı. "A-Dört, Yeni-F!"

Tavandaki ve zemindeki deliklerden fışkıran sis kaynayıp kıvranıyordu ve Cyan'ın şaşkınlığı dehşete dönüştü. O sisi tanıyordu.

Kötü niyetli bir ağırlık odayı doldurdu ve melekler hırıldamaya başladı. Saf kötülüğün ağırlığı her taraftan üzerlerine çökerken jelatin içinde asılı kalmış gibi hareket ediyorlardı.

Stryke tekrar "Karşı önlem," diye bağırdı. "A-İki!"

Odanın ortasında parlayan kırmızı bir top belirdi. Altın Yele'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona ulaşmaya çalıştı ama ağır çekimde hareket ediyordu, beyaz kanatları yerde ıslak havlular.

Artık çok geçti. Top patladı ve sarsıcı bir dalga Cyan'ın hissedemediği bir seviyede tüm meleklerle çarptı. vücutları titreyerek ve şekil değiştirerek havaya uçtular. Ve sonra kayboldular. Sadece göz kırptılar.

"Cyan!" Stryke bir elini karnına götürmüş, sersemlemiş bir halde duvarın dibinde oturduğu yere doğru koştu.

"Cyan-"

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. "Sadece biraz... nefes almaya ihtiyacım var." Adam onun önünde kalçalarının üzerine çökerken kadın daha dik oturdu. "Şeytani sisi kullanmak harikaydı."

"Bu fikir Deniz Fırtınası'ndayken aklıma geldi." Perili gözlerini kapatarak kollarını bacaklarına dayadı ve başını öne eğdi. "Eğer o piç Kaos'a zarar verirse-"

"Yapamaz." Uzandı ve onun bileğini kavradı. "Gabriel bundan emin oldu."

Başını kaldırdı. "Ne?"

Gabriel'in sözleri kulaklarında müzik notaları gibi cınlıyordu. Bunu açıklayamıyordu ama Gabriel onunla konuştuğunda garip bir huzur hissetti, sanki sesi sonsuz neşeye ulaşan bir frekansı yakalamıştı. Ve ona söylediği şey... her şeyi değiştirdi.

"O beni korudu. Hepimizi korudu," dedi. "O altın saçlı piç kurusuna saldırdığında Kaos'un küresini aldı."

"Yani, onda mı? O zaman neden size saldırdı?"

"Bana saldırmadı," dedi. "O benim Hamileymişim ve dövüşten uzak durmam gerekiyormuş." Karnına hafifçe vurdu, daha yeni yeni idrak etmeye başladığı şeyin anılığı gözlerini yakıyordu. "Bana Kaos'un ruhunu verdi. O benim içimde.

Bebeğin içinde. O güvende, Stryke. Kaos iyi."

"O güvende," diye nefes aldı Stryke. "Yapamam..." Adam kışının üzerine düşmüş, şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Kadın çabucak ona doğru süründü.

"Beni dinle, Stryke. Gabriel ayrıca Kaos'un Ölüm senin hatan değildi. Primori ile ilgili bir şey. O kısmı anlamadım. Ama Kaos'un kaderinde o gün ölmek olduğunu açıkça belirtti. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. bunu durdurmak için. Hiçbir şey."

Hâlâ öylece bakıyor, gözlerini kırptırıyor, beyni işlem yapıyordu.

Yavaşça uzandı ve adamın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

"Beni duydun mu? Bu senin hatan değildi."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Adamın iri bedeni titredi ve kadın kendini onun etrafına sararak neredeyse yirmi yıllık travmasını serbest bırakmasına izin verdi.

Ona o kadar sıkı sarıldı ki her nefesini, hıçkırığını ve kalbinin atışını hissetti. Sonunda ondan uzaklaştı, gözleri kan çanağına dönmüştü ama yüzündeki gülümseme odayı aydınlatıyordu.

"Buna hâlâ inanamıyorum."

Karnına baktı, onca trajediden sonra bir anlık sevincin tadını çıkarıyordu. "Kaos ikinci bir bir şans."

"Ben de öyle, Cyan," diye homurdandı Stryke. "Ben de öyleyim."

Bölüm 32

Gabriel'in başı büyük beladaydı.

Stryke'ın Matrius ve Darniel'in organlarını patlatan ve onlara hafıza kaybı yaşatan anti-melek silahı sayesinde StryTech'teki karmaşadan kurtulmuştu.

Gabriel en kötü etkilerden kurtulmuştu çünkü son anda altın zırhını çağırabilmişti.

milisaniye. Ve büyük ölçüde etkilenmediği için Melek Konseyi'ne kendisini kahraman yapan bir hikâye anlatmıştı. Aslında Matrius ve Darniel'i kendi pisliklerinden kurtarmıştı.

Elbette bazıları onun hikâyesinden şüphe duyuyordu ama ellerindeki tek şey buydu.

Yani, hayır, sorunu bundan kaynaklanmıyordu.

Bu, Gabriel'in de katıldığı, tamamen düzmece bir duruşmadan geldi.

Büyük Adalet Kolezyumu'nda Çile'nin başladığı andan itibaren fark edildi.

Gabriel aleyhindeki kanıtların çoğu en iyi ihtimalle ikinci dereceden, en kötü ihtimalle de cadı mahkemesi saçmalığıydı. Bir ahmak, bir

Furiel adındaki Erdem, Gabriel'in Azagoth'un Sheoul-gra'yı yok etmesine yardım ettiğine dair elinde kanıt olduğunu iddia etti. Kanıt, Gabriel'in bir keresinde Reaver'a Azagoth'un haklı olduğunu söylediğine kulak misafiri olmasıydı. Ne konuda haklı olduğunu söyleyemiyordu. Ama görünüşe göre Gabriel'in Azagoth'la herhangi bir konuda hemfikir olması yeterliydi. Reaver'ın komada olması ve hesaba itiraz edememesi de uygun bir durumdu.

Gabriel'in uzun zamandır arkadaşı olan Joreem, adli süreç arenasının ortasında, Gabriel'in yanında durmuş beklemekteydi.

karar, kıvırcık siyah saçları güneş ışığında parlıyordu.

Joreem, "Sadece bileğine bir tokat atılacak," diye mırıldandı.

Gabriel, Joreem'in "Seni masum bulacaklar" demediğini fark etti.

"Yani, suçlu olduğuma mı inanıyorsun?"

Joreem ona aptalmış gibi baktı. "Hadi ama. Öyle olduğunu biliyorsun. Bilmediğim şey ise neden olduğun." Elini kaldırdı. "Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin."

Evet, Gabriel bunu planlamamıştı. Çünkü elbette Azagoth'a yardım etmişti ama Azrail'in planlarının boyutunu bilmiyordu. Gabriel adamın sadece hapisanesinden kaçmak istediğini düşünmüştü.

Ama o, kesinlikle, bir gün ve milyarlarca ruhu alemlere geri salacaktı. Bu, Reaver'ın Cennetin insan bölümünü yok etmesine, hepsini eski bedenlerine geri göndermesine ve ayrılanların ruhlarına gidecek bir yer sağlamamasına eşdeğer olurdu. İnsan ruhları ruhlar aleminde amaçsızca sürüklenecek, huzur bulamayacak ya da yeni bedenlerde yeniden doğamayacaklardı. Hiçbir bebek doğmayacak ve kaos hüküm sürecekti.

"Ne tür bir ceza alacağımı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Joreem omuz silkti. "Belki de bir asırlık ruh tasnifi? Ya da Akaşık Kütüphane'de hizmet. Eğer sana gerçekten kızarlarsa, yeni gelen ruhlara danışmanlık yapmak zorunda kalırsın."

"Yani... işkence. Zihin uyuşturan, monoton bir işkence." Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım beni atacaklar "Kardeşlerimle birlikte çukurlara inin."

"Bütün Başmelekleri daha fazla kilit altında tutamazlar," dedi Joreem alçak bir sesle.

kimse onlara yakın değildi. Yine de arenadaki koltuklar tıklım tıklımdı. Gabriel epey kalabalık çekmişti. "İnsanlar onların yokluğunu fark etmeye başladı."

Birdenbire kolezyumdaki uğultu kesildi ve otuz altı kırmızı cüppeli yargıç, yani Melek Yüksek Mahkemesi içeri girdi, kristal bir mercek üzerinde ayakta durarak yerlerini alıyorlar.

havada. Arenanın üzerinde asılı durdu, böylece Gabriel'e tepeden baktılar.

Yanlarında, ancak birkaç metre arayla, Metatron muhteşem mavi cübbesi içinde, başı eğik, elleri bir Ligorial ile bağlı olarak duruyordu.

Birinci Yargıç Tsadkiel öne çıktı. "Gabriel, Başmelek Tarikatı'nın Gökselleri. Bizler Karar." Durakladı ve ağır sessizlikte Gabriel nabzının kulaklarında attığını duyabiliyordu. "Sheoul-gra'nın yok edilmesine yardım ettiğinizi tespit ettik. Seni suçlu ilan ediyoruz ihanet."

İhanet mi?

Kalabalık onun etrafında patladı. Bazıları alkışladı, bazıları yuhaladı ve birçoğu da şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kaldı.

Joreem ona şaşkın bir bakış fırlattı, kesinlikle Gabriel'inkiyle eşleşiyordu. İhanet, sadece en iğrenç Cennet suçlarıyla ilişkilendirilen güçlü bir kelimeydi.

"Gabriel, söyleyecek bir şeyin var mı?"

Evet, söyleyecek çok şeyi vardı. Ama Joreem onu Bu piçlere gerçekten ne düşündüğünü söylememesi konusunda onu uyardı.

"Sadece yanıldığınızı," dedi adalet binasında yankılanan güçlü bir sesle. "Ben inandım Azagoth'un görevi, insan ve iblis alemleri arasında iyi ve kötü ruhların dengesini korumaya yardımcı olmaktır. Ve ben Cennet tarafından kendisine adil davranılmadığı fikrini paylaşıyordu. Ancak Sheoul-gra'yı yok etmesine bilerek yardım etmedim."

"Not edildi." Tsadkiel derin bir nefes aldı ve kalabalığa hitap etti. "Gabriel, Yaratıcı'nın en değerli, en güvenilir oğullarından biri olarak Cennet'e hizmet etti. Binlerce yıl boyunca elde ettiği başarılar Akaşık Kütüphane'de ciltler dolusu yer kaplamaktadır. O, Cennet'te sevilen, önde gelen bir figürdür.

insan irfanı ve masalları. Cezayı dikkatlice düşünmeli, onun değerini eylemleriyle dengelemeliyiz."

"Merak etme," diye fısıldadı Joreem nefesinin altından.
"Sana fazla bir şey yapamazlar."

Hayır, yapamazlardı. Heck, bu aşağılanma onların bulacağı cezadan çok daha kötüydü.

"Yani," diye devam etti Tsadkiel, "işlediğiniz ağır suç için Cennete karşı ihanet, seni Başmelek Tarikatı'ndan Gabriel, kovulmaya mahkum ediyoruz."

Atılmak mı?!

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, bu-"

Etrafını saran silahlı muhafızlar Joreem'i iterek uzaklaştırdı ve Gabriel'i dört kolundan yakaladı.

Gabriel muhafızlara karşı mücadele ederken, "Kanatların bedeninden koparılacak," dedi, "ve insan alemine fırlatılacaksın, orada bir hayvan olarak yaşayacaksın.

"Çok az gücü ve çok az kurtuluş umudu olan zavallı düşmemiş melek."

"Hayır!" diye bağırdı onu sürüklerken.

Kanatlarının omuzlarından kopacağı, hatta kesileceği bir platform.

"Ya da," diye devam etti adam, "Sheoul'a girip telafi edilemez bir Gerçek Düşmüş olursunuz ve sonsuza dek Cennete sırtınızı dönersiniz. Öyle de olacak."

"Öyle olacak," diye mırıldandı tüm yargıçlar, emirleri sessiz kolezyumda bir giyotin bıçağı kesinliğiyle düştü.

Gabriel'in daha önce hiç bilmediği bir acı bedenini, kaslarını ve ruhunu parçaladı. Saldırganlar kanat demirlerini ararken bıçaklar sırtının derinliklerine saplandı.

Parmaklarının pençelediğini hissetti, kanı hissetti sırtından ve böğründen aşağı akıyor.

Kemikleri kırılırken, kanatları güçlü eller tarafından bükülürken ve kırılırken çığlık attı, kan fışkırttı. Kollarını ve bacaklarını tutarak kartal gibi açılmasını sağladılar ve sonra da sanki çekilip dörde bölünecekmiş gibi çektiler. Sağ kanadı vücudundan ayrılırken çığlık atarak yere yığıldı. Sonra sol kanadı.

Ve sonra karanlıktan başka bir şey yoktu.

Bölüm 33

Stryke hayatı boyunca pek çok tehlikeli durumdan kurtulmuştu. Ve bu sefer hayatta kalacağından emin olsa da, yine de kan dökülme riski vardı.

Kendisi burada yaşarken boş ve hüzünlü olan mutfakta duruyordu. Şimdi, StryTech'i ilk kez geliştirdiği Sydney'in eteklerindeki yerleşke kardeşlerine aitti ve onlar da yaşam alanlarını hayatla doldurmuşlardı.

Ve yemek. Burada çok fazla yiyecek vardı. En azından Bir tanesi kutu kutu kurabiye hamurlu dondurma almış.

"Hepsi içeride," dedi Cyan, pencereden içeri bakarak. oturma odası. Askılı kırmızı sandaletleri ve kırmızı-yeşil sundress elbisesiyle harika görünüyordu. Noel arifesinde bir araya gelmek için mükemmeldi. Yıllardır gittiği ilk aile etkinliği idi.

"Blade bile mi?"

"Blade bile. Masumi'nin vazosunu da kitaplığa koydum. Hazır mısın?"

Hayır. Ama ailesi zaten bunun için çok uzun süre beklemişti. "Evet."

"Onlara ne olduğunu anlatacak mısın...?"

"Kaos mu?" Nefesini dışarı üfledi. Bunun üzerinde beklemişti.

Kalis ve diğer melek kurbanlarının anma törenleriyle uğraşırken bulduğu her boş dakikada üç gün boyunca karar verdi. O piçlerin ölmüş olmasını umuyordu.

Gabriel hariç. Her şeyini o meleğe borçluydu. "Bence herkese daha sonra söylememiz en iyisi. Ailem ve kardeşlerim

önce bunu duymalıyım." Belki yarın.

onları ilk kez kulübesine götürdü. Blade bir jokerdi, ama her zaman öyleydi.

Gülümsedi. "Katılıyorum."

Ona bir öpücük verdi ve ikisi de aşağıya doğru yürüdüler. Kısa koridordan oturma odasına geçtik, salon tüm geniş ailesiyle doluydu. Anne babası, erkek kardeşleri, amcaları, halaları, kuzenleri... Evet, hepsi ona beklenti içinde bakıyordu.

Blade hariç. Bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, yere bakıyordu.

"İçeri geldiğiniz için teşekkürler," dedi Stryke. "Sizi barbeküden ve fiçılardan uzun süre uzak tutmayacağım."

"Merak etmeyin." Babası elini savuştururcasına salladı. "Atlılar ızgaraları devam ettirecek."

Stryke arka kapıdan Atlılar'a ve bakımlı çimlerden, tenis kortundan ve havuzdan yararlanan ailelerine baktı. Scotty derinlere doğru top atışı yaptı, Teknik olarak aileden olmasa da Mace ve Blade'le birlikte burada olmamasına şaşırmişti. Genelde onlar nereye giderse o da oraya giderdi.

Sinirlerini yatıştırmak için derin nefes alarak ailesine seslendi.

"Sadece hepinize bir özür borçlu olduğumu söylemek istedim. Çok kötü bir kardeş oldum," dedi ve sırayla herkese baktı.

Blade onun bakışlarına karşılık verdi ama onu okumak imkânsızdı. Sonra ailesine baktı. "Ben de iyi bir evlat olamadım." İkisi de başını salladı ama Blade onlara itiraz edecek zaman bırakmadı. "Ben de berbat bir arkadaş oldum." Bu sefer, o

doğrudan Eidolon'a baktı. "Kibirli ve bencil davrandım.

Sevdiğim insanlara zarar verdim ve bunu

dünyayı korumak. Hayatımla ilgili riskler aldım.

sorumsuz ve aptal." Gözlerini kapadı ve temizleyici bir nefes

aldı. Ruhunu bu şekilde açığa vurmaktan, bu kadar çok yanlış

yaptığını itiraf etmekten korkuyordu, ama bir şey vardı

Kendine karşı dürüst olmak konusunda özgürleştirici.

"Kendimi hayatlarınızdan çıkardım ve sizi kendimden koruduğumu söyledim.

Varlığımın neden olacağı acıdan. Ama bu bir yalandı. I

Bunu artık biliyorum. Seni korumuyordum. Kendimi koruyordum."

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veren Cyan'a baktı. Tanrım, hayatında olduğu için ona minnettardı. Hiç olmadığı kadar mutluydu ve bunların hiçbirisi onsuz mümkün değildi. Şimdi, onun kendisinden asla uzaklaşmamasını sağlamak zorundaydı.

Bunun için bir planı vardı.

Blade elindeki biradan bir yudum aldı. "Hâlâ herkesten daha zeki olduğunu düşünüyorsun."

"Öyleyim," dedi, Blade'in onu kızdırmak gibi bir huyu olduğu için araya biraz da iğneleme katarak. "Ama sadece bazı yollar."

Çoğu şekilde. Ama Cyan ona her düşüncesini dile getirmek zorunda olmadığını söylemişti.

"Blade, sen bir taktik uzmanısın," diye belirtti. "Senin yaptığını ben yapamam." O da istemedi. "Rade, biliyorsun zihin hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsunuz. Aslında, sizin katkılarınızı kullanabileceğim birkaç proje üzerinde çalışıyorum." O ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Söylemeye çalıştığım şey üzgün olduğum."

"Üzgün müsün?" Blade ayağa kalktı. "Sana en çok ihtiyacımız olduğu anda bizi terk ettin! Bizi hayatından çıkardın, Stryke. Lanet olası kan bağımızı kopardın."

"Kes şunu, Blade!" Crux koltuktan sıçradı ve elindeki patates cipsi kâsesini yere döktü. "Artık sorun yok. Özür diliyor. Her şey yolunda."

Kahretsin. Stryke küçük kardeşini bu kadar üzgün ve herkesin iyileşmesi için çaresiz görmekten nefret ediyordu. Çocuk sadece ailenin bütün ve mutlu olması için.

"Crux, hayır, bu iyi değil," dedi nazıkçe. "Blade haklı. Ve sen de geçen gün beni orada olmamakla suçladığında haklıydın. Ben gitmedim. Biraz zaman alacak güveni yeniden inşa etme zamanı. Hepinizle. Bu yüzden zihinsel bağlantımızı yeniden kuracağım." Rade ve Blade'e baktı. "Eğer sizin için de uygunsa."

Blade küfretti. "Benden bu kadar. Siz ne istiyorsanız onu yapın." Kapıyı arkasından çarparak partiye doğru yöneldi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Shade, Blade'in havuz barına doğru fırlamasını izlerken. "Özür dilerim, Stryke."

"Ben de," dedi annesi onu kucaklarken. "Sorun yok."

Stryke annesinin rahatlatıcı sözlerini memnuniyetle karşıladı.

Kucaklaşmak, doğum günü partisinin olduğu geceye kadar kaçırdığını fark etmediği bir şeydi. "Bunun kolay olmayacağını biliyordum."

Rade ona doğru ilerledi ve Stryke kendini bir darbeden azarlanmaya kadar her şeye hazırladı, bu yüzden sadece "Bağlantıyı istiyorum" dediğinde şaşırdı.

"Ben de." Crux kendini Stryke ve annelerinin yanına atarak ikisine de sarıldı. "Bu sizi artık daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet. Çok daha fazlası." Blade çok heyecanlanırdı.

Grup kucaklaşmasından uzaklaştı ve Masumi'nin vazosunu aldı. Vazonun ağırlığı ağır ve rahatlatıcıydı. Onu özleyecekti. Hayatını birden fazla kez kurtarmıştı ve güvendiği birkaç kişiden biriydi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Cyan sordu ve o da başını salladı.

Dün gece bu konuyu tartışmışlardı ve Cyan Masumi'yi konuşmanın bir parçası olması için çağırdığında şaşırmıştı.

"Masumi, bağının Stryke'ın kardeşlerinden ya da kuzenlerinden birine aktarılmasına ne dersin?"

Seksi bir Noel Baba cini gibi giyinerek konteynırından çıkan Masumi'nin kafası karışmış görünüyordu. "Neden bu konudaki hislerimi soruyorsun?"

"Çünkü sen elden ele dolaştırılacak bir nesne değilsin." Cyan dedi ki. "Siz bir insansınız ve geleceğiniz hakkında söz sahibi olmalısınız."

"Çok nazıksınız." Masumi kıpırdandı ve kıyafetindeki küçük ziller şingırdadı. "Ama sanırım sen

Ben gittim."

"Oh, anlıyorum." Cyan kanepede Stryke'ın yanına oturdu ve kalçasına sahiplenici bir el koydu. "Yıllar boyunca Stryke için yaptıklarına minnettarım ama o artık benim, ve düşündüğümünden daha bölgeci olduğum ortaya çıktı. Ama dediğim gibi, sen bir insansın, nesne değilsin ve bir sesi hak ediyorsun."

Masumi Stryke'a gülümsedi. "Ondan çok hoşlanıyorum. Bunu mahvetme."

"Yapmayacağım," diye yemin etti. Asla. Bu inanılmaz dişiyi her zaman el üstünde tutacaktı.

"Güzel. O zaman senedimin kardeşlerinizden ya da kuzenlerinizden birine gitmesini onaylıyorum. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa. Mace'in partisine dönün."

"Bekle." Stryke onu maddeleşmeden önce durdurdu. "Herhangi bir tercihin var mı?"

"Hepsini seviyorum. Bırakın onlar karar versin."

Masumi'nin isteğine uygun olarak Stryke elindeki vazoyu Rade'ye uzattı. "Bu sen ve çocuklar için. Onun bağını kime aktarabileceğime karar vermeniz gerekecek."

Rade yavaşça başını salladı ve vazoyu dikkatlice aldı. Yerleşkede iki taneye ihtiyaçları yoktu ama fazladan bir tane Masumi güvenlik. Eğer biri yok edilir ya da çalınırsa, o hala Bir tane daha vardı ve türünün evlerini kaybettikten sonra bir saat içinde öleceği düşünüldüğünde, fazladan bir sigorta poliçesi.

Kimi seçtiklerini merak ediyordu. Crux çok gençti. Mace çok...Mace'di. Blade ona çok iyi baktı, ama Sabre de bakardı. Rade aldı Sorumluluğu ciddiye, ama son derece içine kapanıktı ve dürtülmekten hoşlanmıyordu, bu da Masumi'nin hoşuna giden bir şeydi.

Stryke parasını Sabre'ye yatırırdı. Adam kaya gibiydi, tıpkı babası gibi.

Rade vazoyu kaldırmak için üst kata çıktı ve Herkes bunu partiye geri dönmek için bir işaret olarak aldı.

Kuzenleri Talon, Sabre ve Mace çıkışta onu yumrukladı ve teyzeleri Tayla, Idess ve Serena ona sarıldı. Amcası Wraith onu omzundan alkışladı ve onunla gurur duyduğunu söyledi ve nedense bu Stryke'ı gülümsetti.

Amcası Lore onu UG'nin yeni Adli Tıp ofisini görmeye davet etti. Stryke çocukken otopsiler sırasında Lore'a yardım etmeyi çok severdi, bu yüzden yeni kurulum ve ekipmanı kontrol etmek harika olacaktı.

Cyan, Eidolon ve Stryke'ın ailesi dışında oda neredeyse boştu. Eidolon geldi ve elini uzattı. "Bu çok fazla ders aldı."

Stryke el sıkışmayı kabul etti. "Özür dilerim Eidolon. İlişkimizden faydalandım ve bu benim için çok baktandı. Beni affetmeni beklemiyorum."

"Affedildiniz," dedi. "Ama bunu gerçekten telafi etmek istiyorsanız, Johannesburg'daki yeni tesis için büyük bir bağışa ihtiyacımız var."

"Suçluluğumu istismar etmek mi?" Stryke onaylayarak söyledi. "Bunu sevdim. Bunu gerçekleştireceğim. Ama sadece benim adımları verirseniz."

Eidolon güldü. "Anladın sen onu." Stryke'a eleştirel bir gözle baktı, tavrı ağırlaştı. "Sen nasılsın?"

Stryke onun ne sorduğunu biliyordu ve amcasının ilgisi için minnettardı. "Ben iyiyim," dedi Cyan'a bakarak. "Sonunda... iyiyim."

"Buna sevindim." Eidolon onun sırtını sevgiyle sıvazladı ve eşinin yanına gitmek için dışarı çıktı.

"Bu kolay olmamıştır," dedi annesi, Eidolon'un arkasından bakarken. "Bunların hiçbirisi kolay olamazdı."

"Hayır," diye itiraf etti, "ama gerekliydi."

Babası başıyla onayladı. "Bu doğru yönde atılmış büyük bir adımdı."

"Yarın daha da büyük bir gün olacak." Bugün olduğu kadar yarın için de endişeliydi. "On yıldan uzun bir süre sonra birlikte geçireceğimiz ilk Noel olacak."

"Umarım Blade de orada olur," dedi Runa. "Sen de orada olacaksın, değil mi Cyan?"

Cyan başını salladı ve onun kesinlikle ısıltılı ve heyecanlı görünmemek için ne kadar çabaladığını görebiliyordu. Ailesi hâlâ onun hamileliğinin büyük bir trajedi olduğunu düşünüyordu ve ne o ne de Cyan son gelişmeleri paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Anne ve babasıyla birkaç dakika daha konuştular ve sonunda Cyan'la oturma odasında yalnız kaldılar.

Elini tutarak onunla yüzleşti. "Nasıl hissediyorsun?" Adam uzandı ve boynunu kaşıdı. "Hafif."

"Işık mı?"

"Evet. Sanki bana yük olan hiçbir şey yokmuş gibi." Durakladı, tam olarak neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aklına geldiğinde şaşkın bir nefes çekti. "Zihnim," diye fısıldadı. "Çok sessiz."

"Ne demek sessiz? Yani artık saniyede bir milyon hesaplama yapmıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hâlâ öyle ama çılgınca hissettirmiyor. Kaos ölmeden önce hissettiklerim gibi." Tekrar boynunu kaşıdı. Sanki kişisel sembolünün üzerinde bir şey geziniyormuş gibi hissetti.

"Aman Tanrım." Cyan onun elini tuttu ve çekti. boğazından uzaklaştırdı. "Vay anasını. Sembolün." Onu uzak duvardaki aynaya doğru çekti. "Bak."

Başını eğerek, geçişinden sonra aldığı topal kareyi kontrol etti.

Ama...

Değişmişti.

Cyan bilek telsizinden havaya bir ekran fırlattı. Orada bir sembol asılı duruyordu; şu anda boynunda taşıdığı sembolün neredeyse aynısı olan düğümlü bir kare.

"Buna Mpatapo deniyor," dedi glifin altındaki bir metin kutusundan okuyarak. "Çatışmadan sonra barışın sembolü."

Açıklamanın devamını okurken şaşkınlıktan sesi titriyordu. "Aynı zamanda uzlaşmayı ve

affetmek."

Aynaya döndü ve akıcı çizgilere hayretle baktı. Genel bir kural olarak, değişimle arası pek iyi değildi. Aptal karesine alışmıştı, kendine bunun şu anlama geldiğini söylüyordu İstikrar, aslında doğru olmasa da.

Ama şimdi anlıyordu.

Meydan sadece bir çerçeveydi. Boştu çünkü o da boştu. Tamamlanmamıştı, çünkü o tamamlanmamıştı.

Arka bahçedeki ailesine bir göz attı ve sonra Cyan'a baktı, kalbi sıcaklıkla doldu. Hayır, artık kesinlikle boş değildi.

Bölüm 34

Stryke'ın kulübesinin oturma odasının ortasında duruyordu, Anne babası ve kardeşleri kapıdan güverteye çıkarken Cyan kolunu Stryke'a doladı.

Kapı kapandıktan sonra, "Sanırım iyi gitti," dedi. "Blade hariç."

Harrowgate'e girişlerini izledi ve ısıltılı kapısının ardında kayboldu. "Aslında Blade düşündüğümünden daha iyi idare etti. Bana sadece birkaç kez hakaret etti."

"Onun gitmesinden bahsediyordum."

Stryke başını salladı. "Sanırım Kaos'un ruhunu içinde taşıdığını duymak onu bunalttı."

Herkesi şaşkına çevirmişti. Her yerde gözyaşları vardı. Mutluluk gözyaşları elbette, ama kahvaltı masasında çok fazla duygu dökülmüştü.

Ona doğru döndü. "Blade'le aramızı düzeltmenin ne kadar süreceğini ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Umarım onunla olan ilişkim sizinkini etkilemez."

"Zaten onu DART'ta nadiren görüyorum. O bir yerde çalışıyor Farklı bir departmanda çalışıyor ve her zaman sahada." "Ya DART'ta çalışmıyor olsaydın?"

Gözlerini ona dikti. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır, bu tamamen sana bağlı ama Ay projesinde büyülmüş bilim bölümünün başına geçecek birine ihtiyacım var. En iyisini istiyorum ve en iyisi de sensin."

"Vay canına." Kupasını almak için ondan uzaklaştı sıcak kakao. "Bu inanılmaz bir teklif. Bunu düşünebilir miyim?" "Elbette," dedi. "Ama şunu bilmelisin ki ve her zaman istediğimi alırım."

Kupasının kenarından ona gülümsedi. "Annen senin her zaman acımasız olduğunu söylerdi."

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Sen babana ve kardeşlerine laboratuvarı gösterirken." Cyan kakaosundan bir yudum aldı ve onu krem şanti bıyık. "Bebekle ilgili ne beklemem gerektiğini bana bildirmek istedi. Gerçekten çok heyecanlı."

"Ben de öyle. Ve bu sadece Kaos'la ilgili değil. Baba olmakla ilgili."

Kanepeye oturup yanındaki yastığı okşadı. "Bana Kaos'tan bahset. Daha önce hiç konuşmamıştık. onun hakkında çok şey."

Stryke gülümsedi ve Kaos hakkında konuşmanın artık ruhuna acı vermediğini fark etti. Evet, çok erken ölen bu çocuğun yasını sonsuza dek tutacaktı ama onu yeniden sevmeye şansına sahip olduğu için her zaman minnettar olacaktı.

"Mace'e çok benziyordu," dedi onun yanına çökerek. "Çocuk hep bela arar ve Crux'u da yanında sürüklerdi. Komikti çünkü zavallı Crux bunun tam tersiydi. Aklın sesiydi ve Kaos'un neden olduğu sorunlarda suçu üstlenen kişiydi."

"Ele avuca sığmaz biriymiş gibi görünüyor."

"Kaos ile en çok ilişkilendirilen kelime kesinlikle bu," dedi. "Eğer bir şeyi seviyorsa, o konuda takıntılıydı. Eğer bir şeyden nefret ediyorsa, bunu size belli ederdi. Ve kesinlikle gelecek için planları vardı."

"Gerçekten mi? Ne tür planlar?"

"Ya dünyayı yönetmeyi ya da Sheoul'da Revenant ile birlikte hizmet etmeyi planlıyordu. Tam olarak şu anda çiftleşmek istiyordu. Doksan üç yaşındaydı, ilk çocuğuna Chasm ismini vermişti ve Dağ'a tırmanan ilk açık iblis olacağına yemin etmişti. Everest."

"Vay canına. Hırslıymış." Güldü. "Revenant'a hizmet etmek mi?"

"Evet. Cehennemin Kralı'na yakınlaşırsa arkadaşlarının gözünde itibar kazanacağını düşündü."

Tekrar güldü. "Bu çok sevimli." Karnına baktı ve elini karnının üzerine koydu. "Biliyorsun, biz bebeğe ne isim vereceğimizi konuşmadık. Bu Hemen karar vermemiz gerekmiyor ama rahimde bir fil var."

Kalbi bir an için tekleli. "Bebeğe onun adını vermemiz gerektiğini düşünüp düşünmediğimi bilmek istiyorsun."

Başını salladı.

Bir çocuğa kendi isimlerini vermek garip olur muydu? Daha da önemlisi, bu doğru olur muydu? Bu bebek doğabilir Kaos'un ruhuyla, ama o kendi kişiliği olacaktı. Muhtemelen geçmiş hayatını bile hatırlamayacaktı.

"Hayır," dedi. "Onu onurlandırmak için daha iyi bir yol bulmak istiyorum."

"Peki," dedi, "Chasm'a ne dersiniz? Belli ki bu ismi çok seviyordu ama hiç kullanma şansı olmadı."

Hızlı bir nefes aldı. "Chasm mükemmel."

Suçluluk duygusunun onu ele geçirmesini bekledi ama bunun yerine sadece kabullenme vardı. Gabriel'in bir keresinde Ares'in savaş arenasındaki bir eğitim sırasında söylediği sözleri düşündü.

"Suçluluk duygusu size ders vermek için tasarlanmış bir duygudur. Sizi yok etmez. Suçluluk duygusu amaçlandığı gibi size acı çektirir, ama Dersinizi aldıktan sonra kendinizi affedin ve daha iyi bir insan olun. İyi bir hayat yaşayın ve asla sana öğrettiklerini unut."

O sırada Stryke'ın canı sıkılmıştı, zihni Göksel'i dinlemek yerine başka şeylerle uğraşıyordu. propaganda. Ancak Stryke yedi öğrenciden biri olmasına rağmen, o zaman bile Gabriel'in doğrudan kendisiyle konuştuğunu düşünmüştü.

Ve yapmıştı, değil mi?

Gabriel Kaos'a ne olacağını biliyordu.

Bu gerçek aklını başından almıştı ama yine de çok anlamlıydı. Hayatındaki pek çok şey anlam kazanmaya başlamıştı ve bunların hepsi Cyan sayesinde olmuştu.

Yapın. Şimdi yap.

Daha iyi bir an düşünemezdi. Cebine uzandı ve bir süredir sakladığı küçük kadife keseyi çıkardı. sabaktan beri taşıyorum.

Kımıldadı, ona döndü, nabızı heyecanla çarpıyordu. Ve belki biraz da dehşetle. Ya hayır derse?

"Seni seviyorum Cyan," diye ağzından kaçırdı. "Benimle çiftleşmeni istiyorum.

Sana ne istersen veririm."

Eğlenmiş görünüyordu, bu da bazı alternatiflerden daha iyiydi. "Bu bir ticari işlem mi?"

"Eğer istersen olur. Seni bu kadar çok istiyorum.

Sözleşmelere ve avukatlara ihtiyacın varsa, benim için sorun yok. Ama benim yok. Sadece bir aile olmamızı istiyorum."

Keseyi avucunun içine boşalttı. "Senden önce her şeye sahip olduğumu sanırdım. Şimdi, kayda değer hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Malım mülküm vardı ama seninle bir hayatım var." Elmas yüzüğü havaya kaldırdı.

Cyan'ın yeteneklerini güçlendirmek için geliştirmişti.

Onunla çiftleşmeyi reddetse bile, onu güvende tutacak her şeye sahip olmasını istiyordu. "Cyan, bana yaşamak için bir sebep verdin.

suçluluk ve nefretle ilgili değil. Senden önce her şey benimle ilgiliydi. Gezegeni kendim için kurtarmaya çalışıyordum.

İnsanlar ve bir avuç iyi iblis için değil. Her şey kendimden nefretimi körüklerken suçluluk duygumu yatıştırmaya çalışmamla ilgiliydi. İnsanlara bok gibi davrandım çünkü onların nefretini hak ettiğimi hissettim.

Ama sen beni daha iyi bir insan yaptın. Seninle olduğum kişiyi seviyorum."

Yüzüğü parmağına takabilmesi için elini uzatırken muhteşem gözleri buğulandı. "Ve seninle olduğum kişiyi seviyorum. Eş olayını yapalım." Bir an durakladı.

yüzüğü inceledi. "Bekle. Ne içeriyor? Acı mı? İnsan kurbanı mı? Hayvan kurbanı mı? Ben keçi öldürmüyorum."

"Ama bir insanı öldürmek senin için sorun olmaz mı?"

Omuz silkti. "İnsana göre değişir. Dışarıda bir sürü pislik var."

"Senin acımasızlığını seviyorum," dedi hırslayarak. "Ama öyle dramatik bir şey değil. Sadece biraz kan ve bolca seks var. Ve sonra bizi ömür boyu birbirimize bağlayacak kırılmaz bir bağ, böylece asla başka biriyle sevişemeyiz. Yani, evet. Dramatik bir şey değil."

Kızın kahkahası adamın kalbini doldurdu. "Hadi yapalım şunu. Seni seviyorum, Stryke."

Ve o, o.

Cyan Brüksel'deki dairesine son kez adım attı.

Nakliyeciler, Stryke'ın kulübesinde istediği giysiler ve eşyalar dışında her şeyi paketleyip depolamışlardı. şimdi, Mekan bomboştu, sadece bir kez daha geğmesini bekliyordu.

Temizlikçiler de harika bir iş çıkarmıştı. Daire, Shanea'yla birlikte taşındığı zamankinden daha iyi görünüyordu.

Tüm anılara gülümseyerek etrafta dolaştı. Partiler, akşam yemekleri, Shan'la patlamış mısır yapıp hüznölü bir romantik film izledikleri sessiz sinema geceleri drama ya da aptalca bir romantik komedi.

Shanea'dan gelen hediyein içinde bulunduğu küçük çanta, odadan odaya geçerken Cyan'ın parmaklarından sarkıyordu. Hâlâ açamamıştı, bu yüzden çantayı yanında getirmişti ve buranın, tamamen iyileşmesini engelleyen o son engelle nihayet yüzleşmek için mükemmel bir yer olacağını düşünmüştü. Çanta Stryke'ın evindeki banyo tezgahının üzerinde

Haftalarca, her gördüğünde ona işkence ediyordu.

Sonunda onu eline tutuşturan ve kendini cezalandırmayı bırakmasını söyleyen Stryke olmuştu. Ve bir uzman olarak Kendini cezalandırmak, diye ısrar etmişti.

Her köşe bucağı inceledikten sonra oturma odasında durdu ve gözlerini kapattı. O

bunu daha fazla erteleyemezdim.

Aç şunu.

Midesi çalkalanarak çantaya uzandı ve mor kurdeleli küçük beyaz bir kutu çıkardı. Çok dikkatli bir şekilde, parmakları titreyerek hediyeı açtı.

İçinde, beyaz saten bir yatakta yatan bir bilezik vardı. Karmaşık gümüş halkalar akan suya benzetilmişti. Çok güzeldi ama gözüne ve nefesine çarpan şey, küçük bir halkadan sarkan mor tılsım oldu.

"Oh, Shan," diye fısıldadı.

NeuroTech implantlarıyla bağlantı kurabilen yeni teknoloji ürünü bir cihaz olan bileklik son derece pahalıydı. Shanea muhtemelen bileziğin maliyetiyle balayının parasını ödeyebilirdi.

Elleri hâlâ titriyordu, yüzük parmağındaki büyük taş ışıktta parlıyordu, mücevheri bileğine taktı ve Stryke'la çiftleşmeyi tamamladıktan sonra ortaya çıkan dermoire'in üzerinde parıldıdı tören. Parmaklarından boğazına kadar Stryke'ınkinin mükemmel bir kopyası, onun kendisine ait olduğunu sürekli ve rahatlatıcı bir şekilde hatırlatıyordu.

Eşinin zayıf farkındalığıyla rahatlayarak bileziğin tılsımını parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Bir anda kendini Shan'ın Cyan için bu dairede verdiği doğum günü partisinde buldu. Arkadaşları birbirlerine karışıyor ve Shan pasta kesiyordu. Sahne değişti ama hâlâ kendi dairelerindeydiler. Mutfakta spagetti yapıyorlardı ve Shan sosu hem kendi üzerine hem de yere dökmüştü. Cyan kaydı ve

İkisi de yemekhanede oturup kusana kadar gülmüşlerdi.

Sahne tekrar tekrar değişti ve onu yerel bardaki karaoke gecesinde Hawaii'de sörf yapmaya kadar Shan'la yaşadığı en iyi iki düzine anısına götürdü.

Ama sonuncusu bir anı değildi. Bir mesajdı.

Shanea gelinliğiyle önünde duruyordu ama Cyan gözyaşları arasında onu zar zor görebiliyordu.

"Hey, kızım. Bunu hızlıca yapacağım çünkü az önce prova yapan bayanı almaya gittin ve hemen döneceksin. Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi ve dünyada baş nedimem olmasını isteyeceğim başka kimse olmadığını söylemek istedim." Baktı Bir aşağı inip bir yukarı çıkıyordu ve gözleri buğuluydu.

"Gittiğimde beni özleyeceğini biliyorum ama merak etme, yeni evimde her zaman başımın üstünde yerin var. Draven boş yatak odasına senin odan dememi umursamıyor bile."

Gülümsedi. "Yine de tek başına olman konusunda endişeliyim. Nasıl olduğunu biliyorum ve laboratuvarında debelenmeni istemiyorum. Hayatta işten daha fazlası var. Dışarı çık ve yaşa,

Cy. Mutlu ol, tamam mı?" Kapıya doğru baktı ve aceleyle kayıt cihazına uzandı. Ama kapatmadan önce, "Seni seviyorum!" diye fısıldadı.

Yayın kesildi ve Cyan yine boş dairede tek başına durmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Aniden kapı açıldı ve Stryke içeri daldı; boğazını saran yeni kabile desenli eş bandının altında boynundaki tendonlar göze çarpıyordu.

"Cyan! Neyin var?"

Gözyaşlarını sildi ve çantasını karıştırıp bir mendil aradı. "Hiçbir şey, ben sadece... neden buradasın?"

"Biz birbirimize bağlıyız, unuttun mu? Ne kadar üzgün olduğumu hissedebiliyordum."

"Ve sen koşarak mı geldin?" Sızlayan gözlerinin arasından gülümseyerek onun kolunu okşadı. "Çok tatlısın."

"İyi misin?"

Nefes aldı, uzun bir nefes verdi ve son bir kez baktı. "Öyleyim," dedi ve bunda ciddiydi. Shanea ona çok önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Ona anıların kötü olmadığını hatırlattı. Ve ona yaşamasını hatırlattı.

Bu yüzden, yeni arkadaşıyla birlikte daireden çıkarken, kapı usulca kapandığında ağlamadı.

Arkasında.

Çünkü başka bir kapı açılmıştı ve bu kapı yeni anılara açılıyordu.

Ve yeni bir hayat.

Epilog 1: Gabriel

Kanalizasyonlar kokuyordu ama güvenliydi.

Çoğunlukla.

Sıçanlar genellikle Gabriel'i rahatsız eden şeylerin en kötüsüydü, ama onu uzun süre rahatsız etmediler. Onların kanı

ve et onu besledi. Cennetten düşmeden önce, çiğ bir fare yeme düşüncesi onu tiksindirirdi. Ama şimdi dişleri vardı ve hafif bir kan arzusu duyuyordu, yani... her neyse. Tam gücüne kavuşmak için sadece elli kadar daha yemesi gerektiğini düşündü.

Bir Düşmemiş için tam güç heyecanlanacak bir şey değildi. Çoğu Düşmemiş'in gücü yoktu, onların Cennetle bağlantıları kopmuştu. Kanatlarının çıkarılması sırasında kanat çapaları tamamen yok edilmemiş olsaydı, birkaçı biraz güç kullanabilirdi. Ve bazıları da Etraflarında şeytani enerji toplamak için büyülü veya lanetli eşyalar kullandılar, böylece bir Düşmemiş'i kendi iradeleri dışında Sheoul'a sürüklemek ve onları en çılgın hayallerinin ötesinde kötülüğe dönüştürmek için her şeyi yapabilecek olanlara karşı en azından bir savunma ölçüsüne sahip olabiliyorlardı.

Öfke ve nefret damarlarında asit gibi dolaşıyordu. Zaphkiel bunu ona yapmaya nasıl cüret ederdi? Bunun şoku hâlâ göğsündeydi ve öfke onu ele geçirmeden önce sık sık hissizleşmesine neden oluyordu.

Kudüs'ün taş duvarlarına yaslandı. eski kanalizasyon sistemi, sırtındaki keskin acıdan irkildi. Kanalizasyonun tepesinden buraya tökezleyerek ve sürünerek geldikten sonra kaç gün sefalet içinde oturduğunu bilmiyordu.

Megiddo Dağı, ama olduğundan daha fazla iyileşmiş gibi görünüyordu.

Kanat demirlerinden vücudunun üst kısmına ve oradan da başına doğru yayılan donuk bir ağrı. Ateşi yükseliyor ve her kemiği ağrıyordu.

Daha önce de yaralanmıştı, bundan çok daha kötü yaralanmıştı ama neredeyse anında, en fazla birkaç saat içinde iyileşmişti. Ama bu... insanlar ve hayvanlar yaralandıklarında böyle mi hissediyorlardı? hasta ya da ölüyor muydu? Çünkü berbattı.

Belki de Yeraltı Dünyası Generali'ne ulaşmaya çalışmalıydı. Ama önce bir Harrowgate bulması gerekiyordu. Daha önce hiç kullanmamıştı ama iblisler onları kullanabiliyorsa, o da kullanmamalıydı. bir sorun var.

Düzelteyorum, diye düşündü ayağa kalkmaya çalışırken yüzüstü düşerken. Önce ayağa kalkabilmeliyim.

İnledi ve ellerini ve dizlerini yukarı itti. Kolları ve bacakları bunu yapmak için bile harcadığı çabadan dolayı titriyordu.

Bir başka öfke dalgası kanındaki ateşi daha da yükseltti ve yüzünden ve boynundan aşağı ter boşandı. Şerefsizler! Ne yaptıklarının farkında değiller miydi? Günlerin Sonu yaklaşıyordu ve Cennet çok güçlü bir savaşçıdan yoksun kalacaktı. Daha da kötüsü, onun Gerçek Düşmüş olma ve kötülüğün tarafında savaşma riskini aldılar.

Aptallar. Bunu atlatacaktı ve atlatacaktı. O piçlerin her birini yok edecekti. Tek yapması gereken ya Reaver'ın yaptığı gibi kefareti ödemek ya da Reaver ve Başmeleklerin hapishanelerinden kaçıp Thrones.

Öfke ona ayağa kalkacak gücü verdi. Başı döndü ve bir duvara yaslandı, destek aldı kusuyordu. Geri gelen tüm o sıçanlar onu tekrar ve tekrar hasta etti, ta ki kuru kabarcıklarla dolana kadar.

"Ooh, burada neyiz varmış?"

Kadın sesi onu yerinden sıçrattı ve dengesiz bacakları onu zar zor dik tutarak etrafında döndü. Sulanmış gözlerini kısarak baktı, acı tünel görüşünü daraltmıştı.

Kanalizasyon kanalındaki kıvrımların ve tepedeki çatlaklardan gelen ışık akımlarının oluşturduğu gölgeler içinde duruyordu.

ızgaralar. Uzun boylu, kıvrımlı ve siyahlar giymiş olan kadın, parlayan kırmızı gözleriyle onu izliyordu. Güç bir nabız gibi havaya pompalanıyor, hassas tenine vuruyordu. Garip bir şekilde, güç dalgaları

Basınç hem canını yakıyor hem de hoş bir şekilde karıncalanıyordu. Aslında bu karıncalanma onu doldurdu ve neredeyse... tahrik edici hale geldi.

"Kimsin sen?"

"Ben size yardım edebilecek biriyim." Kadife sesi Bir okşayış gibi üzerine aktı ve sanki temizlemek istercesine başını sallayarak küfretti.

"Bana yardım edebilecek tek iblis bir doktor. Bu yüzden, beni Yeraltı Dünyası Generali'ne teslim edemezsen, defol git kötü yaratık."

Adam, melek gücü olmadan, emri düz düştü ve kadın güldü. "Senin adın ne, Düşmemiş?"

"Benim Düşmemiş olduğumu düşündüren nedir?"

"Cennetten kovulduktan sonra kırık dökük bedenlerini bu kanalizasyona sürükleyen ilk rezil meleğin siz olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Her birkaç ayda bir siz pisliklerden birkaç tane buluyorum.

Seni daha kötü biri bulmadan önce bulduğum için şanslısın." "Yardıma ihtiyacım yok."

"Mmm. Atılmayı hak edecek ne yaptın?" "Hiçbir şey.

Politik bir şeydi."

"Hepsi böyle söylüyor.

"Öyle mi? Bu sefer gerçek bu."

"Bunu da söylüyorlar." Onunla birlikte hareket etti ve gölgeler. Çok çirkin olmalı. "Ne yaptın sen?" Yaklaştı.

"Gabriel."

Kalbi göğsünde durma noktasına geldi. Uzun zamandır korkmamıştı. Gerçekten uzun bir süre. Ama ilk defa

Binlerce yıllık hayatında ilk kez, tüyler ürpertici bir dehşetin farkına vardı.

Bu dişi güçlüydü ve onun adını biliyordu. Öte yandan o, bir bebek kadar çaresizdi ve bu sürtüğün kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. En güçlü düşmüş meleklerin isimlerini bulmak için beynini zorladı ama sayılamayacak kadar çoktu.

"Gabriel mi? Başmelek mi?" Gölgelerden başka bir kadın sesi geldi. Keyifli kahkahası içeride yankılandı dar alan. "Görünüşe göre bugün turnayı gözünden vurduk."

Oh, kahretsin. Zayıf fiziksel yapısıyla sadece bir düşmüş melek uğraşmak yeterince kötü olurdu. İki kişiye karşı hiç şansı yoktu. Kayıtsız bir şekilde kanalizasyona giriş. Eğer yeni geleni atlatabilirse ve yakınlarda insan varsa, düşmüş kişi herkesin içinde görülme riskini almaktansa gitmesine izin verebilirdi.

Öte yandan, artık insanlar onların varlığından haberdar olduklarından, yeraltı dünyacıları daha cesur hale gelmişlerdi.

"Kimsin sen?"

"Beni tanımadığınız için incindim." İlk kadın, kulağa gece yarısı sevişmesi gibi gelen boğucu sese sahip olan, gölgelerin arasından çıktı.

Ve hayır, çirkin değildi. Çıplak göğüslerinin üzerine dökülen uzun, siyah saçlarıyla neredeyse acı verecek kadar güzeldi. Dolgun, kıpkırmızı dudakları aralandı ve adamın gözünde o dudakların aletini yuttuğu canlandı-

Görüntüler beyninde dönüp dururken öfkeyle kükredi. O düşmüş bir melek değildi. O lanet bir succubus'tu.

"Lilith," diye tısladı.

"Binlerce yıl oldu, değil mi?" O uzandı dışarı çıktı ve uzun tırnağını ön kolunun üzerinde gezdirdi. "Bir şekilde yatağımdan kaçmışsın. Bunu düzeltmenin zamanı geldi."

Adam ondan uzaklaştı. "Asla."

"Seçme şansı olduğunu düşünmesi çok sevimli," dedi diğer kadın.

Ona bakmak için döndü, hangi canavarın Lilith ile çalışacaktı, tarihteki en acımasız, en kötü şöhretli dişi iblis.

Dişi ona doğru ilerledi, kösele gibi siyah kanatları alçakta, kanalizasyon tünelinin tepesini zar zor aşıyordu.

Kesinlikle düşmüş bir melek. Tanıdık geliyordu ama neden? Gözlerindeki acı bulutunu dağıtmak için gözlerini kırptırdı.

Muhteşemdi. Siyah saçlar, ateş gibi turuncu gözler, savaşçı zırhı içinde kıvrımlı bir vücut. Sonra görünüşü değişti ve en berrak deniz kadar mavi gözleri olan uzun boylu bir sarışın oldu. Gülümsedi ve adamın nefesi kesildi.

"Seni tanıyorum," diye nefes aldı. "Sen-"

Kadın savurdu ve adamın gördüğü son şey gümüş Keskin bir bıçağın parıltısı ve dişlerinin parlayan beyaz uçları.

Epilog 2: Uçurum

Yirmi iki yıl sonra.

Chasm kendini harap olmuş yataktan dışarı sürükledi; kan, ter ve meni lekeli çarşaflar ayaklarına dolanmıştı, ve titrek bacaklarıyla iki adım atabilmişti ki bacakları tutmadı ve yere düştü.

Çarpmanın etkisiyle önce dizleri, sonra da öne doğru savrulup neredeyse kafa üstü düşecekken bilekleri kırıldı. Nefes almaya ve banyoya gitmek için gücünü toplamaya çalışırken birkaç saniye geçti.

Bulanık gözleri zar zor odaklanabildi ama odaklandığında, sadece bir saniyeliğine, nefesi kesildi.

Elleri... kolları... çok büyüktü.

Olgun bir Seminus iblisine dönüşürken vücudunun değişeceğini biliyordu ama bunu gerçekten görmek? Gerçek gibi görünmüyordu.

Artık kasları vardı.

İşe yaradıklarından değil. Yine de koku alma duyuları iyi görünüyordu, çünkü TV tepsisindeki patates çorbasının, biftekli sandviçlerin ve Alman çikolatalı kekinin aroması kuru ağzını sulandırdı.

Midesi onaylarcasına guruldadı. Yemek yemeyeli ne kadar olmuştu? Masumi onu yemeye ikna etmeye çalışmıştı. yemek... en azından onun kendisine hamburger, tavuk ve patates kızartması yedirdiğini hatırlıyordu. O da çok fazla Çok acı çekiyordu ve yemek yiyemeyecek kadar bitkin düşmüştü. O yaptı

kavrulduğumu ve büyük yudumlarla su içtiğimi hatırlıyorum. Hatta bazen aşıya bile inmiyordu.

Vücudunun her zerresi bitkin ve morarmış hissediyordu ve lanet olsun ki bir duşa ihtiyacı vardı. Ama önce yemeğe ihtiyacı vardı.

İnleyerek tepsiye doğru süründü ve bir sandviç almak için uzandı. Ancak koordinasyon diye bir şey yoktu ve sadece çorbayı her yere dökmeyi başardı. Sonunda ekstra kalın biftekli sandviçi eline aldı. Ağzına götürürken eli titriyordu ve bitirdiğinde en azından yarısını yemişti.

Ama şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. İki büyük dilim keki yüzüne sürerken titremesi hafifledi. O artık çıplak kucağına sadece birkaç kırıntı ve bir topak krema düşürdüğü için kendisiyle gurur duyuyordu.

Ve, hey, şuna bakın. Penisi artık kokteyl sosisine benzemiyordu. Hayır, bu lanet bir yaz sosisi.

Mace'in de bir zamanlar söylediği bu benzetme karşısında sırttı.

"Evlat, geçişi seveceksin. İş bittikten sonra yani. Gerçek geçiş muhtemelen en kötü şeydir yaşayacağın bir şey. Ama diğer tarafa geçtiğinizde? Elveda de, kokteyl sosis, ve helloooo yaz sosis."

Mace harikaydı. Ve artık Chasm geçiş yaptığına göre, DART'ta Mace'e katılabilirdi. DART'ın özel operasyon ekiplerinin bir parçası olarak iblislerle savaşmayı hayal etmişti.

hayatı boyunca antrenman yapmıştı. Ama şimdi gerçek kasları vardı ve birkaç santim uzamıştı, gerçekten bir değeri olabilirdi.

Ama ona ne hediye verilmişti? O bekleyemedi test etti. Umarım zihin değiştirici olanı almıştır. Amcası Rade gibi insanların kafasını karıştırmak kulağa eğlenceli geliyordu.

Geçiş sırasında başka bir şey daha kazanmıştı, benzersiz bir şey.

Babasının Mpatapo glifinin hemen üstünde, dolabının en üstünde kişisel bir sembol.

Kişisel sembol belki de en çok beklenen şeydi -Ve geçişin getirdiği tüm değişikliklerden korktu. Ya Tavin'in çiftleşene kadar takılıp kaldığı solucan gibi çok kötü bir şeye sahip olsaydınız? Ya da Zhoin'in köpek boku yığınınına benzeyen talihsiz karalaması gibi.

Çoğu Sem'in sembolü önemli bir yaşam olayının ardından değiştiği için bunun pek de önemli olmadığını düşündü. Bu genellikle bir eşle bağ kurduktan sonra gerçekleşirdi ama sembolü kaşıktan kaşığa dönüşen bir erkek duymuştu. ezeli düşmanının hayatını kurtardıktan sonra çoban değneği. Kendi babasınınki, hayatını düzene soktukten sonra bir kareden bağışlama ve barış sembolüne dönüşmüştü.

Ayağa kalkıp banyo aynasına doğru yürümeyi düşünürken kalbi hızla çarpıyordu. Ne yapacaktı Orada ne bulacaktı? Neye benzeyecekti ve derisine ne kazınacaktı?

Dalgınca, çenesinin hemen altında sembolünün olacağı bölgeyi okşadı.

Oyalanmayı bırak. Git bak.

Evet, çiftleşme zamanı gelmişti. Bu düşünce onu kıkırdattı, çünkü bir çift büyümüştü. Aşağı bakıp gülümsedi. Büyük bir çift.

Harika.

Masumi'nin onu okşayışının anısı, her hareketi ve süreci kolaylaştırmaya yardımcı olacak sözcükler terli bir telaşla aklına geldi ve kasıkları ağırlaştı. Tanrılara şükürler olsun ki gerçekten uyarılmış hissediyordu çünkü son sevişmeleri hariç, aleti her sertleştiğinde yaşadığı tek şey acıydı. Vücudu onu Masumi'yi tekrar tekrar almaya itmişti... ve tekrar ve tekrar. Ama vücudu çalkalanıp köpürürken bile, zihni ne olacağını bilerek çığlık atıyordu.

Binlerce asit kaplı iğnenin şaftına saplanması gibi bir acı.

Sonuncusu hariç, sonrasında dayanamayacağı kadar acı çekerek bayılmıştı. Ama şimdi, bir tur daha atabileceğini ve bundan zevk alabileceğini hissediyordu.

Daha sonra. Şu anda, Kader'in boynuna ne vurmayı seçtiğini görmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkarken Crux'un evin içinde bir yerlerdeki varlığını hâlâ hissedebiliyordu, kasları rahatlamıştı. onu kaldıracak kadar güçlüydü. Eskiden kardeşi olan amcası Crux, her ihtimale karşı yanında olmak için ısrar etmişti. yakınlık Chasm'e geçiş sürecinde yardımcı olabilirdi. Kendi çilesi sırasında Chasm'ın yanında olmasının yardımcı olduğunu söylemişti ama Chasm bunun nasıl olduğunu anlamamıştı. Evet, ortak bir benzersiz bir bağdı, ama Crux'un tarafında daha güçlü görünüyordu. Chasm'ın kendine zarar verdiğini her zaman biliyordu ama Crux yakınlardayken Chasm hiçbir zaman belli belirsiz bir farkındalıktan fazlasını yaşamamıştı.

Ayakta durdu, ayaklarını sabit durması için genişçe dikti, yeni bedenini test etti, kollarını başının üzerinde salladı, omuzlarını döndürdü, ayak parmaklarına dokundu. Enerji onu doldurdu. Renkler daha parlak görünüyordu, görüşü daha netti, sesler daha netti.

Bilgisayarının içinden gelen tik tak sesini daha önce hiç fark etmemişti.

Bir adım attı. Bacakları bükülmedi, yani bu bir kazançtı.

İki adım. Dizler titremedi bile.

Üç adım. Yeni yürümeye başlayan çocuklar böyle mi hissediyor diye merak etti. En azından annesi bu sefer izlemek için burada değildi. Muhtemelen aşağıda babası ve diğer çocuklarla birlikteydi.

Yine de aile. Geçişler ailevi olaylardı.

Olgunluğa geçiş kutlaması ve kısmen kasvetli ölüm nöbeti, çünkü bu süreçte Şems'in ölmesi alışılmadık bir durum değildi. Her şey bitene kadar herkes stresliydi ve Sonra parti başladı.

Banyoya kadar gitti ve sadece Bir kez duvar, bir kez daha, buna bir zafer diyebilirdi. Biraz zaman alacak

Yine de o devasa ayaklara alışması zaman aldı. Yürürken kendi topuklarını tekmeleyip duruyordu.

"Işığı aç," diye seslendi ve banyonun ışıkları yandı. göz kırptı. Avuçlarını lavabonun iki yanına dayadı ve duvardaki aynayı görmezden geldi. Bunun yerine Çünkü en azından o zaman boğazına odaklanmamış olacaktı.

Sembolü ne olacaktı?

Derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Ve dondu kaldı.

Ona bakan erkek... yatağa girmeden önce dişlerini fırçalarken gördüğü erkek değildi.

Masumi ile ilk kez. Bir zamanlar

Kendini beğenmiş ve dünyayı ele geçirmeye ve kendisinden önceki her Seminus erkeğinin geçişler söz konusu olduğunda korkak olduğunu kanıtlamaya hazırdı.

Yanılmıştı. Tam bir aptaldı. Ve Neyse ki aynada ona bakan erkek o kadar da aptal değildi.

Bu salağın elmacık kemikleri vardı. Sert, keskin bir çene çizgisi. Ve boynu, omuzları ve göğsü boyunca kalın, gevrek kasları destekleyen tendonlar.

Yine de bakışlarını dolabına kaydırmamıştı. Çevresel görüşü ona yeni bir gölge gösterdi, belki dalgalı bir çizgi ya da bir alev?

Bakamadı.

Kahretsin, bak! Hayatın boyunca bunun için bekledin.

Nefesini içine çekerek başını eğdi ve yeni glifi inceledi.

Vay anasını.

Aynadan o kadar hızlı uzaklaştı ki arkasındaki duvara çarptı. Vay anasını! Şok içinde kendine baktı. Bu sembolü biliyordu. Bildiği ilk semboldü. İçgüdüsel olarak bildiği bir sembol.

Babasının sembolünün hemen üzerinde yer alan glif kaosun sembolüydü.

Chasm, ailesi onu oturtup ölümünden bir meleşin Kaos'un ruhunu annesinin taşıdığı cenine doldurmasına kadar her şeyi açıkladığından beri Kaos'un hikayesini biliyordu. Chasm'ın cenini.

Yani, mantıken, Chasm kendisinin Kaos'un yeniden doğuşu olduğunu ve babasının eskiden kardeşi olduğunu biliyordu. Ama o son hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Derin bir nefes alarak aynaya doğru eğildi ve sembolü inceledi. Kaos. Bunun kaos olup olmadığına karar veremedi.

havalı ya da ürkütücü. Ama bildiği tek şey ikinci bir şansa sahip olduğuydu. Bu hayatta bir fark yaratacağı. Babası gibi o da dünyaya damgasını vuracaktı.

Hâlâ kaos glifine bakarken sırttı. Bu sembolle gurur duyacaktı.

Ayrıca 1001 Karanlık Gece ve Larissa Ione'dan [Günah Mirası](#), [Tutku Bağı](#), [Kader Bağı](#)'nı keşfedin, [Reaper](#), [Cipher](#), [Dining With Angels](#), [Her Guardian Angel](#), [Hawkyn](#), [Razr](#), [Hades](#), [Z](#) ve [Azagoth](#).

Üçüncü kitap Arzu Mirası'na bir göz atmak için okumaya devam edin...

Arzu Mirası

Larissa Ione tarafından
7 Ekim 2025'te geliyor
Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Miras devam ediyor...

Bu cesur yeni bir dünya.

REAPER'daki olaylardan otuz yıl sonra, dünya artık farklı bir yer. Sırlar ortaya çıktı. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı ortaya çıkmıştır ve insanlar buna uyum sağlamakta zorlanmaktadır. Bu kaostun içinde Aegis, tüm yeraltı dünyalıları kontrol altına alma ya da yok etme vaadiyle küresel bir güç haline geldi.

Bu da kıyameti başlatmak demek.

Önlerinde yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ve Mahşerin Dört Atlısı durmaktadır.

Kendi başlarına nasıl efsane olduklarını görün.

Arzu Mirası

Savaş olarak bilinen Mahşerin Atlısı'nın kızı ve kendi başına zorlu bir savaşçı olan İskoçya, hayatını iki iblisiyle birlikte kötülükle savaşmaya adanmıştır.

En iyi arkadaşlar, Mace ve Blade. Aralarındaki olağanüstü bağ ve mükemmel bir uyum içinde hareket etme konusundaki esrarengiz yetenekleri, onları Şeytani Faaliyetler'in özel operatörleri olarak efsane haline getirmiştir.

Müdahale Ekibi.

İyi bir şeyi mahvetmekten korkan üç takım arkadaşı, arkadaşlıklarını korumak için bir anlaşma yaparak romantik ilişki yasaktı. Ancak yakın zamanda yaşanan bir trajedi işleri değiştirir ve Mace ile Blade'in Scotty'ye karşı uzun süredir bastırdıkları duygularını görmezden gelmeleri giderek zorlaşır.

Özellikle de eşini kaybetme niyetini açıkladıktan sonra.

bekâret ve görev için doğru adamı bulmak için onlardan yardım istedi.

Rutin bir görevin ters gitmesi sonucu ekip arkadaşlarından biri hastanelik olurken diğeri Scotty'nin kollarına düşer, Ortaya çıkan sonuç takımlarını, itibarlarını ve tamamen masum insanları riske atar. Scotty'nin bir seçim yapması gerekecektir ama eşit derecede sevdiği iki erkek arasında nasıl karar verebilir? Tüm bunlar olurken, gölgelerde bir düşman pusuda beklemektedir, ve bir melek kendini inancını sınavacak ve belki de kaderini belirleyecek bir kavşakta bulur. Cennetin ve tüm insanlığın geleceği.

"Sanırım bekaretimi kaybetme vakti geldi."

Blade, Scotty'nin anonsu üzerine arkasını döndü, terk edilmiş binanın bodrum katındaki gizli kapı kilise unutuldu. Kuzeni ve DART takım arkadaşı, Mace, Bir iblisin cesedinin üzerine eğildiği yerden dik bir şekilde fırladı, bıçağından canavarın kanı damlıyordu.

Mace, Blade'e baktı. "Düşündüğüm şeyi mi söyledi?"

"Doğru duydun." Scotty çağırdığı kılıcı -yine yağlı, siyah iblis kanı damlıyordu- ortadan kaldırdı. "Doğum gününe sadece iki hafta kaldı. Otuz yaşında bir bakire olmak istemiyorum."

Blade ve Mace ne diyeceklerini bilemeden ona bakakaldılar.

tahtayla kapatılmış bir pencerenin ıtalrı arasında. Bir iblis yuvasının kökünü kazımak için gönderilmişlerdi. kilisenin yeni sahipleri, ancak kilisenin yıkık dökük durumu göz önüne alındığında

Blade, iblislerin endişelenecekleri en son şey olduğunu düşündü.

Scotty oflayıp puflayarak yumruklarını kalçalarına geçirdi, çıplak, kaslı kolları kanla kaplanmıştı. Siyah taytları, savaş botları ve vücuda oturan siyah atletiyile tam bir baş belası gibi görünüyordu. Bir silah koşumu ve çeşitli kılıflar Vücudunu çaprazlamasına keserek, her zaman öldürücü bir Bir kılıç çağırma yeteneğinin başarısız olması durumunda aleti hazırdı... ki bu pek sık olmazdı.

"Ee?" diye sordu. "Bana yardım edecek misiniz?"

Ona yardım etmek mi? Sevinç Blade'in vücudunda şarkı söylüyordu. O

Yıllardır Scotty ile birlikte olmanın hayalini kuruyordu ve az önce istediği şey aslında onun hayalinin gerçekleşmesiydi.

Ancak yıllar önce, ikisinin de Mace de Blade de en iyi arkadaşlarıyla asla ama asla seks yapmazdı. Üçü çocukluklarından beri sıkı fıkıydı, önce birlikte oynadılar, sonra birlikte antrenman yaptılar ve şimdi de birlikte çalışıyorlardı ve aralarındaki bağ seksle berbat edilemeyecek kadar önemliydi.

Ama onunla sadece bir kez birlikte olmanın, onun şok edici isteğini kabul etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Kıyafetlerini çıkarırken muhtemelen elleri titreyecekti, ve kalbi onun tonlanmış, sert görüntüsüyle yarışırdı. Vücudu. Onu milyonlarca kez bikiniyle görmüştü ama esnek kumaşın altında ne gibi sırlar sakladığını görmek için ruhunu bile satabilirdi. Göğüsleri de burnu ve yanakları kadar çilli miydi? Kalçalarının arası pürüzsüz müydü, yoksa bukleleri ateşli yelesi kadar kırmızı mıydı?

İstekli bedenine gömülmeden önce ağzı ve diliyle kendisine tapınmasına izin verecek miydi?

Yoksa Mace onunla ilk kez birlikte olan kişi mi olacaktı?

İçini sıcak bir kıskançlık dalgası kapladı ve bunu anında utanç izledi. Anlaşmalarını tam olarak bunun için yapmışlardı. ve gerçekleşemeyecek bir şeyi umduğu için aptalın tekiydi.

Bıçağının ağzını yavaşça ve dikkatlice pantolonuna silen ve kalçasındaki kılıfına yerleştiren Mace'e baktı.

"Scotty," dedi Mace, sesi alçak ve sertti, "bir yemin ettik. Sana yardım edemeyiz."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı ve sonra güldü. "Aman Tanrım. Sizden bana bu şekilde yardım etmenizi istemiyordum." İğrenç bir surat ifadesi takındı ki bu biraz aşağılayıcıydı. "Yardım etmenizi istiyorum

Doğru adamı seçmem için. Belki DART'tan birini ama Brüksel ofisimizden değil. İşler yolunda gitmezse, daha sonra onları sürekli görmek zorunda kalmak istemem, anlıyor musunuz?"

Tamam, bu kalbine saplanmış bir bıçaktı. Blade uzun zamandır Scotty'yi istiyordu ve aslında hiçbir erkekle yatmamış olmasına rağmen onun randevularını izleyerek acı çekmişti. Şimdi de ondan sevişecek birini bulmasını mı istiyordu? Bekâretini almasını mı?

Tabii ki hayır.

"Uh..." Mace yutkundu. Erkek hiçbir zaman söyleyecek bir şey bulamazdı ama bu sefer kesinlikle afallamış görünüyordu. "Ben... Yani, bu kararı senin vermen gerekmiyor mu?"

"Hadi ama," dedi yeşil gözlerini devirerek. "Erkekler konusunda en kötü zevke sahibim. Çıktığım aptalları gördün. Chance'i hatırlıyor musun? Ve Adam'ı?"

Evet, Blade hatırladı. Bir insan olan Adam'la bir markette tanışmış ve onun kim olduğunu bilmemesi hoşuna gitmişti. Ona söylediğinde, üç randevu sonra çıldırdı ve onu hayaletledi. Öte yandan, Chance Savaş olarak bilinen Mahşerin Atlısı Ares'in kızı olduğunu çok iyi biliyordu. Bir arkadaşlarının partisinde tanışmışlardı ve votka dükkânı işleten bir yarı iblis olarak içki fabrikası, ona aşık olmuştu. Ne yazık ki, onun Hayranlık takıntıya dönüşmüştü ve Blade ile Mace'in ziyareti ve birkaç kırık kemik Onu rahat bırakması için ikna et.

Blade bekledi. "Bilmiyorum, Scotty." Bir yandan, bu seçilmesinde rol oynadığını bilmek onu öldürürdü.

onu becerecek adam. Diğer yandan, adamın bir pislik olmadığından emin olabilirdi. Değerli birini hak ediyordu. Sevecen. Onunla geçirdiği her saniyeye değer verecek birini.

Blade'in daha sonra öldürmek istemeyeceği biri.

Hayır, kimi kandırıyordu? Blade'in arzuladığı şeyi alan her erkeği yok etmek isterdi.

Scotty yumruklarını tekrar kalçalarına geçirdi. "Sorun nedir? Bana borçlusunuz. Size milyonlarca kadın ayarladım. İkiniz de arkadaşım Marie'yi becerdiniz. Hatta bir keresinde onunla aynı anda sevişmiştin. O da hayatının en güzel gecesi olduğunu söylemişti.

hayat."

"Ah, Marie." Mace sırttı. "Her zaman her şeye hazırды. Ona ne oldu?"

"Geçen yıl evlendi," dedi Scotty. "Şimdi benim sorunuma dönelim. Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

Mümkün değil.

Ama yüzünde öyle ya da böyle istediğini elde edeceğini söyleyen bir ifade vardı. Mace de bunu görmüştü ve Blade'e bakarken yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı.

Kahretsin.

"Evet," dedi Mace ölü bir iblisin kafatasına acımasız bir tekme atarken. "Ben de varım."

Küçük görünmek ya da soru sormak istemeyen Blade başını salladı. "Aynen."

Scotty sırttı. "Sizler en iyisisiniz."

Mace bu iltifat karşısında neredeyse sevinecekti. Dostum Pohpohlamaları sünger gibi emiyordu. Ama Blade sadece midesinin bulandığını hissetti.

Hayalindeki kadın onu en kötü kâbusunun içine sürükleyecekti.

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu On Bir'i Keşfedin

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

Donna Grant'tan EJDERHA
[ÖPÜCÜĞÜ](#) Bir Ejderha Kralları
Romanı

[VAHŞİ KART](#) Dylan Allen'dan Bir
Rivers Wilde Romanı

[ROCK CHICK REMATCH](#) by Kristen Ashley
Bir Rock Chick Novellası

Carly Phillips'ten [SADECE BİR YAZ](#) Bir
Dirty Dare Serisi Novellası

[HAPPILY EVER MAYBE](#) Yazan Carrie Ann
Ryan Bir Montgomery Ink Legacy Novellası

[MAVİ AY](#) Yazan Skye Warren
Bir Cirque des Moroirs Romanı

Rebecca Zanetti'den [Bir VAMPIİRİN EŞİ](#)
Karanlık Koruyucular/Asiler Novellası

[AŞK TEHLİKESİ](#) Rachel Van Dyken [BRODIE](#)

Aurora Rose Reynolds
Ona Kadar Bir Novella

[BODYGUARD VE BOMBARDIMAN](#) Lexi Blake tarafından
Bir Efendiler ve Paralı Askerler: Yeni Acemiler Romanı

[THE SUBSTITUTE](#) yazan Kristen
Proby Seattle'da Bir Bekar Novellası

[SİZİN](#) TARAFINIZDAN
TUTULDU J. Kenner Bir Stark
Güvenlik Romanı

[Mezarlık Köpeği](#) yazan Darynda Jones

Bir Charley Davidson Romanı

BİR NOEL MÜZAYEDESİ Yazan Audrey
Carlan Bir Evlilik Müzayedesini Romanı

BİR ŞANSIN HAYALETİ Heather Graham A Krewe
of Hunters Novella

Blue Box Press'ten de

BAŞTAN ÇIKARMA MİRASI Yazan: Larissa
Ione Bir Demonica Birthright Romanı

VISIONS OF FLESH AND BLOOD by Jennifer L.
Armentrout ve Rayvn Salvador
Bir Kan & Kül ve Ateş & Et Özeti

HATIRLAMAYI UNUTMAK by M.J. Rose

TOUCH ME yazan J. Kenner
Bir Stark Uluslararası Romanı

KAN VE KÜLDEN DOĞAN Jennifer L. Armentrout Bir Et
ve Ateş Romanı

MY ROYAL SHOWMANCE by Lexi Blake
Bir Park Avenue Promise Romanı

SAPPHIRE DAWN yazan Christopher Rice, C. Travis Rice
olarak yazıyor
Bir Sapphire Cove Romanı

DEĞİŞİMİ KUCAKLAYAN Kristen Ashley Bir
Nehir Yağmuru Romanı

IN THE AIR TONIGHT yazan Marie

Force LEGACY OF CHAOS yazan

Larissa Ione
Bir Demonica Birthright Romanı

Daha Fazlasını Keşfet Larissa Ione

Günah Mirası: Bir Demonica Birthright Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Miras devam ediyor... Bu

cesur yeni bir dünya.

REAPER'daki olaylardan otuz yıl sonra, dünya artık farklı bir yer. Sırlar ortaya çıktı. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı ortaya çıkmıştır ve insanlar buna uyum sağlamakta zorlanmaktadır. Bu kaosun içinde Aegis, tüm yeraltı dünyalılarını kontrol altına alma ya da yok etme vaadiyle küresel bir güç haline geldi.

Bu da Kıyamet'in habercisi demek.

Önlerinde yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ve Mahşerin Dört Atlısı durmaktadır.

Kendi başlarına nasıl efsane olduklarını görün.

Günahın Mirası

Eva Tennant, Aegis'teki herkes gibi iblislerden nefret eder. Ama o Sözcü Yardımcısı olarak işini çok seviyor.

küresel iblis avlama organizasyonu ve Baş Sözcülük için yarışıyor olmaktan heyecan duyuyor. Tek yapması gereken Aegis'in rakip kuruluşu İblis Faaliyetleri Müdahale Ekibi ile iki haftalık değişim programını berbat etmemek.

Ancak bir cinayet onu adaletten kaçan bir kaçak haline getirip sırtına şeytani bir hedef koyunca işler korkunç bir şekilde ters gider.

Ölüm olarak bilinen Mahşerin Atlısı'nın oğlu Logan, hayatını DART'taki meslektaşlarıyla birlikte iblislerle savaşmaya adanmıştır. Dövüşmeyi, kadınları ve

Evcil cehennem köpeği Cujo. Sevmediği Şey ise liderlerinin onu doğar doğmaz katletmeye kalkıştığı Aegis'tir. Arkadaşlarının ölümünden sorumlu olan bir Aegis Muhafızını koruması emredildiğinde anlaşılır bir Şekilde karşı çıkar. Gerçekten, onu Cujo'ya yedirmeyi tercih ederdi.

Ancak eski bir düşman küllerinden doğduğunda, Eva ve Logan kendilerini en çok sevdikleri Şeyleri ve insanları feda ederken bile günaha girerken bulurlar.

Tutku Bağı: Bir Demonica Novellası

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

O bir suikastıydı. Kız onun sevgilisiydi.

Ve kurbanı.

şimdi, yıllar sonra, ölümden dönmüştür ve intikam peşindedir.

Beklenmedik ve tesadüfi bir felaket sayesinde Tavin'in yeraltı dünyasının Suikastçı Loncası ile yaptığı sözleşme onlarca yıl erken bozulmuştur. Ama zgrlğ yerine, onu boğan

suçluluk ve pişmanlık. Birçok yönden, daha önce olduğundan daha fazla kapana kısılmıştır. Acısını dindirmek için Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi, insanları öldürmek yerine kurtarıyor. Ama hiç bir Şey

Sevdiği kadını öldürmek... Bunu onu daha da kötü bir kaderden kurtarmak için yaptığını bilmek bile değil.

Deja daha önce yaşadığı onlarca hayatı hatırlıyor ve bunlardan sadece birinde aşkı bulduğunu biliyor... ta ki sevgilisi onu öldürene kadar. Bir ruhun içinde kilitli olarak Şeytan cehenneminin kabus gibi sınırlarında

Ta ki kaderindeki tek bir olay ona hayatında bir şans daha verene kadar.

Ve intikamda.

Şimdi geçmişten gelen başka bir hayalet ikisini de tehdit etmektedir. İki hasarlı insan geçmişlerinin üstesinden gelip Sadece kendilerini değil, aşkta ikinci bir şansı da kurtarabilecekler mi?

Kader Bağı: Bir Demonica Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Doğumundan sadece birkaç saat sonra kurt adam ebeveynleri tarafından köle olarak satılan Tracker, onlarca yılını zalim yeraltı dünyasına hizmet ederek geçirdi. Sonra düşmüş melek Harvester onun mülkiyetini bir insan kadına devretti ve ona kopmaz bağın izin verdiği kadar özgürlük. Yine de travmatik geçmişi yüzünden bırakın aşkı hissetmeyi, güvenmekten bile korkmaktadır. Ama kapısında bir tanıdık belirdiğinde, Yaralı ve yardıma ihtiyacı varken, kendini bir bağlantı özlemi içinde bulur. Dokunacak birini. Önemseyecek birini.

Stacey Markham, en yakın arkadaşı Jillian'ın Tracker'ın kölesi olmaya zorlandığı günden beri ona karşı kötü hisler beslemektedir.

bağ. İlk başta, onun bir kurt adam olduğu gerçeği Stacey'e tuhaf gelmişti, ama hey, en iyi arkadaşı Mahşerin Dört Atlısı'ndan biriyle evliydi, bu yüzden tuhaflık kesinlikle bir bakış açısı meselesidir. Stacey, İz Sürücü'nün yaşadığı travmanın derinliklerini biliyor ve o kendisine yardım ederken Stacey de ona yardım etmeyi arzuluyor, ancak duvarlarını aşmak kolay değil.

Ve sahip olduğu tek kan bağı olan ailesi, onu ele veren sürü, ona sahip çıkınca işler daha da zorlaşır... ve

Sevdiği her şeyi.

Azrail: Bir Demonica Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

O ruhların koruyucusudur. Yargıç, jüri ve infazcı.
O ölümün kişileşmiş halidir.

O Azrail.

Hem Cennet'in hem de Cehennem'in saygısını kazanan düşmüş bir melek olan Azagoth, kendi binlerce yıldır yeraltı dünyasının efendisi. Kötü ruhların efendisi olarak, dünyanın varlığı için çok önemli olan dengeyi korur.

Dünya'daki ve ötesindeki yaşam. Ancak tüm diyarlar kehanet edilen Günlerin Sonu için hazırlanırken, onu Dünya'ya bağlayan bağlar Sheoul-gra rahatsız olmaya başladı.

Şimdi, sevgili eşi ve doğmamış çocuğu kadim bir düşmanın hedefi olan Azagoth, kan yeminlerini bozmak ve asırlık ittifakları parçalamak anlamına gelse bile onları kurtarmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir.

Bu kendini yok etmek ve dünyayı ateşe vermek anlamına gelse bile...

Hawkyn: Bir Demonica Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Larissa Ione'dan Demonica Underworld serisine yeni bir hikaye geliyor...

Memitim adı verilen, dünyaya bağlı özel bir koruyucu melek sınıfı olan Hawkyn, hayatları geleceğin dokusuna işlenmiş kişileri korumakla görevlidir. Başarısı dillere destandır, bu yüzden kendisine göz kulak olması için bir seri katil verildiğinde, bunun değişmesi için hiçbir neden görmez. Ama Hawkyn'in kendi Kuralları çiğneyip güzel bir kadını katilin pençelerinden kurtardıktan sonra geleceği tehlikeye girer ve kardeşi kardeşe düşüren ve biri ölene kadar bitmeyecek olan patlayıcı, şeytani bir kedi fare oyunu başlatır.

Aurora Mercer, kendi çocuklarına sadistçe işkence etmekten zevk alan bir psikopattan kurtulan yarı Kurbanlar. Saplantılı bir psikopat. Ta ki onu öldürene kadar. Şimdi ölüm için işaretlenmiştir, kaderi bir katilin kaderine bağlıdır... ve kanını arzuyla yakan seksi bir meleğe...

Şifre: Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

İyilik ve kötülük arasındaki ince çizgide yürüyen Düşmemiş bir melek olan Cipher'ın ölümünün üzerinden yedi ay geçti, cehennemde yeni bir kanat takımı, bir çift kötü diş ve tehlikeli olduğu kadar güzel de olan bir işleyiciyle uyandı. Rahat bir siber uzman olarak bir zamanlar koruyucu melekler tarafından desteklendiği için

Halesini geri kazanmak. Ama şimdi, yeteneklerini kötülük için kullanmaya zorlanan bir Gerçek Düşmüş olarak, sadece onu esir alanlarla ve seksi işleyicisiyle değil, aynı zamanda büyüyen yozlaşmayla da savaşmalıdır.

Onu arayan dostları düşmanlarına dönüşmeden ve kendisi de en büyük kâbusu olmadan önce.

Lyre, kalbi nefretle dolu düşmüş bir melektir. Cipher'ın patronlarının emirlerini yerine getirmesini sağlamakla görevlendirildiğinde, kendisine haksızlık edenlerden intikam almak için bir fırsat görür. Tek yapması gereken Cipher'ın gelişmekte olan karanlık tarafına hitap etmektir. Ama yıkıcı bir şekilde

yakışıklı True Fallen arkadaşının başka fikirleri vardır - Lyre'in tüm planlarını raydan çıkarmak ve onları yaklaşan bir cehennem fırtınasının yoluna sokmakla tehdit eden seksi fikirler.

Tehlike ve arzu, Cipher ve Lyre gibi patlar. Yeraltı dünyasını parçalayacak ve Cennet'in kendisine şok dalgaları gönderecek uğursuz bir komployu çözün...

**Meleklerle Yemek: Larissa Ione'dan Demonica
Evreninden Parçalar ve Isırıklar, Suzanne M.
Johnson'dan Tarifler**

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

İnsanların ve doğaüstü varlıkların olduğu bir dünyada bir arada - her zaman barış içinde değil - üç şey herkesi masaya getirebilir: Sevgi, ortak bir düşman ve tabii ki yemek.

Demonica evreninden yedi yepyeni hikaye ile New York Times çok satan yazarı Larissa Ione aşkı ve düşmanları ele alırken, ünlü Güneyli yemek uzmanı Suzanne Johnson lezzetli yemekleri Parti.

Partileri kim sevmez ki? (Harvester gözlerini devirip elini kaldırıyor ama yalan söylediğini biliyoruz).

Ailelerine yeni katılan üyeyi kutlayan Ares ve Cara'ya katılın. Reaver ve Harvester'ın ne yaptığını görün İşleri "renklendirmek". Reseph'in Jillian ile nasıl bir belaya bulaşmış olabileceğini öğrenin. Hakkında okumaya bayılacaksınız

Wraith ve Serena, Declan ve Suzanne ve Shade ve Runa'nın diğer maceralarını ve Eidolon ve Tayla ile oturup konuşmayı kaçırmak istemeyeceksiniz.

Bu yüzden Azrail'in en iyi şarabından bir kadeh doldurun ve

En sevdiğiniz karakterlerin hayatlarından kesitler ve onları bir araya getiren tarifler için yerleşin. İster Meleklerle yemek yerken, şeytanlarla içerken veya insanlarla takılırken, duruma uygun mükemmel cennet parçalarını ve günahkâr ısırıkları bulacaksınız.

Mutlu okumalar ve mutlu yemekler!

Onun Koruyucu Meleği: Bir Demonica Yeraltı Dünyası/Masters and Mercenaries Novellası

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Zor bir çocukluk ve çalkantılı bir dönemden sonra Declan Burke sonunda kendini toparladı. Artık o, McKay-Taggart'taki işini ciddiye alan ve oyun zamanını - ve oyun arkadaşları - aynı ciddiyetle. Ancak asla yapmadığı tek şey, işle zevki birbirine karıştırmaktır. Ama gizemli, muhteşem Suzanne D'Angelo'nun ona ihtiyacı olduğunda bir takipçiden korunurken, ona olan arzusu

tüm kuralları çiğnemesi için onu baştan çıkarıyor...
Varlığından haberdar olmadığı karanlık ve tehlikeli bir
dünyanın içine çekildi.

Suzanne, ilk kritik görevinde dünyaya bağlı bir melektir:
Declan'ı ortaya çıkan doğaüstü bir tehditten ne pahasına
olursa olsun korumak. Onu yakınında tutmak için, onu
koruması olarak işe alır. Boyundan büyük bir işe kalkıştığını
fark etmesi uzun sürmez, bu yıkıcı tehdide karşı
savunmasızdır.

Yasak dokunuşunu arzulamasına neden olan seksi bir insan.

Birlikte tüm güçlerini kullanmaları gerekecek.
Düşman yaklaştıkça birbirlerine direnmek için kolektif
eğitim alırlar, ancak kısa süre sonra hiçbir şeyin onları
hayatlarına ya da kalplerine yönelik tehdide
hazırlayamayacağı ortaya çıkar.

Razr: Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Sırrı olan düşmüş bir melek.

Anlamadığı doymak bilmez bir açlığı olan uhrevi bir elf.

Büyülü bir mücevher.

Ezeli düşmanlar Razr ve Jedda ile tanışın... ve onları yakıcı
bir tutkuyla birbirine bağlarken bile ikisini de yok etmekle
tehdit eden paha biçilmez elmasla.

Düşmanların aşkı bulduğu Demonica Yeraltı Dünyası'na
tekrar hoş geldiniz... Tabii hayatta kalabilecek kadar
güçlülerse.

Z: Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Azrail'in düşmüş melek yardımcısı Zhubaal, onlarca yılını sevdiği ve kaybettiği meleği arayarak geçirmiştir neredeyse bir asır önce. Kadının ölümü bile onu Onu bulmaya çalışmaktan, ona yeni bir bedende ikinci bir yaşam şansı verildiğini bildiği halde. Ama zaman geçtikçe umudunu kaybediyor ve uzun zaman önce ona ettiği yemine daha ne kadar bağlı kalabileceğini merak ediyor...

İki düşmüş meleğin kanatsız çocuğu olan bir emim olarak Vex kendini hep ikinci sınıf vatandaş gibi hissetmiştir. Ancak Azrail'le bir anlaşma yapmayı başarır -ne pahasına olursa olsun- dünyadaki yerini kazanmış olacaktır. Planının önündeki tek engel, onu engellemeye kararlı görünen Z adındaki seksi bir sert adamdır.

her fırsatta. Çok geçmeden, kökleri geçmişe dayanan güçlü bir bağları olduğu anlaşılır... ama herhangi bir yemin, bu bağa dayanabilir mi?

Zaman testi mi?

Hades: Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Kötü huylu ve mohawklı düşmüş bir melek olan Hades, binlerce yılını Yeraltı Dünyası'nın Hapishanesi olarak hizmet ederek geçirmiştir. Koruduğu ruhlar geldikleri kadar kötüdür,

Ama çok azı ona karşı gelmeye cesaret edebilir. Seksi bir düşmüş melek hapishanesine sızıp istemeden de olsa bir isyan başlatınca her şey değişir. Bir ayaklanmayı bastırmak yeterince kolaydır, ancak Hades ilk kez adaleti sağlamakla Onun kurtuluşu ya da felaketi olabilecek bu güzel kadına merhamet etmek.

Başka bir meleğin Armageddon'u başlatma planına farkında olmadan katılması sayesinde Cataclysm Cennet ve şimdi Hades'in patronu Azagoth'a hizmet eden düşmüş bir melek. Tek istediği kendini kurtarmak ve ait olduğu yere geri dönmektir. Ancak Hades'in hapishanesinde, ona yardım edecek sadece ukala ama karşı konulmaz Hades'le birlikte kapana kısıldığında, Cat ait olduğu yerin hiç beklemediği bir yer olabileceğini fark eder...

Azagoth: Bir Demonica Underword Novellası

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Yeraltı dünyasının dipsiz derinliklerinde bile Hasarlı bir kalbin kasvetli odalarında, sevgi bağları iyileştirebilir... ya da yok edebilir.

Ruhları yok etme yeteneğini avucunun içinde tutuyor. En tehlikeli iblislerin ve en güçlü meleklerin saygısını kazanır. Baştan çıkarabilir

ve sadece bir bakışla istediği dişiye hükmedebilir. Ancak Azagoth'un tüm gücüne rağmen, kendi yarattığı prangalarla bağlıdır ve sadece sırrı olan bir melek onun serbest kalmasının anahtarını elinde tutmaktadır.

O, zaman ve uzayda seyahat etme gibi olağanüstü bir yeteneğe sahip bir melek. Kaçamadığı acı dolu bir geçmişi olan bir melek. Ve Lilliana Azagoth'a gönderildiğinde

Yeraltı dünyasında, kaçamadığı tek şeyin geçmişi olmadığını fark eder. Karşı konulmaz derecede seksi düşmüş melek için Azagoth aynı zamanda Azrail olarak da bilinir ve bir ruhu ele geçirdiğinde, sonsuza dek...

1001 Karanlık Gecenin Dünyasını Keşfedin

[Koleksiyon Bir](#)

[Koleksiyon İki](#)

[Koleksiyon Üç](#)

[Koleksiyon Dört](#)

[Koleksiyon Beş](#)

[Koleksiyon Altı](#)

[Koleksiyon Yedi](#)

[Koleksiyon Sekiz](#)

[Koleksiyon Dokuz](#)

[Koleksiyon On](#)

[Paket](#)

[Keşif Yazarları Mavi](#)

[Kutu Yayınları](#)

[Yükselen Fırtına](#)

[Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi Lexi](#)

[Blake'in Crossover Koleksiyonu](#)

[Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu](#)

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein'a teşekkür ederiz ~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Chelle Olson
Tanaka Kangara
Stacey Tardif
Hang Le
Ann-Marie Nieves
Grace Wenk Chris
Graham
Jessica Saunders
Dylan Stockton
Kate Boggs
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.